Vizek sodrásában
A Nester Ház

Alig voltam tizenhat esztendős, amikor az Estra Sagna kötelezte a Nester Házat, hogy Niladus Harim Sinetar meggyilkolásának megváltásaképpen hárommillió dupla aranytallér vérváltságot fizessen a Niladus Háznak.

Nos, ennyi pénz egyszerűen nem létezik. Nincs. De legalábbis tökéletesen kifizethetetlen. Ha egy mennybéli árverésen kalapács alá kerülne Sytis belvárosa, palazzóival, márványszobraival, magasba törő, karcsú tornyaival, és a csatornák felett járó, virágillatú széllel együtt, nos, akkor megeshet, hogy némely istenek ily magasra szorítanák a licitet. Talán. Talán, ha a quáboai búzaföldek hétesztendei termése mind arannyá válna, az talán hasonló összeget érne. Vagy ha a Tiltott Kantont elválasztó császári nagyfal minden tornyának mellvédjét gyémánttal kiraknák, talán az ennyibe kerülne.

De a császári ítélőszék parancsa egyértelmű volt, s a Niladus Ház minden nemese ünnepelt azon nap éjszakáján, amikor megszületett a döntés. Világos volt, hogy régi ellenfelük, Nester Feris Ghati nagyúr, a Nester Ház feje elvesztette minden vagyonát; az abyrnossi tölgyfalerakatoktól kezdve, a délshagíri papírszállítás jogán át a miracleiai sóbányák jövedelméig mindene elúszott, beleértve ünneplő szattyáncsizmájának utolsó ezüstszögét is.

Ám Nester Feris Ghati nem arról volt híres, hogy bármikor, bármilyen helyzetben feladott volna bármiféle játékot is. Nem. Most sem törődött bele a nyilvánvaló ténybe, hogy veszített, nem volt hajlandó elfogadni, hogy életét nyomorult adósrabszolgaként fejezze be, összes családtagjával együtt.

Megrakta arannyal és más kincsekkel amúgy ritkán használt, új gítáját — a Ház nem rég jutott oly magasra, hogy megengedhették maguknak az aranydíszes, fekete nehézfából ácsolt hajót — és az ítélőszék elé járult. Sima szavakkal, mélyen hajlongva, no meg persze értékes “ajándékok” bőkezű szétosztása közben kérte, hogy a nagy összegre való tekintettel a nemes Estra Sagna kegyeskedjen neki megadni pár esztendős türelmi időt, ami alatt összeszedheti a kért vérváltságot. Az ítélőszék bölcs bírái pedig megértően fordították felé az arcukat, és felidézvén segítőkészségét, mellyel oly nagyban megkönnyítette ítélethozó munkájukat, három év haladékot adtak neki.

Ez nagyjából azt jelentette, hogy ha Nester Feris Ghati a három esztendő minden napján eladja a Ház palazzóját, és az épület minden egyes éjszaka, hű vadászkutya módjára hazaszökik, akkor talán meglesz az összeg. Ám Nester Feris Ghati mosolyogva köszönte meg a semmit sem érő haladékot, és az Estra Sagna feltétele szerint saját, továbbá Háza minden nemesének az életét tette le zálogként, hogy a határidő leteltével megfizetik a vérváltságot. Mindezek után elégedetten tért vissza otthonába, ahol haladéktalanul munkába kezdett.

A Niladus kémek örökkön éber tekintete mellett a palazzóba gyűjtötte a Nester házzal rokon, de kisebb jelentőségű, félig-meddig hűbéresnek számító családok fiatal sarjait, és nekilátott taníttatni őket. Így kerültem én, tizenhat éves, ostoba kis fruska létemre a csodás palotába, ahol egy új világ tárult fel előttem. Ó, az a sokak által megénekelt, igazi, intrikával terhes, sytisi élet! Minden lépésünk titkon figyelő tekintetek követték, minden tettünk mögött álnok szándékot gyanított egy agyafúrt és sötéthez szokott árnymester, aki a Niladus palazzó legmélyéről, mint pók a hálója közepéről irányított egy általam akkor még teljességgel átláthatatlan játszmát.

Ám semmi gyanús nem történt, Nester Feris Ghati nagyúr látszólag semmit sem tett, hogy kijátssza az ítélőszék döntését. Bár azon sem ügyködött, hogy összeszedje a mesebeli összeget. Nem, egyszerűen csak jól élt.

Három nappal a határidő lejárta előtt nagy bált adott, ahol elbúcsúzott azoktól, akik még kitartottak mellette, aztán másnap kigyulladt a palazzó. Utólag még maga az Estra Sagna is elfogadta, hogy véletlenül. Bár valami csodával határos módon még a legutolsó cselédnek is sikerült kimenekülnie, és nagy szerencsére a tűz nem terjedt tovább a környező épületekre. De a büszke, négytornyú palota leégett, és csak pár üszkös cölöp, meg néhány kormos kőkupac maradt belőle.

Rá egy nappal Nester Feris Ghati nagyúr megjelent a Niladus palazzóban, a Nester Ház összes nemesével együtt, és átadtak kilenc dupla aranytallért a tartozásuk fejében. A Niladus Ház ura majdnem elvesztette hidegvérét, amikor Nester Feris Ghati azt állította, hogy ez családjának teljes vagyona, leszámítva az általuk jelenleg viselt, kissé kormos, de azért előkelő ruhát.

– Átadjuk ezt is? – kérdezte gúnyosan, aztán szótlanul, felemelt fővel tűrte, hogy fegyveresek fogják közre.

Büszkén állt a császári ítélőszék bírái elé, és nekik is őszinte szívvel vallotta, hogy családjának immár nincs vagyona. És valóban. A mesés gazdagság, a kereskedelmi jogok, a távoli birtokok, az aranyékszerek és más kincsek, mind-mind semmivé lettek az eltelt három esztendő alatt. Nester Feris Ghati képes volt úgy elveszíteni mindenét, hogy ez ellen nem tehetett semmit sem a figyelő Niladus Ház. Ez volt az ő bosszúja. Ha nem lehet az enyém, ne legyen a legesküdtebb ellenségemé se, akinek bukásomat köszönhetem!

Emelt fővel vállalta tettét, és az azt követő halált is. A Nester Ház nemesei jajszó nélkül léptek a vérpadra, nem sírtak és nem könyörögtek. Utoljára a ház feje állt a hóhér elé. Egy könnyed intéssel kért pillanatnyi időt, tekintete végigsiklott a tömegen. Amikor észrevett, elmosolyodott, és gálánsan meghajolt. Én a Ház tradicionális kézmozdulatával intettem neki jó utat, és szerencsés visszatérést. Körüllem elhúzódtak az emberek, de kit érdekelt akkor a nemes csőcselék!

Nester Feris Ghati nagyúr pedig meghalt, és vele együtt semmibe veszett egy nagynevű, régi család. Akkor mindenki így hitte. Én legalábbis feltétlenül.

A fenébe! Hát tényleg itt lenne már az ideje a tengerbe dobatni Hirát, nem igaz, hogy még szélcsendes időben sem tudja egyenesben tartani a hajót! Most majdnem összepacáztam a papírt! Igazán remek!

Felpattanok, és teszek pár lépést a kabinban. Mit mondjak, immár módfelett ostoba ötletnek tartom, hogy összeszedjem eddigi, rövidke életem történéseit! Fiatal vagyok én még holmi emlékiratok firkálgatásához! Tán csak nem a holnaptól félek? Bolond dolog!

Na, de ahogy Zornan mondaná hasonló helyzetekben “Ne tökölj, babám, rúgd szét a seggüket, ha balhéznak, aztán gyerünk, és igyuk le magunkat a sárga földig!” No igen, mosolyodom el magamban, a jó Zornan mindig is meg tudta ragadni az élet lényegét!

Hát visszaülök az asztalhoz, és folytatom az írást. Ha már elkezdtem, akkor felesleges sírni, vagy kibúvót keresni; meg kell csinálni mindazt, amit vállaltam, és kész!

Bizton állíthatom, tizenhat esztendős koromig semmi érdekes nem történt velem. Anyám a lehető legjobb nevelésben részesített, tanultam hárfázni, énekelni, táncolni és viselkedni, szabad időmben pedig házunk apró kertjében sétálgattam, vagy hímeztem, esetleg verseket olvastam, de csakis olyan könyvekből, amiket szüleim alkalmasnak találtak egy tizenhat esztendős leány lelkének építésére. Egyetlen feladatom az volt, hogy minél előkelőbb férjet fogjak magamnak. Mihamarabb.

Magam sem tiltakoztam eme sors ellen, hisz számomra is világos volt, hogy ezt kell tennem, ha családom hasznára akarok válni. Mert bizony, sytisi mértékkel nézve igen szegények voltunk. Apró, külvárosi házunkon és egy szerény évjáradékon kívül nem volt semmink. Apám, Laryan Ranati, szinte semmit sem örökölt, lévén az amúgy sem túl előkelő Laryan család negyedik gyermeke. Anyám, Synre Dera viszont rokonságban állt a Nester Házzal, bár mindössze oldalágon.

Anyai nagyapám, Nester Synre Sorian tengerész volt, még pontosabban a Nester Ház egyik kétárbócosának a másodtisztje. A családban sok legenda élt az öregről, akinek hajója tizenöt esztendeig fát szállított Lineas vizein, Apologeta és Shagír között. Ebből adódóan Synre Sorian szinte sohasem volt otthon, messzi távolból írt, szűkszavú levelei pedig többnyire pár jókívánságra korlátozódtak. Így anyám a Nester palazzóban nevelkedett, ami — tekintve alacsonyabb származását — nagy megtiszteltetésnek számított!

Aztán egy viharos, vészt ígérő napon vörös lobogós hajó futott be a palazzó kikötőjébe, és Nester színekbe öltözött futár kért engedélyt anyámtól, hogy elébe járulhasson. Nester Synre Sorian halálhírét hozta. Anyám nem sírt. Nem ismerte az apját, és nem volt hajlandó könnyeket hullatni egy idegenért. Később, mikor már én is Nester palazzóban éltem, Nester Feris Ghati beszélt nekem erről.

Akkor ő még csak a családfő második gyermeke volt, apjának jobbkeze, a palota belső életének egyik legfőbb irányítója. Ő kereste fel anyámat, hogy megrója viselkedéséért.

– Hölgyem, nem illendő, hogy nem viseli a gyász színeit édesatyja halála után! Gondoljon a közvéleményre! Ön, mint a Nester Ház tagja, köteles úgy viselkedni, hogy abban kivetnivalót ne találhasson senki!

Anyám ugyan másként mesélt erről. Az ő emlékei szerint Feris Ghati mindössze az akkori Nester házfő üzenetét hozta, hogy kérője akadt, és mellé egy ígéretet, hogy Háza gondoskodik méltó hozományról, ezen felül pedig évi kilencvenkilenc arqu évjáradékot is kap. Mondom, anyám így emlékezett.

Hogy igazából mi esett azon a sötét, viharos éjszakán... Ki tudná ma már eldönteni, és ugyan kinek az érdeklődésére tarthat számot ez az ostoba kis történet? Ezer evezőcsapással messzebb jár már a világ!

Anyám sem vesztegetett soha sok szót arra a napra, inkább arról mesélt szívesen, hogy rá fél holdnappal hogyan találkozott apámmal, a Laryan család szegény, ám jóképű fiával. Házasságuk boldog és nyugodt volt, emlékeim szerint sosem veszekedtek, és arról sem tudok, hogy apám szeretőt vagy ágyast tartott volna.

Csendben öregedtek meg a nagyvilági élet perifériáján. Annyi pénzük sem volt, hogy követhessék a holdnapi divatot, hogy viszonozzák a ritka vacsorameghívásokat, vagy akár hogy saját hajót tartsanak. A politikától és az árnyak között dúló háborútól egyaránt messze éltek.

Nem voltak nagyratörő vágyaik sem, bátyámat katonának szánták, testőrnek a királyi gárdában, engem meg feleségnek, egy megfelelően gazdag úr mellé. Én pedig elfogadtam szerepemet, mi mást is tehettem volna! Hisz ha nem ismered a börtönöd falain túl eső világot, nem is vágysz kifelé!

Néha szinte sajnálom, hogy azóta számtalanszor volt alkalmam kinyitni a szemem, és megcsodálni a fényes Napkelet ezer arcát. Néha fáj, hogy van mi után vágyakoznom.

Jól emlékszem, tizenhat esztendős születésnapomon elvittek a Koronába. Soha azelőtt még nem jártam a híres mulatóban. Az esetet még emlékezetesebbé tette a tény, hogy új ruhát kaptam a neves esemény alkalmából. Torkomban dobogó szívvel, de büszke tartással léptem ki a tolonból a magasba törő márványépület előtt, jobbomon anyám kísért, balomon atyai nagynénám, Laryan Eona úrnő.

A köröttünk tolongó, színpompás tömeg, a messze érezhető parfümillat, a mulatóból kiszűrődő zene mind egyaránt idegen volt számomra, és valami titokzatos világ ígéretével terhes. Minden csodára készen léptem be a szélesre tárt kapun.

– Laryan Ylla kisasszony, remélem, jól fogja magát érezni! – terelt beljebb az ajtóban szolgálatot tevő férfi, miután nagynénám megmondta neki nevem, és arra is utalt, hogy először járok itt. Zavartan biccentettem, aztán tovasodort a tömeg.

A Koronában mindig is csak a legelőkelőbbek jártak, közönsége majdnem a királyi udvarral volt egyenértékű. Nagyon alkalmas hely volt arra, hogy megismerjem Sytis befolyásosabb nemeseit, a nagyobb Házak tagjait. És mit tudtam én még akkor ezen nagyobb Házakról! Lelkemben akkor még mindössze egy gyerekes álom élt, hogy esetleg egy gazdag, fiatal férfi szeme megakad rajtam, hogy végre szerelembe esem egy arra érdemes ifjúval, hogy a boldogság vár rám a mulató cifra díszes falai között... És szép is voltam, olyan szép, mint azóta talán sosem.

Ruhám, a legfrissebb divat szerint hófehérben ragyogott, arany tüllökkel, és szintén arany hímzéssel. Hajamat égő szőkére festette anyám, nyakamban családi ékszereink legszebb darabjai csillogtak. Arcomon arany nap fénylett, szikraesővel körülölelve, egy jobb arcfestőműhely mesterének remeke. Fiatal korom ellenére már egymagas voltam anyámmal, és termetben is őrá hasonlítottam; csípőm széles volt, tartásom büszke. Az apámra utaló jeleket akkor még nem lehetett észrevenni rajtam, azok csak később váltak nyilvánvalóvá, és inkább csak viselkedésemben.

Eona nagynénám tört nekünk utat, ő otthonosan mozgott az előkelő tömegben. Néha meg-megálltunk egy-egy társaság mellett, ahol udvarias frázisokkal mutattak be ezer egyforma arcú, divatos és fiatal ficsúrnak. Ma már egynek a nevére sem emlékszem, de akkor nem vallottam szégyent, végig mosolyogtam, és pontosan követtem az etikett számtalan kis előírását, amit egy magamfajta ifjú hölgynek be kellett tartania, hogy ne nézzék vidéki bugrisnak.

Amikor már zsongott fejem, és a lábam is fájt a karcsú kis topánkámban, anyám leintette Eona nénémet.

– Várj, az ott nem Nester Sygra?

– Ismered? – kérdezett vissza Eona néném, aztán gyorsan legyintett. – Ja, persze, te ott éltél gyerekkorodban. No, ha gondolod, odamehetünk, de csak pár szóra, még sok embernek be szeretném mutatni Yllát!

Anyám csendesen bólintott, és odavezetett egy társasághoz, ahol néhány idősebb férfi beszélgetett. A kötelező, fehér-arany színeken kívül szinte mindnek a ruháját ékítette valami égővörös darab, és komoly hangon tárgyaltak, látszólag figyelmen kívül hagyva a köröttük engedelmesen helyet hagyó tömeget. Ám mikor anyám a közelükbe ért, megnyílt addig zárt csoportjuk.

– Synre Dera! Ah, talán szemem káprázik, hogy itt láthatom kecses alakját? Miért volt oly kegyetlen esztendőkre megfosztani minket arany szemének látásától? – hajolt meg felénk egy enyhén őszes hajú, szigorú arcú férfi.

Ó, hányszor láttam őt még azután a Nester palazzó füstölők illatával terhes levegőjű fegyvertermében haragudni, és hányszor vágott dühös szavakat fejemhez! De akkor, megismerkedésünk napján maga volt a megtestesült odaadás, és végig mosolygott, bár ez ezer ráncot mélyített el arcán. Ő volt Nester Feris Sygra, a Ház fegyvermestere.

– Feris Sygra! Ön pirulásra késztet! – válaszolta anyám szelíden mosolyogva, és akkor, életemben először fiatalnak láttam, nem pedig annak gondokba belefáradt asszonynak, aki engem nevelt esztendőkön át.

Ám a pillanat tovaszállt, és anyám gyorsan bemutatott. Így megtudhattam a körben álló férfiak nevét; mind Nesterek voltak, nemesek, gazdagok, és előkelőek. Hamar barátságos társalgás indult meg, kedvesen kérdezgettek, és egy-egy frappáns válaszom után elismerő pillantásokat vetettek anyámra, aki végig csendben maradt, de büszkén mosolygott rám. Még némán is ő volt a középpontban.

Eona néném pedig egyre kevésbé bírta, hogy kiszorult a társalgásból, és ideges kezekkel igazgatta aranyszín galléríát. Végül, egy alkalmas pillanatban csak közbeszólt, és nekikezdett a szokásos, a távozást megelőző frázisok felcitálásához, amikor mellénk lépett Nester Feris Ghati nagyúr. Markáns arcú, negyvenes férfi volt, akkor már hat esztendeje a Ház feje. Vérvörös övén rubinkő markolatú kardot hordott, előtte szétnyílt a tömeg. A Nester Ház akkor állt hatalma csúcsán.

– Nester Synre Dera! Jó önt újra látni! – köszönt anyámra, aki barátságos biccentéssel felelt.

– Nester Feris Ghati nagyúr! Sokszor hallok mostanság önről, és nagy öröm, hogy találkozhatunk is! – mosolygott, majd felém intett. – Megengedi, hogy bemutassam a lányom, Laryan Yllát?

A férfi elém lépett, és gálánsan meghajolt.

– Ön szinte még édesanyjánál is szebb, holott már az ő szépsége is csak a ragyogó napéhoz fogható! – bókolt, és hosszan a szemembe nézett. Vörös lángok égtek abban a szempárban, nyughatatlan, vérvörös lángok!

Ó, a Nester Ház tradicionális színei, a kétárnyalatú; a tüzet és a vért idéző vörös! Pírt vont arcomra az a tekintet, és félelem költözött szívembe, hogy lelkem legmélyére hatol, és látja minden titkom.

Már akkor is úgy éreztem, ezt a férfit szeretni kell, és vakon követni, vagy gyűlölni, és vágyni elveszejtésére. Bár lehet, hogy csak akkori énemet akarom bölcsebbnek látni, amikor úgy emlékezem, hogy ezt már első találkozásunkkor tudtam. De ez mindegy is! Azóta mindenki, akivel beszédbe elegyedtem, és ismerte őt, az mind magasztalta vagy szidta, ám olyannal még nem akadtam össze, aki egy vállvonással túllépett volna nevének említésén.

Könnyed eleganciával kapcsolódott be társalgásunkba, és hamarosan mindannyian érdeklődve hallgattuk anekdotáit. Még Eona nagynéném is megbékélt a helyzettel, és büszkén sütkérezett a nagy ember ragyogásában. Nem is tudom, mennyi idő múltán zavartak meg minket.

Hirtelen nyílt meg köröttünk a tömeg, és csendesült el a zajos fecsegés, ahogy a Niladus Ház ezüst signumát viselő férfi, és kísérete a közelbe ért. Habozás nélkül léptek társaságunk mellé, és szinte udvariatlan gyorsasággal morogták el a köszöntő formulákat.

– Üdvözlet, Nester Feris Ghati nagyúr, mily szerencse, hogy összefutottunk! – szólt az idegen, fiatalos tartású, de már középkorú férfi. A Nester Ház ura érdeklődő pillantással fordult fehér-arany selyembe öltözött alakja felé.

– Nekem a megtiszteltetés, hogy láthatom önt, nemes Niladus Harim Shagtor úr. Remélem, kellemesen tölti az időt! – hajolt meg egy talán kissé gúnyosnak ható mosoly kíséretében a Niladus Ház Harim ágának a feje előtt.

– Nem igazán. Talán nem hallotta, de ma hajnalban meghalt testvéröcsém, Niladus Harim Sinetar – felelte hideg hangon a férfi.

Feris Ghati arcáról azonnal lehervadt a mosoly, és átadta helyét az őszinte részvétnek.

– Bocsásson meg uram, hogy ostoba megjegyzésemmel megzavartam gyászában! – felelte, és közben mélyen fejet hajtott.

– Csak ennyi? – kérdezte kihívóan Harim Shagtor, és a Nester Ház urának szemében megint felcsaptak a vörös lángok a sértő kérdés hallatán.

– Párbajra hív tán? Állok elébe, ha egyszerű bocsánatkérésem nem elégíti ki!

– Párbaj?! Köszönöm a kegyet, hogy megküzdhetek Nester Sygra úrral! De nem! Ön ennél jóval súlyosabban fog fizetni meggondolatlan tettéért!

Feris Ghati őszinte érdeklődéssel nézett a másik szemébe.

– Minden tettért, melyet *elkövettem*, vállalom a felelősséget!

– Reméltem is! – vetette fel a fejét Niladus Harim Shagtor, és köszönés nélkül távozott.

Én akkor ebből egy szót sem értettem, és nem tudtam felfogni, hogy miért okoz ekkora bajt egyetlen elhamarkodott megjegyzés. Nem tudtam, hogy Niladus Harim Sinetart meggyilkolták, és hogy az Estra Sagna hamarosan megdönthetetlen bizonyítékokat fog találni, hogy erre a parancsot Nester Feris Ghati adta ki. Én akkor csak annyit láttam, hogy a Nester Ház ura bocsánatot kér a társaságtól, és komor arccal távozik.

A társalgás is elhalt, Eona néném pedig igen hamar ráunt a hallgatásra, és gyorsan elcipelt minket a közelből, hogy folytassa az általa ismert ifjak bemutatását.

– Ne feledd, Dera drágám, hogy miért vagyunk itt! – intette anyámat. – Nem mulatni jöttünk, hanem hogy bemutassuk ezt a virágszálat minél több, szóbajöhető úriembernek!

– Értem, Eona! De ebben te mindig jobb voltál nálam! Nekem kissé már fáj a fejem, szokatlan ez a forgatag! Inkább leülök egy asztalhoz, és iszom egy kis frissítőt, ti addig csak járjatok körbe! – szabadkozott anyám, és elszakadt tőlünk.

Mi még egy ideig folytattuk a bemutatkozást, megismertem még néhány újabb semmitmondó, de divatosan festett arcot. Néhányan fel is kértek, ám Eona nagynéném könnyedén elhessegette a nem partyképes ifjakat. Végül egy Redan Utanyss nevű ficsúrnak megengedte, hogy egy tánc erejéig a parkettre vezessen.

A nem túl nagynevű, kardnemes Redan családból származó Utanyss jóképű ifjú volt, haját nadírszőkére festette, arcán ezüst-arany jelek sorjáztak. Ruhája egyszerre volt divatos és egyedi, láthatóan egy jobb szabó munkáját dícsérte. Kedvesen társalgott velem semmitmondó témákról, én pedig leginkább arra koncentráltam, hogy ne vétsem el a lépést. Szívem ritmusát ostobán megkavarta, hogy egy idegen férfi keze nyugszik a vállamon. No, de akkor még gyerek voltam!

Elfelejtett, tisztán őszinte esztendők, de messze tűntetek!

A tánc után Utanyss visszakísért Eona nénémhez, aki barátságos hangnemben fecsegett vele még pár szót. Magam, arra hivatkozva, hogy megkeresem anyámat, elsodródtam mellőlük. Vonzott a csodavilág, minden vágyam az volt, hogy magam fürkészhessem ki ezer titkát! De lelkiismeretem nem adott sok időt a gondtalan bámészkodásra, és hamarosan abban a teremben találtam magam, ahol anyámat hagytuk. Az ajtóban állva néztem körbe, és nemsokára meg is láttam, egy asztalka mellett ült, kényelmes kereveten.

Már éppen el is indultam volna felé, amikor hirtelen meglebbent a falat takaró függöny mögötte, és mintha még egy kezet is észre vettem volna, ahogy hívón int. Megdermedtem, és hitetlenkedve láttam, hogy anyám könnyedén, bár fejét oda sem fordítva biccent, majd lassú mozdulattal körbenéz. Az utolsó pillanatban léptem be egy széles vállú katonatiszt mögé, anyám nem vett észre.

Így továbbra is zavartalanul leshettem meg, hogy feláll, és egyszerűen eltűnik a függöny mögött. El nem tudtam képzelni, hogy mi a magyarázat érthetetlen viselkedésére, ám kíváncsiságom olthatatlan lánggal támadt fel. Gyors, határozott léptekkel vágtam át a termen, majd megtorpantam, körbe néztem, és mivel úgy vettem észre, senki sem figyel rám, hát magam is beléptem a függöny földig érő, tengerkék bársonyredői közé.

Tőlem nem messze ablakmélyedés nyílt, ahonnan beszédhangok szűrődtek át a vaskos anyag hullámain keresztül. Lelkemben szolíd lelkiismeretfurdalással közelebb léptem. Zavart, hogy anyám titkait fürkészem. De hát otthon is gyakorta megtettem, hogy a cselédfolyosóról kihallgattam szüleim beszélgetését! Gyorsan megnyugtattam magam, hogy ez sem más, és anyámnak úgy sincsenek titkai előttem!

Így néma csendességgel közelebb húzódtam. A tengerkék bársony mögött megnyugtató férfihang suttogott.

– Dera, szebb vagy, mint valaha!

Azonnal megakasztotta lélegzetem az indulat. Mit képzel ez az idegen, hogy anyámat bizalmas nevén szólítja! De a pimasz bókra adott válasz még jobban megdöbbentett.

– Ostoba vagy, Ghati, hogy hiábavalóságokat suttogsz a fülembe, ahelyett, hogy a Ház biztonságán őrködnél. – mondta anyám. – Az a felfuvalkodott Niladus a halálodat akarja, ezt még én is észrevettem!

– Mi az, amit te nem veszel észre, hercegnőm! – kedveskedett tovább Nester Feris Ghati nagyúr. Hangja most sokkal lágyabb volt, mint kint, idegen nemesek figyelő tekintetének kereszttüzében.

– Hagyd ezt! A szép szavak ideje már rég lejárt! Most már házfő vagy, most a te életed a Ház életét jelenti! Jobban kell vigyáznod, mint hajdanán!

– Dera kedves, ne aggódj! A család helyzete évtizedek óta nem volt oly biztonságos, mint most! Hamarosan a Nagy Házak közé emelkedünk, ezt látnia kell a Niladusok politikusainak is!

– Nyilván látják, és nyilván tesznek is ellene! Veszélyben vagy, jobban, mint valaha!

– És mit tegyek? Nem futhatok el! Ha a vész eléri a Házat, majd szembeszállok vele!

– Majdnem az ostobaságig makacs vagy! Miért nem próbálod megengesztelni őket a kesztyű felvétele helyett? Adj valami ajándékot annak a gőgös Niladus Harimnak, azzal talán megszelídítheted haragját!

– Soha! Ezzel csak elismerném, hogy bűnös vagyok öccse halálában! – tiltakozott Feris Ghati.

– És nem?

Anyám gyorsan csattanó kérdését hosszú csend követte.

– Nem – válaszolta végül kurtán a férfi, aztán újabb néma hallgatás borult rájuk.

– Hiszek neked – szólalt meg végül anyám.

– Köszönöm! – sóhajtott fel megkönnyebbülten Feris Ghati. – De ne beszéljünk ostoba politikáról! Azt bármelyik unalmas képű tanácsadómmal megtehetem! De most, hogy csodás tekinteted arany fényét veted rám, inkább feledném a gondokat...

Ismét hosszú csend következett, amit csak a függöny lágy susogása tört meg néha. Aztán anyám szólalt meg, halk, szomorú hangon.

– Lassan lejár az időm...

– Még egy perced bizonyosan van! – felelte gyorsan és mohón a férfi.

– Még egy, és aztán még egy, és még, igaz? De nem, mennem kell. A lányom hamarosan keresni fog.

– A lányod... – suttogta tétován a férfi. – Nester Laryan Ylla... – tette még hozzá. Hideg érintésként siklott végig a hátamon, ahogy nevem említette.

– Laryan Ylla. Nem Nester – figyelmeztette anyám szigorú csendességgel.

A férfi hallgatott, talán zavarában, majd tettetett könnyedséggel folytatta.

– Ah, szóval azt mondod, utánad jön. De miért tenné?

– Ismerem, szerintem már elindult megkeresni. Ő nem csak figyel, de lát is, észreveszi, ha valami baj van!

– Gondolod, veled törődik, amikor a Korona összes ficsúrja a lába előtt hever, csak intenie kell? – kérdezte enyhe gúnnyal Feris Ghati. – A mai éjszakán ő itt a legszebb!

– Te így látod, mert elfogult vagy, de pártatlan tekintetek előtt ő is csak egy fiatal lány, semmi több! – intette anyám a Nester Ház fejét, pont azon a hangon, amivel engem szokott volt megfeddeni, ha túlzó dicsekvésen kapott. – Nem tolonganak házunk ajtaja előtt a kérők!

– Eh, és akkor máris el kell hozni ide, és annak a vén Laryan Eona boszorkánynak a kezébe adni, hogy végimutogassa, mint valami vásári portékát! – mordult fel Feris Ghati, hangjában igaz felháborodással. – Hisz tudod, csak szólnod kell, és választok neki megfelelő férjet. Ha kell, a kelengyéjéről is gondoskodom! Ez a legkevesebb, amit megtehetek érted!

– Lehet, hogy ez a legkevesebb, de nem teheted meg! Pletykákat szülne, és ezt nem engedheted meg magadnak! – felelte anyám halkan, majd határozottan folytatta. – És most már menj!

Kis csend után csizmasarok koppant, mintha a férfi meghajolt volna.

– Legyen! A hölgy kívánsága parancs, most és mindörökké!

Ezzel Nester Feris Ghati egyszerűen eltűnt, oly hirtelen és felfoghatatlanul, mintha eggyé vált volna a könnyű, hűs huzattal.

Anyám még várt egy kicsit, aztán ő is elindult. Ott lépett el előttem, fél karnyújtásnyira, felemelt fejjel, mint egy királynő. Kint kicsit megigazította a vállát fedő kendőt, és eltűnt a báli forgatagban. Hosszan bámultam utána, tekintetemet önkéntelenül is fogságba ejtette a kendő fehér-arany mintájától oly nagyon elütő, vérvörös bojt.

A Koronában töltött est után egy holdnappal Redan Utanyss teára volt nálunk hivatalos, amit követően meghívott csónakázni. A Cseresznyefák csatornáján siklottunk végig, egy karcsú, ébenfekete tolonon. Körülöttünk az aranyként égő, koratavaszi napfényben fehér szirmaikat hullatták a fák virágai.

– Mint a hófúvás! Igaz, kisasszony? – nevetett udvariasan Utanyss.

– Maga már járt a hegyekben? – kérdeztem vissza hökkenten. Láthatóan megdöbbent, és egy pillanatra zavarba jött.

– Nem, még sosem jártam a városon kívül! – felelte végül magától értetődő hangon. – Miért kérdezi?

– Csak abból gondoltam, hogy a hófúváshoz hasonlítja a virágszirmok hullását. Itt, Sytitsben nem gyakori az ily zord időjárás! – magyaráztam őszinte lelkesedéssel, de aztán még mosolyogva hozzátettem. – Ám jobb is így! Hisz már egy egyszerű fagy is mennyire megbénítja a város közlekedését!

– Valóban! Azt mondják, hogy kint, a tavakon, még hatalmas hóbuckák is feltorlódhatnak a jégen! El nem tudom képzelni, hogy akkor hogyan lehet ott eljutni bárhova is, ha sem a hajók, sem a szánok nem járhatnak! – felelte Utanyss, aztán együtt szörnyülködtünk a borzalmas feltételezésen.

Mire a virágok nyomán megjelent és sötétvörösre érett a cseresznye, Redan Utanyss megkérte a kezem.

Leengedem a tollat, majd lassú mozdulatokkal felkelek az asztal mellől. Odasétálok a kabin fala melletti ládához, felnyitom tetejét, és megszemlélem tartalmát.

Már csak két üveg maradt. Tényleg hosszú volt az út, itt az ideje, hogy révbe érjünk!

Kiveszem az egyik borospalackot, és körmömmel pattintom le a pecsétet dugójáról, mely szerint jóféle délardún italról van szó. Aztán határozott mozdulattal az asztal széléhez csapom az üveg nyakát.

A bor vörös áradatként bukik elő. Fáradtan nézem, ahogy felfut, majd nagy cseppekben lehullik, és tócsába gyűlik a padlón. Mint a vér!

Aztán töltök az ezüst kupába, és folytatom az írást.

Az eljegyzés alkalmából nagy ünnepséget tartottunk házunkban, ahova hivatalos volt a Redan család legtöbb tagja, továbbá szüleim néhány ismerőse. A színes vendégsereg betöltötte az épületet, a kertben lampionok égtek, és úgy éreztem, még a csillagok

is nekem ragyognak. Utanyss karján táncoltam, majd együtt ittunk a jövőre, és cirádás bókokkal köszöntük meg a rokonok által hozott jegyajándékokat.

A mulatságot szorgos napok követték, a kelengyém és esküvői ruhám összekészítésének ideje. Anyámmal és Rila dadussal együtt hármasban ültünk a Könnyű Szél szobájában, és dolgoztunk. A holmik nagy részét természetesen vásároltuk, hisz szégyen lett volna, ha még ezt sem engedhetjük meg magunknak, de családunk kincstárának lehetőségei meglehetősen korlátozottak voltak, hát maradt elvégzendő munka, és mi jó kedvvel láttunk neki.

Ám ahogy őszbe hajlott az idő, anyám arcáról eltűnt a mosoly, ajkáról hamisan csengtek a kedves dalok, és néha mintha könnycseppeket láttam volna felcsillanni a szemében.

– Eh, ügyetlen vagyok! Csak megszúrtam az ujjam, semmiség! Megyek, lemosom! – szabadkozott hökkent kérdésemre, és kisietett.

Zavartan néztem utána. Rila mélyen lehajtott fejjel varrt mellettem, látszólag semmit sem vett észre. De kíváncsiságom nem hagyott nyugalmat szívemnek.

– Dadus, nem gondolod, hogy anyám mostanság szűkszavúbb lett?

– Ugyan, kisasszonyka, csak a sok gond, az esküvő szervezése, az fárasztja asszonyomat! Ne is törődjön vele! – magyarázta, de nem nézett fel.

– Nem lehet... hogy... esetleg azért szomorú, mert elköltözöm itthonról? – kérdeztem bátortalanul. A dadus megdöbbenten emelte fel a fejét, és lassú mozdulattal engedte le ölébe a varrnivalót. Ősz haja, ráncos arca éles ellentétben állt ragyogó barna szemével.

– Bolondokat beszél, Ylla kisasszony! A gyerekek felnőnek, és kirepülnek a házból, ez így jó, így természetes. Ennek örülni kell, nem sírni felette!

Csendes hangja akkor megnyugtatott, de lelkem mélyén tovább égett a kétely. Nem akartam szomorúságot okozni anyámnak azzal, hogy elhagyom a házat, de persze menni akartam, hisz a házasság sosem látott újdonságokkal kecsegtetett.

Ám hamarosan kiderült, hogy mi bántja anyám szívét.

Egy verőfényes napon karcsú tolon kötött ki házunk előtt. Rila sietve hozta meg nekem a hírt.

– Kisasszonyka, a bátyja van itt! Jöjjön fogadni!

Hökkenten pattantam fel, majd megemelt szoknyával, futva indultam házunk előcsarnokába.

Bátyám, Laryan Vianis kilenc esztendővel volt nálam idősebb, és akkor már négy esztendeje a királyi gárda barakkjaiban élt. Látogatása váratlan volt és furcsa, de nem törődtem az okokkal, egyszerűen örültem, hogy ismét láthatom.

A fogadóteremben már ott várakozott anyám és apám, továbbá a ház azon szolgái, akik épp ráértek. Bátyám büszke léptekkel sietett be, mögötte méltóságteljesen lobogott fekete köpenye. Övén kard függött, egyenruháján ragyogott az ezüst rangjelzés. Akkor már kapitány volt, és mindenki bizonyosra vette, hogy ennél még sokkal feljebb fog lépni.

Amikor szüleink elé ért, mélyen meghajolt.

– Atyám! Anyám! Legyetek üdvözölve! – köszönt szertartásosan.

– Fiam, boldog vagyok, hogy hazatértél! – válaszolta apám, és megölelte bátyámat. Vianis viszonozta az ölelést, majd anyám elé lépett, és két oldalról megcsókolta az arcát.

– Köszöntlek, anyám!

Aztán bátyám elém lépett.

– Kicsi húgom, jó téged újra látni!

– Nekem öröm ittléted, bátyám! – mosolyogtam rá, és hagytam, hogy engem is arcon csókoljon.

– Mi okból kerestél fel minket ily váratlanul? – kérdezte aztán apám.

– Rég láttalak titeket, és gondoltam, meglepetést szerzek, és itthon töltök egy éjszakát! – felelte Vianis, de erre anyám arca elkomorodott.

– Igen? – kérdezte fagyosan. Hideg hangja azonnal összetörte a viszontlátás boldogságát.

– Igen – válaszolta értetlenül bátyám, de anyám arca nem enyhült meg.

– Legalább nekem ne hazudj! – sziszegte, majd sarkon fordult, és elrohant. A szolgák megdöbbenten bámultak, és magam sem értettem, csendes szavú anyám miért háborodott fel ily váratlanul.

Apám is hökkenten állt, majd esetlenül intett bátyám felé.

– Gyere, fiam! Anyád fáradt mostanában, ne neheztelj rá! Jöjj, üljünk asztalhoz!

Így átvonultunk az ebédlőbe, és hamarosan ostoba fecsegésbe fojtottuk a váratlan esemény feletti megbotránkozásunkat. Apám semleges témákról beszélt, kicsit idegesen, és gyakorta az ajtó felé pillantva várta, hogy anyám visszatérjen.

Igen, apám volt az, aki a legkevesebbet értette a köröttük zajló események viharából.

Délutánra elcsitultak a kedélyek, ám a vacsora mégis igen feszült légkörben telt. Nem tudtam mi lehet a baj, de amikor aludni küldtek, biztos voltam benne, hogy ők még megvitatják. És erről persze nem maradhattam le!

Türelmesen hagytam, hogy a szolgálólány lefektessen aludni, majd mikor sötét borult a szobámra, felkeltem. Felkaptam selyem köpenyemet hálóingem fölé, és nekivágtam a cselédfolyosónak. Tudtam, hogy hol kell a falhoz szorítani a fülem, hogy hallhassam, mit beszélnek az ebédlőben. Nem kellett nagyon fülelnem, hogy meghalljam apám hangját.

– Synre Dera, ezt nem teheted!

– *Nester* Synre Dera! – vágott vissza anyám. – A Nester Ház az én családom, ha elfelejtetted volna! Ha bajban vannak, mellettük a helyem!

– Anyám, ez ostobaság lenne! Ugyan miben segítheted őket az Estra Sagna ellenében!

– Te hallgass, Vianis! Te pedig Laryan Ranati, szégyelld magad, hogy a fiamat hívatod, ha meg akarsz valamiről győzni!

– Anyám, magamtól is jöttem volna, mikor meghallottam, miféle bolond tettre készülsz! Nem tudsz segíteni a Nester Házon, de a mi családunkat romlásba döntheted!

Tágra nyílt szemekkel hallgattam a parázs vitát, és olyannyira belemerültem, hogy nem vettem észre a közeledő lépteket a folyosón. Mire felvillant a sarkon egy halovány mécses világa, már késő volt elfutni.

– Kisasszony! – lépett mellém Rila dadus, és megfogta a karom.

– Dadus, én... – kezdtem volna magyarázkodni, de az ajkamra tapasztotta az ujját, és elvezetett. Némán követtem a szobámig, hagytam, hogy lefektessen, és csak akkor szólaltam meg, amikor már rám terítette a takarót.

– Dadus, mi a baj?

– Három napja az Estra Sagna vizsgálatot indított a Nester Ház ellen – felelte.

Egy pillanatra felrémlett bennem a Koronában töltött est, Nester Feris Ghati nagyúr markáns arca, a függöny mögül kihallgatott beszélgetés. Valahogy nem tudtam elhinni, hogy bárki árthat annak a tekintélyes, szigorú szavú férfinak, de az Estra Sagna, a

megfellebbezhetetlen akaratú császári ítélőszék mint vészjósló, fekete felhő lebegett gyerekszemeim előtt. Hogyne féltem volna nevét, mikor egyetlen ítéletével letörölhetett egy egész Házat Sytis városának színes palettájáról!

– És most mi lesz? Én mit tehetnék?

A dadus hökkenten nézett rám.

– Épp, mint az édesanyja! – suttogta fejcsóválva, aztán arcon simított. – Hát hogy férjhez megy!

– Ennyi? Semmi több?

– Mit akarna még ezen felül tenni, kisasszonyka? Magának nincs vagyona, és nem ért a politikához sem! Maga mindössze megházasodhat, gyerekeket nevelhet fel, és tovább viheti a család nevét. Mi kis pontok vagyunk ezen a világon, mi mást tehetnénk, minthogy végezzük a munkánkat? – magyarázta, aztán felállt az ágy mellől, jó éjszakát kívánt, és elment.

Aznap este sokáig álomtalanul forgolódtam, és Rila dadus szavai jártak a fejemben. Akkor végtelen igazságtalanságnak éreztem, hogy csak ennyit tehetek Nester Feris Ghatiért. Bár ha őszintén belegondolok, ennél többet ma sem tehetnék érte.

Holott most már sokkal számosabbak a lehetőségeim!

Bátyám másnap reggel távozott, de a fagyos hangulat maradt. Csak két holdnappal később oldódott fel, amikortól kezdve anyám ismét a régi volt, nevetett, tréfálkozott, és persze visszatért munkánkhoz.

A változás okát természetesen Rila dadustól érdeklődtem meg.

– Az Estra Sagna ugyan elítélte a Nester Házat, de kaptak három év haladékot a vérváltság összeszedésére – világosított fel a minden pletykát ismerő öregasszony.

– Mekkora az a vérváltság? – kérdeztem aggodalmasan.

– Nem tudom, de három esztendő nagy idő! Az alatt egy olyan nagy tudású ember, mint Nester Feris Ghati nagyúr, bizonyosan összeszedi a pénzt! – bíztatott a dadus.

Én pedig hittem neki, és ami még lényegesebb, anyám is így látta. Hát ismét őszinte jókedvvel készült egyre közeledő esküvőmre, és hamarosan az én fejemből is kiverte a Nester Ház gondjait azon millió kis probléma, amivel egy fiatal lánynak szembe kell néznie ilyen alkalmakkor.

Már alig egy holdnap volt hátra a nagy napig, amikor újabb fordulatot hozott életembe a csatornák lustán folyó, de soha meg nem álló vize. Egy gíta kötött ki házunk előtt, egy fekete fából ácsolt, aranydíszes, nyolcevezős hajó. Véletlen vettem észre magas zászlórúdját, ahogy elsuhant ablakunk előtt, és nem akartam hinni a szememnek.

– Mit látsz? – kérdezte anyám szórakozottan, és felnézett a hímzésből.

– Semmit... – habogtam, aztán gyorsan talpra pattantam. – Fázik a lábam, hozok egy párnát! – jelentettem ki gyorsan, és már ki is léptem a folyosóra.

A fogadóterem galériájára siettem, ahol összefogtam a szoknyám, és meglapultam az oldalsó két szobor között. Innen fél szemmel láthattam, ki a vendég, míg engem igen nehéz lett volna észrevenni. Nagy tapasztalatom volt már ebben, gyakorta lestem meg ily módon a házunkba érkezőket!

Az ajtó kitárult, és egy bíbor köpenyes férfi lépett be. Arca barátságos volt, ajkai felett vörösre festett bajuszka díszlett, szeme szinte nevetett. Ruhája a legfinomabb bársonyból készülhetett, oldalán cifra markolatú kardot hordott.

– Uram! – köszöntötte az idegent apám, és én még a galériáról is éreztem a hangjában lapuló félelmet és értetlenséget.

– Nester Feris Tarezzi vagyok, és számomra megtiszteltetés, hogy az ön házába léphetek! – hajolt meg a középkorú férfi.

Ó, az a síma mozdulat, amibe egyszerre volt belefoglalva a vendéglátó iránt érzett tisztelet, és a férfi saját előkelőségének biztos tudata! Apám is érezte az idegen fölényét, és nem tudta palástolni zavarát.

– Uram, üdvözlöm házamban! Megtudhatnám becses jövetele célját?

– Fontos ügyben kell önnel tárgyalnom, Laryan Ranati uram, mely bizonyosan nagy változásokat fog hozni az ön családja életében! – válaszolta vészjósló hangon Feris Tarezzi, és szívemet összeszorította a félelem, miféle borzalmak hírét hozta ez a férfi! De a vendég szinte azonnal elmosolyodott, és immár jóval barátságosabban folytatta.

– No, de ne vesztegessük az időt, nyilván kíváncsi a jó hírre, amit hoztam! – nevetett apámra, aki megkönnyebbülten sóhajtott, és a vendég felé megenyhülve vezette őt a tanácsterembe.

Nos, így esett, hogy Nester Feris Tarezzi első, egyszerű, a tárgyalásokat előkészítő trükkjét még azelőtt megismertem, mielőtt bemutattak volna a simamodorú, rókalelkű férfinak. Így, utólag látva, nagyon is jelkép értékű volt ez a kis apróság!

Miután kiléptek a fogadóteremből, gyorsan a szobámba indultam, ahol felkaptam egy párnát, és már siettem volna vissza a Könnyű Szél termébe, ahol munkánkat végeztük. De még a szobám ajtajában szembe jött velem anyám.

– Hol jártál? – kérdezte zordan.

– Sehol! Csak a hajam igazítottam meg! – feleltem gyorsan, de éreztem, hogy átlát rajtam. Ám nem szólt meg a hazugságért, rövid habozás után intett, hogy menjünk. De ekkor egy szolga tűnt fel a folyosó végén.

– Ylla kisasszony! – hajolt meg felém. – Az édesapja hívatja a tanácsterembe!

– Engem? – kérdeztem ostobán.

– Igen, kisasszony, ez Nester Feris Tarezzi, a vendég úr kívánsága.

Pillanatnyi megrökönyödés után futva indultam volna, de anyám elkapta a vállam.

– Várj! – szólt rám, majd a szolga felé fordult. – A kisasszony azt üzeni, hogy azonnal megy!

És ezzel megfogta a kezem, és visszavezetett a szobámba. Ott megállított, és lassú léptekkel körbejárt, megigazgatva ruhám néhány ráncát. Aztán az arcomat fürkészte hosszan, végül a frizurámba rendezett néhány elszabadult tincset. Utána megállt előttem, és összefonta a karját.

– Nos, készenek érzed magad, hogy a Nester Ház mesterpolitikusa elé járulj?

– Hát... – válaszoltam habozva. – Nem tudod, anyám, hogy mit akarhat?

– Nem tudom. Sőt, bizonyos vagyok benne, hogy miután beszéltél vele, és elment, még azután sem fogod tudni, hogy mit akart tőled! Az viszont tény, hogy nagyon komoly oka lehet, hogy idejött, ahelyett, hogy téged hívatott volna a palotájukba. Ezt ne feledd! Más kérdés?

– Semmi – válaszoltam csendesen.

– No, akkor fel a fejjel, és légy okos! – mosolygott rám bíztatóan, majd homlokon csókolt, és elbocsátott.

Félve, de nyugalmat erőltetve magamra léptem be a tanácsterembe. Apám a kerek asztal főhelyén ült, szembe az ajtóval, Nester Feris Tarezzi nekem háttal foglalt helyet. Beléptemre felpattant, és mélyen meghajolt.

– Kisasszony!

Én kurtán bólintottam, majd apám felé fordultam.

– Hívattál, atyám! – hajoltam meg felé.

– Foglalj helyet, Ylla lányom! – intett ő, én pedig leültem a tőle balra lévő második székre. Ez volt a helyem a családi tanács asztala mellett, bár addig még sosem fordult elő, hogy részt vettem volna bármiféle, a jövőnket érintő megbeszélésen.

Feris Tarezzi is leült, az addig elfoglalt helyére. A bemutatkozás ceremóniáján gyorsan túljutottunk, majd a vendég rátért jövetele céljára.

– Igen jó hírt hoztam a kisasszony számára! – nézett rám. Vörös bajsza csak tovább szélesítette mosolyát, aztán kivárt. Apám türelmetlenül szólt közbe.

– Mi lenne az?

Feris Tarezzi felé fordította a fejét, de csak egy röpke pillanatra, majd ismét rám nézett.

– Ha jól tudom, a kisasszony hamarosan férjhez megy.

– Igen – biccentettem bátortalanul.

– Engedje meg, hogy gratuláljak hozzá. Redan Utanyssról már magam is hallottam, és remek képességű fiatalembernek tartom! – bókolt, én pedig önkéntelenül is elmosolyodtam.

– Megtisztelő a véleménye, uram!

Feris Tarezzi főhajtással nyugtázta köszönetemet, majd apám felé fordult.

– A Nester Ház soha sem feledkezik meg távoli rokonairól! – jegyezte meg, látszólagos témaváltással.

– Mi pedig sosem feledkezünk meg hűbéresi kötelezettségeinkről – felelte erre az illem diktálta formulával apám, és homlokán elmélyültek a ráncok. Talán attól félt, hogy a vendég valamiféle szívességre akarja megkérni, a hűbéres jogán. De Feris Tarezzi megint fordított a társalgás hangulatán.

– Nester Feris Ghati nagyúr azzal a megbízással küldött, hogy megmondjam, Házunk egy csekély jegyajándékkal szeretne kedveskedni a hölgynek! – mondta, és apám megkönnyebbülten elmosolyodott, majd már majdnem megszólalt, amikor Feris Tarezzi még gyorsan közbeszól. – Persze, csak ha elfogadják.

– Természetesen elfogadjuk! – felelte gondolkodás nélkül apám. – Nekünk megtiszteltetés, hogy a nagyúr gondolt ránk!

– És a kisasszony? – nézett rám a vendég.

– Köszönöm – feleltem csendesen mosolyogva, de valahol, a lelkem mélyén visszhangot vetett bennem anyám figyelmeztetése. “Távozta után sem fogod megtudni, hogy mit akart tőled!”

– Örülök, hogy így döntöttek! – biccentett Feris Tarezzi, majd elhallgatott, és türelmesen kivárta, míg apámban győzött a kíváncsiság.

– És mi lenne az a kegyes apróság, amit lányom esküvői ajándékának szán Nester Feris Ghati nagyúr?

– Csekélység! – legyintett a vendég. – Egy nyelvtanár, akit egyenesen a Tiltott Kantonból hozatott Házunk, hogy a kisasszony elsajátíthassa a császári nyelv legújabb fordulatait, és ezzel a legfelsőbb körökben is elismerést vívhasson ki magának és családjának!

– Egy nyelvtanár? – hökkent meg apám. Nem az ajándék értékén, mert azt hirtelen fel sem tudtuk fogni. Egy ember, aki ismeri a legfrissebb császári szófordulatokat számunkra egyszerűen megfizethetetlen volt. Nem, apám az ajándék furcsa természetén döbbent meg. – Már hogy kap egy tanító rabszolgát?

– Dehogy! – nevette el magát Feris Tarezzi. – A kisasszony órákat vehet a nyelvmestertől, amíg el nem sajátítja a kellő tudást. És – jegyezte még meg mellékesen. – természetesen a nagyúr gondoskodik róla, hogy a kisasszony addig beköltözhessen a Nester palazzóba.

– De... – hökkent meg apám. – A nyelvtanulás sok idő!

– Ó, pár holdnap, vagy annyi sem! – legyintett a mesterpolitikus könnyedén, aztán sokkal fenyegetőbben folytatta. – Csak nem az jár a fejében, jó uram, hogy visszautasítja Nester Feris Ghati nagyúr kegyét?

– Dehogy! – ijedt meg apám. – Nem, csak a kisasszonynak egy holdnap múlva lesz az esküvője. Sajnos, addig már nincs ideje elköltözni az önök remek palotájába.

– Minden esküvő elhalasztható – felelte fagyosan Feris Tarezzi.

– Igen, de hát a másik fél... Mi nagyon köszönjük az értékes ajándékot, de nem fogadhatjuk el, ha a vőlegény családja nem hajlandó beleegyezni az esküvő elhalasztásába – vágta ki utolsó aduját apám.

– Velük már megegyeztünk – jegyezte meg a világ legtermészetesebb hangján a mesterpolitikus, majd kis szünetet tartott, hogy apám felfogja, vesztett. Aztán felém fordult. – És ha már itt vagyok, a kisasszony azonnal velem jöhet, igaz?

És őszinte barátságossággal mosolygott rám.

– Persze... Csak az anyámtól szeretnék elbúcsúzni... – suttogtam. Én már megértettem, hogy az esküvőm ki tudja meddig elhalasztódik, ha nem örökre, és hogy hosszú időre el kell hagynom az otthonomat.

– Ez természetes. A csomagjaira meg ne legyen gondja, a palazzóban megkap mindent, amit kíván. És amíg elbúcsúzik a szüleitől, én majd kint várok. A gítán – tette még hozzá, mintegy mellékesen. Mintha mindegy lenne, hogy az a hajó súlyának megfelelő ezüstöt ér...

Nos így esett, hogy elkerültem otthonról. Apám zavartan búcsúzott, és nem értette, mi történik körülötte, Rila dadus sírt, a szolgák hökkenten vették tudomásul, hogy egyik pillanatról a másikra elköltözöm. Anyám csak biccentett, amikor meghallotta a hírt, aztán arcon csókolt.

– Ne feledd, én is ott nőttem fel! – búcsúzott, és bár mosolygott, de a szeme szomorú volt. Aztán úti ruhát öltöttem, és kiléptem családunk házának ajtaján.

Magam mögött hagytam mindent; az esküvőt, a családot, a barátokat, a gyerekkort. A büszke gíta alig érintve a vizet siklott velünk a jövő felé. Hamarosan az égig magasodott előttem a Nester palazzó négytornyú épülete, az ezer kőfaragással ékített, robosztusságában is könnyed palota. Összeszorult a torkom, ahogy áthajtottunk a boltíves, széles kapun, és kikötöttünk a belső kikötőben.

Mögöttünk csendesen csukódott be a rácsos, félig vízben álló kapu. Akkor még nem tudtam, hogy még három hosszú esztendeig nem léphetek ki rajta, hogy egyetlen éjszakát leszámítva három esztendeig leszek a palota foglya.

És amikor a három esztendő leteltével távoztam, már felnőtt voltam, akit hozzáértő kezek készítettek fel az élet ezer nehézségére.

Dühösen csapom le a tollat, majd felpattanok, és rátámaszkodom az asztalra.

Hát annyiszor tárgyaltam már hazug, örökkön csalni kész emberekkel, hogy még egy tiszta papírlappal szemben sem tudok őszinte lenni? Miben különbözöm tőlük, ha még egyáltalán különbözöm?

“Magadnak sose hazudj!”, mondta gyakorta Feris Tarezzi, azon hosszú órák során, amikor a tárgyalás művészetére tanított. Hát határozott mozdulattal áthúzom az utolsó mondatot, és újra írom.

És amikor a három esztendő leteltével távoztam, vállamat oly súlyos felelősség nyomta, mely nemhogy egy tizenkilenc, de egy kilenc esztendős lányt is felnőtté avatott volna.

Összemosódik ez a három esztendő, nagyon. Némely eseményeknek tudom a sorrendjét, némelyekről csak azt, hogy hamarabb kellett hogy megessenek, vagy később, mint más dolgok, de nem tudok konkrét időpontot rendelni hozzájuk.

Érkezésünkkor nem fogadott minket senki. Feris Tarezzi, aki az út során néma volt, kurta szavakkal elbúcsúzott tőlem, és rábízott egy szolga gondjaira. A vörös-fehér libériát viselő férfi végtelen folyosókon át felvezetett egy ötödik emeleti szobába, ahol újabb cselédek vártak. Megfürdettek, átöltöztettek, megmutatták lakosztályom, és ezzel elrepült az idő. Mire magamhoz tértem, már jött is egy újabb szolga, és az ebédlőcsarnokba vezetett, vacsorázni.

Ott volt a teljes család, meg a főbb hűbéresek, talán ha félszáz fő. A forgatagból messze kivált a Ház három vezető vérvonalához tartozó tizenhét nemes, vörös selyemmel díszes ruhájuk élesen elütött a holdnapi divatot követő vendégsereg öltözékétől. Mint később megtudtam, a jelenlévők egy része hozzám hasonló módon került a palotába, az elmúlt pár nap alatt. Ők is fiatalok voltak, ők is távoli rokonok, és őrájuk is hasonló három év várt, mint rám.

Amikor mind összegyűltünk, és elhelyezkedtünk az asztal körül, Nester Feris Ghati emelkedett szólásra. Ő sokat változott az elmúlt fél esztendő alatt, amikor megismertem a Koronában. Szeme körül elmélyültek a ráncok, és ajka is sokkal keskenyebbnek tűnt. De most is sugárzott belőle a megingathatatlan eltökéltség. Még akkor is, bukása után is voltak tervei, amiket valóra akart váltani!

– Kedves rokonok! – kezdte a beszédet magasra emelt aranykupával a kezében. – Örömmel látlak bennőtöket itt egybegyűlni, és megtiszteltetés számomra, hogy jelenlétetekkel emelitek eme szerény esemény fényét! Leginkább azok ittléte tölti el megelégedéssel a szívem, akiket ma köszönthetek először köreinkben! Bízom benne, hogy ti, a Nester Ház ifjai, ti még sokra viszitek azon tudás birtokában, amit nektek ajándékozni szándékozom! De ne feledjétek, ez csak lehetőség, hogy tudtok-e vele élni, az rajtatok áll! És most igyunk a Nester Ház jövőjére!

Zavartan hallgattam a furcsa szónoklatot, és idegesen vettem szemügyre a házfő mellett álló nemeseket. Ott voltak mind.

A Koronában már megismert Nester Feris Sygra, aki már ott, a vacsorán is szakértő szemekkel nézegetett minket, leendő tanítványait. Ő már akkor is izmainkat, termetünket méregette, és az járt a fejében, hogy vajon miféle fegyverek illenének leginkább a kezünkbe.

Mellette Nester Feris Tarezzi ült, és vörös bajuszkája akkor éppen kedves, joviális úriembernek mutatta, leginkább azért, mert így akarta. Később ő tanított minket arra, hogy hogyan kell, és mikor nem szabad hazudni.

A házfő másik oldalán húga ült, a csodaszép, de már öregedő Nester Feris Liza. Ő — nemesi körökben oly szokatlan módon — vénlány maradt, és most érdeklődve méregette sok ifjú férfit, akikkel hamarosan nemhogy alkalma, de kötelessége lesz megismerkedni.

Azon túl görnyedt hátú, félvak öreg foglalt helyet, Nester Feris Karon. Ő aggodalmasan nézett a jövő elé, szerintem csak azt látta a díszes forgatagból, hogy immár új munkája akadt, holott a könyvelés önmagában is eléggé lekötötte az idejét.

És persze ott volt a nálam alig idősebb Nester Feris Kí, a piperkőc Nester Lan Tylon, és nővére, a macskamozgású Nester Lan Hara. A sor végét egy egyszerű ruhás, alacsony termetű asszony foglalta el, Nester Ghíltan Myra, akinek a legéletveszélyesebb leckéimet köszönhettem az elkövetkező három évben.

Mind bemutatkoztak aznap este, alig győztem megjegyezni a sok nevet, és címet. Ám a cifra ünnepséget szürke hétköznapok követték, rengeteg új elfoglaltsággal. Az első időkben mindössze csak földrajzot, nyelveket, történelmet, vallásfilozófiát, matematikát, gazdaságtant és jogot tanultam. Hm. *Csak*. Mert miután ezen tudományokban elsajátítottam az alapokat, új tárgyak következtek, új mesterektől.

Az első, aki kellemetlen meglepetéseket szerzett nekem, a vén Feris Sygra volt, a fegyvermester. Egy, a többitől látszólag semmiben sem különböző reggelen, fürdés után azzal kellett szembesülnöm, hogy nincs megterítve lakosztályomban a reggelizőasztal.

– Sina! – szólítottam a komornámat. – Gondolom, ez nem holmi figyelmetlenség következménye – mutattam az üres asztalra.

– Nem, Ylla kisasszony. Feris Sygra úr kívánsága volt, hogy ne egyen a reggeli vívóleckéje előtt – magyarázta gyorsan. Tágra nyílt szemmel meredtem a lányra.

– Vívóleckét mondtál?

– Igen, kisasszony. Már előkészítettem a ruháját! – készségeskedett, és átvezetett az öltözőszobámba. Itt ért a második meglepetés. Nadrágot húztak rám.

Ezen megpróbáltatások után félve óvakodtam le a fegyverterembe. A reggeli fények aranyra festették a fehérre meszelt falakat, játékosan törtek meg a gyilkolás körben elhelyezett eszközein. Általam addig sosem látott arzenál volt ott felhalmozva!

– Jó reggelt! – köszöntött udvariatlan egyszerűséggel Feris Sygra, aztán kardjával intett, hogy lépjek be. – Késtél!

– Elnézést, uram...

– Nem gond! De hogy legközelebb ilyesmi ne eshessen meg, szaladj fel Bazil szobájába, és szólj neki, hogy ezentúl külön szolga figyeljen arra, hogy minden második reggel napkeltekor felébresszenek!

– Elnézést, Feris Sygra uram, de nem tudom, hol van Bazil úr szobája. Őszintén szólva nem is ismerem a fent említett úriembert.

– Ah! Nos, Bazil a palazzó szolgáinak elöljárója. A szobája pedig a keleti torony legfelső emeletén van.

Mire megjártam az ezer lépcsőfokot, ami Bazil szobájáig vezetett, már biztos voltam benne, hogy nem véletlenül! Szakadt rólam a víz, és kissé lihegtem is. Mellesleg Feris Sygráról is olyan dolgokat gondoltam, amik nem illendőek egy tizenhat esztendős úrilányhoz.

– Ennyi időbe telt, míg megjártad? – fogadott a fegyverteremben, amikor visszaértem. – Ah, biztosan megálltál közben bámészkodni!

– Nem, uram! – tiltakoztam gyorsan.

– Na mindegy! Fogd azt a botot, aztán gyere, lássuk, van-e tehetséged valamihez! – hívott.

Levettem a fal melletti állványról azt a karcsú, kardforma botot, amit mutatott, aztán odasétáltam hozzá.

– Ah, úgy fogod, mintha egy döglött szárcsa lenne! Emeld meg egy kicsit a könyöködet! – dirigálta, de nem lépett hozzám, hogy megigazítsa a karom, csak kardja hegyével mutogatott, hogy mit csináljak. – És állj terpeszbe. Kicsit nagyobb terpeszbe!

Zavartan engedelmeskedtem parancsának, és idegesen igazgattam el ruhámat. Feris Sygra leeresztette a kardját, és csípőre tette a kezét.

– Most valami baj van? – kérdezte élesen.

– Elnézést uram, zavar a nadrágom – nyögtem, és nyilván pirultam is.

– Zavar? A nadrágod? Az az orgyilkos zavarjon, aki akármikor a nyakadba szakadhat, ne a ruhád! Nincs abban semmi furcsa! Azt ne mondd, hogy még nem láttál nadrágot!

– Látni már láttam, de viselni most van először alkalmam – hajtottam le szégyenkezve a fejem. Feris Sygra letörten nézett fel a mennyezetre.

– Ah, még egy kisasszonyka, akiből férfit kell faragnom! – nyögte. És ez még csak a kezdet volt.

Nester Feris Sygra igen tehetségesnek mutatkozott a bosszantásomban. Fel nem tudtam fogni, mi öröme van abban, hogy engem ingerel, de egyszerűen nem lehetett a véletlen számlájára írni azt az ezer apróságot, amivel kellemetlenséget okozott nekem.

Egyszer, mintegy véletlenül elfeledkezett a leckéről, és én másfél órát várhattam a fegyverterem bezárt ajtaja előtt, míg meguntam, és sajgó lábbal elmentem. A következő alkalommal megfeddett, hogy nem voltam gyakorolni, és amikor felidéztem, hogy ő nem volt jelen, hazugnak nevezett, és olyan arcátlan szavakkal szidott, amiket én addig kiejteni sem mertem!

Máskor kezembe adott egy hosszú, súlyos botot, hogy annak a végére erősített rongydarabbal menjek fel a padlásra, és pókhálózzam le az ottani raktárakat. Mintha holmi szolga lennék! Ám ezért a feladatért végül hálás voltam neki, mert odafent, a padlás takarítatlan lomtáraiban rengeteg érdekes apróságot találtam. Kíváncsi lelkem fürdött a gyönyörűségben, mikor vastag porral fedett ládák titkait kémlelhettem ki!

Nem mintha bármi érdekeset is találtam volna, de akkor épp mindennek tudtam örülni, legyen az törött csésze, vagy ódivatú legyező. Persze, ennek is az lett a vége, hogy Feris Sygra megszidott, mert hogy sokat késlekedtem. Ugyan, mihez képest?

Mindössze anyám szeretete tartott vissza, hogy eltűrjem a fegyvermester furcsa kitöréseit. Azt akartam, hogy amikor hazatérek, büszke legyen rám, tehát nem vallhattam kudarcot. Azaz maradtam engedelmes, és összeszorított fogakkal jártam le minden második nap a fegyverterembe, hogy egy életlen karddal két órán át gyakoroljam az alapmozdulatokat.

És hamarosan mások is akadtak, akik próbára tették türelmemet. Egy délután Nester Lan Tylon hívatott, teázni. Örömmel mentem fel hozzá, remélve, hogy valami kellemes mulatság vár rám. Nos, nem várt.

Mikor beléptem, már ott voltak páran azon ifjak közül, akik velem együtt kerültek a palotába. Lan Tylon épp a terem falán függő egyik festményről beszélt, az ő szokott, enyhén affektáló hanghordozásában.

– És figyeljék meg kérem azt a vörös vonalat! Pompázatos, pompázatos, ahogy megteremti az egyensúlyt a mű összefogott mondanivalója, és kaotikus szerkezete között. Pompázatos! – lelkendezett, majd észrevette beléptemet, és rám nézett. – Üdvözlet, kisasszony! Még nem mutatkoztunk be, ha jól emlékszem! – állt fel, és elém lépett, kecses meghajlással kísérve mozdulatát.

– Laryan Ylla! – hajoltam meg én is illendően.

– Nem, nem, nem, nem, nem! – hadarta erre elborzadva. – Kisasszony, kérem, könyörgöm, idézze elméjébe, hogy milyen rokonsági fokon állunk egymással! – kulcsolta össze a kezét esdekelve. Zavartan vontam össze a szemöldököm.

– Anyai nagyapám Nester volt, mint ön.

– Mint én? – esett kétségbe, és megrázta a fejét. – Nester volt, de nem úgy, mint én! Én a Nesterek Lan ágához tartozom, ami a Feris és a Ghíltan ág mellett a harmadik vezető ág a családban, és ami mintegy százötven éve vált el a Feris ágtól, midőn Feris Dearon húga hozzáment Lan Gerasinhoz, aki mellesleg hatodiglan rokon a nagy Carvis Házzal. Ellenben az ön nagyapja, Nester Synre Sorian a Synre ághoz tartozott, amit majd háromszáz esztendeje tartunk külön vérvonalnak, egy rangon aluli házasság miatt. Tehát én három, sőt, négy szempont szerint is közelebb állok a házfőhöz, mint ön, azaz első találkozásunkkor önnek "idősebb bátyám"-nak kell engem szólítania. Nekem persze kötelességem azonnal megkérni önt, hogy szólítson nevemen, Lan Tylonnak, mert ha ezt nem tenném, azzal arra utalnék, hogy önt fattyúnak tartom, ami természetesen távol álljon tőlem! No, tehát kezdjük még egyszer. Ön belép, köszön, és bemutatkozik!

Ezzel visszazavart, és még egyszer eljátszatta velem a belépést. Aztán, holmi elnagyolt meghajlás miatt még egyszer. A többiek gúnyos tekintettel követték szerencsétlenkedésemet, de később megtudtam, hogy velük is végigcsináltatta eme kényelmetlen játékot megérkezésükkor.

Ám Lan Tylonnak nem is viselkedése, hanem öltözködése volt elképesztően előkelő. Ezen a téren senki sem tudta őt túlszárnyalni, holott ebben a kérdésben ért pár furcsa meglepetés a Nester palazzóban!

Mikor megérkeztem, természetesen egy öltözőszobányi új ruhát bocsátottak a rendelkezésemre, amiknek először nagyon örültem. Egy holdnap múlva ért az első kellemetlen élmény, amikor hosszan és hiába kerestem azt a baracksárga brokátruhát, ami a múltkor annyira megtetszett. Végül megkérdeztem a folyamatosan ott lábatlankodó öltöztető cselédet.

– Az a ruha? De hát azt már hordta egyszer a kisasszony! – nézett rám megdöbbenve, amint megérttettem vele, melyik öltözetre gondolok. – De csináltathatok még egy ugyanolyat, bár ha megengedi, megjegyezném, hogy a vállán lévő dupla fodor azóta már kiment a divatból.

– Igen? – kérdeztem, és szerencsétlennek éreztem magam. – Nos, akkor hagyjuk! – törődtem bele a helyzetbe. – És semmiképpen se engedd meg nekem, hogy divatja múlt ruhát vegyek fel! – intettem még, mert persze értettem én, hogy Sytisben a divat az úr, mindenek felett. Igyekeztem is az eset után mindig igazodni a holdnapi új hóbortokhoz, de mi volt az én igyekezetem Lan Tylon szenvedélyéhez képest!

Ő napjában hétszer öltözött át, és állítólag holdnaponta háromszáz rend ruhát csináltatott, aminek több, mint a felét használatlanul kidobta. Arcfestése is elképesztően aprólékos volt, és ezerféle ékszereket viselt, mint aki éppen valami mulatságba indul, pedig szinte sosem hagyta el a palazzót!

Ezen felül apró szelencében illatos kenőcsöt hordott magánál, és gyakorta kent belőle vékony réteget a fülcimpájára, vagy, ha idegesebb volt, akkor az orra elé. És gyakorta volt ideges.

– Kérem, könyörgöm, kisasszony, próbáljon meg úgy tenni, mintha én lennék a legdicsőbb Shagír uralkodóherceg első felesége, és *viselkedjen*! – esdekelt az egyik alkalommal, amikor idegen országok etikettjéről esett szó.

– De hát mi szükség van erre? Mikor fogok én a Shagír uralkodóherceg elé kerülni? – kérdeztem kétségbeesetten. Nagyot sóhajtott, és megrázta a fejét.

– Kisasszony, ha a sors kegyes lesz önhöz, akkor valóban soha sem fogja hosszabb időre elhagyni Sytist – jelentette ki hideg hangon. – Hisz egy utazás a távoli tartományokba végtelen kényelmetlenséggel jár, és ugyan mi érdekeset is találhat még széles Napkeleten az, aki már egyszer látta a mi gyönyörű városunkat? Arról nem is beszélve, hogy fel és alá utazgatni, együtt sodródni a szél fújta porral... egyszerűen *nem előkelő*! Ám az hasznos, ha bejárja a környező országokat, és az is megeshet, hogy üzleti ügyei távolabbra szólítják, vagy hogy idegen földek küldötteit kénytelen fogadni, így hát meg kell tanulnia a szokásaikat! – magyarázta lendületesen.

Nem igazán értettem egyet érveivel, akkor még nem tudtam elképzelni, hogy valaha elhagyom szülővárosomat, továbbá teljesen lehetetlennek tartottam, hogy én üzlettel fogok foglalkozni, de természetesen rábólintottam.

– Ez igaz, uram! Megpróbálom még egyszer! – nyögtem kényszeredetten, és újra kezdtem a társalgást a Fehér Liliom Kódex szellemében. Természetesen shagrinul. Fél percen belül közbevágott.

– Jaj, kisasszony, a kiejtése szinte *siralmas*! Kérem, eszébe ne jusson valaha színészettel foglalkozni! Ezzel az artikulációs készséggel *teljesen* reménytelen! No, lépjünk tovább. – legyintett fáradtan, és leült az egyik fotelbe. – Tegyük fel, hogy Quáboában hivatalos egy hercegnő esküvőjére. Hogy készül fel a mulatságra?

– Figyelembe véve egy quáboai nemesi udvarban feltehetőleg uralkodó állapotokat, parasztnak öltözöm! – vágtam ki hirtelen haraggal, dühtől táguló orrcimpákkal, és elegem volt az illemtanból. Lan Tylon leesett állal nézett rám, aztán kitört belőle a kacagás.

Akkor láttam tőle először őszinte, formaságoktól mentes gesztust. És később sem sokszor.

Mindeme megpróbáltatások ellenére is az egyedüllétet viseltem a legnehezebben. Senki ismerőssel nem találkoztam az első holdnapokban, a napról napra változó szolgák mindössze arctalan eszközök voltak, és hamarosan magányosabbnak éreztem magam Napkelet legnagyobb városának a kellős közepén, mint egy remete a nadír hegyekben.

Ezen a téren az első szabad lélegzetet bátyám megjelenése hozta. Egy reggel éppen matematika tanáromhoz siettem, amikor a lépcsőházban szembejött velem egy szolga, és mögötte Vianis. Elsőre fel sem ismert, és döbbenten hőkölt vissza, amikor átöleltem.

– De kisasszony! – szabadkozott, miközben ügyetlen mozdulatokkal lefejtett magáról.

– Nem ismersz meg? – nevettem rá, ő pedig elsápadt.

– Yl! Te? Itt?

– Igen! Meglátogatni jöttél, ugye?

– Nem! Szavamra, nem is tudtam, hogy itt vagy! – rázta meg a fejét lassan, aztán elmosolyodott. – És milyen jól nézel ki ebben a ruhában!

– Na hallod! – perdültem meg a tengelyem körül, aztán eljutott a tudatomig, mit mondott az imént. – Ha nem hozzám jöttél, akkor kihez?

Erre büszkén kihúzta magát.

– Maga Nester Feris Ghati nagyúr hívatott, titkos katonai ügyben!

– Ó! – képedtem el, aztán sanda gyanú fogalmazódott meg bennem. – És hoztál magaddal váltás ruhát? – kérdeztem cinkosan nevetve.

– Nem! – rázta meg a fejét döbbenten. – Minek kellett volna?

– Majd meglátod! – kacagtam rá, aztán tovasiettem. A lépcsőfordulóból még egyszer visszanéztem. – Majd vacsoránál még találkozunk! – kiáltottam, aztán tovább futottam lefelé.

– De nem maradok vacsorára! – hallottam még meghökkent hangját.

– Fogadjunk? – kérdeztem vissza, de válasza már elveszett a lépcsőház tágas tereiben.

És úgy lett, vacsoránál tényleg találkoztunk. Az ülésrend szerint mellém került, de nem mesélte el, miért maradt. Máig nem tudom, mit beszélt Feris Ghatival, de a házfő rávette, hogy beköltözzön a palazzóba, és csatlakozzon egyre lankadóbb lelkesedéssel tanuló csapatunkhoz.

Az éjszakát már az egyik, velem szomszédos lakosztályban töltötte, és pár holdnapig igen remek volt a közelében lenni. Együtt jártunk a mesterekhez, szabad időnkben pedig megmutattam neki a palazzó azon részeit, amiben eligazodtam. Sokat nevettünk, kislányéveimet idézte társasága.

Ám egy este dühöngve nyitott rám.

– Ez egy börtön! – kezdte, köszönés helyett. Hökkenten néztem fel a kezemben tartott könyvből.

– Kérlek, elfelejtettél kopogni! – feddtem meg, és magam is megrémültem, hogy hanghordozásom mennyire hasonlít Lan Tylon affektáló beszédéhez.

– Eh, kit zavar az etikett, amikor sárba tiporják a jogaimat!

– Miféle jogaidat? – kérdeztem aggódva, és letettem a könyvet. Tulajdonképpen örültem, hogy egy időre elszakadhatok Miracleia fennköltt, ám rém egyhangú történelmétől.

– Ki akartam menni a városba, és a kapuőrség nem engedett! Hiába szitkozódtam, meg fenyegettem őket, nem engedtek ki! Azt mondták, ez a házfő személyes parancsa! Erre követeltem, hogy Feris Ghati elé járulhassak, de a szolga elküldött, hogy a házfő nem fogad! Mondom, börtön ez! – fejezte be kitörését, és leült velem szemben egy fotelbe. Érdeklődve hallgattam, magam addig még nem próbáltam meg kilépni a palazzóból.

– Kihez mennél? Miért nem írsz inkább levelet az illetőnek? – kérdeztem. Én már megérkezésem napján írtam anyámnak, és rendre, holdnaponta egyszer azóta is küldtem neki levelet. És a válaszokat is rendesen megkaptam, sértetlen pecséttel.

– Eh, levelet! – legyintett a bátyám. – A Koronába mentem volna! – morogta aztán, nekem meg elkerekedett a szemem.

– Te a Koronába jársz?

– Néha megfordulok arrafelé is. Reprezentálni kell, ha valahova jutni akarsz! – magyarázta, mire csak lassan bólintottam. Ezzel az egyszerű ténnyel minden sytisi nemes tisztában van.

– Várj holnapig, és kérj még egyszer meghallgatást Feris Ghati nagyúrtól. Bizonyosan meg fogja hallgatni érveidet – javasoltam, de sejtettem, hogy a házfő nem fog engedni. Furcsa mód bizonyos voltam benne, hogy kicsiny világunk megfellebbezhetetlenül zárt, és hogy jobb ez így!

Igazam is lett, bátyám még holdnapokig nem jutott Feris Ghati színe elé. És amikor végre találkoztak, a házfő indoklás nélkül, kurta szavakkal hozta a tudomására, hogy meghatározatlan ideig nem távozhat a palotából.

– Börtön! Átkozott aranykalicka! – sziszegte bátyám, mikor másnap felkerestem a lakosztályában. Töltött magának egy pohárral a nehéz vörösborból, feltehetőleg nem először.

– Ne így fogd fel! Nester Ghati nagyúr a javunkat akarja, amikor taníttat! Hálásnak kéne lenned neki, hogy ránk pazarolja a Ház vagyonát, amikor nyilván van más baja is, mint a mi pátyolgatásunk!

– Ostoba liba! – kiáltott rám – Nem veszed észre, hogy rab vagy!

– Sose voltam szabad! – vágtam vissza, és magam hökkentem meg leginkább hangom élén. – Az én életemet a megkérdezésem nélkül akarta apánk feláldozni a család érdekében, és én sose tiltakoztam, elvállaltam a rám osztott szerepet! Most sem teszek mást, később sem fogok, és sosem fogom elfogadni, hogyha te nem vállalod a kötelességed! – kiabáltam, és kiszaladtam a lakosztályából.

Másnap reggel felkeresett, és csendes hangon bocsánatot kért. A bort okolta bolond szavaiért, én pedig megbocsátottam neki. De attól kezdve már kevesebb időt töltöttünk együtt. Vianis hanyagolta a leckéket, mondván, ő már öreg ehhez, és egyre szaporodtak az esték, amikor elvonul pár üveg vörösbor társaságában, és csak reggel került elő, mély másnapossággal. Részegségében leginkább azt fájlalta, hogy “itt porosodik” a palazzóban, amikor katonai előmenetelét építhetné, és ostoba mesterek mekegését hallgatja naphosszat, amikor az ő korában inkább hölgyek társaságát kellene keresnie.

Érdekes módon senki sem szólta őt meg azért, mert semmittevéssel töltötte napjait az amúgy pezsgő életet élő palazzóban. Akkor még nem értettem, Feris Ghati miért hagyja, hogy elmaradjon a mesterektől. De hagyta! Pár holdnap múlva Vianis már alig mozdult ki a szobájából. Én néha látogattam, de hamarosan ez is csak bosszantó kötelességgé kopott, amire pár újabb holdnap után már nem volt időm.

Tovasodort a csatorna sosem álló vize, és bátyám lemaradt, mint a parti kövekbe akadt, lassan rothadó falevél.

Másik társam a kékszemű Maja lett, egy nálam valamivel fiatalabb, de jóval törékenyebb termetű, karcsú, alacsony lány. Egy reggel vettem először észre, amikor épp a fegyverterembe indultam, hogy nehéz kötelességem szerint újabb két óráig elviseljem Feris Sygra társaságát és szurkálódását.

Mikor kiléptem az öltözőszoba ajtaján, kitekintettem a nyitott ablakon, és furcsa látvány tárult a szemem elé. A belső udvar másik oldalán, az egyik erkélyen egy fekete hajú, karcsú árny állt, valami végtelenül kitekertnek tűnő pózban. Csodálkozva léptem az ablakhoz, hogy jobban megszemléljem a különleges tüneményt. Pár percig néztem, de addig mozdulatlan maradt, és utána már sietnem kellett, ha nem akartam elkésni.

Két nappal később, mikor a vívólecke miatt ismét korán kellett kelnem, szintén ott volt, bár más helyzetben állt, mint a múltkor. Attól kezdve minden reggel kinéztem rá, és legtöbbször láthattam is. Néha napközben is volt alkalmam vetni egy pillantást az erkélyére, és bizony megesett, hogy késő estig ott maradt.

Egyszer egyenesen az erkély korlátján állt, fél lábon, kitartott kézzel. Aznap alig tudtam a tanulásra koncentrálni, folytonosan az járt az eszemben, hogy mi van, ha megszédül, és leesik. De nem, másnap ismét láttam, megvolt, épen, sértetlenül, és rendületlen határozottsággal végezte gyakorlatait.

Egy idő után rájöttem, hogy nem áll, hanem végtelen lassúsággal, de egyenletesen mozog. Élvezet volt hosszú percekig bámulni, és találgatni, mikor milyen lépés következik furcsa, magányos táncában.

Egy nap, Lan Tylon teadélutánján, találkoztam vele, és megtudtam, hogy a neve Maja. Távoli rokonságban állt a család Lan ágával, és születése pillanatától árva volt, így a palazzóban nevelkedett, mint hajdan az anyám. Az elkövetkező holdnapokban még néhányszor láttuk egymást, és egyszer végül összeszedtem a bátorságomat, megszólítottam.

– Reggelente nézni szoktam a gyakorlataidat, és meg kell vallanom, módfelett tetszenek.

– Tényleg? – nézett rám, nagy, valószínűtlenül kék szemeivel, és lassan elmosolyodott. – Egyszerű egészségmegőrző torna, te is megtanulhatod! – ajánlotta fel azonnal, kedvesen csilingelő hangján. – Hara néném nagy mestere az ilyen dolgoknak!

– Köszönöm tanácsod, Maja! – hajoltam meg, de csak pár nap múlva volt lehetőségem találkozót kérni Nester Lan Hara úrnőtől.

Lakosztályában fogadott, ami a keleti oldal negyedik emeletén húzódott. A levegőben egzotikus illatszerek aromája lebegett, a fogadótermében a vörös és a fekete színek domináltak. Amennyire meg tudtam figyelni, öltözködésében is ezt a két színt használta, elnézve az aktuális divatot követő ficsúrok feje felett.

Karcsú volt, karcsúbb, mint Maja, fekete hajú, sötét szemű, meghatározhatatlan korú nő. Kedvesen tudakolta látogatásom okát, én zavartan meséltem neki a meglesett egészségőrző gyakorlatról.

– Helyes, ha érdeklődsz felőle! Egy nőnek vigyáznia kell a testére, és az az ostoba bakugrálás, amire Sygra taníthat, az messze nem elég! – bólogatott, aztán múltamról kérdezett. Ő volt az első, aki odafigyelt rám, aki látványosan érdeklődött irántam a családból, ügyesen feltett, ártalmatlannak tűnő kérdései nyomán szinte minden lényeges dolgot megtudott rólam. Én, ezt észre sem véve, örömmel meséltem neki anyámról, az otthonunkról, a füstbe ment esküvőmről.

– Lám! – mosolyodott el kesernyésen. – Egyazon cipőben járunk!

– Nem értem. Ön is menyasszony?

Lustán legyintett, majd lassú mozdulatokkal körzött párat a bokájával, és elnyúlt a kereveten.

– Voltam. Menyasszony voltam. Egyszer. Majdnem ugyanakkor lett volna az esküvőnk!

– És mi jött közbe? – kérdeztem, tulajdonképpen udvariatlanul, de az általa eddig használt, kötetlen hangnem felbátorított.

– Politika – nézett rám, és kinyújtóztatta a lábait.

– Megtiltották, hogy elvegye, akit szeret? – suttogtam bátortalanul. Kurtán felkacagott, és gyorsan előredőlt.

– Dehogy! Ki merne nekem bármit is megtiltani! Már másnapra halott lenne! – jelentette ki gőgösen, és mintegy véletlenül megsimította a nyakában lógó arany signumot, hatalmának jelképét. Igen, ő volt a család Lan ágának legtekintélyesebb tagja, és mint ilyen, nem sokkal állhatott a házfő mögött.

– Nem, nem tiltott meg nekem senki semmit, magam tettem le róla. Minek megházasodni erre a rövid időre?

Ezt nem értettem, és kis töprengés után rákérdeztem, miféle rövid időről beszél.

– Hát ami még nekem hátra van az életből – vont vállat, aztán talpra pattant, és megmozgatta a vállát. – Gyere, megmutatok neked egy egyszerű gyakorlatsort!

Nos, ő egyszerűnek nevezte, nekem egy holdnapba telt megtanulni az alapmozgásokat. Közben az is kiderült, hogy hozzá sem érdemes szoknyában járni.

Végül eljött a nap, amikor dobogó szívvel kiléptem az erkélyre, szemben Majával, és nekiláttam a gyakorlatnak. Elképesztő volt esetlenségem hozzá képest! Ám a végén a ház tradicionális jeleivel “kitartás”-t intett, én pedig mélyen meghajoltam előtte.

Attól kezdve majdnem minden reggel együtt tornáztunk, a széles belső udvar két oldalán, és bár ritkán volt alkalmunk beszélni, ez mégis szoros kötelékként feszült közénk. Hajnali találkozóink hamarosan a nap legkellemesebb óráivá léptek elő.

A harmadik személy, akihez valamelyest kötődtem, meglepő módon egy közrendű férfi volt.

Bazil, a cselédek legfőbb ura igen különös szokásokkal bírt. Bár szolga volt maga is, de selyemben és bársonyban járt, méghozzá a Nester Ház tradicionális, vörös színeiben. Ezen pimaszságot ellensúlyozandó haját félujjnyi kurtára nyíratta, és neki volt a palazzóban a legtenyérbemászóbb modora.

Feris Sygra jóvoltából ismerkedhettem meg vele, amikor első leckénk alkalmából felküldött hozzá, hogy ébresztést rendeljek magamnak.

– Mit tehetek a kisasszonyért? – hajolt meg azonnal, mikor beléptem szobájába.

– Feris Sygra úr küldött... – kezdtem bátortalanul, előkelő ruhája kicsit zavarba hozott, nem tudtam pontosan felmérni rangját, bár a fegyvermester szolgaként utalt rá.

– Ébresztést óhajt a kisasszony? – kérdezte rögtön Bazil, kitalálva gondolatomat.

– Igen – bólintottam, mire mélyen meghajolt.

– Meglesz, ahogy parancsolja, napfelkeltekor, minden másnap, Feris Sygra úr kérésének megfelelően! – jelentette ki, én pedig meghökkenten távoztam. Aztán azon következtetésre jutottam, hogy nyilván mások is járnak a fegyvermesterhez reggelenként, és nyilván ők is hasonló kéréssel fordultak már hozzá, ezért tudta, hogy mit akarok. Mire leértem a végtelen lépcsőkön, mik szobájába vezettek, már el is feledtem a beszélgetésünket!

Amúgy, más esetekben, szinte senki sem kereste fel személyesen, toronyszobája túl magasan volt, hogy oda bárkinek kedve legyen felkapaszkodni, így inkább szolgákkal üzentek neki a Ház nemesei, ha valamire szükségük volt.

Magam kedveltem a palazzóban bóklászni, a hatalmas épület ezer titkot rejtett, és én mindre kíváncsi voltam. Egyszer véletlenül kerültem a keleti torony csigalépcsőjének az ajtajához, és már éppen tovább álltam volna, amikor egy szolga sietett el mellettem. Kezében ezüst tálcát tartott, amin egy döglött patkány hevert. Leesett állal néztem utána, aztán gyors elhatározással a nyomába szegődtem.

Bazil szobájába ment, kopogás nélkül belépett, majd pár pillanat múlva ismét megjelent, immár a tálca, és annak gyanús tartalma nélkül. Rám sem nézett, ahogy elsietett mellettem. Kicsit még haboztam, majd magam is beléptem az ajtón.

Bazilnak kedvesen berendezett szobája volt, melynek mind a négy égtáj felé hatalmas ablakai nyíltak. Pazar kilátás tárult fel előttem, mely már előző látogatásom alkalmával is megfogott. Innen belátható volt Sytis teljes belvárosa. Délnek a Carvis palazzó monumentális épülettömbje uralta a látóhatárt, nyugatról idelátszottak a hegyek párás, felhőkbe vesző körvonalai.

Bámészkodásomban alázatos hang zavart meg.

– Tehetek önért valamit, Ylla kisasszony? – kérdezte Bazil, aki az északi ablaknál állt, illetve inkább hajlongott. Kicsit haboztam, de végül Feris Tarezzi tanítása nyomán úgy döntöttem, hogy ily kis horderejű ügyben nem hazudhatok a Ház egy feltétlenül hű emberének.

– Az imént egy szolga jött fel, és hozott egy halott rágcsálót. Érdekelne, miért kell az neked.

Bazil arcán nem látszott semmi érzelem, rezzenéstelen hangon felelt.

– A sólymomat etettem az imént, kisasszony.

– Sólyom? Láthatnám? – érdeklődtem, hisz igen ritka mulatság volt, hogy élő állat közelébe engedtek. Anyám féltett a betegségektől, és azt tartotta, némely állatok hajlamosak hordozni a bandolákat.

– Természetesen láthatja, kisasszony! Ott ül! – mutatott ki az ablakon. Mellé léptem, és kinéztem.

Alattunk nem sokkal, a ház egy cirádásan faragott tornyocskája tövében fehér madár ült, és valami vöröset tépkedett csőrével. Megigéző látvány volt, mozdulatlan bámultam végig, ahogy a sólyom befejezte ebédjét, majd lustán pislogott egy keveset, aztán nehézkesen tovaszállt.

Attól kezdve odafigyeltem az udvar kövezetén átsuhanó árnyékokra, és néha láttam is a fehér madarat. Egyszer, talán fél évvel a Bazilnál tett második látogatásom után, bátyám erkélyén láttam a sólymot, amint épp egy, a széles kőkorláton felejtett ezüstkupából torkoskodott. Nevetnem kellett, ahogy ingadozó léptekkel tántorgott fel- és alá a korláton, és néha-néha ivott egy keveset. Aztán, mivel féltem, hogy esetleg leesik, hát szólítottam egy szolgát, hogy fogja meg, és vigye fel a keleti toronyba.

Bazil aznap délután felkeresett, hogy megköszönje gondoskodásomat és odafigyelésemet.

– Nincs mit köszönnöd! Módfelett mulatságos látvány volt. Egy részeges sólyom!

– Mindannyiunknak vannak hibáink – hajlongott Bazil, és attól kezdve gyakrabban találkoztunk. Sosem mulasztott el felkeresni azon ritka alkalmakkor, mikor leereszkedett közénk toronyszobájából, hogy személyesen is meggyőződjön róla, minden rendben megy a házban.

Ilyenkor udvariasan érdeklődött, hogy tehet-e értem valamit, és ha voltak apróbb-cseprőbb kívánságaim, el is mondtam neki. Hamar kiderült, hasznos dolog jóban lenni vele. Elég volt említenem, hogy az egyik ajtónállóm nem szimpatikus, és biztos lehettem benne, hogy soha többet nem látom, vagy tenni egy megjegyzést, hogy milyen finom mézes süteményt ettem reggel, és azon túl gyakrabban kaptam kedvenc csemegémet reggelire.

De beszélgetni Bazillal sem beszélgettem.

Amikor már jobban szomjaztam az emberi szót, mint a sivatagban tévelygő vándor a vizet, a véletlen a segítségemre sietett, és elém vezette Nester Feris Kít.

A fiatal, nálam alig idősebb férfi Nester Feris Ghati egyetlen fia volt, és nagyon sok mindenben hasonlított apjára; mind külleme, mind makacssága, szigorú kötelességtudta a házfőre emlékeztetett. Majdnem derékig érő haját általában copfban hordta, arca festése szintén egyszerű volt, termete arányos, mozdulatai határozottak.

Számtalan kötelezettséget rótt rá a tény, hogy ő az örökös, de mindnek meg tudott felelni, bár helyzetét tovább nehezítette, hogy félárva volt. Anyja valami furcsa betegség áldozata lett, a palotába érkezésem napján már vagy másfél évtizede. Kí sosem szűnt meg kételkedni, hogy anyját meggyilkolták, de nem volt kit gyanúsítania, és nem sikerült rávennie az apját, hogy az tüzetesebben is megvizsgáltassa az esetet.

Egy alkalommal holmi apró probléma okán keresett fel, nem is emlékszem, mi volt az. És a beszélgetés végén, már épp, mielőtt távozott volna, észrevett az egyik, fal melletti asztalkán egy megsárgult csontszobrot.

– Elnézést, kisasszony, de ez honnan került önhöz? – kérdezte csodálkozva.

– A padláson találtam egyszer – vontam vállat közönyösen.

– No de miért járt ön a padláson?

– Szeretek fenn nézelődni, sok érdekes kacat van ott felhalmozva! – nevettem el magam. – Először Feris Sygra küldött fel, hogy pókhálózzak le pár termet!

Kí elmosolyodott, és ettől meglágyultak az apjától örökölt, szigorú vonásai.

– Tudom, az öreg gyakran tesz ilyet. A padláspókhálózás remekül erősíti a karizmokat! Tapasztalatból tudom – tette még hozzá cinkosan.

– Magát is felzavarta? Nem hittem volna, hogy az örökössel is meg meri tenni!

– Miért ne merné? Ha hasznomra válik – nézett rám furcsálkodva, majd odalépett az asztalkához, és szeretettel végigsimította a szobrocska megkopott felületét.

– Honnan ismeri? – kérdeztem.

Kicsit összerezzent, aztán felém fordult.

– Gyerekkoromban az ágyam mellett állt. Hogy elűzze az ártó démonokat!

– Akkor vigye el!

– Hogy tehetném? Immár az öné!

– Nem, nekem csak egy kacat, de magának emlék! A magáé! – erősítettem meg szándékomat, hogy neki adom a szobrot.

– Minek gyűjteni az emlékeket, gyűlnek azok maguktól is! – rázta meg a fejét csendesen. – Magának talán még hasznot hozhat, a maga feje fölül talán még elűzheti a vészt! Nekem már késő...

Zavartan kértem, hogy magyarázza meg ez utóbbi kijelentését, de láthatóan nem volt hozzá kedve. Úgy tűnt, bánja, hogy egyáltalán kicsúszott a száján az az ostoba félmondat! Hogy elterelje a figyelmemet róla, felajánlotta, hogy másnap felvisz a padlásra, és megmutatja néhány lezárt traktusát, ha érdeklődöm a poros helyek iránt. Azt feleltem, hogy módfelett érdeklődöm minden iránt, ami titokzatos és ismeretlen, majd megköszöntem a felajánlott szívességet.

Másnap együtt másztuk meg az ezer lépcsőt, ami felvitt a padlásra, és körbevezetett néhány, számomra addig még ismeretlen termen. Poros ládákkal, felhalmozott, csonka bútorokkal, menekülő rágcsálókkal teli helyiségek voltak ezek, közvetlen a napfénnyel szomszédos, furcsa birodalmai az örök sötétségnek, amiket falon táncoló szörnyetegekkel népesített be Kí mécsese.

Attól a naptól kezdve gyakran felmentünk, azon indokkal, hogy a fent őrzött kacatok között keressünk valami érdekeset, de valójában inkább csak beszélgettünk. Néha órákat ültünk egy-egy felnyitott láda mellett, és elmondtuk azokat a dolgokat, amik a szívünket nyomták.

Kíre iszonyú felelősség nehezedett, ő volt a ház legfiatalabb felnőtt nemese, de a sors nem volt tekintettel éveinek csekély számára, az ő vállát is nehéz gondok húzták. Ő említette nekem először, hogy az Estra Sagna által megítélt vérváltság korán sem könnyen kifizethető, és célzott rá, hogy esetleg az apja, Nester Feris Ghati nem is szándékozik kifizetni.

– De hát akkor mi lesz? – kérdeztem értetlenkedve.
– Meghalunk. Mind meghalunk – felelte, és gyorsan témát váltott.
A történet teljességéhez még hozzá tartozik, hogy ő csókolt meg először. Hogy minek kapcsán jutottunk el idáig, bár szégyen, de nem emlékszem. Ám miféle különösebb indok kell két fiatalnak, hogy egymásba szeressenek? Én legalábbis szerettem.
Sokkal inkább szerettem, mint volt vőlegényemet, akinek akkor már az emlékét is messze sodorta az idő lomha, zavaros vizű csatornája.

Megfáradtan állok fel az asztal mellől, ezek az emlékek fájnak.
Kíről még mostanság is álmodom néha, fölösleges ezt tagadni, bár az ő halálát sem sirattam meg. Mint ahogy a többiekét sem, gondolom, miközben elsétálok a kabin ajtajáig. Aztán hirtelen, kurta szisszenéssel fordulok, és belevágom a tőröm az asztalba.
A mécses lángja megremeg, de mást nem érek el az ostoba dühkitöréssel. Legfeljebb feszültségemet csökkenti az oktalan rombolás, de milyen felületes módszer ez! Bár határozottan könnyebb, mint tenni is valamit.
Ám a könnyebb út nem feltétlenül jobb is, hát elteszem a fegyvert, visszaülök az asztalhoz, és folytatom a munkát.

A Kível való titkos randevúk sokat enyhítettek a kedélyemen, ám a fegyvertermi vívóleckék sötét árnyékát még kedvesem sem tudta elűzni fejem fölül. Nester Feris Sygra napról napra kiállhatatlanabb lett, követelődzött, szidott, ahol ért, hazugnak nevezett, ostobának meg ügyetlennek, és átkozta a sorsot, hogy rám kell pazarolnia drága idejét.
Egy koratavaszi napon csordult túl a pohár, és szakasztottam minden haragomat a nyakába. Épp egy egyszerű páros gyakorlatot vettünk, amikor tett egy elhamarkodott megjegyzést.
– Te épp oly kétbalkezes fruska vagy, mint az anyád volt!
Egy pillanatra megdermedtem, aztán hátraléptem, és felemeltem élezetlen gyakorlókardomat.
– Te ne szidd az anyámat, te paraszt! – hördültem fel, és úgy csaptam le rá, mint a kígyó. Pár vágást védett, aztán könnyedén kiverte a fegyvert a kezemből.
– Nem is rossz – szegezte torkomnak kardja hegyét. – Csak kitört belőled a düh, bár sok munkámba telt!
– Szívesen megölnélek! – sziszegtem ökölbe zárt kézzel, de tehetetlenül.
– Meghiszem azt! – nevetett fel, majd leengedte a fegyverét, és hátralépett. – Ahhoz, hogy ölj, ahhoz csak indulatok kellenek. Nem több, de nem is kevesebb. Csak a legjobb mestergyilkosok sajátja, hogy érzelmek nélkül öljenek, és ők ezt egy életen át tanulják. Neked pedig nem szükséges hozzájuk hasonlóvá válnod, hát jobb, ha megtanulsz, mondjuk gyűlölni, vagy esetleg vágyni. Ez a két érzelem tesz a legkönnyebben gyilkossá. Ám ahhoz, hogy olyan *helyzetbe* kerülj, hogy ölhess, ahhoz győznöd kell. A győzelemhez pedig hideg fej, érzelemmentes precizitás szükséges! Nos, az indulatok már megvannak. Jó. Hosszú időbe telt felszítani, de e téren készen vagyunk. Ám most... – emelte fel a hangját, – ...most a következő osztályba léphet, Ylla kisasszony! Most meg kell tanulnia elfojtani ezen indulatokat! No, kérem, vegye fel a kardját, és folytassuk! – javasolta, és visszaállt vívóállásba.
Attól kezdve megváltozott minden. Feris Sygra udvarias lett, előzékeny, bár a hibáimért ezek után is megszidott. Ám legalább már mindig elmagyarázta, hogy mit miért tesz, illetve tétet velem.
Mindent újra kellett kezdenünk! Az alapgyakorlatokat, az állást, a kéztartást, mindent. Immár egy élezett pengéjű, kettős ívű vívókarddal. Lassan megszerettem a fegyverterem füstölőkkel illatosított levegőjét, a kard villanását, a talpamhoz simuló padló keménységét. Ráéreztem a fegyverre, ahogy Feris Sygra mondta, és néha szinte eggyé váltam vele, ahogy magamban gondoltam.
Vállam szélesebb lett, a lábam megerősödött, és végleg elvesztettem kislányos alkatomat. Csak a térdem sínylette meg a rendszeres gyakorlást, de arra Lan Hara adott gyógyító olajokat.
– Minek kínzod magad azzal az ostoba kardmesterrel. Tönkreteszi a tested! – figyelmeztetett egy alkalommal, miközben a lábam előtt térdelt, és felkente a balzsamot.
– Meg kell hogy tudjam védeni magam! – érveltem.
– Ahhoz nem kell kard! Puszta kézzel, sőt, egyszerű szóval is lehet ölni! De ha minden áron ragaszkodsz a halált hozó fémeszközökhöz, akkor is inkább egy kést javaslok, mondjuk a lábszáradra – mondta, majd kecses könnyedséggel felállt, és elővett a csizmájából egy tőrt. – Így, látod? Ennyi az egész.
Megköszöntem, sőt, meg is fogadtam jótanácsát a késről, de tovább látogattam Feris Sygrát is. Párbajaink egyre pergőbbek, egyre valóságosabbak lettek, míg lassan már komoly, bár meglehetősen egyenlőtlen küzdelem folyt közöttünk. Természetesen mindig vesztettem, de ez néha már fél percébe is belekerült a fegyvermesternek.
Egy napon majdnem legyőztem. Gyors sorozattal kergettem végig a termen, és sikerült kivernem a kezéből a pengét. Már éppen diadalmas mosollyal szorítottam volna a falhoz, miközben a torka felé emeltem a fegyverem, amikor iszonyú fájdalom nyilallt a felkaromba.
Döbbenten néztem le, és megdermedtem, mikor azt kellett látnom, hogy vér festi rőtre gyakorlóruhám. Feris Sygra elégedetten tette vissza az oldalán elrejtett tokjába a rövid pengéjű tőrt, aztán szigorú hangon megszólalt.
– Nos, hol hibázott a kisasszony, mit kell még csiszolnia? – tette fel a szokásos kérdést.
Lassan leengedtem sebesült jobbom, és rászorítottam bal kezem a vágásra.
– Túl korán örültem a győzelemnek – mondtam gyenge hangon. – És… igen, és a fegyvert néztem, nem az ön kezét. Ez is hiba volt. Ezen kéne változtatni – suttogtam, és kicsúszott a kezemből a kard.
– Pontosan. És ezen felül még az sem árt, ha mindig hord magánál egy tőrt, hasonló esetekre.
Erre nem válaszoltam, csak lassú, ingatag mozdulatokkal elővettem a Lan Hara tanácsára magamnál tartott kést.
– Helyes, tehát a kisasszony látogatja azt az alamuszi macskanőstényt. Jól teszi, ha hallgat a tanácsaira, tőle eltanulhatja a legalattomosabb női praktikákat is. És most folytassuk. Vegye fel a kardját, kérem, és rajta!
Alig hittem a fülemnek.
– Fáj a karom, nem hiszem, hogy meg tudnám fogni a markolatot! – visszakoztam.
– Hát akkor vegye balkézbe. Gyerünk!
És folyattuk, enyhe szédülésem ellenére is. Természetesen sebem nem volt komoly, és ő maga tett rá laza kötést, mielőtt távoztam volna, ám ez nem enyhítette a fájdalmat. Összeszorított fogakkal mentem fel a szobámba, de nem volt időm pihenni, a levéltárban már várt Nester Feris Karon.
Az öreg meglehetősen későn kapcsolódott be a tanításunkba, és nem szánt ránk sok időt. Rengeteg dolga volt, ő kezelte a Ház pénzügyeit. Amikor aznap beléptem hozzá, hunyorogva végigmért rövidlátó szemeivel, majd nagyot sóhajtott.
– Mi történt a kezével, Ylla?
– Semmiség! Gyakorlás közben véletlenül túlszaladt a penge. Az én hibám! – magyarázkodtam gyorsan, és sietve leültem mellé az asztalhoz.

– Kisasszony, megmondtam már, amikor először ide jött; vigyázzon a kezére! Pontosabban vigyázzon a szemére, hogy tudjon olvasni, és vigyázzon a kezére, hogy tudjon írni. A többi testrészét elvesztheti, de a szem és a kéz... pótolhatatlan! – motyogta, aztán belemerült az épp olvasott iratba. Beletelt pár percbe, míg eszébe jutott, hogy én is jelen vagyok.

Leckéi általában végtelenül unalmasak voltak, ő ültette át a jogból és gazdaságtanból megszerzett elméleti ismereteimet a gyakorlatba. Ez nagyjából azt jelentette, hogy szerződések szövege felett görnyedtünk, régi megállapodások előnyeit és hátrányait elemeztük, és kereskedelmi jogok értékét becsültük fel.

Egyszer elém tett egy megsárgult iratot, és arra kért, foglaljam össze pár szóban a tartalmát.

– Ez egy megállapodás, meghatározatlan időre, kilenc esztendőnkénti felújítással. Ha jól értem, Eátis városának a csizmadiáival kötötte a Ház – kezdtem óvatosan, de mivel Feris Karon csak bólogatott, bátrabban folytattam. – Ennek az iratnak az értelmében a csizmadiák holdnaponként felajánlják készleteik felét megvételre a Nester Háznak.

– Igen. És mennyit érhet ez a jog nekünk?

Összehúzott szemöldökkel töprengtem egy kicsit.

– Most talán olyan nyolc-tíz lint holdnaponta.

– Tizennégyet, kisasszony, legalább tizennégyet! És mit jelent egy holdnaponkénti tizennégy lines bevétel?

– Azt, hogy egy cseléd minden nap egy szelettel több kenyeret ehet – morogtam kis túlzással, és végtelenül rosszkedvűen.

– Kisasszony, lekicsinylést hallok ki a hangjából! De vajon minek szól megvetése, tán csak nem az apró összegnek? Akkor olvassa ezt! – nyomott a kezembe egy másik papírt.

– Kizárólagos jog a Vutas-votarban elejtett tamik szőrméjének kereskedelmére – olvastam gyorsan, aztán felnéztem. – Mi az a tami?

– Egy ritka hódfajta, amit a tavakból fognak ki. Átlagosan olyan évi hetet, nyolcat – legyintett az öreg csontos kezével, aztán folytatta. – Ennek a fényében még akár értékes ritkaság is lehetne a szőrméje, de nem az. Nagyon durva, széles szálú. Így mindössze tíz-tizenkét aranyat ér egy tamibunda, a divattól függően.

– És hány állat irhája kell egy bundához? – kérdeztem gyanakodva.

– Olyan ötven általában elég.

– Tehát hat-hét esztendőnként tíz aranyat ér ez a jog – számoltam utána gyorsan.

– Nem sok, igaz? – nevette el magát.

– Nem – hagytam rá.

– És most nézzen végig ezen a polcon! Az itt tartott iratok mind hasonló értékű szerződésekkel vannak tele! Pár lin itt, pár lin ott, apró kis aranycseppek, magában mind értéktelen! – magyarázta széles gesztusokkal, átszellemült arccal, aztán hirtelen rám nézett. – Mi a legértékesebb jogunk?

– Cédrusszállítás Ardúnia és Shagír között – feleltem azonnal.

– Helyes! De meg kell vallanunk, hogy ez sem ér nagyon sokat. Ám nem is onnan származik bevételeink jelentősebb hányada! Nem ám! Az igazi kincset ezek a darabonként értéktelen kis jogocskák jelentik! Erre épül a Nester Ház vagyona! – szónokolta lelkesen, és szeretettel nézett végig a papírokkal zsúfolt polcokon.

– Ennek rengeteg hátránya lehet... – suttogtam.

– Úgymint? – kérdezett rá azonnal.

– Sok vele a munka. És vannak olyan költségek, amit mindenképpen ki kell fizetni, minden szerződés megkötésekor, függetlenül annak értékétől. Például a papírköltség. Ez egy sokaranyas bevétellel kecsegtető üzletnél lényegtelen apróság, de egy pár lines szerződés esetén évekbe telik, míg csak a pecsétviasz ára megtérül! – magyaráztam. – És nagy odafigyelést igényel, hogy semmi apróság ne vesszen el. Nagyon átláthatatlan lehet a könyvelésünk!

Tágra nyílt szemmel nézett rám.

– És ezt a kisasszony hátránynak tartja? Én büszke vagyok rá! Senki ezen fényes Napkeleten nem látja át a Ház pénzügyeit, csak én! – húzta ki görnyedt hátát. – De gondoljon bele, mit jelent ez! Kívülállóknak ezernyi levéltár évszázados anyagait kell átnézniük, hogy fogalmat kaphassanak Házunk anyagi helyzetéről! Lehetetlen feladat! Így azt hiszik az ostobák, hogy az Abyrnossból Shagírba szállított cédrusrakományok felégetése jelentős érvágást jelent nekünk! Égetik is buzgón, elképesztően sok arrafelé a véletlen tűzeset, de ezzel nem ártanak nekünk sokat. A mi erőnk nem egy hatalmas szikla, hanem ezer kis kavicskupac!

Ezt a tanítást később még sokszor megismételte, és némileg betekintést nyerhettem a részletekbe is, bár ezen betekintések leginkább arra voltak jók, hogy belássam, valóban átláthatatlan káosz uralja a Nester Ház üzleti tevékenységét. Annyi mégis kiderült a számomra, hogy a Ház üzletmenete egy idő óta veszteséges, hogy sokkal többet költünk luxuskiadásokra, mint amit megengedhetnénk magunknak. Az én, és társaim taníttatása is igen sokba kerülhetett, és nem értettem, miért pont most áldoz ránk egy vagyon Nester Feris Ghati nagyúr, amikor pedig neki a Niladusoknak megfizetendő vérváltságra kéne gyűjtenie. A legutolsó, Nester Feris Karontól kapott leckén erre is fény derült.

Azt hiszem, a legemlékezetesebb ez az utolsó találkozásunk volt. Erre a harmadik esztendő végén került sor, egy későnyári napon. Lassan már végeztünk, amikor még intett, hogy ne távozzak.

– Ezt az iratot még olvassa el, kisasszony, aztán tényleg mehet! – bíztatott, és a kezembe nyomott egy tekercset. Végtelen gyanakvással töltött el, amikor megszemléltem arany pecsétjét; az Estra Sagna által kiállított irat volt. Félelemmel vegyes kíváncsisággal tekertem ki, és olvastam el. Felében jártam, amikor kihullott a kezemből a papír.

– Hárommillió... – suttogtam, és nem voltam képes felfogni, hogy ez igaz, hogy ennyi pénzt el lehet kérni vérváltságként.

– Igen – jegyezte meg Feris Karon, aztán kivette az ölemből az iratot, és visszatette a polcra. – És hogy ez mit jelent... Nos, kisasszony, maga már eleget tud ahhoz, hogy megértse, ez mit jelent. És most már távozhat, még sok dolgom van. Ja, és nem kell többet jönnie – tette még hozzá, aztán eltűnt a polcok kusza útvesztőjében.

Mint az alvajáró, hagytam el a levéltárat, és mikor kiléptem az ajtaján, már tökéletesen tisztában voltam vele, hogy az elmúlt három esztendőt tizenhét halálraítélt között éltem le, egy gyakorlatilag már nem létező család palazzójában.

A legkellemesebb modorú mesterem mindenképpen Nester Feris Tarezzi volt. Nem csoda, egy igazi politikus, aki ura a szavaknak, és nap mint nap magához hasonló rókákkal tárgyal, el kell hogy tudja fogadtatni magát egy kezdő tanítvánnyal is.

– Hölgyem, ön tehetséges! – jegyezte meg már az első együtt töltött óra után, és oly őszintén nézett rám, hogy hinnem kellett neki. – De persze még meg kell tanulnia, hogy mikor célszerű a meggyőzés ezen eszközeihez fordulnia! – tette még hozzá gyorsan, nehogy valamiben egyértelmű véleményt formáljon.

Ez volt a legkedvesebb módszere. Látszólag össze-vissza fecsegett, még ellentmondásba is került önmagával, majd egyszer csak tett egy megjegyzést, amitől minden a helyére került. De akkor rendszerint már késő volt, az áldozatnak akkor már nem nyílt visszaút.

Az ő művészete volt kétség kívül a legértékesebb tudás, amit megszerezhettünk a palazzóban töltött évek alatt, de ennek ellenére meglehetősen kevesen tartottak ki mellette. Az első időkben ugyan még mindenki látogatta, de hamarosan elkoptak a tanítványok. Azt hiszem, ő intézte így, egy-egy ügyesen elhelyezett sértéssel, félreérthető utalásokkal, és más, rá oly nagyon jellemző praktikákkal.

Hogy én miért maradhattam meg mellette, nem is sejthetem. “Távozása után sem fogod tudni, hogy mit akart tőled!” csengtek vissza bennem gyakorta anyám szavai, szinte minden leckénk után igazat kellett adnom neki. És mivel tárgyalókészségén túl sokra tartottam a mesterpolitikus emberismeretét is, ezért a válogatási szempontok ismerete nélkül is figyelemmel kísértem, hogy kik maradhatnak meg mellette tanulótársaimból.

Legnagyobb meglepetés az volt, hogy az általam oly nagyon nem kedvelt Girysst nem marta el a környezetéből. Sőt, ő látogatta a leggyakrabban Nester Feris Tarezzit! Ennek ellenére nem voltam képes összebarátkozni vele.

Pedig már a palotába érkezésem napján megismertem. Éppen lefelé indultam volna, a minket köszöntő ünnepségre, amikor szembe jött velem egy filigrán, pimasz orrú ifjú. Sosem láttam még azelőtt, de bársony ruhája, váll alá eresztett haja világosan mutatta, hogy nemes, hát illendően biccentettem felé, és megálltam, hogy bemutatkozhasson.

Ő is megállt, de nem szólalt meg. Nem, csak bámult rám, tágra nyílt szemekkel, mintha valami jelenést látna. Végül meguntam hallgatását, és úgy döntöttem, hogy megszólalok, bár az etikett szerint neki kellett volna kezdeményeznie a társalgást, hisz akkor én még csak egy épp megérkezett vendég voltam, ő meg ki tudja, mióta élt a palazzóban.

– Üdvözlöm, uram! Rosszul van talán, esetleg segíthetek valamiben? – kérdeztem aggódva, mire megrebbent a szempillája.

– Hasonlítasz... hasonlítasz a halálomra... – suttogta, talán észre sem véve, hogy beszél, félálomszerű állapotban. Mai eszemmel nyilvánvaló, hogy nem a való világba nézett akkor, hogy *látott* valamit, amit én nem láthattam. Viszont akkor még nem tudtam másként értelmezni kijelentését, mint egy otromba sértést.

– Valóban, fiatalember? Ez esetben szebb halála lesz, mint amit megérdemel! – vettem fel a fejem sértetten, és dühösen elsiettem.

Attól kezdve kölcsönösen utáltuk és megvetettük egymást. Én leginkább azt gyűlöltem benne, hogy fogalmam sem volt, miért gyűlöl. De gyűlölt, rendületlenül. Soha nem beszélgettünk, még köszönni is csak akkor köszöntünk egymásnak, ha mások is jelen voltak.

Egyszer beszéltem róla Níkével, a szépszemű, örökkön mosolygós lánnyal, aki szintén velünk együtt tanult a mesterektől.

– Szerintem Giryss nem rossz fiú, csak néha... néha nincs jelen! És olyankor ostobaságokat beszél! – magyarázta.

– Szerintem egyszerűen csak neveletlen és álmodozó! – mordultam fel.

– Nem neveletlen! – tiltakozott a szép Níké, arcán mindentudó mosollyal. – Sőt, általában nagyon gáláns és figyelmes fiatalember!

– Lehet, hogy veled az, de velem nem! Szóval, nem tartom sokra! – jegyeztem meg megvetően, de aztán elgondolkodtam egy kicsit. – Bár, ő az egyetlen, aki közülünk Nester Feris Lizát látogatja... – tettem még hozzá elmélázva. Ugyan fogalmam sem volt róla, hogy a házfő húga, Feris Liza mire tanítja Girysst, de éppen eme titokzatoskodásuk felkeltette a figyelmemet.

– Ugyan! – rázta a fejét Níké, és megvetően elhúzta a szája szélét. – Egyet találhatsz, hogy az öreg vénkisasszony miért ragaszkodik pont a jóképű Girysshez! El tudom képzelni, hogy mivel töltik az idejüket!

– Én nem... – ráztam meg csendesen a fejem, és nem értettem, hogy Níkének ez miért ilyen egyértelmű. Akkor egy kicsit csalódtam is benne, ám ő is szépreményű tanítvány volt, és ő is végig járhatott Feris Tarezzi mesterpolitikushoz!

Akárcsak Lasier, a kedves mosolyú, harcias kedvű ifjú, akinek velem egy folyosóról nyílt a lakosztálya. Őt határozottan kedveltem, habár néha fárasztott fölényes stílusa, rátartisága. Ő mindenhova karddal az oldalán járt, és szívesen fecsegett nem létező hőstetteiről.

Rajtunk kívül talán csak a kiismerhetetlen Esrana, meg persze a csendes, visszahúzódó Maja maradtak meg Feris Tarezzi kegyeiben. És érdekes módon mi hatan voltunk azok, akik a többi művészetben is leginkább jeleskedtünk.

Miután összebarátkoztunk, találkozóink egyre gyakrabbak és egyre rendszeresebbek lettek Nester Feris Kível. De nem sokáig tarthattuk titokban kapcsolatunkat. Ma még azon is csodálkozom, hogy akár egy napig is rejtve maradt a dolog Feris Ghati előtt.

Aznap derült ki minden, amikor egy este átosontam Kíhez. Akkor már ismertem azt a rejtekfolyosót, ami a lakosztályom közelében nyílt, és az örökös dolgozószobájába vezetett. Félelem nélkül, a lépéseket számolva siettem végig a tökéletesen sötét, dohszagú helyiségen.

Amikor kiléptem, megdöbbentő látvány tárult a szemem elé. Kí nehéz tölgyasztalánál egy szolga állt, és egy iratot olvasott nagy figyelemmel. Jöttömre ijedten elejtette az írást, majd megfordult. A hirtelen mozdulattal lesöpört az asztalról egy csomó papírlapot a padlót borító, vastag szőnyegre, de nem törődött velük, az ajtó felé ugrott.

Meglepetésemben nagyot kiáltottam, de képtelen voltam bármit is tenni, hogy megakadályozzam szökését. Ám mielőtt még elérhette volna az ajtót, az kitárult, és belépett Kí. Az ijedt szolga azonnal irányt változtatott, és felém futott tovább. Túl megdöbbent voltam, hogy kitérjek előle, vagy hogy előrántsam késemet. Dermedten vártam be, amíg mellém ért, és félrelökött.

Megtántorodtam, ám gyorsan visszanyertem az egyensúlyomat, és utána kaptam volna, de akkor már mindegy volt. Természetellenes lassúsággal dőlt el, hátából dobótőr markolata állt ki.

– Nem esett bajod, Yl? – kérdezte gyorsan az örökös.

Én csak tétován megráztam a fejem, de nem válaszoltam, meredten néztem a holttestre. Ahogy a seb szélén egyre növekvő, vörös paca terjedt szét, ahogy ujjai még utoljára belekapaszkodtak volna egy segítő kézbe, ami nem volt sehol.

Az volt az első alkalom, hogy halottat láttam, de Kínek nyilván Niladus kémből sem ez volt az első, akit megölt.

– Eh, most rendezhetem őket újra! – intett dühösen a ledöntött papírkupac felé, aztán odament, és összeszedegette a lehullott lapokat. Csak miután feltette az asztalra, akkor fordult felém.

– Ugyan, Yl, ne nézz így, ez csak egy az ellenségeink közül! Na jó, ha zavar, akkor menjünk át a szomszéd szobába, míg feltakarítják. Tudod, mostanság gyakoribbak errefelé a Niladus kémek, mint a szúnyogok! – morogta, és a karját nyújtotta felém.

– Értem. Megértem. Csak váratlan volt, azért viselkedtem ilyen ostobán! Bocsáss meg! – mentegetődztem, és hagytam, hogy átvezessen a szomszéd terembe.

– Remekül viselkedtél! – nevetett rám, és kurtán megcsókolt, de aztán ellépett mellőlem. – Ám ezen apró kis ostobaság miatt most megint rengeteg munka szakadt a nyakamba, holott mennyivel szívesebben töltöttem volna az időt a te aranyfényű szemed ragyogásában! – hajtotta le a fejét szomorkásan. – Bocsáss meg, de el kell küldjelek! Jobb lenne, ha most visszamennél a lakosztályodba! – kért szégyenkezve.

– Megbocsátok! Holnap találkozunk! – búcsúztam el tőle, majd engedelmesen visszamentem a szobámba, és megpróbáltam elűzni elméméből a haldokló szolga látványát. Nehezen sikerült. De sikerült...

Ám erről az esetről persze Feris Ghati is értesült, és nyilván feltette magának azt az értelmes kérdést, hogy ugyan honnan ismertem én a fia szobájába vezető átjárót? És persze könnyen kitalálhatta a választ is, minek következtében Kí másnap nem keresett fel.

Üzentem neki egy szolgával, de csak azt a választ kaptam, hogy Feris Kí úrfi igen elfoglalt, és pár napig bizonyosan nem fog ráérni. Aggódva vártam ki a megadott időt, de Kí utána sem jelent meg. Teltek a holdnapok, és egyetlen, véletlen találkozáson kívül egyszer sem láttam. Akkor is csak kurtán köszönt, és elsietett mellettem. Vak is láthatta, hogy baj van.

Végül elhatározásra jutottam, és felkerestem a szobájában. De a lakosztály előtt álló őr udvariasan elküldött.

– Elnézést, Ylla kisasszony, önt nem engedhetem be.

Értetlenkedve álltam a folyosón, amikor léptek hallatszottak, és feltűnt Feris Ghati. Az ő lakosztálya is ebben a szárnyban volt, így nem láttam semmi furcsát abban, hogy éppen erre jár. Amikor észrevett, kimérten biccentett, de megállás nélkül ment tovább.
– Nester Ghati uram! Egy pillanatra, kérem! – szóltam utána bátortalanul.
– Igen? – fordult meg szolgálatkészen.
– Nem tudja megmondani, hogy a fia miért nem hajlandó találkozni velem? – kérdeztem zavartan.
– Azért, mert megtiltottam neki – válaszolta egyszerűen, aztán tovább ment.
– De miért?! – kiáltottam utána kétségbeesetten, hangomat ezerszer verte vissza a folyosó.
– Mert így láttam jónak – felelte anélkül, hogy hátra fordult volna, aztán eltűnt a következő fordulóban.
Akkor — életemben egyetlen egy alkalommal — gyűlöltem!

De nem Kí elvesztése volt a legsúlyosabb tragédia, ami a Nester palazzóban töltött három esztendő alatt ért.
Egy napon bátyám zavarta meg munkámat. Láthatóan feldúlt volt, szeme zavarosan csillogott, haja szerteszét állt, és még a gallérja is félre volt csúszva.
– Anyánk beteg! – kiáltotta köszönés helyett. – Súlyos beteg!
Nem ért váratlanul a hír, anyám az azon holdnapban küldött levelemre még nem válaszolt, így magam is gondoltam már rá, hogy talán gyengélkedik.
– Mennyire súlyos beteg? – kérdeztem hűvös hangon, és félbe hagytam annak a szerződéstervezetnek az írását, amit Feris Karon parancsára kellett elkészítenem, egy képzeletbeli halastó bérletéről.
– Annyira, hogy apánk hív minket! – vett elő Vianis egy gyűrött levelet a zsebéből.
Pár pillanatig hallgattam, és az eseményeket mérlegeltem.
– Ez súlyos érv. Valószínűleg Feris Ghati nagyúr is meg fogja érteni, hogy mennünk kell – jegyeztem meg végül.
– *Valószínűleg*? – visszhangozta bátyám. – Megölöm, ha nem enged el! – kiáltotta, és elrohant.
Aggódva néztem utána, féltem, hogy ily felhevült állapotban nem lesz képes higgadtan tárgyalni Feris Ghatival, és a házfő nem fog minket elengedni. Szívesen vele menten volna, hogy segítsek neki, de mivel nem avatott be terveibe, nem tudtam, hogy igazából mit tehetnék érte. Hát maradtam, és befejeztem a munkámat.
Hamar kiderült, hogy Vianis tényleg nem tudta meggyőzni Feris Ghatit arról, hogy meg kell látogatnunk beteg anyánkat. Késő délután testőrök kísérték vissza a lakosztályába. Azonnal átmentem hozzá, még feldúltabb volt, mint délben.
– Megszökünk – suttogta a fülembe megfellebbezhetetlen határozottsággal. – Te csak légy naplemente után egy órával a hátsó vízikapunál, a többit elintézem – parancsolta, és elbocsátott.
Nehéz szívvel tértem meg a szobámba. Szinte megoldhatatlannak tűnt a dilemma, amivel szembe kerültem. Hisz világos volt, a házfő azt akarja, hogy maradjunk, és semmiképpen sem szerettem volna Feris Ghati akarata ellen tenni. Ám elárulhatom-e bátyámat? Arról nem is beszélve, hogy magam is vágytam anyám látására. Hisz bármily beteg is, bizonyosan örülne, ha meglátogatnám!
Már majdnem lement a nap, mire elhatározásra jutottam. Üzenetet küldtem Bazilnak, majd felkészültem a távozásra. Sötét ruhát vettem, fekete köpenyt és maszkot, majd elindultam a hátsó vízikapu felé. Senki sem állított meg, a kért idő előtt pár perccel értem a nagy, boltozatos terembe, melynek közepén a kintről bevezetett csatorna vize csillogott.
Bátyám már ott volt, lábainál apró csónak ringatózott.
– Ülj be! – intett, és maga kulcsot vett elő, hogy kinyissa a kaput. De alig lépett kettőt, amikor a boltívek oszlopai közül katonák sereglettek elő, és lefogták. Engem is kisegítettek a csónakból, és a partra vezettek, az előlépő Feris Ghatihoz.
Bátyám tiltakozott, ki akarta tépni magát a fegyveresek szorításából, én engedelmesen, de büszkén felemelt fejjel hagytam, hogy tegyenek, amit akarnak. A házfő hideg tekintettel nézett ránk.
– Csalódtam bennetek! Most térjetek vissza a szobátokba, majd később még beszélünk erről! – mondta csendesen, majd intett, hogy mehetünk.
Én azonnal és szó nélkül indultam ki, de bátyám kiáltása megállított.
– Yl! Tudom, hogy ezt te tetted! – vádolt meg.
Lassan felé fordultam, de nem válaszoltam semmit. Végtelen szomorúság szorította össze a szívem.
– Áruló! – sziszegte a bátyám, majd kitépte magát a katonák kezéből, elém lépett, és adott egy pofont. Akkor ütöttek meg életemben először, de nem is a fizikai fájdalom miatt szenvedtem, hanem a lelkem égett. Ám továbbra sem szóltam. Lett volna mit mondanom, de úgysem értette volna meg! Hát csak letöröltem a szám sarkából szivárgó vért, és elmentem.
A szobám előtt Bazil várt.
– Bocsásson meg, kisasszony! – hajolt meg előttem, és tenyerét a földre fektette, ahogy féltérdre ereszkedett.
– Miért bocsássak?
– Hogy elárultam – nézett fel, az arcán összefutó ráncok öregebbnek mutatták koránál. – De kisasszony, ha ön küld nekem egy levelet, hogy ma este, egy órával napnyugta után a házfő engedélye nélkül távozni óhajt a hátsó vízikapunál, a bátyjával együtt, akkor én nem tehetek mást, mint hogy szólok Nester Feris Ghati nagyúrnak. Ez a kötelességem.
Lassan bólintottam.
– Megbocsátok. Hisz én is csak azért küldtem neked azt a levelet, mert ez volt a kötelességem! – mosolyodtam el lassan és örömtelenül, aztán beléptem a lakosztályomba.
Nehezen aludtam el aznap este, és rossz álmok gyötörtek, míg egy könnyű érintésű kéz felébresztett.
– Hölgyem! – suttogta egy hang a sötétben. Habozás nélkül nyúltam a párnám alá rejtett késért.
– Ki az? – kérdeztem halkan.
– Ne féljen, hölgyem, jó barát vagyok – felelt a fekete álarcos, sötét köpenyes alak. – Azért jöttem, hogy elvigyem az édesanyjához.
A felajánlott lehetőség szédítő volt, de gyorsan kijózanodtam.
– És ettől maga már jóbarát? – kérdeztem élesen.
– Ne gyanakodjon, hölgyem! A próbatételt már kiállta, ajánlatom nem csapda! – suttogta, és egy pillanatra levette álarcát. A sötétben is megismertem Feris Ghati jellegzetes vonásait.
– Jöjjön! A csónak vár!
Gyorsan öltöztem, majd a férfi nyomában nekivágtam a háznak. Úgy suhantunk el a falak mellett, mint nem evilági kísértetek, két fekete maszkos, arctalan árny. Nem a hátsó vízikapuhoz mentünk, egy titkos kijárathoz vezetett a házfő, ahol apró ravon várakozott, egyetlen evezőssel.
– Menjen! – intett Feris Ghati, és hátra lépett.
– Köszönöm!
– Remélem az édesanyja jobban lesz, ha láthatja önt! – hajtott fejet, és eltűnt a sötétben, a ladik pedig kisiklott a szabad csatornára.

Ez volt az egyetlen eset a három esztendő alatt, hogy kint jártam a palazzóból, de nem sokra emlékszem az útból. A város ragyogott körülöttem, mint bármelyik másik estén, a virágillattal terhes szél könnyű érintéssel simogatta fekete maszk mögé rejtett arcom, zeneszó, nevetés hallatszott a kisebb palotákból, ahogy elhaladtunk előttük. Nem foglalkoztam vele, anyám járt az eszemben.

Mikor megérkeztünk a házunkhoz, az evezős kérés nélkül is a hátsó ajtóhoz irányította a ravont, ami már nyitva volt. Szótlan cseléd várt ott rám, és bevezetett anyám szobájába.

Az ágyában feküdt, ránctalan, mosolygós arccal, mellette egy széken Rila dadus aludt. Pár pillanatig csak néztem békés arcát, majd levettem maszkomat, és megcsókoltam a homlokát. Azonnal felébredt.

– Ylla kedvesem! Jó, hogy eljöttél – suttogta halkan.

– Hívattál – feleltem magától értetődő hangon, de szívemet összeszorította a fájdalom. Gyenge volt, és esendőbb, mint valaha.

– Igen. Látni akartalak, mielőtt meghalok.

– Ne beszélj ostobaságokat, anyám! – kértem, de leintett.

– Hagyd! Meghalok. Ez ellen nem tehetsz! De boldogan halok meg, ha tudom, hogy te a helyes úton jársz. Ugye, jól haladsz tanulmányaidban, Nester Feris Ghati elégedett veled, igaz? – kérdezte mohón.

Némán bólintottam, hangom elszorította a feltörekvő sírás. Anyám észrevette, hogy a könnyeimmel küszködöm.

– Ne sírj! A halottakat nem kell megsiratni, nekik már nem fáj. Sose sírj! – suttogta, és lehunyta a szemét. Szinte azonnal ismét álomba merült, én pedig csak vártam, hogy megint felébredjen.

De pár pillanat múlva nyílt az ajtó, és belépett a néma szolga. Tudtam, időm lejárt, mennem kell. Ám mielőtt kiléptem volna, még odamentem anyám íróasztalához, és kinyitottam fiókját.

Keresés nélkül megtaláltam az általam írt leveleket, mindet, egytől egyig. Határtalanul megnyugtatott látásuk, és magamban megköszöntem Feris Ghatinak, hogy a palazzóban töltött, hosszú holdnapok alatt nem egy ügyes írású szolgával leveleztem.

A cseléd az ajtóban türelmetlenül intett, de én még nem csuktam be a fiókot. Óvatos kézzel néztem át tartalmát, Lan Hara e témában adott tanácsai szerint, és gyorsan megleltem a másik kupac, vérvörös szalaggal átkötött levélcsomót. Kicsit haboztam, de aztán úgy döntöttem, nem viszem el. A férfi, aki írta, bizonyosan gondol erre is, amikor majd eltünteti az árulkodó nyomokat, nekem ebbe nem illendő beleszólnom!

Hát visszarendeztem mindent, ahogy volt, és becsuktam a fiókot. Amikor a ravon már elég messze ért házunktól, még egyszer visszanéztem, és a sötét ellenére tisztán láttam, hogy egy másik csónak siklik a bejárathoz, amiben egy hozzám oly hasonló, fekete ruhás árny ül.

Aztán befordultunk egy mellékcsatornába, és tovasodort minket a víz lassú árama.

Nehézkesen állok fel az asztal mellől, minden tagom fáj.

Odalépek a kabinablakhoz, kinyitom a fatáblákat, és kihajtom a fejem a hűs, tengerszagú éjszakába. Nem, dehogy sírok, csak ég a szemem a hosszú megerőltetéstől! Hát megvárom, míg a könnyű szél megenyhíti a szemhéjam mögött izzó nyomást.

Pedig Feris Karon hogy óvott mindig is attól, hogy félhomályban olvassak vagy írjak! Igen, tényleg vigyáznom kéne a testemre, nincs belőle másik! De azt hiszem, ezt már késő elkezdenem...

Munkám viszont vár, hát visszaülök az asztal mellé.

Másnap későn keltem, zaklatott lélekkel, de a szokott reggeli gyakorlatok az erkélyen megnyugtattak. Maja odaátról az “igaz barát” és a “segítség” kézjeleit mutatta, én visszaintettem, hogy “szeretet” és “büszkeség”. Megértően bólogatott, majd visszalépett szobájába.

Magam is jobb kedvvel vágtam neki a napnak, de délelőtti földrajz órámat egy szolga érkezése zavarta meg. Feris Ghati üzenetét hozta, a házfő a dolgozószobájába rendelt.

Akkor jártam először a hatalmas, teremnek is beillő szobában. A süppedős szőnyeg, a falikárpitok, a súlyos függönyök díszletei között szinte eltörpült a széles, aranyberakásos asztal. Feris Ghati a szoba közepén állva várt, arcán elmélyültek a ráncok, szemében fáradtan pislákoltak a máskor oly élénk, vörös lángok.

– Laryan Ylla! Ma reggel kaptam a hírt, hogy meghalt az édesanyja – mondta csendes, érzelemmentes hangon.

Lassú bólintással vettem tudomásul a tényt.

– Értem, uram.

A házfő hosszan várt, mielőtt ismét megszólalt volna, a csend nehéz súllyal telepedett ránk.

– Hát meg sem siratja?

– A halottakat nem kell megsiratni, nekik már nem fáj semmi – válaszoltam halkan, de határozottan. Feris Ghati fanyar félmosollyal vette tudomásul véleményemet.

– Ön nagyon hasonlít az édesanyjára! – jegyezte meg félhangosan, majd elbocsátott.

Lehet, hogy ő megsiratta az anyámat. De biztos, hogy erről sosem beszélt senkinek.

Fél holdnappal később furcsa meglepetésben volt részem. Reggel, mikor megjelentem a szokásos vívóleckémen, ott találtam Feris Ghatit, a fegyvermesterrel együtt. Mindketten gyakorlóruhában voltak, és mindketten kardot tartottak a kezükben, de nem vívtak, hanem beszélgettek. Jöttömre abbahagyták a társalgást, és felém fordultak.

– Ah, Ylla kisasszony, jó hírem van! – köszöntött Feris Sygra. – A házfő érdeklődik az ön tudása iránt! Ne hozzon rám szégyent, nem szeretném, ha úgy tűnne, hiábavalóságokra fecséreltük azt a temérdek időt, mit volt szerencsénk együtt tölteni.

Szó nélkül léptem az állványhoz, és levettem kardomat, majd illendően tisztelegtem feléjük. Feris Ghati visszaintett, a fegyvermester pedig kilépett közülünk. Pár mély lélegzettel lecsendesítettem lelkem, és alapállásba álltam.

Addig még sosem láttam Feris Ghatit karddal a kezében, fogalmam sem volt róla, mennyire ért a fegyverekhez. Óvatos lépésekkel kezdtem körbejárni, hogy kipuhatoljam, mennyire rutinos a mozgása. Macskaléptekkel követett, hogy végig szemben maradjon velem.

Aztán néhány széles, egyszerű vágással nyitott, amit nem volt nehéz hárítanom, de mielőtt visszatámadhattam volna, hátralépett, és folytatta az oldalazást. Ismét kivártam, hogy nekem jöjjön, ez alkalommal már sokkal gyorsabban. Alig győztem védekezni, de amint az első rohamon túl volt, habozás nélkül támadtam. Elegánsan hárított, és hozzám képest nagyon gyorsan hozta vissza a pengét.

Rés nyílt védelmemben, de nem használta ki, ismét hátra lépett, és megadta nekem az a fél másodpercet, ami az alapállás felvételéhez kellett.

– Szép! – szóltam, hogy mutassam, észrevettem hibám, és tisztában vagyok vele, hogy éles küzdelemben már halott lennék.

– Ó, dehogy! Nyilvánvalóan adódott a lehetőség! – szerénykedett, és ezt világosan sértésnek szánta. Ezzel arra utalt, hogy túl nagy hibát vétettem.

– No meg hát nagy szerencséje is volt! – vágtam vissza azonnal.

– Gondolja, hogy szükségem van rá? – kérdezte, de nem várta be válaszomat. Támadott, immár erőteljesebben, mint az előbb, hogy hátrálni kényszerültem. Vagy hét vágás után tudtam megakasztani és félrevinni a fegyverét. A következő pillanatban kés villant baljában. Fogalmam sincs, hogyan vette elő, az nem látszott, túl gyors volt a mozdulat, és azonnal szúrt is.

Fél ujjnyira sem lehetett már a penge a torkomtól, amikor félreütöttem a kezét, és kifordultam. A következő vágása így is megölt volna, de megint visszalépett, és újból körözni kezdett.

– Ah, tehát két pengére is szüksége van! – kiáltottam felé, és bár nem tettem hozzá, hogy “arra, hogy legyőzzön”, de hangsúlyomból érezni lehetett, hogy erre gondolok.

– Ha már voltam előrelátó két fegyvert hozni – jegyezte meg mosolyogva, és én nem késlekedtem, már vettem is elő a csizmámba rejtett kés. Habár a rövid, keresztvas nélküli kis penge nem volt alkalmas a hárítótőr szerepét betölteni, de a semminél többet ért.

Ez az összecsapás tartott a legrövidebb ideig, Feris Ghati második vágása elérte a bal vállam. Kurta szakadást ejtett ruhámon, de bőrömet meg se karcolta. Aztán hátra lépett, és tisztelgett fegyverével.

Magam is meghajoltam, de ekkor már nem foglalkozott velem, az addig némán várakozó fegyvermester felé fordult.

– Jó munkát végeztél, Sygra! – dícsérte, őt és engem egyaránt.

– Könnyű volt! A hölgy tehetséges – mosolyodott el az öreg fegyvermester, aztán álmodozó, halk hangon még hozzátette. – Ha még három évet foglalkozhatnék vele...

– Nincs rá szükség! – vágta el határozottan a messze vezető félmondatot Feris Ghati. – Azt hiszem, ideje lenne elküldeni Myrához, nem?

– Mire taníthatná őt az a vénasszony! – mordult fel Feris Sygra, amire a házfő csak vállat vont.

– Majd még meggondolom. Nos, további kellemes gyakorlást! – búcsúzott aztán, és magunkra hagyott minket. Elgondolkodva néztem utána, de a fegyvermester nem hagyott sok időt töprengeni.

– Rajta, hölgyem, vár ránk a munka!

Némán kezdtünk neki, és a lecke végéig csak a vívással kapcsolatos dolgokról beszéltünk. A fegyvermester nem pazarolt egy szót sem Feris Ghati látogatására, és igazából magam sem éreztem szükségességét holmi magyarázgatásnak. De amikor a távozás előtt lettem volna fegyverem, Feris Sygra még utánam szólt.

– Hölgyem, vigye magával azt a kardot!

– Tessék? – fordultam vissza értetlenül.

– Engedje meg, hogy önnek adjam azt a pengét. Még szüksége lehet rá – vont vállat, és láthatóan nem akart róla többet beszélni, elfordult, és saját fegyverével kezdett el foglalkozni.

Attól a naptól kezdve az oldalamra kötött karddal jártam.

Másnap Feris Ghati meghívott a lakosztályába teázni. Várakozással eltelve kerestem fel, de semmi különöset nem akart. Egyszerűen csak beszélgettünk, megvitattuk az aktuális pletykákat, és a politika is szóba került, de nem hosszabban, mint ahogy az egy elegáns, délutáni tea közben illendő.

Egy óra múltán elbocsátott, és én egész este azon töprengtem, vajon mit akarhatott. “Távozása után sem fogod megtudni” csengtek bennem vissza anyám szavai, amit oly régen mondott, egy másik személyről.

Innentől kezdve rendszeressé váltak találkozóink Feris Ghatival, szinte minden holdnapban szakított rá időt, hogy együtt teázhassunk. Nagyon szerettem ezeket az alkalmakat! Lenyűgözően nagy tudású ember volt, szinte mindenhez értett, mindenhez hozzá tudott szólni, és képes volt társalgási hangnemben, könnyed beszélgetés közben átadni tudását.

Ha volt ebben az életben példaképem, akkor ő volt az. Sok, apró kis mozdulatát átvettem; ahogy egy elegáns gesztussal a teát kínálta, ahogy hátravetette a fejét, ha őszintén kacagott, ahogy lemondóan sóhajtott, végtelen szánalmat és lekicsinylést fejezve ki arról, amiről épp szó volt. Végtelenül csodáltam makacsságig kemény akaratát, ahogy véghezvitt mindent, amit csak elhatározott. Ő ültette belém azt a határtalan nagyravágyást is, amitől oly sokan és oly hiába próbáltak meg eltántorítani azóta.

És lelkemmel együtt lassan külsőm is megváltozott. Amennyire a divat engedte, bőszárú nadrágokat, vagy magas csizmát hordtam, hogy elrejtsem a lábszáramra szíjazott kést, és bár ruházatom színeiben nem voltam válogatós, de a hajamat mindig az égővörös nekem épp tetsző árnyalatára festettem. Lépteim határozottabbak lettek, gesztusaim szélesebbek, arcom szigorúbb. Néha elgondolkodtam, hogy anyám vajon ezt akarta-e, de a döntés nem az én kezemben volt. Az ő helyét a szívemben lassacskán Feris Ghati vette át, legalábbis az élők közül bizonyosan, és ő ezt akarta.

Talán a második, vagy harmadik találkozásunk alkalmával, mintegy mellékesen megemlítette, hogy felkereshetném Ghíltan Myrát, már ha eddig nem tettem volna. Nos, nem tettem, Nester Ghíltan Myra zárkózottabb életet élt, mint egy hegyi remete, de a házfő elejtett megjegyzését engedélynek, sőt, parancsnak fogtam fel, így másnap bekopogtam az idős hölgy lakosztályának ajtaján.

Tulajdonképpen Ghíltan Myra nem volt öreg, pár évvel lehetett csak idősebb a házfőnél, de arcának ezer ránca nagyon vénnek mutatta. Általában divattalan, sötét árnyalatú ruhákat hordott, melyek néha piszkosak, sőt, szakadtak voltak, és ritkábban fésülhette a haját, mint ahogy én festettem. Azóta sem láttam soha nálánál elhanyagoltabb küllemű sytisi nemest.

– Hát te meg ki vagy? – szegezte nekem a kérdést közönséges egyszerűséggel, amikor a szolga bevezetett ablaktalan, furcsa szagokkal terhes levegőjű szobájába. Tágra nyílt szemmel bámultam körbe, kaotikus állapotok uralkodtak abban a helyiségben!

Széles asztalokon tégelyek és üvegcsék sorakoztak, a meghatározhatatlan színű fal mellett álló polcokon az idő által megfakított írással felcímkézett dobozok álltak. A világításról nem a szokásos csillaglámpások, hanem füstös tüzű mécsesek gondoskodtak, és szemközt a bejárattal hatalmas, fekete márvány kandalló terpeszkedett, amiben a kellemes nyári meleg ellenére égett a tűz.

De csak pár pillanatot vesztegettem a nézelődéssel, nem lett volna illendő váratni a válasszal.

– Laryan Ylla a nevem! – mutatkoztam be, bár a palotába érkezésem estélyén már találkoztunk.

– Ylla? Csúf név! – modult fel, és felkapott valami zöldes folyadékkel teli üveget.

– Szoktak Ylnek becézni... – mondtam erre bátortalanul, de csak legyintett.

– Ami rossz, abból feleannyi is rossz! No, szóval az én *idősebb bátyám* a nyakamba varrt – szögezte le, oly végtelen gyűlöletet beleszorítva a házfő megszólításába, hogy meghőköltem.

– Igen, Feris Ghati nagyúr tanácsolta, hogy keresem fel önt – válaszoltam zavartan.

– Eh, egye fene! No, hozd ide azt a lombikot! És légy óvatos! Bár a levegőnél lényegesen nehezebb gáz van benne, de egy pici szippantás is teljesen halálos belőle! – parancsolta, én pedig túllépve az első megdöbbenésen, engedelmeskedtem.

Furcsa recepteket tanultam tőle az együtt töltött órák alatt. Egzotikus, sose látott szerekből összekomponált, rafinált mérgektől kezdve az egyszerű, hétköznapi hozzávalókból főzött altatóig minden szerepelt a repertoárban. A legtöbb dolgot csak egyszer mondta, vagy mutatta meg, és haragudott, ha ismétlésre kértem.

Amúgy is sokat zsörtölődött, és szinte mindig szidott. Bár hamar rájöttem, hogy látszatra mindenkiről rossz véleménye van, és így egy idő után már nem zavartak sértései. Küllemét, és a teremben uralkodó vegyszerszagot ugyan nehezebben szoktam meg, de egy idő után már ez is természetes velejárója volt leckéinknek.

Mindezek alapján azt mondhatnám, hogy Ghíltan Myra nem volt több, mint egy egyszerű méregkeverő, akire ugyan szüksége van a családnak, de nyilvános szereplése nem kívánatos. Egyetlen, apró intermezzo miatt vagyok kénytelen hinni, hogy ez nem így volt.

Egy alkalommal épp valami egyszerű kenőcsöt készítettünk, ami a bőrre kenve csúf keléseket okoz, amikor Ghíltan Myra hirtelen felkapta a fejét. Rövid ideig dermedten nézett a semmibe, mint aki hallgatózik, aztán őszinte mosoly terült szét az arcán. Sose láttam azelőtt mosolyogni, legfeljebb gúnyos vigyorokat engedett meg magának.

– Nohát, nohát! – suttogta, lágy, őhozzá egyáltalán nem illően kedves hangon. – Máris folytatódik a játék? Jól van, aranyom, te akartad! – kuncogott fel, mint egy bakfis korú lány. Aztán szokott, mackós mozgásával a kandallóhoz sietett, és három határozottat koppantott egyik kövén. Hamarosan megérkezett a válasz, újabb három koppantás, valahonnan az emelet irányából. Ghíltan Myra erre elfordult onnan, majd egyszerűen a semminek beszélve folytatta.

– Ghati! Az a Niladus-béka már megint itt van! Készülj fel a fogadására, én most nem mehetek, Yllával kell foglalkoznom. De amint befejezem, sietek fel, és segítek a tárgyalásban! – mondta, aztán fejcsóválva, és még mindig magában nevetgélve visszajött hozzám.

De mire mellém ért, már a régi volt.

– Ne bambulj, kutyuld azt a trutyit, különben sose lesz kész! – mordult rám, én pedig szó nélkül engedelmeskedtem.

Máig nem tudom, hogy mivel foglalkozott, amikor éppen nem lombikjai fölött görnyedt, furcsa szerek kotyvasztása közben. A signumát sem láttam soha, rejtve hordta, ha egyáltalán hordta, de nem lennék megdöbbenve, ha kiderülne, aranyból volt az.

Mostani eszemmel visszagondolva nagyon magasan állhatott ő a Nester Ház hierarchiájában!

Volt még egy másik érdekes... hm, *személy*, akivel a házfő ismertetett össze. Bár az illetővel a palotába való beköltözésem után nem sokkal már egyszer találkoztam.

Épp a palazzóban bóklásztam, fel és alá, csak úgy, cél nélkül. Nagy volt az a palota, ezer folyosóval, felderítésre váró termekkel. Sok időbe telt, míg megtanultam eligazodni benne, és bizony az is megesett néha, hogy eltévedtem. Így hamar elhatároztam, hogy bejárom minden zugát, és megjegyzem, mit hol találhatok.

Azon a porszagú délutánon az északi szárnyban jártam, és egy hosszú, sötét folyosó végén nyíló ajtón már épp lenyomtam volna a kilincset, amikor megszólalt egy lágy, női hang a fejemben.

"Ne akarjon oda bemenni, kisasszony!"

Megperdültem, de senki sem volt mögöttem. Lassan visszafordultam az ajtó felé, de már nem akartam kinyitni. A figyelmeztetés egyértelműen hangzott, világosan megértettem belőle, hogy odabent nekem nincs semmi keresnivalóm, ám kíváncsiságomat persze nem tudtam elfojtani.

– Elnézést, kicsoda ön? – kérdeztem bele a semmibe.

De a folyosó nem válaszolt.

– Kérem! – könyörögtem, ám csak a csend vett körül, hát elvesztettem a türelmemet. – Ha nem a Ház ellensége, hát mondja meg a nevét! Követelem! – toppantottam.

"ÉÉ-LOO-AAA" suttogta a huzat a fülembe.

– Éloa? – kérdeztem rá, de nem kaptam választ, hiába is próbáltam szóra bírni a néma falakat. Hát végül felkerestem Lan Harát, akiről feltételeztem, hogy nemcsak ismeri a beszélő folyosó titkát, de hajlandó azt megosztani is velem.

– Á, szóval Éloa volt kegyes megszólítani! – kuncogott, amikor előadtam neki furcsa kalandomat.

– Kicsoda ez az Éloa? – kérdeztem türelmetlenül. Lan Hara felkacagott, és kéjesen kinyújtózott a kereveten, amin hevert.

– Kicsoda? Hát... – kezdett bele, de aztán csak legyintett, majd felült, és tapsolt kettőt. – Friss levegőre vágyom! – parancsolta.

A szoba belső udvarra nyíló ablaka azonnal feltárult.

– Ez nálad nem így működik? – fordult aztán felém.

– De – biccentettem, nem értettem mire akar kilyukadni.

– És mit gondolsz, mégis mitől?

– Hát... azt hiszem, ez valami varázslat! – válaszoltam tétován, az ilyesmihez nem értettem.

– Varázslat? – kacagott fel Lan Hara, és megint eldőlt a kereveten. – Nos, tulajdonképpen tényleg varázslat, de ő nem szereti, ha így nevezik – magyarázta, és felhúzta az egyik térdét.

– Kicsoda nem szereti, ha varázslatnak nevezik? – értetlenkedtem.

– Hát Éloa! Ő a ház! Ő a falak, a kárpitok, az ablakok és ajtók, a szellőzőnyílások, a raktárak, a víz alatti csapdák, amik őriznek minket. Ő az épület! Ő a mi tegumentumunk! Ne mondd, hogy még nem hallottál arról, hogy mi az a tegumentum!

– De, persze! – nyögtem.

Persze, hogy tudtam, hogy a nagyobb palazzóknak van tegumentuma, de hát a mi házunknak sose volt, és igazából addig még nem szembesültem a ténnyel, hogy a Nester palazzónak igenis van őrszelleme.

– No, hát Éloa a mi tegumentumunk. És nem szereti, ha varázslatnak nevezik, bár tulajdonképpen csak az – szögezte le Lan Hara.

A szobában elhelyezett csillaglámpások fénye megremegett.

– No, látod! – kacagott fel hirtelen a macskatestű nő, és talpra pattant. – Most haragszik rám, míg ki nem engesztelem! Te mindig is vigyázz, hogy jóban legyél vele, sok apróságban meg tudja nehezíteni az életedet!

Ezzel kitárta a kezét, és felnézett a mennyezetre.

– Jó Éloa, hát mikor bántottalak én téged? Már tréfálkozni sem szabad?

És döbbenten néztem, hogy teljes komolysággal bocsánatot kért a falaktól. De persze megfogadtam a tanácsát, bár a kezdetekben nehéz volt a tudatomban tartani, hogy a ház, amiben élek, figyel rám.

Aznap este hosszan forgolódtam az ágyban, ezen gondolkodva, majd végül felültem.

– Jó éjszakát, Éloa! – suttogtam bele a sötétbe, majd visszafeküdtem, és elaludtam.

Ez után szokásommá vált minden este elköszönni a tegumentumtól. Nem tudhattam, hogy ő ezt értékeli-e, ám elhatároztam, hogy úgy fogok rá tekinteni, mint egy láthatatlan, de mindig jelen levő barátnőre.

Aztán, sokkal később, Feris Ghati be is mutatott neki. Az egyik teázás alkalmával esett, hogy átvezetett lakosztálya szentélyébe. Füstölőkkel illatosított levegőjű, félhomályos helyiség volt az, a falakat szépen hímzett selyemkárpitok takarták, középen vörös márvány kőlapon gyertyák égtek.

– Éloa! – szólalt meg a házfő, a mennyezet felé intézve szavait.

"Üdvözlöm Nester Feris Ghati nagyúr! Mit tehetek önért?" susogták a kárpitok.

– Szeretném bemutatni neked Laryan Ylla kisasszonyt. Arra kérnélek, légy kedves a hölgyhöz! – mondta, és közben intett, hogy lépjek közelebb.

– Üdvözöllek, Éloa! – hajoltam meg bátortalanul.

"Ó! A Jóéjszakát-kisasszony!" kuncogtak a faragott kőoszlopok.

– Örülök, hogy már ismeritek egymást! – mosolyodott el könnyedén Feris Ghati, mintha tényleg két hús-vér személyt mutatna be. – Mától tekintsd őt is a család tagjának!

"Úgy lesz, uram!" ígérték a falak.

Hamar kiderült, hogy ettől nem változott meg jelentősen a helyzetem, de mégis úgy érzem, Feris Ghati attól a pillanattól tekintett engem felnőttnek, hogy bemutatott a palazzójának.

Amúgy Éloával ezen a két alkalmon kívül csak egyetlen egyszer beszéltem. A házban töltött utolsó előtti napomon, a búcsúztató bál előestéjén szólított meg utoljára.

Az ágyban feküdtem, és fáradtan bámultam a habfehér selyembaldachint. Akkor már majdnem mindennel tisztában voltam, és fájt a szívem, nagyon.

"Ylla kisasszony!" szólalt meg hirtelen megnyugtató csendességgel a sötétség.

– Mi van, Éloa? – suttogtam.

"Nester Feris Kí azt üzeni önnek, hogy bocsánatot kér minden szenvedésért, amit önnek okozott, és szereti önt!"

Pillanatra lehunytam a szemem, de ily könnyen nem szabadulhattam meg a fájdalomtól.

– Azt üzenem Nester Feris Kínek, hogy megbocsátok neki minden szenvedésért, amit okozott nekem, és szeretem őt – feleltem halkan. – És Éloa...! Jó éjszakát!

"Jó éjszakát, Ylla kisasszony!" köszöntek el a falak.

A három esztendő letelte előtt három nappal nagy bált adott Feris Ghati a búcsúztatásunk alkalmából. Az volt ám a mulatság!

A pénz igazán semmit sem számított! Vagyont érő ruhák, mind a Nester színekben, messze feledve az aktuális divatot, csillagként fénylő, új ékszerek, száz esztendős aszúborok, pompa és ragyogás! A városban megszerezhető legjobb zenészek játszottak, híres színészek léptek fel a tánc szüneteiben, és mi felvetett fejjel kacagtunk, élvezve a jelent, és nem észrevéve a jövőt!

Az volt ám a méltó búcsú!

Mikor a mulatság a tetőfokára hágott, úgy éjfél felé, Feris Ghati beszédet mondott. Szép szavakkal méltatta a jelenlévőket, megköszönte nekik hűségüket, és jó utat kívánt nekünk, no meg szerencsés visszatérést,...

– ...már akinek kedve lesz visszatérni! – tette hozzá, és elmosolyodott. A jelenlevők felszabadultan kacagtak a tréfán. Kinek ne lenne!

– A Nester Ház visszavár bennőtöket, amíg csak áll! – kiáltotta nagy hangon, és fenékig ürültek a kupák.

És miért ne állna a Nester Ház örökké, hitte aznap este szinte mindenki. Kevesen voltunk bennfentesek, akik tudtuk, hogy már csak három napunk van. De persze pletykák jártak!

– Ylla! – szólított meg bátyám, amikor a beszéd után félrevonultam az egyik kisebb terembe, hogy igyak valami hűsítőt.

– Mi van, Vianis? – kérdeztem. Feldúltnak tűnt, és bár nem volt nála pohár, de látszott rajta, hogy már ivott. Kézen fogott, és én aggódva követtem, mivel sejtettem, hogy miről akar beszélni. Tudtam, hogy nem mondhatom meg neki az igazat, de úgy ítéltem meg, Feris Tarezzi tanítását mérlegelve, hogy nem is hazudhatok neki.

– Beszélni szeretnék veled! – vont félre az egyik ablakmélyedésbe. – Te nem hallottál semmit? – kérdezte aztán suttogva.

– Mire gondolsz? – kérdeztem vissza felvont szemöldökkel, és lefejtettem ujjait a vállamról, mielőtt véletlenül kárt tett volna vörös habselyem ruhámban.

– Te bizalmas barátságban állsz Feris Ghatival, nem fecsegett neked valamit a Niladusoknak fizetendő vérváltságról?

– Feris Ghati *nagyúr* – nyomtam meg a házfő illendő megszólítását.

– Eh, hát nem mindegy! – legyintett, és közelebb hajolt. Magam elé emeltem a legyezőmet, hogy ne kelljen éreznem a szájából áradó borszagot. – Figyelj, sokan azt beszélik, hogy a Nesterek nem tudnak fizetni, és ez a bál csak a köznép szédítésére való, de a Háznak már befellegzett!

– És, mennyiben érint ez minket? – értetlenkedtem.

– Nem érted, ha Feris Ghati nem fizet, akkor kivégzik a ház minden nemesét! Minket is! – ragadott újból vállon, és megrázott.

– Feris Ghati nagyúr – javítottam ki ismételten, beletörődve helyzetem mostoha voltába. – És ne aggódj feleslegesen, mi nem vagyunk Nesterek, minket bántódás nem érhet!

– Figyelnek is majd erre a Niladusok, ha megtudják, hogy nem kapják meg a pénzt! Ha nekilátnak bosszú állni, nekünk is végünk! – rázta tovább a vállam Vianis.

– De kérlek! – háborodtam fel. – Te azzal vádolod a Házak egyik legnagyobbikát, hogy holmi... *mészárszéket* tartanának, valami kicsinyes bosszúból kifolyólag, és ártatlan családok nemeseit ölnék le? Te nem vagy eszeden, ha ezt komolyan gondolod! Túl sokat ittál!

– Te is tudod, hogy megy ez! – legyintett mindentudóan, és végre elengedett.

– Igen, tudom hogy megy ez. Három nap múlva a Nester Ház kifizeti az adósságát, és kész – vetettem fel a fejem büszkén. – Ha mégsem, akkor a vérváltság fejében kivégzik azt a tizenhét nemest, akinek az életét tette le Feris Ghati nagyúr, amikor a haladékot kérte az Estra Sagnától. De csak azt a tizenhetet, hisz a megállapodásban csak az ő nevük szerepel. Tehát neked semmi aggódnivalód nincs a nyomorú életedért! – sziszegtem, talán ingerültebben, mint kellett volna.

– Jól van Yl, ne légy dühös! – hőkölt vissza. – Nem akartam rosszat!

– Ha ezen felül még jót is akarsz, akkor ma már többet ne igyál! – parancsoltam, bár ehhez semmi jogom sem volt, lévén ő az idősebb. De nem kérte ki magának a nyers hangnemet, csak védekezőn felemelte a kezét.

– Úgy lesz, Yl, kicsi húgocskám, ne aggódj!

Kurta biccentéssel hagytam ott az ablakban, és elvegyültem a forgatagban. Nem óhajtottam, hogy elrontsa az amúgy kellemes estét! Hát igyekeztem kiverni a fejemből ostoba aggódását, és hagytam hogy a kedves mosolyú Lasier felkérjen egy táncra. A hétköznapokon oly harcias ifjú aznap este könnyed hangon fecsegett, talán az a fél pohár bor oldotta meg a nyelvét, amit saját bevallása szerint elfogyasztott.

– Yl, csodásan nézel ki! És bár jól emlékszem, hogy Lan Tylon szerint nagyobb bálokon egy nőnek csak a szemét vagy a kezét illik dicsérni, de meg kell jegyeznem, hogy gyönyörű az ajkad! – bókolt teljes komolysággal, én meg csak nevettem.

– Lasier, ha vívni hívsz, habozás nélkül megyek, de megijeszt, hogy az ajkaimat emlegeted! – feleltem. – Mit forgatsz a fejedben?

– Bohó gondolatokat! – vigyorodott el, mire elengedtem a kezét, és tréfásan mellkason csaptam a legyezőmmel.

– Ostoba ficsúr! – hagytam ott, és leültem az egyik fal melletti kerevetre. Hamar beért, és talán mondani is akart valamit, de ekkor egy szolga termett mellettünk, és kurta meghajlással szót kért.

– Igen? – nézett rá nemtörődöm módon Lasier, miközben megigazította csipke kézelőit.

– A házfő hívatja önöket a belső tanácsterembe! – mondta a cseléd, és újabb meghajlás után távozott. Egymásra néztünk Lasierrel, de láthatóan ő sem értette, miről van szó. Némán és feltűnésmentesen hagytuk ott a mulató vendégeket.

Az előtt még sosem jártam a belső tanácsteremben, ez volt a palazzó legbelsőbb szentélye, a Ház szíve. Itt születtek a válaszok a sorsdöntő kérdésekre, itt tanácskoztak a Ház első emberei a jövőről. A terem berendezése ehhez képes egyszerűen sivár volt. Méltóságteljes, hosszú, fekete asztal, kilenc székkel, a falon arany hímzésű, vörös bársonyszőnyegek.

Mire odaértünk, már ott voltak a többiek is. A gyűlölt Giryss, a törékeny Maja, a kiismerhetetlen Esrana, a szép Níké, és még hárman. Összesen kilenc fő, kilenc ifjú, aki az elmúlt három esztendőt a palazzóban töltötte, tanulással. A kilenc legjobb. Állva várakoztunk, és hamarosan megérkezett Nester Feris Ghati nagyúr is.

Egy fekete bársonyba burkolt csomagot hozott magával, az asztalfőre ült, és nem intett, hogy foglaljunk helyet. Nem is lett volna nekünk elég hely.

– Nos, barátaim, komoly ügyben zavartam meg gondtalan mulatozásukat, kérem bocsássanak meg ezért – kezdte hivatalos hangon. Semmi szükség sem volt mentegetődzésére, tudtuk, hogy okkal hívatott, de ez a kezdés arra utalt, hogy most egyenrangú felekként kezel minket, nem pedig családtagokként, akiknek kötelességük engedelmeskedni a házfő szavának.

– Mint mindnyájan tisztában vannak vele, holnap után ki kell egyenlítenünk tartozásunkat a Niladus Háznak. Az sem lehet újdonság önöknek, hogy erre nincs módunk. A következmények ismertek. A Ház nemesei mához egy holdnapra halottak lesznek, és teljes vagyonunk a Niladusok kezébe kerül – mondta, gyors, monoton módon, mintha nem a saját életéről, hanem a szolgák napirendjének a beosztásáról beszélne. – Ez ellen tenni nem lehet, de nem szabad, hogy beletörődjünk a teljes pusztulásba, és szerencsés módon, ha nem is sokat, de tehetünk a Ház érdekében.

Kilenc szempár csillant fel, magam még el is mosolyodtam. Hisz ebben bíztam, mióta megtudtam a vérváltság összegét! Persze, Feris Ghati nem adja fel, bizonyosan bölcs terve van, amivel megmentheti a Házat! És boldog voltam, hogy bármily kis részben is, de láthatólag én is szerepet kaphatok a terv valóra váltásában.

– Nem, ne örüljenek, bár néha vágyok rá, de csodát tenni én sem tudok! – intett le minket Feris Ghati. – A Nester Ház története véget ért! De a *vagyona*, az még nem veszett el teljesen! – mosolyodott el kesernyésen, aztán megint komorabban folytatta.

– A kereskedelmi jogaink nagy részét, pár birtokunkat, meg néhány egyéb apróságot sikerült kimentenünk. És mivel önök alkalmasnak tűnnek rá, hát úgy intéztük, hogy ezen javak az önök birtokába kerüljenek.

Hökkenten hallgattam, végtelen volt a csalódottságom. Hogy valami örökséget kapok, egy elpusztuló Ház roncsait, ez fájt! Ez jóval kevesebb volt annál, mint amit egy ilyen nagyszerű embertől vártam. A többiek is inkább döbbenettel néztek, mint örömmel. Feris Ghati látszólag nem vett észre ebből semmit.

– Természetesen még évekbe telhet, míg apró morzsánként megkapják jogos tulajdonukat, de sajnos ki kell várniuk az időt, nem kelthetünk feltűnést azzal, hogy önök hirtelen meggazdagodnak. Arra is fel kell hívnom a figyelmüket, hogy a Niladus Ház emberei mindent meg fognak tenni, hogy megszerezzék ezen vagyont, holott ahhoz nekik törvényesen már semmi közük sincs. De ha jól ismerem önöket, vállalni fogják a kockázatot, igaz? – nézett körbe. Lassú bólintásokat kapott válaszul, szólni senki sem szólt. Maga is elégedetten bólintott, aztán hosszú habozás után, némileg határozatlanabbul folytatta.

– Most szeretném azt mondani, hogy használják fel e vagyont a Ház újbóli felemelkedésének érdekében. Hogy fogjanak össze, és hogy együtt bizonyosan képesek lennének rá. De nem fogom erre kérni önöket. Önök is csak emberek, és bizonyos vagyok benne, hogy nem lennének képesek oly hosszan együttműködni, hogy elérjék a távoli célt, hogy viszály törne ki önök között, és hogy a végén mindent elvesztenének. És amúgy sincs jogom ekkora felelősséget helyezni az önök vállára. De mivel szívem legmélyén vágyom rá, hogy ne vesszen el a nevem, hát megadom önöknek a *lehetőségét*, hogyha erejük és kitartásuk megvan hozzá, és a sors kedvező alkalmat teremt, akkor újra felélesszék a Nester Házat.

Ezzel levette a fekete bársonyt az asztalon heverő csomagról. Kilenc színarany signumon csillant meg a fény. Nester Feris Ghati nagyúr pedig egyenként hozzánk lépett, és pár személyre szabott szóval átadta súlyos ajándékát. Én voltam az utolsó, akinek nyakába akasztotta az arany szimbólumot.

– Bízom benne, hogy tud majd élni a most kapott lehetőséggel, Nester Laryan Ylla, legifjabb lányom.

– Az én vérem a te véred, apám! – feleltem a szertartásnak megfelelően. Lan Tylon az örökbefogadás rítusát is megtanította nekünk, nem volt ebben semmi csodálkozni való!

És bár immár kilenc fogadott testvéremmel együtt álltam a teremben, akiket ugyanezekkel a szavakkal köszöntött az imént a házfő, mégis kimondhatatlanul jól esett, hogy Nester Feris Ghati a lányának szólított. Akkor egyetlen egyszer.

A következő nap komoran virradt fel, az égen szürke felhők tornyosodtak, a máskor oly szelíd koraőszhöz képest hideg szél fújt. A cselédek már összekészítették a csomagomat, most még eltettem néhány személyes apróságot, de ez sem tartott hosszan. Az arany signum a nyakamban lógott, gondosan elrejtve a ruhám alá, még az öltöztető szolgát is kiküldtem valami ürüggyel, amikor felvettem.

Amikor mindennel végeztem, még volt időm az indulásig, hát kinéztem az erkélyre, de nem láttam Maját, és egyedül nem volt kedvem elvégezni a gyakorlatsort. Felvillant bennem, hogy lemehetnék a fegyverteremben, felidézni az ott töltött kellemes reggeleket, de végül nem tettem. Feris Sygrától, ahogy a többiektől is, már tegnap elbúcsúztam, ostobán nézett volna ki, ha még egyszer találkozom vele.

Hát leültem az egyik asztalhoz, és töltettem magamnak egy pohár bort. Mire megittam, már mennem kellett. Most nem a büszke gíta várt rám, csak egy karcsú tolon, amibe alig fért el teméntelen holmim. De a szolgák mindent elrendeztek, aztán a hajó nekiindult. Némán siklottunk végig a nagykapu boltozata alatt, és nem sokára már kint voltunk a palazzóból.

Hajómat magával ragadta a csatornák sodrása, egy biztos rév ismét mögöttem maradt.

Otthon apám várt és testvérbátyám, aki alig fél órával előttem ért haza. Az üdvözlés formasága után fáradtságra hivatkozva visszavonultam a szobámba, és magamra zártam az ajtót.

Olyan két óra múlva felkeresett Rila, az öreg dadus. Aggódva kérdezte, hogy zavarhat-e, én pedig örömmel hívtam be, és az itthoni történésekről kérdeztem. Hűségesen számolt be mindazon dolgokról, amik távollétem alatt estek meg, hosszan beszélt anyám haláláról, és ő sírt is, miközben felidézte a fájó emlékeket. Észrevétlen gyorsasággal borított fölénk fekete fátylat az éjszaka.

A sötétséggel együtt érkezett a hír, ég a Nester palazzó! Rila értetlenkedve rázta a fejét, és öreg hangján fáradhatatlanul sopánkodott. Részben reménykedett, hogy a tüzet meg tudják fékezni, részben áldotta a sorsot, hogy én már nem vagyok ott.

– Szegény Éloa! Hát téged sem kímél a kitörő vihar... – sóhajtottam, és a dadus nem értette.

A következő nap újabb szenzációval szolgált, híre szállt, hogy a Nester Ház nem tudja kifizetni a Niladus Háznak a vérváltságot. A pletykákra éhes város örömmel esett az új témának, bölcsebbnél bölcsebb halaskofák és csomaghordók csócsálták a hírt, és magabiztos jóslatokat tettek a jövőre.

Apám magához hívatott, és megtiltotta, hogy elhagyjam a házat.

– Jobb, ha kerüljük egy ideig a feltűnést! Nem kell emlékeztetni az embereket, hogy szegről-végről, de rokonok vagyunk azokkal az ingyenélő Nesterekkel!

Nem ütöttem pofon. Nem, komor arccal bólogattam, és igazat adtam neki.

Három napot töltöttem a szobámban, még az étkezésekre sem jöttem elő. Felkérettem az ételt, hogy aztán órákkal utána érintetlenül vigye vissza Rila a tálcát a konyhára. Harmadnap fogtam magam, fekete álarcot és köpenyt öltöttem, majd az ablakon át távoztam.

Ez alkalommal nem szóltam szökésem előtt senkinek. Most ki kellett jutnom! Aznap volt a kivégzés.

Nagy tömeg gyűlt össze a jeles eseményre, kiöltözött, cifra dámák, a legfrissebb divat szerinti ruhában feszítő ficsúrok, előkelő csőcselék.

A kis téren már lépni sem lehetett, mire odaértem. Érmét vetettem a csónakosnak, aztán elvegyültem az emberek között. Határozott lépésekkel törtem magamnak utat, és mire elkezdődött a ceremónia, már a második sorban álltam. Bőrömet égette a ruhám alá rejtett arany signum, családom, a Nester Ház jelképe.

És elkezdődött. Egymás után léptek a hóhér elé, a macskatestű Lan Hara, az öregedő, de büszke tartású Feris Sygra, a piperkőc Lan Tylon. Ghíltan Myra aznapra tiszta ruhát vett, sőt, még arcát is kifestette, amit én még sosem láttam tőle. Ott volt a simaszavú Feris Tarezzi, a rókalelkű mesterpolitikus, és a félvakon is oly sokat látó Feris Karon, akit a szeretett Feris Kí támogatott.

Utoljára Feris Ghati maradt. Könnyedén, elegáns módon mosolygott, ahogy körbenézett a tömegen. Azonnal észrevett, és gálánsan meghajolt felém. Félve emeltem fel a kezem, és jó utat intettem neki.

De ez nem volt elég. A férfi nem vette le rólam a tekintetét, megigéző szemében könyörögve-követelve égtek a vörös fények. Egy hosszú pillanat alatt megtörte az akaratom, és kezem tovább mozdult, szerencsés visszatérést kívánva. Elégedetten bólintott, és intett a hóhérnak, hogy kezdheti.

Tudom, hogy nem az ő visszatérésére gondolt. Tudom, hogy tudta, én sem arra gondolok.

A Nester Ház feltámasztását várta tőlem.

Durva kopogás riaszt fel munkámból.

Azonnal nyúlok a tiszta papírlapok és a halovány fénnyel pislákoló mécses között heverő kardom után, és csak amikor már tenyeremben érzem markolata hűvösét, csak akkor szólok ki.

– Ki az?

– Éjfél van, asszonyom! – hallom Thyl jól ismert, fiatal hangját, mire megnyugodva engedem el a fegyvert. – Van valami új utasítása?

– Semmi! – kiáltok ki. – Ha feltűnik a világítótorony fénye, szólj ismét! – parancsolom.

– Úgy lesz, asszonyom! – felel, és hallom, ahogy lassan fellépked a nyikorgó lépcsőn. Még legalább hét órám van a kikötésig, elégnek kell lennie!

És visszatérek a múltba.

Egyenesen házunk főkapujához vitettem magam, amikor visszatértem, és cseppet sem titkolva érkezésem, beléptem a kapun. Apám idegesen sietett elém.

– Hát nem megtiltottam, hogy elhagyd a házat?!

– Bizonyosan a kivégzésen volt! – sziszegte bátyám, aki mögötte lépkedett. Én megtorpantam, majd felvontam a szemöldökömet.

– Nem értelek titeket! Jelenetet akartok rendezni? Itt, a *cselédek* előtt? – intettem körbe tettetett megdöbbenéssel. A szemem sarkából láttam, hogy néhány jelenlévő szolga összerezzen. Apám is meghőkölt, a látszat sokat, ha nem mindent jelent egy sytisi nemesnek!

– Eh, hagyjuk! – legyintett, közömbösséget erőltetve magára, és bátyámra is olyan pillantást is vetett, hogy Vianisban benn akadt a szó. – Majd vacsora közben megbeszéljük! – tette még hozzá, és otthagyott minket.

– Nos, kedves bátyám, ha nem haragszol, visszavonulnék. Megfáradtam!

Ezzel felmentem a szobámba. Ruhástól ledőltem az ágyra, aztán csak feküdtem, a tarka festésű mennyezetet bámulva. Úgy talált rám az éjszaka, majd a csalóka álom is. Rémképek gyötörtek, Nester-vörösben villódzó lángok égtek bennem, immár halott rokonaim fakó arca ködlött fel előttem.

De aztán eljött a reggel, majd a következő és a következő is. És én visszatértem halottaim közül. Nem hagyhattam, hogy tehetetlen rönkként sodródjam a csatorna vizében!

Gyorsan, eseménytelenül teltek a holdnapok, időm jó részét a városban sétálva töltöttem. Házunk üres és kihalt volt anyám nélkül, igazán semmi sem láncolt a négy fal közé, hát nyugodt lélekkel csavarogtam be Sytis ezer bazárját, csodáltam meg a nagyobb palazzókat, merültem el a tömegben.

Azelőtt sosem volt alkalmam egyedül járni a várost, gyerekként mindig anyám kísért, a Nester palazzóból pedig ki sem léphettem, hát most kihasználtam a lehetőséget, hogy felderíthetem Sytis csatornái között rejtőzködő titkokat. Apám ugyan gyakran szidott, hogy hasznosabban is tölthetném az időm, de nem vettem fel piszkálódását.

– És Vianis? Őt miért nem szólod meg?

– Ő legalább társasági életet él, nem magányosan csavarog, mint... mint egy közrendű!

– Ah, társasági életet él! Bizonyosan egyre gondolunk, jó atyám? Már hogy minden második nap a részegségig leissza magát egy mulatóban, ahol aztán botrányt csap, hogy másnap fejfájósan szedegesse össze a részleteket? Tényleg, igazán hasznára van a családnak, sokkal jobban, mintha visszatérne a királyi gárdába! – vágtam vissza gúnytól csöpögő hangon, és ez apámba fojtotta a szót. Fájó pontja volt neki, hogy Vianis feladta katonai karrierjét.

– Eh, ő legalább nem keveredik bajba! – mordult fel csendesen, és otthagyott. Nos, igen, értettem célzását. Pedig csak egyetlen egyszer esett meg, hogy, hm, *bajba* kerültem, de apám ezerszer felcitálta, mint utolsó érvet.

Kora este volt, a város már csillaglámpásainak fényében fürdött, amikor megesett. Hazafelé siettem, egy szűk csatorna még szűkebb partján, a víz és a falak közötti arasznyi padkán. Sehol sem láttam egy hajót sem, amit több, mint furcsának találtam, de bíztam benne, hogy a következő sarkon befordulva lelek legalább egy ravont, ami hazavisz.

Nem tudom, hogy mi figyelmeztetett, néha arra kell gondolnom, az egyik Nester nemes intett nekem vissza a halálból. De lehet, hogy csak a kövek csikordultak meg a hátam mögött. Megfordultam, mint a villám, és egy fekete árnyat láttam a parton, nem is oly távol. Nem gondoltam végig mit teszek, azonnal bevetettem magam a csatorna kétes tisztaságú vizébe, és hagytam, hogy körülöleljen a mocsok.

Soha nem feledem azokat a pillanatokat! Tüdőm levegőért sikoltott, de agyam mozdulatlanságot parancsolt rám. Mintha halott lennél, bíztattam magam, ahogy lassan süllyedtem lefelé. Én úgy érzem egy örökkévalóságig tartott, amíg végre életösztönöm maga alá gyűrte tudatomat, és kapálódzva felküzdöttem magam a felszínre. Nem tudtam úszni, bolond csapkodással kerestem bármit, amiben megkapaszkodhatom, és szerencsémre hamarosan elértem a partot.

Csak ekkor néztem körbe, de egyedül voltam. Az árny, ha létezett is, már sehol sem volt. Talán tényleg halottnak nézett, talán tényleg elhitte, hogy a kilőtt nyílvessző, vagy a dobott tőr bevégezte munkáját. Talán. De az is megeshet, hogy csak pattanásig feszült, megfáradt idegeim játszottak velem, amikor azt hittem, megtámadtak.

Lassan kimásztam a vízből, aztán csak ültem a csatorna padkáján, csöpögő ruhában, csizmás lábam a vízbe lógott, és lihegve kapkodtam levegőért. Hamarosan befordult egy ladik a sarkon, én pedig rögtön heveny csuklásba kezdtem, és gajdoló, részegeket idéző hangon hívtam magamhoz. “Mindig mutasd magad esetlenebbnek” tanácsolta ezerszer is Feris Sygra, és én jó tanítványa voltam, megjegyeztem szavait. Arról nem is beszélve, hogy valami magyarázatot kellett adnom kinézetemre!

De a csónakos nem akart tenni ellenem semmit, sőt, hajlandó volt hazavinni. Szemtelenül nagy összeget kért, és én az ittas emberekre jellemző nemtörődömséggel még magas borravalót is adtam neki, aztán betántorogtam a házba. Apám másnap értesült a dologról, a cselédek túlzó meséiből, és aztán gyakran felhozta az esetet.

Magam erősen gyanítom, hogy ez volt a Niladus Ház első próbálkozása, hogy eltegyenek láb alól, de persze bizonyítékom erre máig sincs. Akkor nagyon megijedtem, de nem változtattam szokásaimon. Nem fogadtam testőrt, nem siettem haza sötétedés előtt, nem kerültem a kihalt sikátorokat. Hisz minden óvintézkedés felesleges lett volna, a Niladus Ház, ha komolyan elhatározza, szinte bárkit meg tud gyilkoltatni. Nekem egyetlen esélyem volt, hogy úgy teszek, mintha semmi sem történt volna, és ezzel talán elhitethetem velük, hogy csak lényegtelen báb vagyok a nagy játszmában, akinek fogalma sincs, hogy mi zajlik a feje felett.

És ez végül bevált, az eset nem ismétlődött meg. Bár lehet, hogy csak képzelődtem, amikor azt hittem, egy orgyilkos támadt rám. Többször nem keveredtem bajba. No de bátyám!

Egy reggel fellobogózott tolon kötött ki házunk előtt, és egy zord arcú, középkorú férfi lépett ki belőle. Bátyám még aludt, apám pedig nem volt itthon, hát én mentem ki fogadni az idegen nemest.

– Haron Tassier vagyok, szép hölgyem, és Laryan Vianist keresem! – hajolt meg előttem.

– Nevem Laryan Ylla, és öröm számomra, hogy a nemes Haron család egy tagját üdvözölhetem házunkban! – feleltem az illem szerint. – Testvérbátyám még alszik, de természetesem én mindenben a szolgálatára állok, Haron Tassier uram!

– Gyönyörű hölgyem, azt hiszem, nem tud nekem érdemben segíteni! Jasper Neryss úr nevében jöttem, aki párbajra hívja az ön testvérbátyját, az ő tegnap esti, modortalan viselkedése miatt! Lekötelezne, ha lenne oly kedves ezen üzenetet átadni Laryan Vianis úrnak! – hajolt meg ismét a férfi.

– Sajnálom, hogy hiába fáradt ide, de biztosíthatom, hogy amint bátyám felkel, átadom neki a hírt! – ígértem, és a szokásos búcsúzó formulák után Haron Tassier távozott. Megvártam, míg hajója eltűnt a csatorna sarkán, aztán nyugalmat erőltetve magamra felmentem a szalonba, és ittam egy pohár bort. Mire végeztem, bátyám is előkerült, karikás szemekkel vánszorgott át az ebédlőbe, ahol teát rendelt az elősiető szolgától.

Lassú léptekkel mentem utána, és minden önuralmamra szükségem volt, hogy ne vágjam pofon.

– Jó reggelt, bátyám!

– Neked is, Yl – motyogta.

– Megtudhatnám, mit tettél tegnap este? – kérdeztem vészjósan. Furcsálkodva nézett fel.

– Mit érdekel az téged?

– Csak szeretném tudni, hogy miféle szégyent hoztál a családra! – sziszegtem. – Egy Jasper Neryss nevű úr párbajra hívott ma reggel!

Vianis zavartam bámult maga elé.

– Ki az a Jasper Neryss? – kérdezte végül.

– Neked kéne tudnod! – vágtam vissza, aztán indulatosan folytattam. – Mit üzensz neki?

– Hát... – motyogta bátyám, majd végül legyintett. – Majd!

– Most! – követeltem. – Illendő lenne estig választ küldened!

– Hát, akkor karddal..., a kétfejű oroszlánnál, jó?

– Rendben! – mosolyogtam rá megenyhülten, majd gyorsan folytattam, mielőtt megszólalt volna. – Te csak szedd össze magad, én majd mindent elintézek! – bíztattam kedvesen, előbbi durvaságommal oly szöges ellentétben álló, mézédes hangon.

– Köszönöm, Yl! – hálálkodott, és visszafordult az asztal felé.

Kisiettem, aztán azonnal üzenetet küldtem Jasper Neryss úrnak, mielőtt bátyám meggondolja magát, és maga akar intézkedni az ügyben. Nem hagyhattam, hogy további baklövésekkel rontsa az amúgy is kellemetlen helyzetet!

Hát azt üzentem, hogy Vianis holnap reggel szándékozik megküzdeni, karddal, a Nascara quartisban álló kétfejű oroszlán szobránál, párbajsegédnek pedig magamat jelöltem meg. Este, amikor bátyám végre teljesen magához tért, felháborodva kérte rajtam számon eme utóbbi döntésemet.

– Bocsáss meg, kedves bátyám! – esdekeltem, őszinte kétségbeeséssel a szememben. – De hát én nem ismerek senki nemes urat, aki vállalta volna ezt a feladatot! Azt hittem, nem fog zavarni, hogy én kísérlek, hisz magam is értek a kardhoz, párbajképes vagyok, tehát lehetek a segéded! – magyarázkodtam. Az igazság persze az volt, hogy ott akartam lenni!

– Eh, hát miért nem kérdeztél meg engem, ha nem jutott az eszedbe egy alkalmas név sem! – morgott Vianis, de erre már felhúztam az orrom.

– Te reggel nem voltál olyan állapotban, hogy kérdezgetni lehetett volna! – vetettem a szemére. Zavartan elhallgatott, majd beletörődötten bólintott.

– Rendben, végül is nem nagy dolog párbajsegédnek lenni. És helyes, ha legalább egyszer ilyet is látsz! – hagyta rám. Így másnap hajnalban együtt ültünk hajóba.

A karcsú tolon zajtalanul siklott a víz és a tejfehér párával terhes levegő határán, köröttünk tiszta illatokkal ébredezett a város. A kétfejű oroszlán szobra a Nascara quartis szélén állt, egy apró, kövezett terecske sarkában. Sok ezer párbajt nézhetett már végig rezzenéstelen tekintetű, méla négy szemével, a miénk sem mutathatott neki semmi újat.

Jasper Neryss karcsú, légies mozgású ifjú volt, talán még nálam is fiatalabb, segédként a középkorú, zord tekintetű Haron Tassier kísérte, akit már egy nappal előtte volt alkalmam megismerni. Gyorsan, szűkszavúan egyeztettük a részleteket, aztán a küzdő felek felálltak egymással szemben.

Bátyám nem volt rossz vívó, de akkor már régen nem gyakorolt rendszeresen, és ez meglátszott a technikáján. Jasper Neryss olyan hét pengeváltás után ejtette rajta az első sebet, a bal felkarján. Szerepem szerint megvizsgáltam a vágást, de csak egy kis karcolás volt.

– Mehet tovább! – léptem hátra, és ismét összecsaptak.

Vianis immár lényegesen komolyabb sebet kapott, az ifjú pengéje az oldalán szakított hosszú vágást. Ezt már tüzetesebben megszemléltem, de végül kőarccal néztem fel.

– Mehet tovább!

– De...! – kerekedett el bátyám szeme, ám gyorsan a szavába vágtam.

– Csak nem akarod máris feladni?! Gondolj a szégyenre, veszíteni egy ilyen tejfelesszájú gyerekkel szemben! – sziszegtem ingerülten, mintha komolyan gondolnám. Holott csak azt akartam, hogy Vianis olyan leckét kapjon, amit megemleget.

– Akkor... tovább! – motyogta végül bátyám, elfogadva ostoba érvemet. Jasper Neryss és Haron Tassier furcsálkodva összenéztek, de végül az ifjú felemelte a kardját, és harmadszor is összecsaptak. Bátyám ellenfele immár nem fogta vissza pengéjét, és Vianis combját vágta meg, oly mélyen, hogy bátyám összeesett.

– Még tovább? – kérdezte az ifjú gúnyosan, miközben Vianis a könnyeivel küszködött.

– Elfogadjuk, hogy nyert, uram – válaszoltam erre kimérten.

– Már féltem, hogy ölnöm kell, mielőtt belátja ezt, hölgyem! – mosolygott rám megvetően Jesper Neryss, de nem vettem fel a kesztyűt. Némán vártam végig, míg elment, segédjével együtt.

– Vigyétek haza! – kiáltottam aztán az evezősöknek a bátyámra mutatva, és sietős léptekkel nekivágtam a Nascara quartisnak. Arcomat égette a szégyen.

A korai óra ellenére a Nascara quartisban már nem sokan alhattak, kardcsattogás, és más, általam oly megnyugtató, küzdelemre utaló zajok hallatszottak ki a kertekből, a magas falak mögül. Hamarosan lecsillapította lelkem az ismeretlen csatornák látványa, keskeny hídjaikkal, a víz egyenletes futását megtörő, messze zöldellő kis szigetecskéikkel a békéről meséltek nekem a harcosok negyedének utcái.

Cél nélkül csavarogtam, míg egy apró szigetre jutottam, melyet smaragdzöld fű borított. A kis tisztást a víz szegélyén álló, dús bokrok takartak el a külvilág elől. A kertecske háborítatlan magányában egy férfi gyakorolt, kissé köpcös, talán apámmal egyidős ember.

Előbb csak kósza pillantásokkal mértem fel tudását, aztán már leplezetlenebbül szemléltem. Nevetséges bakugrásokkal szökellt fel- és alá, miközben kusza rendben csapkodott amúgy szép mívű kardjával. Nevetésre ingerelt, de visszafogtam magam, mindössze egy gúnyos mosolyt hagytam feltűnni ajkamon, miközben csípőre tett kézzel szemléltem bohóckodását.

Elég hosszan kellett bámulnom, míg megelégelte jelenlétem.

– Tán vár valamire, hölgyem, hogy úgy áll ott, mint akinek gyökeret eresztett a lába? – kérdezte enyhe felháborodással hangjában.

– Csak az ezen tisztás nyújtotta páratlan látvány szögez helyhez, jó uram! – válaszoltam gúnyosan.

– Valóban szépek ilyenkor, késő ősszel a bokrok – hárította sértésemet. – De tán keressen fel egy virágos kertet, ha a növények érdeklik, mert errefelé nem ez a város legfőbb látványossága. Ez a harcosok negyede, a Nascara quartis!

– Köszönöm, uram, hogy útba igazított, amúgy még tán eltévedtem volna!

– Nos, most, hogy már tudja, hogy hol van, könnyen hazatalál, nem? – vágott vissza, kissé félrehajtott fejjel, érdeklődve méregetve alakomat.

– Nem kedvelem a sietséget, ám egyre inkább érdekelne, hogy vajon mit művel itt, jó uram? – tártam szét csodálkozva a karom.

– Mindössze reggeli vívógyakorlataimat végzem, szép hölgyem!

– Tényleg? És már elkezdte, vagy ez még csak a bemelegítés? – nevettem rá. Végtelen gőggel kihúzta magát, majd nekem szegezte fegyverét.

– Hölgyem, arra kell kérem, hogy nevezze meg párbajsegédjét!

– Itt van ni, jó uram! – vettem elő én is a kardomat.

Felszegett fejjel tisztelgett fegyverével, aztán csak egymásnak mentünk. Módfelett jólesett a mozgás, amióta elköltöztem a Nester palazzóból, hihetetlenül hiányoztak a reggeli vívóleckék, a fegyverterem füstölőszaga, a pengék tánca. A köpcös férfi ugyan nem volt jó vívó, de derekasan próbálkozott, és nem adta fel.

Mivel nem akartam elvenni a kedvét a mókától, hát visszafogtam magam, és néha szándékosan vétettem apró hibákat, amiket több-kevesebb pontossággal ki is használt. Hamarosan mindkettőnk ruháját számolatlan sok szakadások ékítették, és bizony néhány felszínes karcolást is elkönyvelhettem magamon.

Talán három-négy percet táncolhattunk, amikor lihegve megállt, és ismét tisztelgett. Karomban jóleső fáradtsággal emeltem én is felé fegyverem, aztán eltettük a pengéket.

– Ragadon Lioness – nyögte ki két lélegzet között.

– Laryan Ylla – válaszoltam, hasonló kurtasággal. Aztán egy ideig csak a bokrok mögött csobogó víz törte meg a csendet.

– Régtől nincs partnerem, és bizony meglehetősen kellemes volt az iménti kis testmozgás – folytatta kicsit később, még mindig kissé kapkodva a levegőt.

– Magam hasonló gondokkal küszködöm, és számomra is felüdülés volt egy ily remek kardforgatóval összemérni erőmet! – bókoltam könnyedén.

– Ah, ön túloz, észrevettem, hogy kétszer is előnyt adott! – tiltakozott.

– Ne sértsen meg, jó uram, hogy ügyetlenkedésemet szívjóságnak tünteti fel! Valós hibák voltak azok!

– Hogy valós hibák? Hölgyem, én nem tudom elképzelni, hogy valaki, ki oly kecses mozgású, mint ön, ne tudna tökéletesen kivitelezni egy kettős ívű vágást! – csóválta a fejét.

– Talán a fáradtság okán... – vontam vállat zavartan, de nem hagyta.

– Fáradtság? Alig a tizedik pengeváltásnál? Nehéz hinnem, de ha ragaszkodik eme képtelen indokhoz, hát legyen! Ám azt már ne akarja a fáradtság terhére róni, hogy rossz irányba lépett egy egyszerű oldalcselnél! – mutatott rám fenyegetően.

– Talán elméláztam! – ráztam a fejem, és másra tereltem a szót. – No de ahogy ön visszajött azzal a riposzt-két szúrás variációval, az lenyűgöző volt! Csak csodálni tudom a technikáját, jó uram!

– Eh, nyilván a véletlen kedvezett nekem, amúgy nem hinném, hogy sikerült volna önt megvágnom, hölgyem! – fordította a félre a fejét zavartan. – Remélem, nem szaladt túl a pengém...

– Dehogy! – simítottam végig a könnyű kis karcoláson. – Csak a ruhám feslett meg! Semmit nem számít!

– Ez megnyugtat, szép hölgyem! Nekem fájt volna, ha megsebzem az ön hótiszta bőrét! – mosolyodott el megkönnyebbülten. Aztán csak hallgattunk pár percet, míg ismét megtörte a csendet.

– Én, általában, minden reggel itt szoktam gyakorolni...

– Én eleddig nem jártam még erre, de ha belegondolok, tényleg kellemes ez a tisztás! – néztem körbe érdeklődő tekintettel.

– Valóban nagyon szép, talán a legszebb hely ebben a sivár negyedben! – tett még rá egy lapáttal, és elmosolyodott.

– Igen, úgy tűnik, érdemes látogatni! – hagytam rá, aztán elbúcsúztam.

Így ismerkedtem meg Ragadon Lionessel.

A párbaj után bátyám hosszú holdnapokig nyomta az ágyat — meggyőződésem szerint jóval tovább, mint hogy azt sebének állapota megkövetelte volna. Ám nem bántam, így legalább nem volt alkalma esténként eljárni, és újabb botrányt provokálni.

Amikor végre ismét talpra állt, akkor is még hosszan bicegett, és ritkábban hagyta el a házat, mint a kellemetlen incidens előtt. Ám nem ivott kevesebbet, sőt, hamarosan nem telt el nap, hogy ne öntött volna fel a garatra. Én lehetőségem szerint kerültem a vele való találkozást, és apámmal is csak a feltétlen szükséges dolgokat beszéltem meg.

Ennek természetesen megvoltak a hátrányai is, családom két férfitagja hamarosan kirekesztett a mindhármunk jövőjét érintő kérdések megvitatásából. Ez mindössze azért nem zavart igazán, mert addig sem igen hallgattak a szavamra, hiába lehettem jelen megbeszéléseiken. Bár igazából nem is volt miért harcba szállnom. Lassú hanyatlásunkat nem lehetett megállítani holmi értelmetlen szócsépléssel!

A Nester Ház megszűntével az általuk folyósított évjáradéknak is búcsút mondhattunk, és nem maradt más vagyonunk, mint külvárosi házunk. Az anyagi gondok mindennaposak lettek, amin csak úgy tudtunk enyhíteni, hogy lassacskán eladogattuk felesleges ingóságainkat.

Aztán, vagy fél évvel Nester Feris Ghati halála után megkaptam örökrészem első morzsáját. Ó, persze, azért nem ment az olyan egyszerűen!

Egy este Rila, az öreg dadus fogadott a szobámban.

– Jó hírem van, kisasszony!

– Mi az, dadus? – kérdeztem kevés érdeklődéssel hangomban, és elnyúltam ágyamon. Az egész napos csavargás után jólesett egy kicsit pihenni!

– A család egy távoli rokona meghalt, és örököltek egy kis pénzt! – lelkendezett az öregasszony. Azonnal felültem, és megragadtam a karját.

– Beszélj a részletekről! – kértem mohón.

– De kisasszony! – szisszent fel fájdalmában, és én szégyenkezve engedtem el a kezét.

– Bocsánat, csak a jó hír... – motyogtam.

– Semmi baj, kisasszony!

– Tehát?

– Nem tudok sokat! Délután érkezett a levél, azóta az ön édesapja és bátyja a tanácsteremben beszélgetnek. Én véletlenül hallottam pár szót bentről, így tudom, hogy mi a hír... – tette még hozzá. Megértően bólogattam, amióta apám és bátyám kiszorítottak tanácskozásaikról, a vén dadus tájékoztatott a családunkat érintő történésekről, épp úgy, ahogy a legfrissebb pletykákkal is ő látott el.

– Köszönöm! – pattantam fel, és már siettem is a tanácsterembe. Telve voltam energiával, hisz végre véget értek az unalmas semmittevés napjai!

– Á, hát itt vagytok! – robbantam be a terembe, és kérés nélkül is leültem a helyemre, apám bal kezéhez.

– Ylla, remek, hogy jössz! – mosolyodott el az öreg, de láttam, hogy bátyám mögötte komor képet vág, ő nem örült nekem annyira.

– Mi történt? – kérdeztem érdeklődve, és nyakamat nyújtogatva igyekeztem kisilabizálni az asztalon szétszórt papírokon az írást.

– Hallottál róla, hogy meghalt Uraon másodnagybátyám? – kérdezte apám.

– Igen – biccentettem könnyedén. – A múlt holdnapban, ha jól tudom!

– Nos, pár napja kiderült, hogy volt egy kis értéktelen halastava, valahol Dél-quáboában, amiről elfeledkezett megemlékezni a végrendeletében, és így az ránk szállt!

– Hát ez remek! Mutasd a papírokat! – lelkendeztem. Apám felém lökte az iratokat, én pedig végre megismerhettem a részleteket.

Nos, a papírok szerint a fantáziátlan Szürkevíz néven nevezett tavacska egészen a Vutás tó közelében feküdt, a tulajdonosa pedig egy quáboai nemes család volt, bizonyos Ferakinok. Uraon nagybácsinak mindössze kizárólagos bérleti joga volt a tóra, amit bérbe is adott, meghatározatlan időre egy bizonyos Sader nevű embernek, aki a halászatot irányította.

Pofonegyszerű helyzet volt, tisztán átlátható, és világos, mint a nap. Mindössze egy apró kis probléma volt vele.

– Valakinek oda kell utaznia, hogy újrakössük a bérleti szerződést ezzel a Sader nevű emberrel – jegyeztem meg, és letettem a papírokat.

– Mondtam, hogy akadékoskodni fog! – csapott az asztalra bátyám, de apám leintette.

– Miféle szerződést kell újra kötni, lányom?

– A tavat ez a Sader bérelte, de most, hogy másik családhoz került a jog, újra kell kötni vele a bérleti szerződést – feleltem.

– Hát rendeljük ide, aztán intézzük el vele a papírmunkát! – legyintett bátyám, és apám is helyeslően bólogatott.

– Nem tehetjük! Ő feltehetőleg egy elfoglalt, esetleg szegény ember, aki nem utazgathat fel és alá!

– Így inkább mi siessünk el egy közrendűhöz, igaz? – kérdezte bátyám gúnyosan.

– Egy közrendűhöz, aki egyben az egyetlen pénzforrásunk. Ha nem haragítjuk magunkra! Ne feledjétek, mi ki vagyunk neki szolgáltatva, mert ez a tó az egyetlen bevételi lehetőségünk, de az koránt sem biztos, hogy ez a... *közrendű* is ragaszkodik a mi tavunk bérletéhez! – feleltem, meglehetősen nyersen. De úgy éreztem, most még ezt is megengedhetem magamnak, most szükségük van rám, mert ők, velem szemben, nem értenek a joghoz!

– Akkor sem tetszik nekem, hogy odautazzak... – morogta apám. Mint ahogy a szél fordul, úgy váltottam le az arcomon égő haragot odaadó szeretetre.

– Dehogy kéne neked odautazni, papus! Ha lenne rá pénzünk, akár fogadhatnánk egy ilyesmivel foglalkozó embert is, hogy elintézze, de még ezt is megspórolhatjuk! – mosolyogtam rá kedvesen, aztán metszően bátyámra néztem.

– A család bármelyik nemese mehet! – folytattam élesebben.

– Azt már nem! – csapott az asztalra Vianis. – Én ugyan nem megyek!

– És vajh miért nem? – kérdeztem gúnyosan, mintha tényleg azt akarnám, hogy ő utazzon el elintézni ezt, a számunkra szinte sorsfordító kérdést. – Hisz mi dolgod van itthon? Talán csak nem halaszthatatlanul sürgős párbajozni valód akadt? – kérdeztem dühtől és megvetéstől táguló orrcimpákkal. Bátyám szemében felvillant a harag, talpra pattant, és szinte ordítva felelt.

– Te ne célozgass itt nekem! Hisz te is elmehetsz, úgy ám! Hisz te kérkedtél mindig is vele, hogy mennyire értsz az ilyesmihez!

– Dehogy megyek, menj te, te vagy az idősebb! – válaszoltam szintén nagy hangon. Apám zavartan kapkodta a fejét veszekedő gyermekei között.

– Hagyjátok abba! Tisztességes hangon is megbeszélhetjük.

Így hát megbeszéltük. Hosszas győzködés után, nagy nehezen elvállaltam, hogy én menjek. Bátyám arca ragyogott a győzelem mámorától, én morogva kotródtam vissza a szobámba, azzal az indokkal, hogy elfáradtam.

De amint egyedül maradtam, táncra perdültem a boldogságtól! Biztos voltam benne, hogy ez még csak a kezdet, hogy fényes jövő előtt állok, csak keményen a kezembe kell szorítanom a gyeplőt, és nincs határ, ami megállít!

Ma már elképesztőnek érzem akkori lelkesedésem és határtalan önbizalmam!

A döntés meghozatala még csak engedély volt, hogy mehetek, nem lehetőség, mivel egy quáboai utazás, még a lehető legszerényebb körülmények között is nagy érvágást jelentett családunk költségvetésében.

Persze összeszedtük a pénzt, de én ezzel még elégedetlen voltam. Hisz ha Quáboába érkezik egy sytisi nemes, akkor az ottaniak nyilvánvalóan elvárják tőle, hogy tékozoljon, hogy megfeleljen az ezerfényű városról járó pletykáknak. Ruhatáram még alkalmas is lett volna e célra, de a nagyvilági élethez feltétlenül szükséges, szépen csengő aranyakkal nem rendelkeztem, és e nélkül a dolog elképzelhetetlennek tűnt.

Arra nem számíthattam, hogy apám még ad pénzt a feltétlen szükségesen felül. Ő még azt is megtiltotta, hogy cselédet vigyek magammal! Azzal érvelt, hogy a így is kevés a szolga otthon, hisz leszámítva a leghűségesebb embereinket, mindenkit elküldtünk az eltelt holdnapok során, továbbá azt is felhozta, hogy a Ferakinok majd bizonyosan a rendelkezésemre bocsátják a nekem szükséges személyzetet. Útközben meg nem lehet szükségem senkire! Vélekedett ő, figyelmen kívül hagyva ellenkezésemet.

Hát világos volt, hogy költőpénzt sem fog adni, így nehéz elhatározással végül elzálogosítottam signumomat.

Addig senkinek sem beszéltem még róla, még Rila, a vén dadus előtt is titkoltam létét. Halálos ítélettel lett volna egyenértékű, ha a Niladusok tudomására jut, hogy a Nester Ház arany signumát birtoklom, és ráadásul teljesen jogosan! Hát egy nap, senkinek sem szólva tervemről, felkerestem a keleti bazársor egy apró, rossz szagú és érdekes hírű kis boltocskáját.

– Mit tehetek önért, szép hölgy? – köszöntött a reszelős hangú tulajdonos, és előtipegett a helyiség sötétbe vesző hátuljából.

– Zálogba szeretnék tenni egy apróságot – feleltem könnyedén. Fekete maszkom jótékonyan elrejtette arcom, és kicsit meg is görnyedtem, hogy alacsonyabbnak látsszam a valóságosnál.

– Mi lenne az, szép hölgy?

– Egy kis aranyékszer... – vettem elő a súlyos signumot. A sárga fém keményen csattant a pulton, ahogy letettem. A boltos meggörnyedve bámulta egy ideig, aztán gyanakodva felnézett rám.

– Honnan való ez?

– Feltételezem, eredendően egy aranybányából – vontam vállat. – Kell, vagy vigyem máshova?

A kereskedő töprengő arccal bámulta a félhomályos helyiségben is sziporkázó ékszert. Valószínűleg a veszélyes holmi eredetén töprengett, de biztos voltam benne, hogy meg tudja magában magyarázni, vajon hogyan juthattam hozzá. Hisz, a tiltás ellenére is, számtalan sokan kutakodtak éjszakánként a leégett Nester palazzó üszkös romjai között, megeshetett, hogy egy csavargónak szerencséje volt!

Hát végül elfogadta, és kaptam fél marék aranypénzt a legértékesebb, sőt, tulajdonképpen egyetlen evilági kincsemért.

Maga az utazás egyike legkellemetlenebb élményeimnek.

Első szakaszát egy dereglyén tettem meg, ami átszállított a tavak déli partjára, Cytor városáig, ahol felszálltam egy lapos fedélzetű, ökörvontatta folyami hajóra, mely a szántók közötti, szélesebb csatornákon vitt tova, Dél-quáboa felé. Már ez is kényelmetlen volt. A szűk kabin, az izzadtságtól bűzlő hajósok közelsége, az ételek egyhangúsága mind-mind külön megpróbáltatást jelentett.

De miután elhagytuk Kaenort, Quáboa fővárosát, még ennél is rosszabb lett a helyzet, mivel az utazás utolsó részét egy menetrend szerinti postakocsin voltam kénytelen megtenni. Többedmagammal összezárva, hosszú napokon át zötykölődtem az apró és bizonytalanul dülöngélő hintóban. Már ezen sokasodó megpróbáltatások is, mint fekete ómenek figyelmeztettek, hogy gyökeresen más világba fogok érkezni!

Hisz csak hasonlítsuk össze a csónakot a kocsival, és máris láthatjuk, hogy mekkora a különbség a quáboai és a sytisi kultúra között! A csónak csendesen siklik a víz felszínén, virágillatú szél kíséri, és az ember kényelmesen elheverve szemlélheti a mellette elsuhanó palotákat. Ezzel szemben a hintó zárt, ráz, és át is érzi alacsonyabb rendű voltát, mert vaskos porfellegbe burkolódzik, hogy elrejtse szégyenét!

A kilátást már nem is említve! Az utazás minden napján ugyanaz tárult a szemem elé; véget nem érő szántóföldek, sáros, sekélyvizű csatornákkal elválasztva egymástól. Sytisben az ember két lépés nem tehet meg anélkül, hogy ne változna körülötte alapjaiban a látvány!

De a megpróbáltatások megedzettek, és igazán *mindenre* készen érkeztem meg, a szerintem roppant szimbolikus módon Hátsódűlőnek nevezett faluba, melynek környékén a Szürkevíz és a tavat birtokló Ferakin család székhelye volt található. Aztán gyorsan kiderült, hogy ez a “minden” egyszerűen semmi ahhoz képest, ami valójában várt rám.

Elgémberedett tagokkal kászálódtam ki a kocsiból, és pár gesztussal intettem a hajtónak, hogy szedje le utazóládáimat is. Szólni nem mertem, mert a por köhögésre ingerelt, és nem akartam rögtön egy ilyen illetlen gesztussal bemutatkozni. Hogy mégis lélegzethez jussak, apró, úti legyezőmmel próbáltam friss levegőt terelni a tüdőm felé, és folyamatosan az járt a fejemben, hogy a hosszú nap alatt nyilván elkenődött a reggel felpingált arcfestésem.

A falu egy sor düledező kalyibából állt, melyek között rendezetlen, fakerítéses kertek terültek el. Sehol egy virágágyás, vagy akár némi friss pázsit, bár magas szálú, furcsán durvának tűnő füvet azért láttam az út szegélyén. Az az épület látszott a legnagyobbnak, mely előtt megálltunk, de az is csak földszintes volt. Egy fekete köpenyes, nagybajuszú ember várt ott.

– Laryan asszonyság? – szólított meg udvariatlanul.

“Legfőbb alapelv, hogy igazodj a hely szelleméhez” tanította Nester Lan Tylon, és most ebbe az tanácsba kapaszkodtam bele.

– Igen, nevem Laryan Ylla, és Sytisből érkeztem. Kit tisztelhetek az úrban?

– Gaton vagyok, és a kocsival jöttem asszonyságodért.

– Ó – válaszoltam zavartan, és roppant ostobán éreztem magam, hogy úrnak szólítottam egy cselédet. – Akkor vezess a helyi fogadóba, és aztán intézkedj a csomagjaimról is – utasítottam gyorsan, hogy eltereljem a figyelmet az apró kis malőrről.

– De asszonyom! – értetlenkedett. – A kastélyban van a szállásod, oda kell vigyelek Ferakin úr parancsa szerint!

Végtelen megdöbbenéssel mértem végig, egyszerűen hihetetlen volt, hogy egy szolga visszabeszél! Külön zavarónak és sértőnek éreztem, hogy tegezve szólított meg, bár erre volt mentsége. A primitív, quáboai nyelvjárás, amit errefelé beszéltek, nem ismerte a magázó formulákat. Épp úgy, mint bármely másik nyelvjárása Abryssnak, leszámítva a Tiltott Kanton, és a sytisi palazzók nyelvezetét...

Ennek ismeretében azonnal az jutott az eszembe, hogy szemtelenségének talán más, szintén érthető okai is vannak. Talán én hibáztam valahol, ki tudja? Hát gyorsan lecsillapítottam haragom, és csendesen folytattam.

– Tudom, hogy a kastélyban van a szállásom, hisz én kértem ezt a szívességet levélben uradtól. A fogadót azért akarom felkeresni, hogy egy kissé felfrissülhessek a hosszú út után – mondtam, és elképesztett, hogy mit teszek. Magyarázkodom egy idegen cselédnek! Anyám, segíts!

Ám a szolga továbbra is ostoba képet vágott, és láthatóan nem értette, mit akarok tőle. Ekkorra már elvesztettem a türelmemet.

– Fiam, most azonnal elvezetsz egy helyiségbe, ahol megmosakodhatok, és tiszta ruhát vehetek fel, és míg én ezt megteszem, felpakolod az utazóládáimat a kocsira, amivel urad házát fogjuk felkeresni! Világos? – kiáltottam szerencsétlenre, miközben kezem fegyverem markolatára csúszott. Bizonyos voltam benne, hogyha nem engedelmeskedik, akkor meg fogom kardlapozni. Ám ő is érezhette, hogy túlfeszítette a húrt, és valami mentegetődzést morogva bevezetett az épületbe, amit a fogadónak sejtettem.

Nos, az utazás során volt alkalmam megismerni azokat a kis postakocsiállomásokat, melyek a forgalmasabb utak mentén, fakó gyöngyökként felfűzve sorakoznak, és amelyben megszállhat az utazó. Bár ezek színvonal igen alacsony, és sok, Sytisben alapvető

szolgáltatást nem tudnak biztosítani, ám mégis, összességében azt mondhatom, hogy elviselhetőek. Hisz végül is a dicsőséges Napcsászár futárai és úton lévő hivatalnokai is ezen fogadókban szállnak meg, tehát valami csekély luxust adniuk kell ezeknek az állomásoknak, legyenek bár a világ távolabbi végén is túl. Ám Hátsődűlő fogadója, ahova megérkeztem, nos, az nem ezen postakocsiállomások közül való volt. És hogy ez mit jelent, arra már belépésem pillanatában rádöbbentem.

Még fogadónak sem volt nevezhető az a düledező tetűfészek, inkább csak valami ivó-féle lehetett! Egyetlen, alacsony mennyezetű helyiség töltötte ki, amiben durva, fából ácsolt asztalok álltak, meg egy jókora tűzhely, ami mellett a földre demizsonok voltak kipakolva. Izzadtságszagú, bamba arcú parasztok lebzseltek bent, de a kísérőmnek szegődött szolga itt már jól végezte a dolgát, és gyorsan kizavarta a szájtáti alakokat, a csapossal együtt.

– Helyes! – biccentettem, amikor végre kettesben maradtunk. – Most hozd be a kisebb utazóládámat, és gondoskodj egy kádnyi forró vízről is!

Esetlenül meghajolva távozott, majd hamarosan visszatért a kért csomaggal. Kicsit később két megtermett parasztlegény becipelt egy kétes tisztaságú, és némi jóindulattal langyosnak nevezhető vízzel teli dézsát.

– Elmehettek! – intettem elégedetten, mikor lerakták nehéz terhüket. – És senki se zavarjon! – parancsoltam még, mire magamra hagytak. Fáradtan néztem szét az agyagpadlós, marhahólyaggal fedett ablakú, füstös, büdös helyiségben, de lecsillapítottam lelkem, és nekiláttam elkészülni.

Behajtottam az ablaktáblákat, és megmosakodtam, bár elég felületesen. A hiányt bőkezűen adagolt illatszerekkel pótoltam. Hajamat, az errefelé állítólag értékelt természetesség illúzióját megteremtendő, mogyoróbarnára festettem, arcomra pár egyszerű vonalú falevelet rajzoltam, a zöld kétféle árnyalatával, majd felöltöztem.

Rövid hezitálás után úgy döntöttem, megmaradok a szolíd eleganciánál. A Sytisből távoztamkor épp aktuális divat szerint borostyánlevélzöld lakkcsizmát húztam, halványzöld, fehér csíkokkal ékes selyemnadrágot, sötétzöld selyeminget, fehér bársonymellényt, és az egészet feldobtam egy, a nyakamba kötött vörös kendővel, aminek színe jól harmonizált kardom vörös bársonnyal bevont hüvelyével. Segítség nélkül is jól boldogultam, és aránylag gyorsan elkészültem, alig három óra múlva már teljes eleganciámban léptem ki a mocskos ivóból.

Az utcán kisebb csődület várt, bár tekintve a falu feltételezhető lélekszámát, lehet, hogy a teljes lakosság ott tolongott.

– Hozhatod a másik ládát is! – intettem a szintén ott lebzselő szolgának, aztán nem törődve az emberek bámész pillantásaival, megigazgattam kézelőimet, és felszálltam a nyitott, kétlovas kocsira, amit a Ferakin család küldött ki elém.

Még hosszú út várt ránk a falutól a birtokig, ami ráadásul ki sem volt kövezve, de végül elértük a Ferakin palazzót. Illetve, arrafelé “kastély”-nak nevezik az ilyesmit. Maga az épület kiábrándítóan kicsi volt, mindössze két emeletes, ám meghökkentően hatalmas, bár kissé gondozatlan kert vette körül.

Az főbejárat előtt álltunk meg, én pedig fürgén lepattantam a kocsiból. Meglepetésemre a ház ajtaja szinte azonnal kitárult, és egy idősödő úriember lépett ki bentről. Egyszerű ruhát viselt, különféle sötét árnyalatokban, csak hófehér inge világított messzire.

– Laryan Ylla kisasszony! Minő öröm, hogy végre megérkeztél, szép hölgyem! Engedd meg, hogy bemutatkozzam, Ferakin Rasta vagyok, a család feje. Kérem, fáradj beljebb, kisasszony, feleségem és gyermekeim már alig várják, hogy megismerhessék a Sytisből jött vendéget! Ez a látogatás nagy megtiszteltetés számunkra! – hadarta egyszuszra, és már vezetett is befelé. Gyors lépésekkel követtem a meglehetősen nagy fogadóterembe, aminek csak futólag tudtam megcsodálni intarziás faburkolatát és a kettős lépcsőt, ami a galériára vezetett, mert azonnal egy népes család kellős közepébe csöppentem.

Roppantul kellett figyelnem, hogy megtanuljam a gyorsan elhadart neveket, úgy tűnt, itt a bemutatkozás puszta formaság, és nem ügyelnek rá, hogy a vendég meg is jegyezhesse új ismerőseit. Aztán arra sem hagytak időt, hogy visszavonuljak a szobámba, azonnal részt kellett vennem a közös vacsorán, ami épp érkeztemkor kezdődött. Ez szerencsére jól sikerült, az ilyen hétköznapi alkalmakon való viselkedési normákra alaposan felkészített Nester Lan Tylon. Az étkezés végére már azt is megszoktam, hogy a nyelvjárásukból adódó hiányosság miatt, mindenki mindenkit tegezett.

Közben visszafogott pillantásokkal méregettem a családtagokat. A hölgyek hosszú, bő szoknyát hordtak, a férfiak a házfőhöz hasonlatos módon öltöztek, és gratuláltam magamnak, hogy eltaláltam az uralkodó hajszíndivatot, mert mindnek a tincsei a sötétbarna különféle árnyalataiban játszottak.

Végig én voltam a figyelmük központjába, egyszerűen gyerekes módon faggattak Sytisről.

– Igaz, hogy ott hajó nélkül ki sem lehet mozdulni a házból? – kérdezte az egyik fickó, akit először majdnem szolgának néztem, mert alig vállig eresztve hordta a haját.

– Dehogy! – legyintettem. – Minden csatornán számolatlan hidak ívelnek át, ha valaki kiismeri magát közöttük, bárhova eljuthat gyalog. De hát minek gyalogoljak, ha hajóra is ülhetek, nem? – mosolyogtam rá kedvesen.

– Én azt hallottam, hogy hiába épült vízre a város, egy régi átok miatt ott senki sem tud úszni – vette fel egy nálam alig fiatalabb hölgy. Nagyon meghökkentett az ostoba teória, és nem bírtam magam visszafogni, hogy helyre ne igazítsam.

– Egyszerűbb oka van annak! Rendeletben van tiltva, hogy bárki is úszon a csatornákban, és amúgy sem praktikus dolog. Minek felzavarni a vizek mélyén alvó bandolákat, és a csónakforgalmat is nagyon akadályozná.

– És az igaz, hogy ott a nők széles karimájú kalapot hordanak? – kíváncsiskodott az egyik matróna. Gyorsan visszapörgettem magamban az időt, de ilyesmi nem jutott az eszembe.

– Bizonyára volt ilyen divat is valaha, de hol van az már!

A lassan kihallgatássá változó kérdezősködésnek végül a család feje vetett véget.

– Kedves rokonaim, lassabban, nemes vendégünknek ma hosszú napja lehetett, és megeshet, hogy most már inkább visszavonulna a szobájába!

Nagyon hálás voltam a felvetéséért.

– Határtalan öröm számomra, hogy megismerkedhettünk, és végtelenül sajnálom, hogy holmi ostoba fáradtság miatt kénytelen vagyok felfüggeszteni ezt az élvezetes társalgást! – mentegettem magam, és láttam, hogy elismerően bólogatnak, azt hiszem, sikerült eltalálnom a megfelelően udvarias hangnemet.

– Engedd meg, hölgyem, hogy személyesen mutassam meg a vendégszobát! – ajánlotta fel Rasta Ferakin, és én ezt akkor nagy megtiszteltetésnek éreztem, csak később tudtam meg, hogy errefelé ez természetes gesztus. – Majd holnap megmutatom a tavat, remélem állapota el fogja nyerni tetszésed, úrnőm. Nemesi nevemre mondom, hogy a legutóbbi látogatás óta a legteljesebb mértékben odafigyeltünk a Szürkevízre is! – magyarázta, miközben felvezetett az emeletre. Ebből arra következtettem, hogy nem tudatosult benne, én egy másik családhoz tartozom, mint akikkel eddig kapcsolatban állt, hogy a jog közben gazdát cserélt, de nem éreztem szükségesnek felhívnom a figyelmét a változásra.

– A Szürkevízre *is*? – kérdeztem rá inkább. – Hát több tó is van a közelben?

– Természetesen, kisasszony! A legtöbbjét mi magunk halásszuk, de van olyan is szép számmal, amit bérbe adtunk! – magyarázta a házfő. – De holnap majd megmutatom őket, hölgyem! – bíztatott.

Nos, én legszívesebben egy ilyen bérleti szerződést láttam volna szívesen, amit a helyiek kötöttek bérlőikkel, a tavak nem érdekeltek. Mit nézzek rajtuk, nem értek a halászathoz! Ám nem tiltakoztam a felkínált kirándulás ellen, a víz hajót jelentett a számomra, ami feltétlenül kellemes mulatság kell, hogy legyen!

Nos, nem volt az. Másnap reggeli után az istállóba vezettek, hogy válasszak magamnak lovat.

– Uram, teljes mértékben megbízom az szakértelmedben! – hárítottam a döntést a házfőre. Ám ezek után a lovászgyerek még feltett egy érdekes kérdést.

– Oldalnyerget tegyek fel a hölgynek, vagy rendeset? – kérdezte a suhanc kölyök, teljes komolysággal. Láthatóan nem értette meg, hogy én az ilyesmihez nem értek, tehát illetlenség engem kérdeznie, és a házfő sem vette észre zavarom, így nem segített ki.

– Nos, fiam, meglehetősen kezdő vagyok lovaglásban, rád bízom a megítélését, hogy miféle nyerget tartasz alkalmasnak – vágtam ki magam.

– Értem, hölgyem! – bólintott a suhanc komolyan, és én hamarosan egy lovon ültem, oldalvást. A nyereg elképesztően kényelmetlen volt, végig kapaszkodnom kellett, hogy ne essek le, és ebbe hamar belefáradtam.

Így igazán a tóra sem tudtam odafigyelni, de nem is volt rajta sok néznivaló. Elébb poros utakon léptettünk végig, majd elértünk egy széles víztükröt. Nád és bozótos nőtt mesterséges töltéssel megerősített partján, a távolban valami csónakot is észrevettem, de túl messze volt, hogy jobban megszemlélhessem.

– Igen pompás! – állapítottam meg mosolyogva, és reméltem, immár visszafordulhatunk. De Ferakin Rasta alapos ember lehetett, és még körbejártuk a víztükröt, mielőtt hazatértünk volna.

Már késő délután volt, mikor végre leszállhattam a lóról. Minden önuralmamra szükségem volt, hogy egyenes derékkal tudjak visszamenni a házba, de így is láttam, hogy némely szolgafélék, akik a melléképületek árnyékából figyelték megérkezésünket, gúnyosan mosolyognak. Végtelen dühre hangolt a felismerés, hogy nevetségessé tettem magam holmi cselédek előtt, és el is határoztam, hogy amint alkalmam lesz rá, kiköszörülöm a csorbát.

– Ha jól emlékeszem tegnapi társalgásunkra, említetted, Ferakin uram, hogy több tó is van a birtokon – kérdeztem a házigazdát, már vacsora közben.

– Igen. Tán megmutassam a többi halastavat is? – kérdezte, és láthatóan komolyan gondolta. Úgy éreztem, nagyon büszke kis birodalmára, és élvezettel körbevezetne.

– Ó, igen – biccentettem beletörődve az újabb kirándulásba.

– Akkor talán holnapután kilovagolhatnánk a Kétpontyoshoz – felelte elmerengve. Hálás voltam az egy napos pihenőért.

– Igen, ez remek lenne! És tulajdonképpen azok a tavak is ki vannak adva?

– Igen – felelte kurtán, és őt láthatóan nem izgatta ez a kérdés. Úgy döntöttem, kicsit ostobábbnak mutatom magam a valóságosnál, hátha ezzel célhoz érek, és bepillantás nyerhetek egy szerződésbe.

– Tudja, én nem nagyon értek az ilyen bérleti jogokhoz... – hagytam nyitva a mondatot.

– Én sem! A titkárom intézi a bürokratikus formaságokat! – legyintett a családfő.

Meghökkenten hallottam, hogy valaki lekicsinylő módón formaságnak nevez egy szerződést. Hisz az üzlet a vagyon alapja, ahogy a bölcs Nester Feris Karon mondta gyakorta! A vagyon pedig maga a hatalom...

És bár még folytattam volna az érdeklődést, de ekkor a családfő egyik fia bejelentette, hogy vacsora után testvéreivel zenélne egy kicsit a nemes vendég tiszteletére, ha nincs ellenemre. Cirádás frázisokkal köszöntem meg a megtiszteltetést, aztán átvonultunk a szomszéd terembe, ahol Ferakin Rasta két fia és három lánya előadtak pár hangszeres darabot.

Tényleg szépen játszottak, de ez nem volt olyan nagy csoda. Itt, a puszta közepén, nyilván ez volt az egyetlen lehetőségük, hogy zenét hallgassanak. Szinte megsajnáltam őket, hogy miféle körülmények között kell élniük, távol a nagyvilági élet pezsgésétől, bamba parasztok és a láthatárig húzódó szántók között.

Aztán, rövid unszolás után, magam is a hárfa mellé ültem, és némi szabadkozás kíséretében előadtam egy divatosabb darabot, amit ismertem. Illendően megtapsoltak, bár szerintem nem igazán élvezték. Végül egészen korán, talán ha fél órával napnyugta után visszavonultunk szobáinkba.

Másnap hajnalban gyakorlóruhát húztam, és lesiettem az istállóba. Várakozásomnak megfelelően ott találtam a tegnapi suhancot.

– Fiam, mi is a neved! – intettem magamhoz.

– Thylnek hívnak, hölgyem! – hajolt meg esetlenül a mocskos arcú, szakadt vászonruhájú, mezítlábas kölyök.

– No, Thyl, tanítottál te már bárkit is lovagolni? – kérdeztem tőle.

– Négy öcsém van – felelte erre büszkén kihúzva magát, és ebből úgy éreztem, hogy a kérdésemre adott válasz igen.

– Akkor taníts meg engem is! Jutalmad nem marad el, ha elégedett leszek veled – tettem még hozzá. Hökkenten nézett, de aztán természetesen engedelmeskedett.

Mai tudásommal tényleg úgy érzem, túlzottan is otthon éreztem magam a Ferakin kastélyban, de hát Sytisben természetes, hogy a magas rangú vendég igénybe veheti mindazon luxust, amit a palazzó nyújtani tud. Ám szerencsére quáboai házigazdám megértő volt, és nem szólt meg.

Attól kezdve, amíg csak a Ferakin kastélyban vendégeskedtem, minden reggel lovagoltam egy órát a lovászgyerek felügyelete mellett.

A következő holdnapban a vidéki nemesek unalmas, eseménytelen életét éltem. Másodnaponként kimentünk megnézni egy-egy tavat, volt belőle vagy két tucat a környéken, a közbeeső időben részt vettem egy fácánvadászaton, és végiglátogattuk a környék kastélyait. Vendéglátóim láthatóan dicsekedve hurcoltak körbe, nagy szó lehetett, hogy egy sytisi nemes a vendégük. Ám ez nem hatott meg túlzottan, és bizony ezek az estélyek borzalmasan unalmasak és szürkék voltak, összehasonlítva egy igazi, sytisi bál forgatagával!

A szerződésekre csak a hatodik napon sikerült pár pillantást vetnem. A második este után már nem hoztam szóba a dolgot, hisz láttam, hogy Ferakin Rasta nem szívesen beszél ilyesmiről. Érdektelenségét túlzónak tartottam, de azzal magyaráztam, hogy nem akar üzleti titkokat kifecsegni nekem, amit természetesen megértettem. Ám szükségem volt egy mintaszerződésre, és meg is szereztem azt.

Kora délután volt, amikor, mintegy tévedésből, a titkár irodájába nyitottam be.

– Elnézést, azt hittem, ez a könyvtár! – szabadkoztam, és mintha ez lenne a világ legtermészetesebb dolga, besétáltam, majd unott pillantásokkal körbenéztem.

– Nem, hölgyem, a könyvtár a szomszéd helyiségben van! – igazított ki. Feleslegesen, addigra már tökéletesen tisztában voltam vele. Már az első napokban felderítettem az egész kastélyt.

– Én nem ismerem ki magam a könyvek között, de talán az úr... – mosolyogtam negédesen a félszeg, nálam nem sokkal idősebb férfira. Az zavartan mosolygott vissza.

– Valóban, hölgyem, magam sok időt töltök a könyvtárban!

– Ó, ez remek! Akkor választhatnál, uram, valami kellemes olvasmányt nekem! – huppantam le az egyik fal melletti karosszékbe, és keresztbe tettem a lábam.

– Ma délután olvasással szándékozom eltölteni az időmet – tettem még hozzá magyarázólag.

Kicsit féltem, hogy lesz annyi esze, hogy valami indokkal behív egy szolgát, hogy ne maradjak egyedül az iratokkal, de nem tette. Lehet, hogy ez neki nem volt annyira magától értetődő megoldás, mint nekem. És bár kérésem igen szemtelen volt, de engedelmesen meghajolt, és átment a könyvtárba. Talán addigra már túlságosan is megszokták, hogy gátlástalanul ugráltatom a ház személyzetét, és nem érezték, hogy ez a kérés már az én normáim szerint is túl van az illendőség határán.

Amint elment, gyorsan felpattantam, és elkezdtem átnézni az asztala fiókjait, ahogy annak idején Lan Hara mutatta az ilyesmit. Szintén az ő tanítása nyomán bíztam benne, hogy a háznak nincs tegumentuma, de legalábbis nem olyan kifinomult, mint a mi jó Éloánk volt. És valóban minden okom megvolt ezt feltételezni; a kastélyban kézzel kellett nyitni az ablakokat, és nem csak nekem, még a család tagjai is szolgát hívtak, ha friss levegőre vágytak.

Gyakorlott módon kutattam át a fiókokat. Először csak holmi adás-vételi szerződéseket találtam, amik rozsról, zabról, mézről, lovakról továbbá elképesztő mennyiségű búzáról és árpáról szóltak. Utána megleltem, amit kerestem, és két halastó-bérletről szóló papírt is elolvastam, mire a titkár visszaért egy verseskötettel.

– Remélem, ez elnyeri a tetszésed, hölgyem! – hajlongott, én meg megköszöntem a szívességét, és otthagytam.

A holdnap végén ráuntam a Ferakin kastély és környéke nyújtotta csekély szórakozásokra, és úgy döntöttem, ideje elintézni, amiért ide utaztam.

Azon a reggelen találkoztam utoljára Thyllel. Lovaglóleckém végén magamhoz intettem a suhancot.

– Ezt a szolgálataidért! – vetettem neki oda a galléromat díszítő, egyszerű kis ezüstcsatot. Tágra nyílt szemmel kapta el.

– Köszönöm, hölgyem! – hebegte.

Nem méltattam válaszra, némán indultam be a házba, de utánam szólt:

– Hölgyem!

– Igen?

– Igaz... igaz, hogy Sytisben levágják a szolgák fejét, ha nem engedelmeskednek? – kérdezte bátortalanul. Kacagva vetettem hátra a fejem.

– Ugyan! Ki pocsékolna el egy értékes szolgát egy hibáért? Honnan vetted ezt az ostobaságot?

– A vén Gaton mondta, hogy amikor a hölgy érkezett, akkor majdnem miszlikbe szeletelte, mert hogy nem ugrott azonnal – magyarázta a gyerek. Meghökkenten vontam vállat.

– Legfeljebb megütöttem volna, ha nem teszi, amit mondok, de örülök, hogy nem kellett ezzel fáradnom. Nekem is jobb volt így, hogy engedelmeskedett, meg neki is! – legyintettem, és ismét indultam volna, de még egyszer utánam szólt.

– Hölgyem! Vissza térsz még ide?

– Nem. Soha! – jelentettem ki határozottan. A gyerek láthatóan elszomorodott, de érdekelt is engem! Mit számított nekem, hogy ez neki fáj! Otthagytam, vissza se néztem, és valószínűleg jót nevettem volna, ha valaki azt mondja, egy nap az életemet fogom rábízni erre a senki kis parasztgyerekre. Nem, nem láttam én ilyen messze előre!

Kiszámíthatatlan a vizek futása... És mégis! Ha az ember visszanéz, a forrás felé, hát nem tud hinni a véletlenek létezésében!

Kérésemre a háziak a rendelkezésemre bocsátottak egy szobát, ahol tárgyalhattam bérlőnkkel, hát oda siettem, miután rendbe szedtem magam a lovaglás után.

A Sadernek nevezett parasztgazda származásához képest meglehetősen tisztán és rendesen volt öltözve, haját ugyan ujjnyi rövidre nyíratta, de bajszát hosszúra engedte. Esetlenül hajlongva lépett be, és zavartan köszönt.

– Ülj le! – intettem neki. – Szóval, szeretnéd meghosszabbítani a bérletet.

– Igen, asszonyom! – bólogatott.

– Nos, nekem csak egy kérdésem lenne. Amikor megnéztem a többi tavat, mindben le voltak kerítve kisebb tavacskák, vékony töltésekkel, amiben fiatal halakat neveltek, már ahogy kedves házigazdám volt szíves felvilágosítani. A Szürkevízben miért nincs ilyesmi?

– Mert sok pénzbe lenne építeni, asszonyom – morogta rosszkedvűen.

– Szerinted mennyivel növelné meg a bevételt, ha lenne?

– Azokból a tavakból, ahol van kishalas medence, másfélszer vastagabban merítik a hálót – felelte lassan bólogatva. Pár pillanatig gondolkodtam, aztán előre dőltem, és rátámaszkodtam az asztalra.

– Nos, a következő javaslatot tenném...

És belemerültünk a munkába, másnap reggel pedig végre hazaindulhattam.

Akkor úgy éreztem, hogy sikerült kellemes benyomás tennem vendéglátóimra, ma már úgy látom, hogy végtelenül piperkőcnek, önfejűnek és gátlástalannak tartottak. És a maguk szempontjából még igazuk is volt.

Hisz sytisi normák szerint viselkedtem Quáboában.

Hazatértemkor végtelen örömmel köszöntöttem a zajos város csendes csatornáit. Csak az érezheti igazán, mit jelent otthon lenni, aki hosszabb utazásból tér meg!

Házunkban apám és bátyám fogadott, és az általam végzett munkáról érdeklődtek, de én gyorsan kimentettem magam, fáradtságra hivatkozva. Aztán felsiettem szobámba, és végre rendbe szedtem magam. Hosszan fürödtem, piperézkedtem, és nagy gonddal öltöztem fel, miután megtudakoltam Rilától, hogy éppen mi a divat. Az öreg dadus boldogan tüsténkedett körülöttem, és érdeklődve hallgatta képtelen kalandjaimat. Együtt nevettünk a quáboai szokásokon, és sápadozva szörnyülködött, amikor az engem ért megpróbáltatásokat ecseteltem.

Ám utána már nem kerülhettem el, hogy számot adjak az általam kötött üzletről. Apám a tanácsterembe hívatott, ahol megmutattam nekik a szerződést.

– És ezt te komolyan gondolod? – ordította bátyám, amikor végre megértette, miről van benne szó.

– Vianis! Viselkedj! – intette apám, de öreg hangja nem csengett elég erélyességgel, bátyám kiabálva folytatta.

– Hisz e szerint még két évig egy lint sem fogunk látni abból a tóból! Két évig ingyen élősködik rajtunk egy paraszt!

– Vianis, ez messze túlzás! – intettem le könnyedén, és én nem hagytam felidegesíteni magam. – Egyszerűen csak a bérleti díjat nem nekünk fizeti, hanem épít belőle egy halnevelő medencét. Fogd fel úgy, hogy beruházzuk a pénzt. És nagyon előnyös feltételek mellett, mert a medence ennél vagy kétszer többe kerül, de a bérlőnk is részt vállal a költségekből. Ha már más nem, legalább ez legyen neked elég bizonyíték, hogy ő is jó befektetésnek tartja a medencét.

– Ki a fene vágyik befektetni? Lassan éhezni fogunk, te meg hosszú távú terveket kovácsolsz, és ráadásul pénzt ölsz bele! – ordibált közönséges módon.

– Én nem látom olyan nagy bajnak, hogy nem az egyik napról a másikra tengetjük az életünket, hanem gondolunk néha a jövőre – intettem csendesen, és persze elegánsan. Bár én könnyen beszéltem, én tudtam, hogy a legendás Nester-vagyon egykilenced része már úton van felém. És magának Nester Feris Ghati nagyúrnak a személye volt a biztosíték, hogy meg is fog érkezni.

– És mi lenne, ha inkább a jelenben élnél, álmodozó szuka! – hisztériázott tovább bátyám. Apám nem tudta rendre inteni, magam pedig hamar ráuntam, hát otthagytam őket. Vianis aznap este ocsmány módon lerészegedett, de nem zavart. Volt saját dolgom, nem is kevés.

Miután visszatértem Quáboából, majd egy holdnapon át csak régi ismeretségeim felfrissítésével foglalkoztam. Amióta elköltöztem a Nester palazzóból, sok ismerősre tettem szert a városban való csavargásaim során, most rendre felkerestem őket, hogy eszükbe idézzem, még élek.

Legtöbben kedvesen köszöntöttek, és érdeklődve kérdezték, mivel töltöttem az időt. Üzleti ügyek, magyarázkodtam, és sokat sejtetően mosolyogtam, ami azt sugallta, sokaranyas kérdésről lehet szó. Igyekeztem úgy tenni, mint aki nagyobb vagyonhoz jutott. Mivel a signumomért kapott összegből még maradt egy kevés, ezért valóban tékozlóbban élhettem, és tényleg kedveltebb figurája lettem a fórumokon fecsegő, a teraszokon és a kertvendéglőkben mulatozó aranyifjak köreinek.

Egy nap összefutottam a szép Níkével is. Épp csónakban ültem, és hazafelé tartottam, amikor az egyik vendéglő teraszán megláttam Nester-ági fogadott testvéremet. Alig ismertem meg, oly egyszerű volt a ruhája. Bár haját, az általa kedvelt módon most is egy kedves ezüsttiarával fogta hátra, de öltözetének darabjai kissé divatjamúltnak tűntek! Pár közrendű emberrel ült egy asztalnál, és élénken gesztikulálva tárgyalt.

Intettem a csónakosnak, hogy állj, aztán türelmesen megvártam, míg Níké végez. Amikor elbocsátotta tárgyalópartnereit, hangos kiáltással hívtam fel magamra a figyelmet.

– Laryan Ylla, jó téged látni! – mosolyodott el, és lesietett csónakom mellé.

– Visra Níké, te semmit sem változtál! – köszöntöttem magam is. – Gyere, örömmel venném, ha elvihetnélek valahova!

– Köszönöm, épp haza indultam! – ült be a csónakba. Szóltam az evezősnek, hogy a Visra házhoz megyünk, majd elmagyaráztam a tudatlan alaknak, hogy az merre van, aztán visszafordultam Níké felé.

– Mit beszéltél te azokkal a... az egyszerű emberekkel?

– Eh, hajósok, és üzleti ügyben tárgyaltam velük. Tudod, örököltem egy jogot, mely szerint három utasszállító dereglyét üzemeltethetnék a tavakon, és most megpróbálom beindítani az üzletet. El nem tudod képzelni, milyen drága dolog felszerelni három hajót! – sopánkodott, de a szeme nevetett. Ő is elemében érezhette magát, hisz ő is közel tudhatta magához a Nester vagyont.

– Te, én ráérek mostanában, szívesen segítenék összeszedni a pénzt, csekély százalékért! – ajánlottam fel.

Azonnal elkomorodott az arca.

– Nincs neked... saját munkád? – kérdezte zordan. Nyilván arra gondolt, hogy az a jog az ő kilencede, nekem ahhoz nincs közöm.

– De, persze! – nyugtattam meg gyorsan. – Van saját ügyem is, épp elég. De miért ne foghatnánk össze egy rövid megállapodás erejéig? Kölcsönösen hasznot hozna nekünk! Neked sem mindegy, mikor állítod üzembe azokat a dereglyéket!

Ebben igazat kellett adnia nekem, hát megállapodtunk. Mire elértük otthonát, már a részleteket is megbeszéltük.

– Te, Ylla! – szólt vissza, már a partról.

– Igen?

– Hallottad, hogy Esrana meghalt?

Hideg zuhanyként ért a hír, hogy fogadott testvéreim közül egy máris eltávozott. Azaz immár, velem együtt, csak nyolc Nester nemes él...

– Nem, nem hallottam róla... Mikor, hogyan? – kérdeztem őszinte érdeklődéssel.

– Pár holdnapja. Estefelé tartott haza, amikor egy csavargó leszúrta a pénzéért! Pedig még testőre is volt.

– Borzalmas, és ezt nevezik közbiztonságnak! Hogy hova jutott ez a város! – sopánkodtam.

– Igen – hagyta rám. – No, jó éjszakát! – intett, és belépett a házba.

Míg a csónak hazafelé tartott velem, Esrana halálán gondolkodtam. Figyelmeztetés volt, hogy korán sem tehetem azt, amit akarok. Mások játsszák ezt a játékot, akikhez képest én még nagyon apró pont vagyok!

Akkor még nem hittem volna, hogy valaha felveszem a Niladus Ház elém vetett kesztyűjét.

A következő holdnapok szorgos munkával teltek, Níkével együtt kölcsönök után futottunk, és végül siker koronázta tevékenységünket. Hamarosan három dereglyéje szelte a Sytis melletti tóvilág habjait, tiszta hasznukból öt százalék illetett meg megállapodásunk szerint, három kerek esztendőn át.

Közben feltűnt családunk egy elfeledett adósa, és tartozása fejében pár apróbb jogot kínált fel. Apámmal együtt napokig kerestük az adóslevelet, mire megleltük egy ládában, ami már évek óta a padláson porosodott. Az derült ki belőle, hogy nagyapám kilenc ezüstöt adott kölcsön egy cimborájának, elképesztően magas, húsz százalékos kamatra. Az irat valahogy azt sugallta, hogy egy átmulatott éjszaka után keletkezhetett, talán csak tréfaképpen, de hát mit számított ez már? A hiteles papír, az hiteles papír!

Az adós unokája pedig most fizetett. Hogy honnan jutott eszébe tartozása, nem tudom, mi nem kértük, de elfogadtuk, amit felajánlott, mert a jogok általam becsült értéke jóval meghaladta a kölcsönzött pénzösszeget, annak kamatos kamatjaival együtt.

Ezek a jogok pedig már fizettek, így végre készpénzhez jutottunk. Magam részéről titkárt fogadtam, hogy valaki elvégezze a napi papírmunkát, de persze figyelemmel kísértem az üzletet. Az új emberem, Kíjlan, szorgalmas és megfelelően képzett lett volna a mi családunkénál jóval nagyobb vagyon kezelésére is, így aránytalanul sokat kellett neki fizetnem, de megérte, és hát gondolnom kellett a jövőre is! Meg amúgy is, megengedhettem magamnak!

Bátyám pedig visszatért a mulatók világába. Részegségében sokat fecsegett, meg általában feltűnően jobban éltünk, így híre terjedt nagy szerencsénknek. Ennek meg is lett a következménye.

Egy este arra értem haza, hogy régi vőlegényem, Redan Utanyss a vendégünk. Bár teljesen fel voltam háborodva, mégis kedvesen fecsegtem át az étkezést.

– Szép hölgyem, emlékszik arra a délutánra, amikor végigeveztünk a Cseresznyefák csatornáján? – kérdezte az aranyifjú.

– Persze, uram, lehet azt elfelejteni? – mosolyogtam ábrándosan, és közben fájt a szívem. Akkor még élt Nester Feris Ghati! Akkor még állt a Nester Ház!

– Nem lenne kedve ismét csatlakozni hozzám egy kis kirándulás erejéig?

– Ó, a cseresznye már rég elvirágzott, uram – suttogtam, de nem értette meg a célzást.

– Mit szólna, ha pár nap múlva felkeresném, és kicsónakáznánk az egyik szigetre?

– Talán – mosolyogtam sokat sejtetően, és amikor végre véget ért a vacsora, és tisztelt vendégünk végre eltűnt a színről, dühösen förmedtem apámra.

– Mit keresett itt ez a bájgúnár? Ki hívta?

– Magától jött. Nem akartam elküldeni, nem lett volna illendő! – mentegetődzött zavartan.

– Akkor bezzeg nem jött, amikor bajban voltunk! Nem akarom többet látni! – jelentettem ki felháborodottan.
– Lányom, kicsi Yl, légy vele türelmesebb! – kért apám. – Miért kereste volna egy halódó család lányával a kapcsolatot? De hát ezer szerencsére azok az idők elmúltak, most már rendezett a vagyoni helyzetünk, most már ismét jó party vagy! És előbb vagy utóbb férjhez kell menned. Én már öreg vagyok, és szeretnék azzal a tudattal meghalni, hogy az életed biztos révbe ért, hogy rendezett család áll mögötted! Ehhez pedig meg kell házasodnod! Oly nagy kérés ez? – nézett rám szomorú szemekkel. És tényleg öregnek tűnt.
Az arcára ezer ráncot szabott az idő, háta meggörnyedt, kézfején kidagadtak az erek. Szavai pedig, amelyekkel az én jövőmért aggódott, anyámat idézték. Ő is azt kérte tőlem halála napján, hogy vigyázzak magamra...
– Jól van, apám – bólintottam megtörten. – Ha ismét megkéri a kezem, ismét igent fogok mondani! – hagytam rá, és ez megnyugtatta.
De persze eszemben sem volt hozzámenni Utanysshoz, mivel a Redan családnak sem a vagyonára, sem a kapcsolataira nem volt szükségem. Ám mivel nem szeghettem meg apámnak adott szavam, ezért gondoskodnom kellett róla, hogy Redan Utanyssnak, és úgy általában, mindenféle ficsúroknak az eszébe se jusson megkérni a kezem!

Quáboából való visszatértem után is, épp úgy mint előtte, minden második nap reggelén felkerestem a Nascara quartisban azt a szigetecskét, ahol először találkoztam Ragadon Lionessel. A pocakos, idősödő férfi mindig ott volt, és mindig kitörő örömmel üdvözölt, de magam is nagy élvezetet találtam a vele való rendszeres kardgyakorlatokban.
Hamar kiderült, hogy fiatalabb éveiben jó fegyverforgató lehetett, csak aztán abbahagyta a gyakorlást, és eltunyult. Ám most, hogy ismét rendszeresen küzdött velem, gyorsan felfrissült elfeledettnek hitt tudása. Pár holdnap után már néha le is győzött, így azután már nem kellett udvariasságból helyzeteket hagynom neki, talált hibákat technikámban magától is.
De persze kora és alkata folytán jóval hamarabb kifáradt, mint én, így gyakorta voltunk kénytelenek szünetet tartani.
– Lioness! – vetettem fel az egyik pihenő alatt. – Nem lenne kedved rossz hírbe hozni engem?
– Már hogy...? – hökkent meg, hatalmasra nyitva szemeit.
– Nem, nem, dehogy, nem úgy értettem! Csak arra kérnélek, nem lenne-e kedved eltölteni velem egy estét, valami nyilvános helyen, jó nagy feltűnést keltve, hogy azt higgyék, a szeretőd vagyok – magyarázkodtam.
– De úgy érted, hogy igazából nem lennél a szeretőm – szögezte le, hogy tiszta legyen a helyzet.
– Nem, igazából nem – biztosítottam.
– Hát... nem is tudom...
– Ha kedved ellen való, vagy családi körülményeid nem teszik lehetővé, akkor persze bocsánatot kérek, hogy egyáltalán említettem!
– Nem, dehogy! – visszakozott gyorsan. – Agglegény vagyok, tehát nincs családom, ami tiltakozna, és nem is kedvem ellen való a dolog, sőt! Csak azt nem értem, mire jó ez neked, Ylla.
– Az az én gondom! – mosolyodtam el.
– Ah, furfangos nőszemély, reszkessen a világ, ha egy asszony elhatároz valamit! De jó, nem bánom! – adta bele a derekát, majd mélyen meghajolt. – Hölgyem, lenne kedve velem tölteni egy estét a... mondjuk, a Koronában?
– Uram! A gondolatomat találta el ezzel a meghívással! – bókoltam vissza, aztán együtt kacagtunk.
Így másnap este egy karcsú tolonnal értem jött, és elmentünk a híres mulatóba.

Az volt a második este, amit a Koronában töltöttem, és eme második alkalommal bizony nagyot mulattam! Hisz nem kellett ostoba ficsúrokra figyelnem, sem nagyhatalmú nemesek kegyét lesnem, nem volt más dolgom, mint nevetni, minél feltűnőbben, kissé már túl is lépve az illem szabta határokat.
A hajam kékesfeketére festettem, és ruházatom is sötétkék-sötétlila árnyalatokban pompázott, az aktuális divat szerint. Lioness szintén fessen feszített mellettem, és vagy egy évtizeddel fiatalabbnak tűnt a koránál.
Először természetesen körbevitt, és bemutatott ismerőseinek. Meglepően sokan voltak, legtöbbje korabeli öregúr, és láttam, hogy Lioness büszkén mulat csodálkozásukon, hogy “ön ismét itt?” és “ismét nem egyedül!”. Szépségem és fiatalságom irigységgel töltötte el ezen öregurakat, barátom pedig örömmel vette ezt.
Aztán táncra kért, és az előkelő forgataggal együtt siklottunk végig a parketten. Gyakorta nevettem, fejem hátravetve, őszinte derűvel, messze hangzón. Amikor a zene elhallgatott, Lioness, arcán titokzatos mosollyal, magához intett egy oldalt várakozó szolgát.
– Gondoltam, Ylla kedves, hogy emlékezetessé teszem az estét egy kis aprósággal!
– Úgymint? – kérdeztem őszinte kíváncsisággal. A szolga odalépett mellé, és átadott neki egy kis fekete bársonydobozkát, Lioness pedig felém nyújtotta ajándékát. Félve nyitottam ki a dobozt, kék kövű gyűrű csillant benne.
– Ó! – kiáltottam, oly hangosan, hogy többen felénk fordultak. – Köszönöm! – hálálkodtam, majd átöleltem, és arcon csókoltam. A nemes csőcselék kíváncsi helytelenítéssel nézett el a fejünk felett. Sytisben ugyan mindent lehet, de mindent csak elegánsan! A táncparkett közepén nevetve ölelkezni pedig nem elegáns, közönségességünk jócskán sérthette a jelen lévők jó ízlését!
– Mondom, csak apróság! – mosolyodott el Lioness, ügyet sem vetve az általunk keltett feltűnésre, aztán átvezetett a szomszéd terembe, hogy igyunk egy kis frissítőt.
Egyetlen oda nem illő intermezzo zavarta csak meg az esténket. Már jóval éjfél után feltűnt egy ismerős arc. Niladus Harim Shagtor. A férfi, akit addig csak egyszer láttam, szintén a Koronában, aznap, amikor meghalt az öccse, és ezzel elkezdődött a Nester Ház haláltusája. Nem változott sokat azon este óta, talán csak a homlokán mélyültek el a ráncok, de most is elegáns volt, most is büszkén viselte ezüst signumát, és most is talpnyalók hada kísérte.
Szemem önkéntelenül is megakadt rajta, és alvajáróként fordultam utána. Tolakodó bámészkodásom nem kerülte el a figyelmét, visszanézett, majd rutinos pillantásokkal végigmért. Az eredmény elnyerhette a tetszését, mellém lépett, és megszólított.
– Hölgyem, ön oly ismerős számomra, bizonyos vagyok benne, hogy már találkoztunk, de gyarló elmém nem képes felidézni, hogy mikor. Kisegítene zavaromból?
Majd negyed szempillantásig tartott, míg magamhoz tértem, és elmosolyodtam.
– Valóban uram, egyszer már találkoztunk, és biztos vagyok benne, hogy ön is gyorsan rá fog jönni, hogy milyen alkalomból! Törje csak a fejét! – kacagtam rá kacéran, miközben kezem Lioness vállán nyugodott. Az idős férfi érintése érthetetlen módon biztonságérzetet adott, ahogy legesküdtebb ellenségemmel tárgyaltam.
– Adjon rá időt, és bizonyos vagyok benne, hogy kitalálom! – hajolt meg kurtán Niladus Harim Shagtor. – És addig is, ha táncolhatnánk egyet, végtelen hálára kötelezne! Öreg pártfogója bizonyosan elengedi arra a pár percre! – nézett Lionessre, és tekintetében megvillant hatalmának biztos tudata.
Lioness tán negyed lépést hátrált, de nem engedte el a derekam, csak rám nézett. Picit biccentettem, és elléptem mellőle.
– Uram, nehéz ellenállni egy ily szívélyes invitálásnak! Nem bánom, megengedem, hogy a parkettre kísérjen! – nyújtottam felé a kezem, amit fejet hajtva fogadott el, és táncba vitt. Biztosan vezetett a felcsendülő zene ritmusára, és közben mélyen a szemembe nézett.

– Talán a Niladus Ház egyik estélyén találkoztunk, szép hölgyem? – kezdett találgatni.
– Nem, jó uram!
– Ah, akkor talán valami mulatóban futottunk össze... tán épp itt, a Koronában?
– Így igaz! – biccentettem könnyedén.
– Hm, gyakorta járok ide, de nem emlékszem, hogy láttam volna az ön bájos arcát az elmúlt holdnapokban... Esetleg már régen esett az a találkozás, talán esztendőkkel ezelőtt?
– Uram, az ön elméje élesebb mint a legjobb mívű kard!
– És ön még mindig emlékszik rám, gyönyörű ismeretlen? – csodálkozott tágra nyílt szemekkel.
– Én igen, de ön, lám, elfeledett! – feddtem meg.
– És ön vajon miért őrzött meg emlékei között? Tán tettem valami önért ... vagy ön ellen? – kérdezte összeszűkülő szemekkel.
– Én nem segíthetek, ha emlékei cserben hagyják! – szóltam, és megálltam, elléptem mellőle. Immár veszélyes vizekre evezett, a játékot itt kellett abbahagyni, sőt, már túl is voltam az ésszerűség határán.
– Talán következő találkozónkra felidézi az előzőt is! – nevettem rá.
– Remélem hamarosan sort keríthetünk eme következő találkozásra! – suttogta, de én csak megráztam a fejem, és otthagytam a parkett közepén. Sietve mentem vissza Lionesshez, aki a terem szélén állva várt, és gyorsan elvezetett.
– Ylla, honnan ismered őt?
– Hah, olyan vagy mint ő, ő is pont erről faggatott végig! – mordultam fel.
Lioness mutatóujjával az állam alá nyúlt, és maga felé fordította festett arcom. Hosszan, kutatón nézett a szemembe.
– Gyűlölöd? – kérdezte végül gyanakvó hangon.
– Ó, dehogy! – nevettem fel őszintén, de öreg barátom már ezerszer látta önkéntelen arcrezdüléseimet harc közben, amikor felszikráztak bennem az indulatok. Nem tudtam becsapni.
– Ostobaság, felejtsd el! – tanácsolta szigorú hangon, majd mint valami magyarázatot, még hozzáfűzte. – Hisz Niladus!
– Nagyon jól tudom – bólintottam. – De ne hagyjuk, hogy elrontsa remek esténket! – nevettem el magam megint, és tovasodort minket a tánc és a mulatság.
Pirkadat előtt egy órával távoztunk, erősen egymásba kapaszkodva, gyakorta nevetve, idősebb dámák fejcsóváló helytelenítésétől kísérve. Lioness odaintett egy tolont, aztán beültünk, és szorosan összebújva kacagtunk, ahogy magunk mögött maradt a Korona márványhomlokzata.
– Remek este volt, jó uram, remek! – dicsértem Lionesst, miközben elsuhant felettünk a hétszeres Sárkány Hidak faragott boltozata, és szomorkásan vettem tudomásul, hogy a hűs, hajnali szél hamarosan ki fog józanítani. Nem vágytam a valóság látására!
– Hölgyem, ön mellett harminc esztendőt fiatalodtam! Köszönöm! – válaszolta barátom, aztán elkomorult, és szemében megvillant a csillaglámpások fénye. – Nem lehetne, hogy... esetleg... most mégis...
– Nem! – feleltem kurtán, és az én arcomról is eltűnt a mosoly. Lioness pár pillanatig kifejezéstelen tekintettel nézett, aztán végül csak elvigyorodott.
– Akkor is jó este volt! – csettintett, majd átkászálódott a szemközti ülésre, és kényelmesen elheveredett. Magam is kinyújtóztattam elgémberedett tagjaimat.
– Lioness!
– Igen, szép hölgyem?
– A gyűrűt, azt hiszem, nem fogadhatom el! – nyújtottam vissza az aranyékszert. Döbbenten nézett rám.
– Ylla, ne törd össze a szívem azzal, hogy visszaadod!
– Nem, nem tarthatom meg! Ezt a szeretőd kapta, nem én! – ráztam a fejem.
– Igen, és épp ezért csak ilyen szegényes kacat. Ha neked szánom, szebbet vettem volna! Kérlek, tartsd meg, ha másért nem, hát emléknek! – kérte őszinte hangon.
– Hát jó... – bólintottam lassan, és visszahúztam az ujjamra a kék köves aranygyűrűt. – Köszönöm! Ígérem, megőrzőm, amíg élek, hogy örökkön emlékezzek rá, volt egy igaz barátom! – mondtam csendesen, ő pedig előre dőlt, és megcsókolt, hosszan és szenvedélyesen, míg tolonunkat tovasodorta a csatorna örök árama.
Redan Utanyss ugyan elvitt a következő holdnapban csónakázni, és utána még gyakorta találkoztunk is, de soha többet nem is célzott rá, hogy hajdan jegyesek voltunk.

Ostobán nézek fel, hol is van most az a gyűrű?
De nem tudom felidézni, mikor láttam utoljára. Lehet, hogy elvesztettem, ám az is lehet, hogy még megvan valahol, számolatlan sok kacatom között. De mindegy is!
"Felesleges gyűjteni az emlékeket, gyűlnek azok maguktól is" mondta a szeretett Feris Kí. És Ragadon Lioness igazi ajándékát, az ő őszinte barátságát — tiszta lelkiismerettel mondhatom — megőriztem.
Hát jót kortyolok az ezüst kupából, és írok tovább.

Rá két nappal, mikor reggel kiléptem házunk kapuján, karcsú tolon siklott mellém.
– Nevesincs hölgyem! Kérem! – szólított meg egy hang, én pedig kardomra kulcsolt kézzel perdültem meg. A látvány nem oldotta fel a meglepetés keltette feszültségem, a tolon a Niladus ház signumával volt fellobogózva, és Harim Shagtor nagyúr ült benne. De bármennyire is megdöbbentem, elengedtem fegyverem, és őszintén elmosolyodtam.
– Ah, uram, ön itt? Micsoda véletlen! Mondhatni, mesébe illő!
– Hölgyem, ne hozzon zavarba! Való igaz, legutóbbi találkozásunkkor elküldtem egy emberemet ön után, hogy megtudjam, kit tisztelhetek titokzatos személyében, és ezért most esdekelve kérek bocsánatot! – hajolt meg ültében.
– Megengesztelhetem azzal, hogy elviszem egy darabon? – ajánlotta fel, én pedig rövid habozás után biccentettem.
– Köszönöm kedvességét!
Aztán beszálltam a karcsú csónakba, és leültem vele szemben.
– Tudja, hasznos dolog, ha az embernek van néhány ügyes szolgája – nevetett rám, aztán témát váltott. – Utána érdeklődtem az ön családjának is, Laryan Ylla, és örömmel tapasztaltam, hogy csillaguk felfelé emelkedik! Az elmúlt holdnapokban szinte megsokszorozódott vagyonuk!
– Az elmúlt holdnapokban végre ránk mosolygott a szerencse, miután annyi esztendőn át került minket! – szabadkoztam.
– Dehogy, hölgyem, ne mondjon ilyet! Mint ahogy az sem szerencse kérdése, hogy megtaláltam önt, úgy az sem lehet véletlen, hogy az önök vagyona gyarapszik! Én úgy érzem, egy igen ügyes személy áll e mögött is!
– Kire céloz, jó uram? – néztem rá őszinte csodálkozással.
– Hát magára! – nevetett fel. – Úgy érzem, ön nagy tehetség lehet pénzügyi kérdésekben!

– Zavarba hoz, hogy ezt épp egy Niladustól hallom! – feleltem, majd leheletnyi szünetet tartottam, hogy felfogja a célzást, majd folytattam, mintha előző kijelentésemet magyaráznám. – Azon Ház egy tagjától, akik vagyona legendásan nagy, és akikről mindenki elismeri, hogy remek értői az üzletnek!

Megértette, mit mondtam, elmosolyodott, és elismerően biccentett.

– Egy ily tehetség, mint ön, több lehetőséget érdemelne, hogy jobban kamatoztathassa tudását! – mondta sokat sejtetően.

– Ám sajnos a sors csak ennyit ad! És okos ember nem feszegeti korlátait! – utasítottam el ajánlatát.

– Okos ember megragadja a lehetőséget! – nézett rám, és elkomolyodott. – Minek ragaszkodni a nagy ellenségekhez, amikor azok barátságukat ajánlják fel? – kérdezte halkan.

Röpke gondolkodás után megráztam a fejem.

– Még talán elgondolkodom ezen jó uram, de ne bízzon! És most kiszállnék, útjaink nem egyfelé visznek! – kértem.

Értette szavam, szomorúan bólintott, de intett a csónakosnak, és a tolon a parthoz simult.

– Remélem, még találkozunk, hölgyem! A Niladus Ház mindig tárt karokkal várja önt!

– Köszönöm szíves meghívását, de attól tartok, egy ideig még nem lesz alkalmam felkeresni önöket! – emeltem fel büszkén a fejem. Aztán hosszan néztem utána, ahogy tolonja eltűnt a csatornák forgatagában.

Mint később megtudtam, azon a nyáron két Nester-testvérem is elfogadta a Niladus Ház invitálását. Ranan Hisser és Deoran Talas hamarabb feladták a játszmát, mint hogy az elkezdődött volna! Biztonságot és szolíd jólétet kaptak, cserébe vagyonrészükért és új uruk iránti hűségükért. De valahogy nem tudom őket árulónak tekinteni, mert legértékesebb titkukat nem adták el. Nem beszéltek a kilenc arany signumról. Ezt egyszerűen csak azért gondolom, mert azon a nyáron még nem próbáltak meg meggyilkoltatni a Niladusok.

De így is, mire őszbe fordult az idő, már csak hatan voltunk Nesterek. És még csak egy esztendő telt el Feris Ghati halála óta...

Az ősz érkeztével eljött az ideje zálogba csapott signumom kiváltásának, és ez új problémát jelentett. Nem mertem hazavinni, hordani még kevésbé, új rejtekhelyet kellett neki találnom.

Mert egész más ha valamit zálogba tesz az ember, azzal azt érezteti, hogy számára felesleges kacatról van szó. De ha megőrzésre adok át valamit egy ilyesmivel foglalkozó kereskedőnek, arról azt sejtheti, hogy fontos, és így már korán sem érezhetem biztonságban rábízott kincsemet. Furcsa paradoxon.

Tehát egy megbízható embert kellett találnom, és sok éjszakát töltöttem mérlegeléssel, míg végül felkerestem egy boltot a Kétszél fórum és a Lobogók csatornájának sarkán. Az eldugott helyiséget egyszer Feris Ghati említette nekem, mintegy mellesleg, és ezért gondoltam, hogy esetleg megbízható a tulajdonosa. Minden esetre jobbat nem tudtam kitalálni, hát felkerestem a kis üzletet.

Egyetlen, takaros helyiségből áll, a bejárat mellett virágfüzér lógott, a levegőben pedig friss illatok terjengtek. Cégére szerint szabóság volt, nem a legjobb, de érezhetően úri dámáknak való hely. Egy fiatal kislány sietett azonnal elém, amint beléptem.

– Hölgyem, öröm számunkra, hogy felkeresett minket! Miben lehetek becses szolgálatára? – hajlongott.

– Valami divatos szabású mellényt szeretnék... vagy talán inkább kabátkát, nem is tudom – adtam az unatkozó úrinőt.

– Bizonyos vagyok benne, hogy tudunk mutatni pár darabot, ami el fogja nyerni a tetszését! – készségeskedett a lányka, és leültetett a helyiség sarkában álló, széles, kényelmes fotelbe. Aztán gyorsan intézkedett, és pár szolga elém hordta az általuk divatosnak ítélt darabokat. Hosszan válogattam, majd egy ízlésem szerint való, rafinált szabású selyemmellény mellett döntöttem.

Csak ekkor került elő a szabó, ősz szakállas, mosolygós emberke, hogy felvegye méreteimet.

– Ah, nem is kérdeztem még, mennyibe is fog kerülni ez az apróság? – kérdeztem tőle, miközben a vállszélességemet mérte.

– Mindössze, és csak önnek, szépmosolyú hölgyem, hét arqu. És természetesen házhoz szállítjuk, önnek többet nem kell vele fáradnia!

– Ó, tényleg csekély összeg – bólintottam. – Ám sajnos egy apró malőr következtében jelenleg nem állnak rendelkezésemre a megfelelő pénzeszközök – sajnálkoztam.

– Nem gond, hölgyem, szívesen nyújtunk hitelt, ha átmeneti pénzzavarral küzd! – hajlongott, és a nyakam köré tekerte a mércét. Aztán krétával felírta az újabb számadatot a falra, és folytatta munkáját.

– Ez remek! – mosolyogtam rá. – Szóval hitellel is foglalkoznak!

– Ó, csak ritkán, és csak rendelés esetén! – visszakozott, nyilván nem volt hozzá joguk, hogy ténylegesen kölcsönöket folyósítsanak. De ennek ellenére nyilván ilyesmivel is foglalkoztak.

– Kifejezetten ennek a rendelésnek a kapcsán lenne rá szükségem! – bólogattam. – Mit is mondott, hetven arqu? – érdeklődtem rezzenéstelen tekintettel. Elvette a mércét a karom mellől, felegyenesedett, és az arcomba nézett.

– Ha igazi dún brokátból óhajtja a bélést... – kezdett neki óvatosan.

– Igen, csakis abból! – biccentettem.

– Akkor talán fáradjon beljebb, hogy megmutassam a legjobb kelméinket! – intett az üzlet hátsó falán nyíló ajtó felé. Felpattantam, és beléptem, nyomomban a szabóval.

Ez a helyiség már kopottabb volt, mint a külső, láthatóan nem vásárlók fogadására szolgált. A fal melletti polcokon feltekercselt vásznak sorakoztak, ablak nem volt, a fényt egy kopott csillaglámpás szolgáltatta. Középen asztal állt, rajta ollók, tűkészletek meg más szabászeszközök sorakoztak. A szabó az asztal mögötti székre ült, nekem a fal mellett álló padocska felé intett.

– Nos, tehát hetven aranyról lenne szó – kezdte.

– Igen. Mint említette, a dún brokát pont ennyibe kerül, nem? – ültem le, és keresztbe tettem a lábam.

– Nos, nézze meg talán ezt a kelmét, remélem meg fog felelni! – pattant talpra, majd hosszan matatott a háta mögötti polcon, és végül felém nyújtott egy darabka anyagot. Nagyot csörrent, ahogy átvettem, és szép súlya volt. Zavar nélkül bontottam szét, és megszámoltam tartalmát. Ötvennyolc arqu volt. Önkéntelenül is utánaszámoltam a kölcsön kamatainak, és elégedetten bólintottam. Nem volt rossz üzlet, tekintve, hogy még egy hét aranyarqu árú mellényt is kaptam a pénz mellé!

– És mikorra lenne kész? – kérdeztem.

– Olyan... négy holdnap, ha megfelel...

– Remek! Azt hiszem, megegyezhetünk! – bólintottam.

– Ez nagy öröm számomra! Ha megtudhatnám a nevét, hogy hova küldjük majd a kért mellényt...

– Nem, inkább eljönnék érte – legyintettem, és erre elkomorodott.

– Ne sértse meg bizalmatlanságom, de egy ilyen nagy munka előtt szeretnék látni valami biztosítékot – figyelmeztetett. Bólintottam, aztán kiöntöttem az érméket az anyagból, és gyors mozdulatokkal belecsomagoltam a signumot.

– Ez megteszi? – nyújtottam át neki az ékszert. Kézbe vette, és már ennyi is elég volt, hogy elsápadjon.

– Egy pillanatra, ha megbocsát... – hajolt meg, és kisietett a hátsó ajtón. Idegesen vártam vissza, de azzal bíztattam magam, hogy már mindegy. Már meghoztam a döntést, már nincs lehetőség visszafordulni. Azért kezemhez készítettem a kardom, de türelmesen várakoztam. Sok idő múlva tért vissza, a signum nélkül.

– Hölgyem, ha lenne oly kedves követni! – hajolt meg ismét, aztán átvezetett a hátsó ajtón. Apró belső udvarra értünk, amit magas, sivár épületek vettek körül, sokemeletes házak. Az egyik ajtaján léptünk be, egy komor hangulatú szobába.

A falakat fekete drapéria borította, és a berendezés is sötét színekben játszott, mindössze némi ezüstdíszítés vitt életet a helyiség küllemébe. Egy fekete ruhás vénasszony ült középen, lustán ringatózó hintaszékben, kezében csillogott signumom.

– Anyám! – hajolt meg mélyen a szabó. – Ő az a nő, aki az ékszert hozta – mutatott rám, majd kihátrált. Egyedül maradtam az öregasszonnyal, aki lassan rám emelte ráncos arcát.

– Ah! Hát ön lenne Laryan Ylla, ha vén szemem nem téved! – kezdte reszelős hangon.

– Igen, asszonyom! – hajoltam meg kurtán, egyelőre nem tudtam rangban hova helyezni. És nem csodálkoztam, hogy ő ismer engem.

– Remek! Hát csak felkeresett! – kuncogta el magát, majd rám vigyorgott, felvillantva csorba fogsorát. – És, mit tehetek a kisasszonyért?

– A signumot szeretném itt hagyni, megőrzésre.

– He, a signumot... Jó az úgy, jó helyre jött a kisasszony! A vén Moma anyó megőrzi, megőriz ő mindent, amit rábíznak, úgy bizony! – bólogatott.

– Köszönöm! – feleltem egyszerűen. – Mivel tartozom?

– Tartozni? Ugyan kinek? Nekem semmivel! – legyintett nagyvonalúan, amitől rossz érzésem támadt.

– És másnak? – kérdeztem gyanakodva.

– Azt úgyis számon tartja a kisasszony! – nézett rám zavaros szemével. Jól értettem, kire céloz, és igazat adtam neki. Feris Ghati adósa voltam, és már akkor is tudtam, hogy még hosszan fogom törleszteni ezt az adósságot! De ez már nem tartozott az öregasszonyra, hát elbúcsúztam, és már majdnem kiléptem a szobából, amikor utánam szól.

– Laryan Ylla!

– Igen? – fordultam meg.

– Ha már úgyis itt jár... Épp tegnap járt le a zálog pár papíron, amit most el akarok adni! Vessen rájuk egy pillantást, kisasszony, hátha érdekli valamelyik! – hívott, és a széke melletti asztalkáról felvett egy kisebb paksamétát. Érdeklődve léptem vissza, átvettem tőle az iratokat, és gyorsan átfutottam a legfelsőt. Aztán, immár lassabban, a többit is.

Egy vagyon volt a kezemben, főleg shagrin selyem, meg miracleiai só, és még számtalan apróságok, úgymint bérleti jogok, adóslevelek, bonyolult szerződések. Lassan eresztettem le az iratokat.

– Mi ennek az ára? – kérdeztem gyanakodva.

– Darabja négy lin kezelési költség – válaszolta egyszerűen, aztán még magyarázólag hozzátette. – Nem tudhatja elképzelni, mennyi mérget pazaroltunk rá, hogy ne zabálják fel a patkányok! – sóhajtotta kétértelműen.

Azonnal nyúltam az erszényem után, és kifizettem a nevetséges összeget.

– Köszönöm! Mindent köszönök, ... az *ő* nevében is – hajoltam meg búcsúzóul.

– Eh, minek? Szívességből tettem – motyogta, és hátradőlt. Már aludt lassú ringású hintaszékében, mire kiléptem.

A szabóval még váltottam pár udvarias szót, aztán haza siettem. Rengeteg dolgom adódott hirtelen! Amúgy négy holdnap múlva tényleg megkaptam életem addigi legdrágább mellényét, és az esetre alaposan felkészített titkárom, Kíjlan, ki is fizette a hetven aranyat érte.

De én akkor már régen úton voltam Shagír felé.

Nehéz volt rávenni családomat, hogy elengedjenek! Eleve, míg megértettem velük, hogy remek üzlet tűnt fel a láthatáron!

– Gondoljatok bele, shagrin selyem! Egy vagyon van benne! – lobogtattam a papírt.

– És te csak úgy véletlen rátaláltál... – bizalmatlankodott bátyám, és hátradőlt székében. Hármasban ültünk házunk tanácstermében, de sejtettem, hogy Rila dadus a közelben hallgatózik. És még ki tudja, hogy rajta kívül ki lesi minden szavunkat!

– Mondom, az öregasszony, akinél zálogba csapták, nem is sejtette az értékét, alkalmi vétel volt! A sors által elénk sodort szerencse, ki kell aknáznunk a benne rejlő lehetőséget! – magyaráztam élénken gesztikulálva.

– Ez rendben is – intett le apám. – Ám ez még nem egy működő dolog, ki tudja, hogy mióta porosodnak ezek a papírok! Lehet, hogy azon a Shagír béli birtokon már rég el is feledték, hogy nekik ezen szerződés szerinti kötelezettségeik vannak!

– Hát oda kell menni, és felmérni a helyzetet! – vontam vállat.

– Hah, csak kibújt a szög a zsákból! – nevetett fel diadalmasan bátyám. – Arra ment ki az egész, hogy tehess egy kirándulást Shagírba!

– Neked elment az eszed, Vianis! – ráztam meg a fáradt mozdulattal a fejem. – Ki épeszű vágyik azok közé a rizszabálók közé?

– Ez tényleg alaptalan feltételezés volt, fiam! – intette rendre apám is. – Én nem hinném, hogy Yl oda akarna utazni. De mennie kell, ha bele akar kezdeni ebbe az üzletbe! – nézett rám metsző tekintettel.

– És az lesz belőle, mint a múltkor, Quáboában! Már előre látom! Bármibe fogadnék, hogy kötni fog valami elképesztően előnytelen üzletet! – morgott Vianis.

Ezen apám is elgondolkodott, és itt már igazat adott bátyámnak. Végül azért megegyeztünk, hogy kapok tőle egy megbízást, melyben erősen megnyirbálja a tárgyalási szabadságomat, de elmehetek. És ez volt a lényeg.

Másnap már egy dereglyén utaztam, a végtelen tavak láncának ezüst tükrén, majd végig a tóvilág keleti partjáról nyíló Sóhajok csatornáján, a tengerparton álló Aquas felé. Késő este volt, mire megérkeztem, de a város nem pihent. Errefelé nagy a forgalom, ezer tengerek kincsét hordják ide a vitorlás hajók, és sok átutazó is megfordul a kikötőben! Senki sem figyelte, ahogy partra szálltam, ügyet sem vetett rám a csőcselék, és én örültem, hogy arc nélkül meghúzódhatok az árnyékok között.

Kerestem egy egyszerűbb fogadót, kivettem egy szobát, és felkérettem a vacsorámat. Aztán levélpapírt és tintát rendeltem még, majd magamra zártam az ajtót és az ablaktámlákat. Mikor meggyőződtem róla, hogy magam vagyok, nekiláttam kisded tervem végrehajtásának.

Először a vacsorához adott kenyér belsejét gyúrtam galacsinná, majd elővettem apám megbízását, és rányomtam a pecsétre a szürkés kenyérgombócot. Szépen levette a mintát, hát elégedetten tettem a mécs mellé, hogy alaposan kiszáradhasson. Aztán megvacsoráztam, és lefeküdtem aludni.

Másnapra már kész volt a pecsétnyomó, hát feltörtem apám levelét, és még egyszer átolvastam. De reménytelennek tűnt, valahogy nem akaródzott ilyen megkötések mellett tárgyalni. Hát írtam egy másik levelet, teljes körű meghatalmazásról, méghozzá a tanult írnokok gyöngybetűivel. Apám aláírását régtől ismertem, az sem okozott gondot, végül a kenyér pecsétnyomóval rányomtam a pecsétet. Apám gyűrűje oly elnagyolt volt, hogy ezzel az egyszerű módszerrel is remekül lehetett hamisítani a lenyomatát. És ugyan ki tudná egy ilyen irat valódiságát ellenőrizni a messzi Shagírban?

Aztán gyorsan összekészültem, és hamarosan felszálltam egy karcsú kétárbocosra, ami a végtelen rizsföldek, és felvetett fejű, büszke uraik szigetére vitt.

Ó, a tenger!

A végtelen kék, a megfoghatatlan erő, a tompa öröklét! A monoton csapkodó hullámok, a felhabzó, fehér tarajok, a megzabolázhatatlan szél birodalma! Mi is a te felséges viharaidhoz képest a csatornák lomha sodrása!

Első látásra beleszerettem a végtelen vízbe, és ahogy az utazás minden reggelén a hajó tatján állva bámultam a napfelkeltét, tudtam, hogy kölcsönös ez az érzés, a tenger is vágyik rám, és sosem enged már el. Legalábbis így éreztem, miközben sóillatú lehelete végigcsókolta az ajkam.

Pedig mit tudtam én még akkor a tenger ezer arcáról! Azóta láttam már a partról oly büszkének tűnő vitorlások hányódását vad viharok markába zárva, a véresen felhabzó vizet, amikor valami titokzatos állat a mélybe húzza a tengerbe hullott matrózokat, a lustán gomolygó ködöt, ami csalóka képekkel vezeti zátonyra a hajóst! És most, ennek ellenére még most is, még mindig szeretem a tengert!

De az az első út eseménytelenül telt el. Sytisi kapitányunk minden este vacsorára hívott minket a kabinjába, amúgy unalmas semmittevéssel teltek napjaim. Az északi látóhatár szegélyén, halovány, szürke sávként lapult a Tiltott Kanton ezer csodája, de akár a világ távolabbi végén túl is lehetett volna, semmit sem láttunk belőle!

Megérkezésünk után azonnal, ami alatt azt értem, hogy a partraszállás pillanatában, körülvettek minket a legmagasztosabb Shagír uralkodóherceg katonái, és szigorú hangon tudakolták, miféle céloktól vezérelve léptünk a leghatalmasabb uralkodóherceg földjére? Szép szavakkal adtam elő egyszerűnek tűnő magyarázatomat, hogy mindössze egy birtokot akarok meglátogatni, de szinte azonnal megoldhatatlan problémával kellett szembesülnöm.

Tudniillik, az a selyemhernyókert, aminek az urával beszélnem kellett, messze délen feküdt. És a legdicsőbb uralkodóherceg alig két holdnapja kiadott egy parancsot, hogy arra idegenek nem járhatnak, mert hogy az már nagyon közel van Lineas szigeteihez, ahol ismét háborúval fenyegetett az ardún birodalom. A legtökéletesebb uralkodóherceg pedig nem óhajtotta, hogy idegen kémek kilessék hadseregének erejét, így azon területet egyszerűen lezáratta.

Nem volt más lehetőségem a beutazásra, mint hogy személyesen járuljak a leghatalmasabb uralkodóherceg egy porban mászó hivatalnoka elé, és külön engedélyt kérjek a birtok meglátogatására. Így béreltem egy gyaloghintót, és elindultam a fővárosba.

Mivel eredetileg a Shagír sziget déli része felé tartottam, hát Shagír városától elég messze lévő Tasra kikötőjében szálltam partra, mely városka a Stílishez igen közel feküdt, csak éppen a Sárkánykarom-félsziget nyugati oldalán. Így a fővárosba vivő út másfél holdnapba került. Apró, bambuszfalú, törékeny favázú házakból álló falvacskák mellett haladtunk el, végtelen precizitással megtervezett kertecskék, gyümölcsösök meg sártengernek tűnő rizsföldek között vitt az utunk. És ahogy a gyaloghintó függönyeinek résein kifelé leselkedtem, volt időm vélemény formálni Shagírról.

Nem tagadom, művészetük kifinomultságában, pompa és elegancia kérdésében a shagrinok elérik a sytisi szintet. Igen, szülővárosomat idézi kultúrájuk — csak éppen mintha jégbe dermedt volna a hazai nyüzsgés. Mert míg Sytis él, mozog, és percről percre változik, addig Shagír örök és azonos. Hiába jelképük a hajló nád, kőből van az ő derekuk, és végtelen konzervativizmusuk a legkisebb eltérést sem engedi meg az ősök életvitelétől. Bár, végül is mit várjon az ember egy birodalomtól, amely tízezer esztendősnek vallja magát!

Én legalábbis így láttam. Egy született shagrin biztosan másként vélekedik erről a kérdésről.

A hosszú út nem csak elmélkedésre volt alkalmas, de megleshettem a mellettünk elhaladó nemeseken a helyi divatot is. Így Shagír városában már volt valami halovány fogalmam, hogy hogyan öltözzek, midőn a legdicsőségesebb uralkodóherceg senkifia hivatalnoka maga elé rendelt. Hajam csillogó feketére, arcom mattfehérre festettem, és csak pár fekete vonallal rajzoltam bal felére egy repülő fecskét. Ruhatáramból is egyszerű szabású, fekete-fehér darabokat válogattam, kizárólag selyemből. Így eleganciám megfelelt a helyzetnek, de végül még ez is kevésnek bizonyult.

A kihallgatásra Shagír egyik palazzójában, illetve mit is mondok, “pavilonkertjében” került sor. Katonák vezettek át a magas kőfallal körülvett, hatalmas kerten. Feltűnés nélkül bámultam meg a pompás, virággal telehintett bokrokat, a furcsa formában növesztett fákat, és a vízililiommal díszes tükrű tavacskákat, amin lépőkövek gyöngysorai vezettek át. A shagrin kertekből csak úgy sugárzik a harmónia, ezt azóta megtanultam, de az volt az első alkalom, hogy személyesen is megtapasztalhattam.

A legnagyobb uralkodóherceg alávaló hivatalnoka pavilonjának oszlopai vörösre voltak festve, a keresztgerendák kéken pompáztak, és mindez hófehér, fekete farudacskákkal kockázott papírt ölelt körbe. Úgy sejtettem, egyetlen fogadóteremből állhatott, ahol aranyében trónon ülve várt rám egy meghatározhatatlan korú, fekete hajú, fehérbe öltözött férfi. Nester Lan Tylon tanítása szerint féltérdre ereszkedtem előtte, tenyeremmel a földet érintve, mintha szolga lennék, és csak akkor néztem fel, amikor megszólított.

– Emelkedj fel, idegen!

Hangja messze zengett, és nem kerülte el figyelmem, hogy kitért egyenes megszólításom elől. Úgy éreztem, nem akar túlzottan szembesülni a ténnyel, hogy nő vagyok. Ez is valami ostoba shagrin szokás, feltételezem négyszer idősebb a Napcsászár legrégibb adótörvényénél, és pont annyira korszerűtlen is!

– Uram, szerény személyem szíve repes az örömtől, hogy te fényességes tekinteted veted rám! – néztem fel, de persze nem emelkedtem talpra. A körülöttünk néma szobrokként álló, széles pengéjű karddal felfegyverzett katonák feltehetőleg átvágták volna a térdem inát, ha ilyen szemtelenséget teszek.

– Miért merészeltél elénk járulni, idegen?

– Féktelen magasba tekintő személyem a maga ostobaságában azt merészelte hinni, hogy hajnallal vetekedő fényességű nagyuram füléig eljut alázatos kérésem! – cifráztam, és az járt a fejemben, hogy ehhez képest egy kihallgatás a királyi Carvis Ház fejénél kötetlen teadélután.

– Mi az a kérés, te szélfútta idegen? – udvariaskodott a nagyúr.

– Figyelmedre méltatlan személyem egy apró birtokot szeretne meglátogatni, a legfényességesebb Shagír uralkodóherceg — hogy örökkön ragyogjon az ő dicsősége! — aranyfényben fürdő birodalmának déli szegélyén! – adtam elő kérésem, és örültem, hogy a shagrin nyelv ily sokszínű. Anyanyelvemen már nem feltétlenül találtam volna megfelelő jelzőket az ismétlés elkerülése nélkül.

– Egy birtokot akarsz meglátogani délen? Megtiltom – közölte a nagyúr, és a kihallgatás véget ért.

Shagír, a város déli oldalán, illetve papír szerint már a városon kívül, található a sytisi negyed.

Tulajdonképpen egyetlen, mintegy negyed császári mérőfal hosszú csatornáról van szó, aminek ugyan poshad a vize, de nosztalgiából végig lehet csónakázni rajta, már ha az embernek éppen olyan kedve van. Partján az összes nagyobb Háznak megtalálható egy-egy apró palazzója, bár ezen Házak természetesen a város belsejében is tartanak képviseletet, akár egyenesen a legmegigézőbb uralkodóherceg pavilonkertjében is.

A csatorna közepe táján állt az Arany Gíta. Földszintjét a Korona stílusát majmoló mulató töltötte ki, emeletén szobákat lehetett bérbe venni. Ide költöztem be, és újabb kérelmet nyújtottam a legdicsőbb uralkodóherceg porban csúszkáló hivatalnokának fényes színe elé, remélve, másodjára szerencsém lesz. Úgy voltam vele, amíg a pénzem tart, maradhatok. És hát persze nem volt kedvem kudarcot vallva hazatérni.

Napjaim végtelen unalomban teltek, délelőtt aludtam, délután a csatorna környékén sétáltam, este pedig elmerültem a mulató nyújtotta csekély örömökben. Árnyéka, torz és groteszk árnyéka volt ez a negyed a csillaglámpások fényeivel ékes Sytisnek! Talán ha négy napja voltam vendég az Arany Gítában, amikor találkoztam Majával.

Mint később megtudtam, már érkezésem napján értesült róla, hogy Shagír városában vagyok, de ki kellett várnia, míg lehetősége adódott felkeresni. Azon délben épp a mulató nagytermében üldögéltem, ebédem roncsai felett, és azt számolgattam, hogy hány napot tölthetek még itt, mielőtt elfogy a pénzem. Az eredmény kiábrándító volt. Ekkor nyílt az ajtó, és belépett egy shagrin öltözetű férfi, akit egy karcsú nő kísért. Tekintetem elsiklott felettük, de ők egyenesen az én asztalomhoz jöttek.

– Laryan Ylla, ezer esztendeje nem láttalak! – köszönt rám a nő, csilingelő hangon. Döbbenten mértem végig, és még így is nehezen ismertem fel szűk szabású, shagrin ruhájában, kontyba fogott hajjal.

– Síren Maja! Honnan pottyantál ide, a világ végére? – köszöntöttem, és lelkemben felizzottak a Nester palazzóban töltött boldog évek, a reggeli közös gyakorlataink a hűs erkélyen, a belső udvar két oldalán.

– Hogy én honnan kerültem ide? Engedd meg, hogy bemutassam férjem, Sokiu Shirakan Aliant! Férjuram, ő azon barátném, kivel oly sok boldog órát töltöttem együtt leányéveim alatt! – mutatott be a férfinak.

– Hölgyem, virágozzék önnek ezer cseresznyefa! – bókolt, enyhe akcentussal törve anyanyelvem.

– Szerény személyem szíve boldog, hogy megismerhetlek, nagyúr! – feleltem shagrin szokások szerint, és természetesen shagrinul. Apró biccentéssel nyugtázta a figyelmességet. – Tiszteljetek meg azzal, hogy egy pohár bor erejéig a vendégeim lesztek!

– Köszönjük, annyi időnk még talán van! – bólintott Maja, és ebből sejtettem, sietni fognak. De mindegy volt, igyekeztem kihasználni a perceket, amit a sors adni kegyeskedett.

– Mikor házasodtál meg, Maja, és egyáltalán, honnan ismersz te egy shagrin daliát?

– Hölgyem, én anyám révén sytisi vagyok! – válaszolta barátném helyett a férfi. – Minden esztendőből négy holdnapot a csatornák városában töltök, anyám családjánál, és ott ismertem meg feleségem.

– Ah, értem! – bólintottam. Ismét, immár figyelmesebben végigmértem, és így már feltűnt, hogy a szeme talán nem oly keskeny résű, mint a legtöbb shagrinnak, bár haja fekete volt, és termete is alacsony.

Aztán, mielőtt folytattam volna a társalgást, kurta pillantást vetettem Majára. Csak a szemével intett nemet, bár lehet, hogy ezt csak képzeltem. Mindenesetre nem szóltam hozzá, attól kezdve a férjével beszéltem végig. Lényegtelen dolgokról fecsegtünk, megtudtam, hogy a legtökéletesebb uralkodóherceg palotájának alázatos hivatalnoka, méghozzá a Nyugati Rizsföldek Csatornáinak Harmadik Felügyelője, de nem tudtam felmérni, hogy ez vajon mekkora rang lehet.

Aztán, miután gyorsan felhajtották az általam rendelt italt, távoztak. Már felálltak az asztalomtól, amikor Maja még visszaszólt.

– Ha nincs ellenedre, holnap reggel küldetek érted egy gyaloghintót. Szeretném, ha meglátogatnál minket pavilonkertünkben – magyarázta, én pedig megkönnyebbülten elmosolyodtam.

– Bizonyosan remek mulatság lesz! – feleltem, teljesen őszintén.

Türelmetlenül vártam a másnapot. Napkelte után egy órával érkezett meg a gyaloghintó, és bevitt a városba. Majáék palotája nagyon hasonlított az addig általam Shagírban látottakra, pazar kertben elszórva földszintes kis pavilonok lapultak, mind egy-egy lakosztály.

Az egyik előtt megálltunk, és a szolgák letették a gyaloghintót. Kikászálódtam, és körbenéztem. Maja pavilonja cseresznyefákkal volt körbeültetve, úgy bújt meg közöttük, mintha szégyellné létét a világ elől. Valami női cseléd kísért be, és egyből Maja szobájába léptünk a fából ácsolt teraszról.

Barátnőm a földön felhalmozott párnákon hevert. Most nem shagrin divat szerint volt öltözve, most fekete, testhez álló nadrágot és inget viselt, vérvörös, sokbojtú övvel. Haját ezer ezüstcsattal fogta bonyolult frizurába, arcára tarka virágfűzért festett. Lényegesen jobban hasonlított hajdani énjére, mint tegnap, de nem titkolhatta, hogy felette is nehéz esztendő szállt el.

– Ylla! De jó, hogy itt vagy! – kiáltott, majd talpra pattant, és igaz testvéri melegséggel megölelt.

– Maja, én is örülök, hogy láthatlak! – válaszoltam, miközben lehúzott a párnákra. Összefontam a lábam, és leoldottam a kardom, hogy ne zavarjon, ő pedig visszaheveredett, aztán hosszan csak szemléltük egymást, szavak nélkül, ahogy annak idején közös tornáinkat végeztük.

– Bocsáss meg a tegnapi viselkedésemért, a férjem az oka! – szólalt meg végül. – Tudod, neki szégyen, hogy a feleségével mutatkozik nyilvános helyen, és ráadásul az asszonya még meg is szólalt! Minő skandalum! – botránkozott meg látványos szemforgatással.

– Eh, minek mentél hozzá egy... egy shagrinhoz! – törtem ki önkéntelen dühvel.

– Úgy érted, egy rizszabálóhoz, igaz? – kérdezett rá.

Erre csak körbenéztem, de Maja lustán legyintett.

– Nem hallgatóznak, azt észrevenném! – biztosított gyorsan.

– Igen, minek mentél hozzá egy rizszabálóhoz – ismételtem meg kérdésemet immár fesztelenebbül.

– A pénzéért! Meg komoly biztonságot jelent egy ilyen palotában élni, ahol húsz szata felel az életével, ha velem a legkisebb baj is történik! – kacagott fel, majd kéjesen kinyújtózott. És ezek az érvek igen súlyosak voltak!

– Nos, ha neked megérte, végül is mindegy! – vontam vállat beletörődve.

– Megérte. Ne feledd, mi történt Esranával! Mind hozzá hasonlatosan fogjuk végezni, a Niladus Ház nem felejt! – figyelmeztetett. Lassú megfontoltsággal válaszoltam.

– Lehet, hogy nem felejtenek, de nem is sürgős nekik! Ők is kerülik a feltűnést, hisz nekik is el kell számolni az Estra Sagna felé! Arról nem is beszélve, hogy talán még nem látnak tisztán, és amíg a tábla egyes pontjait fekete foltok fedik, addig valószínűleg óvakodnak a visszavonhatatlan lépésektől. Én komolyan bízom benne, hogy még van pár nyugodt esztendőnk, ami alatt összeszedhetjük magunkat.

– Ez csak találgatás, de az tény, hogy Esrana halott! – mutatott rá Maja, és mellkasához húzta a térdét, majd lustán körözött kettőt a bokájával.

– Eh, Esrana nyilván ostoba volt, és hibázott! – mordultam fel összevont szemöldökkel.

Maja elmélázva nézett rám.

– A vörös lángok a szemedben... Igen, a szemed pont olyan! – bólintott végül lassan.

– Tessék? – rezzentem össze, nem értettem, miről beszél.

– Feris Ghati nagyúr szemével néztél az imént, amikor egy családtagot szidtál a hibájáért – magyarázta lassan, és visszaengedte a lábát.

Iszonyú zavarba jöttem, és pillanatokig hallgattam, majd tettetett könnyedséggel vállat vontam.

– Ha őt akarod látni, akkor őt látod. De ez nem változtat a tényen, hogy ő már halott.

– Akár csak a Nester Ház – válaszolta csendesen Maja, aztán felnevetett. – De hagyjuk a múltat, hisz az már elmúlt!

– Hagyjuk! – legyintettem én is megkönnyebbülten. – Mesélj inkább, hogy mennek az üzleti ügyeid?

– Titokban, mély titokban! – kuncogott fel. – Ne feledd, Shagírban a férj kezeli az asszony vagyonát is!

– Emlékszem a shagrin jogrendszer eme oly jellegzetes gyöngyszemére, de rólad képtelen vagyok elhinni, hogy kiadnád a kezedből a pénzügyeket!

– Nem is! Most éppen az a legnagyobb gondom, hogy hogyan lehetne nagyobb mennyiségű papírt szállítani Sytisbe, anélkül, hogy feltűnne, én vagyok a haszonélvezője a dolognak!

– Ha jól tudom, Lasier nem rég örökölt hat ládányi rakteret egy gályán, ami Shagír-Sydor vonalon közlekedik az Abryss Kelyhén. Talán megegyezhetnél vele... – javasoltam rövid töprengés után.

– Az ötlet nem rossz! Benne legalább félig megbízom, elvégre csak a testvérem! – bólogatott csúfondárosan mosolyogva, és megropogtatta a csuklóját. – És te mit keresel a legképmutatóbb uralkodóherceg országában?

– Van egy selyemhernyókert valahol délen, amihez lenne némi közöm, de a közelébe sem engednek! Legalábbis egy ezredrangú hivatalnok kettős lábbal rúgott ki, amikor engedélyért esedeztem, hogy ugyan láthatnám-e azt, ami tulajdonképpen majdnem az enyém!

– Fogadok, nem rizsporral festetted fehérre az arcod a kihallgatásra! – jelentette ki határozottan. Hökkenten néztem rá, aztán vállat vontam.

– Maja, én a legjobb helyről szerzem be az arcfestéket, épp úgy, mint minden mást, és bár fogalmam sincs, hogy miből keverik a fehéret, de abban tökéletesen biztos vagyok, hogy jobban kíméli a bőrt és kevésbé gyorsan kopik, mint a rizspor!

– Ó persze, én indulatos barátném, ám ne feledd, ez itt Shagír! Itt sok ezer éve rizsporral festik az arcukat, tehát az arc festésére a rizspor való. A shagrinok agya legalábbis így jár. És amíg nem tökéletes az eleganciád, addig semmit sem fogsz elérni a uralkodóherceg hivatalnokainál! – feddett meg, majd felült, és lustán megmozgatta a vállát.

– És még miféle követelményei vannak errefelé a tökéletes eleganciának?

– Először is legalább ötven generációnyi shagrin nemes őst kell felmutatnod.

Nagyot sóhajtottam, és megráztam a fejem.

– Sok mindenhez fiatal vagyok, de *ehhez* már nagyon öreg. A származásomat már nem nagyon lehet módosítgatni!

– Akkor nincs más lehetőség, meg kell valakit vesztegetned! – tanácsolta.

– Már gondoltam rá. De ha tudnám is, hogy kit és hogyan, akkor sem tudnám, hogy miből!

– Én egy ideje itt élek, tehát tudom, hogy kit és hogyan. A miből kérdése pedig... Nos, csak neked, baráti alapon, hajlandó vagyok kölcsön adni a megfelelő összeget, nevetséges, hét százalékos kamatra! – jelentette ki komoly hangon. Elöntötte a szívem a hála.

– Te vagy a legjobb barát egész Abrysson! Öt százalék.

– Hat és fél, de szavamra, bolond vagyok, hogy felajánlom! – csóválta a fejét.

– Rendben! Mikor és hol intézzük az üzletet? – kérdeztem tettre készen.

– Ma este, ha megfelel. És a világ végén – tette még hozzá talányosan. – A világ *közelebb* eső végén – mosolyodott el, majd hirtelen felkapta a fejét, és gyorsan feltérdelt, kezét pedig combjaira fektette. Bár nem értettem a változás okát, de magam is igazodtam hozzá; magam mellé vontam kardomat, és kihúztam a derekam, ahogy az illem megkövetelte.

Szinte azonnal egy szolgálólány lépett be, kezében ezüst tálcát egyensúlyozva, amin porcelán teáskészlet, és más apróságok voltak. Letette kettőnk közé terhét, majd hajlongva kihátrált.

– Szívbéli barátném, megkínálhatlak egy csésze teával? – kérdezte távozása után Maja, arcán feszes mosollyal, amit nem tudtam őszintének érezni. – Mézes süteményt is hozattam, tudván, te azt igen kedveled!

– Igaz barátném, figyelmességed elkápráztat! Örömmel innék egy csészényi teát, mivel igen vágyom megkóstolni a messze földön híres shagrin fajták egyikét! – feleltem, immár én is társalgási hangnemben.

És miközben Maja a szertartás szerint kitöltötte nekem az italt, azon gondolkodtam, hogy vajon melyik énje az igazi? Mikor játszik, amikor céltudatos Nester nemesként beszél, vagy amikor annak csendes és visszahúzódó lánynak látszik, akit a palazzóban ismertem meg, és aki jelenleg engedelmes asszonya shagrin férjének?

Nos, a válasz nem volt kétséges! Feris Ghati őt sem véletlenül választotta kilenc fogadott gyermeke közé!

Szerény véleményem szerint Shagír városának van a legmocskosabb nyomornegyede talán egész Napkeleten.

Illetve dehogy is! Shagírban nincs nyomornegyed, a város hivatalosan csak arra a területre terjed ki, ahol a császári pavilonkertek, az egyéb nemesek pavilonkertjei, az őket szolgáló közrendűek házai, a harci iskolák épületei, no meg a kolostorok állnak. De ettől északnyugatra, kívül a városhatáron, egészen a tengerig, épületek kusza összevisszasága áll, amire nincs jobb szó, mint hogy nyomornegyed.

Ott deszkákból ácsolt házak vetnek sötét árnyékokat, egy-két emeletes, leginkább buzgó imádsággal összetartott épületek, és nincsenek utcák, csak az udvarokon és a házak közötti átjárókon lehet közlekedni. Az idegen például menthetetlenül eltéved, hogy aztán egy megfelelően sötét ponton — amit arrafelé nem kell olyan sokáig keresni — megkéseljék. És ez az egész nem létezik, legalábbis ez a hivatalos nézet, mivel a legtökéletesebb uralkodóherceg birodalmában ilyen nem létezhet.

Tényleg joggal lehetett a világ végének nevezni az egészet. Hát, ide mentünk mi aznap este Majával.

Figyelmeztetésére sötét, jellegtelen ruhát húztam, amit csuklyás, fekete köpennyel egészítettem ki. Mivel Shagírban nem szokás az álarcviselés, úgy gondoltam, a szemembe húzott csuklya fog majd megóvni a kíváncsi tekintetektől. Kardot kötöttem, ellenőriztem a késem, aztán kisétáltam a csatorna végébe, ahova napnyugtakor Maja is megérkezett.

Haja szigorú kontyban volt felfogva, és szürke vászonruhát viselt; bő szárú, shagrin szabású nadrágot, meg elnagyolt inget, amit szorosan maga köré tekert. Meghökkentő látvány volt, az bizonyos. Fegyvert nem láttam nála, de nem féltettem. Sok leckét vett ő a macskatestű Nester Lan Harától, aki pedig a családi pletykák szerint fél kézzel is tudott embert ölni.

Gyalog indultunk neki, és hamarosan körülölelt minket a halálszagú nyomornegyed. Deszkafalak mellett osontunk el, könyöknyi széles átjárókon vágtunk át, meg kétszer két lépéses udvarokon, amik felett csak több emeletnyi magasságban látszott a csillagteli ég egy apró szelete. Néha egy-egy épületből fény pislákolt elő, vagy részeg ordibálás hallatszott, de ezeket a helyeket messze elkerültük.

Maja gyakorta megállt, és fejtekergetve nézelődött. Nem tudhattam, az utat keresi, vagy csak az éjszaka köröttük motozó árnyait lesi. Aztán általában egy kurta mozdulattal mutatta, hogy merre tovább, de mindig előre engedett. Ám minden óvatosságunk hiábavaló volt, a vész a derült égből szakadt ránk. Majdnem szó szerint.

Egy nagyobb udvaron vágtunk éppen át, mikor az egyik tetőről megtermett alak ugrott elénk. Kezében valami kurta penge villant, és mivel mozdulni sem tudtam a megdöbbenéstől, valószínűleg leszúrt volna. Ám ekkor mögülem kiáltás harsant.

– Khíííííj! – sikoltotta Maja, mint valami ragadozó madár. Az alak megtántorodott, mintha mellkason vágták volna. És a felcsattanó hang feloldotta dermedtségem, kardot rántottam, majd még ugyanabból a mozdulatból felvágtam támadónk hasát.

Közben hátulról is reccsenést hallottam, hát gondolkodás nélkül fordultam, kardom előre lendítve. Maja az utolsó pillanatban bukott le a penge elől, ami felhasította a mögötte feltűnő árny mellkasát. Perdültem tovább, de már vége volt. Egyedül álltunk a házak dzsungelében.

Akkor fogtam csak fel, hogy mi történt, kezemből majdnem kicsúszott a kard, a lábam pedig megremegett. De Maja észnél volt, felpattant, és karon ragadott.

– Futás! – sziszegte, én meg öntudatlanul követtem, amerre húzott. Sokkal később álltunk csak meg.

Lihegve roskadtam térdre, homlokomon izzadtság gyöngyözött. Maja némán körbenézett, aztán megnyugodva sóhajtott.

– Szerinted ez kinek szólt? – kérdeztem, és felnéztem rá.

– Neked, nekem, vagy esetleg az egész a véletlen műve – vont vállat, miközben arca fájdalmas fintorba torzult. Felemelte a kezét, és pár mozdulattal megmasszírozta a halántékát, aztán megkönnyebbülten sóhajtott.

– Véletlenek nem léteznek, nagyhatalmú ellenségeink annál inkább – mordultam fel, majd elővettem zsebkendőm, és gondosan letöröltem a vért kardomról. Nester Feris Sygra mindig nagy súly fektetett rá, hogy rendben tartsam fegyverem! Aztán egy kicsit tanácstalanul álltam, kezemben a véres selyemmel, de végül vállat vontam és a zsebembe gyűrtem.

– Menjünk! – sóhajtott aztán Maja, és folytattuk utunk.

Akkor öltem először. Hogy két shagrin csavargót, vagy két Niladus orgyilkost, máig sem tudom. De hát őszintén szólva, nem mindegy? Bármelyik eset is áll fenn, egy cseppet sem sajnálom őket.

A holttesteket gyorsan elsodorja a csatornák lassú áramlása!

Furcsán kettős helyre érkeztünk végül. Egy deszkabódé hátsó felében, félig földbevájt szobában fogadott minket egy ősz öregember. A csupasz deszkafalak között, rothadó gyékényen térdeltünk, és teát ittunk, kecses, vagyont érő porceláncsészékből. Az öreg szakadt vászonruhát viselt, de keskeny szakálla ápolt volt, arcán fekete festésű, shagrin írásjelek sorakoztak, és a legelegánsabb shagrin stílusban társalgott velünk.

Minket “égből leszállt sárkány fényes gyermekeinek”, “messzi tavirózsák illatos virágainak” nevezett, magát “porban kúszó féregnek”, “senkifia személynek” titulálta és szinte folyamatosan hajlongott. Maja “virágillatú paloták kegyes gyermekének” szólította, magunkat “szélsodorta csavargóknak” bélyegzett, miközben tárgyalt. És mindketten végtelen kegyetlenséggel alkudtak. Na, ez utóbbi legalább megszokott volt számomra.

Aztán megegyeztek, és én szívtam a fogam, hogy mennyibe kerül egy egyszerű engedély, amivel szabadon járhatok a legdicsőbb uralkodóherceg birodalmában. Majd, ügyünk intézve, visszatértünk a városba.

Maja a sytisi negyed széléig kísért, ott búcsúztunk el.

– Ylla, fáj a szívem, hogy el kell válnunk, remélem, mihamarabb ismét lesz alkalmunk találkozni!

– Maja, bármerre is sodorja hajódat a csatornák vize, szeretettel fogok emlékezni rád, és vágyni fogok látásodra!

Aztán összeölelkeztünk, majd búcsút intett, és elment. Hosszan néztem kecsesen ingó alakja után, ahogy elnyelte az éjszaka, és önkéntelenül is az jutott az eszembe, hogy mennyire hasonlít a mozgása Nester Lan Haráéra. Így, a sötétben és hátulról mintha magát a macskatestű nőt láttam volna távolodni!

És erről pedig arra kellett gondolnom, hogy vajon bennem épp ily nyilvánvalósággal észre lehet venni Nester Feris Ghati gesztusait? “A szemed pont olyan” mondta Maja, de aztán gyorsan megráztam a fejem. Ő családtag, aki nap mint nap találkozott a házfővel, nem csoda, ha ismeri annak minden mozdulatát! De egy kívülálló ugyan miért vonna párhuzamot köztem, és a Nester ház rég halott feje között?

Ezzel nyugtatgatva magam visszatértem az Arany Gítába. Másnap magához hívatott a leghatalmasabb uralkodóherceg senkifia hivatalnoka, és minden magyarázat nélkül közölte, hogy immár szabadon járhatok Shagír földjének déli részén is, és erről pecsétes papírt adott. Így rá két nappal nekivágtam felkeresni azt a bizonyos selyemhernyókertet.

A gyaloghintó tulajdonképpen kellemes utazási alkalmatosság, ringása majdnem a csónakot idézi, és a Shagír sziget hegyekkel ékes tájai összehasonlíthatatlanul szebbek, mint Quáboa búzaföldjei. Bámészkodva, meg a világ nagy kérdésein elmélkedve utaztam dél felé, Stílis városáig, majd ott délkeletnek fordultunk, míg elértük a tengert, és egy kis halászfaluban átszálltam egy széles fedélzetű, egy evezősoros gályára.

Nos, bár második tengeri utam mindössze fél napig tartott, mégis lényegesen jobban megszenvedtem, mint az elsőt. A shagrin építésű gályákat azóta is elképesztően ingatagnak és bármiféle tengeri hajózásra teljesen alkalmatlannak tartom. Az ember azt hinné, hogy ki sem merészkednek velük Abryss Kelyhéről, de nem! A lineasi szigetek között is járnak ilyen lapos, teknőre hasonlító hajók, bár igazából csak rövid távokon, ahol mindig a láthatáron belül van a szárazföld.

A sziget, ahova érkeztem apró volt, egyetlen öböl, fölötte sziklás hegy, melynek lankáin végtelen sorokban eperfák álltak. Csak egészen lent, a tenger közelében láttam néhány rizsteraszt, meg az öbölben pár házat, egy apró kis falu épületeit. Az egész Kacura Haimoto nagyúr birtokában volt, akivel rögtön megérkezésemkor megismerkedhettem.

– Végtelen megtiszteltetés gyarló személyemnek, melyet meg sem érdemlek, hogy vendégül láthatok egy ily végtelen szépségű hölgyet, aranyszemű úrnőm! – hajlongott, mögötte szatái álltak, merev, kifejezéstelen arccal.

– Számomra öröm, és alávaló lelkem ujjong, hogy egy ily dicső hírű nagyúr felém fordítja az arcát – válaszoltam illendően, és hajlongás közben igyekeztem pár pillantást vetni az apró kis halászfalura is, ami az öböl mentén húzódott. A deszkakalyibák nem igazán kötötték le a figyelmemet, de mögöttük széles, lapos épületek álltak, amiket nem tudtam mire vélni. Ám nem ez volt a megfelelő pillanat a kérdezősködésre, és hamarosan újból egy gyaloghintóban ültem, amiben felvittek a hegy tetején álló palotába.

Ez is éppen olyan pavilonkert volt, mint amiket Shagír városában volt szerencsém látni; magas fallal körülvett, szinte kínos gondossággal megkomponált kert, apró, földszintes épületekkel. Megérkezésem után beköltöztem az egyik pavilonba, majd hamarosan részt kellett vennem a családi ebéden.

Kacura Haimoto úrnak nyolc gyermeke volt három feleségétől, akikkel minddel megismerkedhettem az étkezés alkalmából. A három asszony tipikus shagrin porcelánbaba-szépség volt, a gyerekek közül pedig még a legkisebből is oly folyamatossággal buktak elő a nyakatekert shagrin bókok, hogy nem érthettem, hogy nem törik bele a nyelvük.

Utána még hosszan vendégeskedtem náluk. Quáboai tapasztalataimból okulva ragaszkodtam hozzá, hogy megnézzem a birtokot, és Kacura úr körbe is vezetett. Nos, sose hittem volna, hogy a selyem ilyen undorító módon keletkezik! A hányinger tört rám, ahogy azok a mindenütt zsezsgő, puffadt, kocsonyás testű kis férgek maguk után nyálkás csíkokat húzva, mohón, teli pofára zabálták a leveleket!

Ám ha jobban belegondolok, az egész szinte szimbóluma a shagrin életszemléletnek. A fény akkor ismerszik meg, amikor megjelenik a sötét, a magasság csak a mélység mellett nyer értelmet, a jó a gonoszból ered. A szélben lebegő, simatapintású selyem pedig undorító hernyók terméke. Ezen filozófiai megvilágosodáson felül viszont semmi hasznát nem láttam a birtok bejárásának.

A faluba nem mentünk le, mert amikor felvetettem, Kacura fejrázva tiltakozott.

– Aranyfényű hölgyem, ott csak pár halász él, meg a birtokon dolgozó szolgák, mocskos leheletük csak beszennyezné a makulátlan arcod, drágakőragyogású asszony!

A palotáját viszont büszkén mutogatta, és hamarosan minden szegletét megismertem a kertnek. Tényleg páratlanul szép volt, harmóniáját mindössze egyetlen épület törte meg, a hegy csúcsán, és ebből adódóan a pavilonkert kellős közepén álló világítótorony.

– Tényleg csúf, de a hajóknak szüksége van rá – magyarázta egyszer Kacura második felesége, amikor elsétáltunk a masszív, kőből rakott torony mellett. – Ám a futónövények egy kicsit enyhítik robosztusságát! – intett a fal rései közül előbukó, ezer virágú zöldfélékre. De engem nem érdekelt a növényzet.

Elnéztem északnak, ahol a párás idő ellenére is jól látszott a Shagír sziget partja. Nem tudtam elképzelni, hogy az onnan induló hajóknak szüksége lehet világítótoronyra! Aztán dél felé fordultam, ahol a végtelen víztükör mögött a lineasi szigettenger terült el. Azon túl pedig már Ardúnia fekszik...

Hosszú órákra elegendő töprengeni valóval látott el az a világítótorony.

Végül egy kellemes délelőtt folyamán ültünk le tárgyalni Kacurával. Közöttünk alacsony asztalon az elmaradhatatlan teáscsészék álltak, és bár négyszemközt voltunk, mégis biztos voltam benne, hogy a nagyúr szatái nincsenek messze. A papírfalak áthallhatóságáról meg régtől megvolt a véleményem...

– Évi hét ládányi nyers selyemről van szó, szélnél kecsesebb járású hölgyem! – magyarázta Kacura, és régi szállítóleveleket rakott elém, bizonyítékképpen.

– Hét ládányi selyem? – vontam fel a szemöldököm. – Sok. Egyáltalán elfér a falu feletti raktárakban, dicső hírű nagyúr? – jegyeztem meg, és ügyeltem rá, hogy ne érződjék ki a gúny a hangomból. Azokban a lapos épületekben legalább tizenöt ládányi áru elfért, vak is láthatta!

– Könnyedén, hókarú hölgyem! – nézett rám, és ha lehet, még szűkebbre vonta amúgy is keskeny vágású szemrését. – Sőt, úgy is elfér, hogy azon raktárak nagyobb része már használaton kívül áll, és nem tartunk benne semmit, rózsavirághoz hasonló idegen!

– Semmit? És mi végre akkor rajtuk a láncos lakat? Legyőzhetetlen nagyúr – tettem még hozzá, de éreztettem, hogy untat a formaságok betartása, és ennél igazán nem követhettem volna el nagyobb illetlenséget. Szemtelenségem még kérdésem éléről is elterelte egy kicsit a figyelmét, de azért megértette, miről beszélek.

– Szemed, mint a hegyek büszke sasmadarainak a szeme, messziről jött hölgy! De bölcs dolog-e mindig nyitva tartani? – mondta, és ajka keskeny vonallá szűkült haragjában.

– Kell a jó szem, hogy az ember észrevegye a felkínálkozó üzletet! – suttogtam komoran, aztán fordítottam. Arcomat őszinte mosoly futotta el, és még meg is hajoltam ültömben. – Végtelen gazdagságú nagyúr, gyarló személyem fel sem tudja fogni hét ládányi selyem értékét! Ám mohó kapzsiságomban még azon gondolat is megfordul fejemben, hogy talán mindet megvenném, akár kéttucat esztendőre előre is!

A nagy üzlet az ő arcára is mosolyt csalt.

– Nagylelkűséged, drágakőnél szebben ragyogó hölgy, semmihez sem fogható! Bizonyos lehetsz benne, nemes asszony, hogy a porban csúszkáló személyem által ajánlott ár alacsony lesz, mint a fecskék röpte nagy vihar előtt!

– Ebben magam is biztos vagyok, bőkezűségéről messze földön híres nagyúr! – bókoltam, aztán ismét elkomorodott az arcom. – Biztos, hogy csak selyemről tárgyalhatunk?

Hát, így esett hogy megegyeztem Kacura Haimotoval évi tizennégy ládányi selyem megvételéről. Az igazsághoz hozzá tartozik, hogy minden általa szállított bála belseje Arduniából csempészett dún brokáttal volt kitöltve, amin mintegy háromszáz százalékos haszonnal adtam túl Sytis városában. Bár ezen haszon nagy része elment a megfelelő emberek megvesztegetésére, mégis elég maradt, hogy megérje vállalni a kockázatot.

Az alku végén még egy apró kis kellemetlenségem támadt, midőn meg kellett mutatnom az apám adta felhatalmazást, hogy jogom van megkötni az üzletet. Kacura hosszan, összevont szemöldökkel vizsgálgatta a hamisított papírt, míg én rezzenéstelen arccal vártam ítéletét.

– Tehát bizonyos, hogy ezen irat értelmében, nem lesz gond, ha megkötjük a szerződést, távoli föld szülötte hölgy? – kérdezte végül, és átéreztem hangján a gyanakvást.

– Bizonyos, nagybölcsességű uram! Ami ezen iratban áll, arra az én személyem a garancia! – bólogattam, ő pedig hosszú töprengés után elfogadta kétértelmű érvemet.

– Legyen, aranyszemű hölgyem! – tette le a papírt, és aláírtuk a szerződést.

Bizonyos vagyok benne, hogy tudta, nem igazi a meghatalmazásom. Bizonyos vagyok abban is, hogy átlátta, mekkora kockázatot vállal ezzel. Hogy ennek ellenére miért bízott meg bennem... Fogalmam sincs róla! Azt hiszem, egyszerűen csak szerette a veszélyes dolgokat.

Hát igen! És bár jóval később, de ennek még ékes bizonyítékát szolgáltatta!

Az alku megkötése után még szívesen maradtam volna pár holdnapot a pazar pavilonkertben, és Kacura is őszinte szívélyességgel marasztalt, de a sors másként rendelte.

Egy nap levelet kaptam, melyben apánk halálhíréről tudósított bátyám. Vianis részletesen számolt be róla, hogy a Ryseri család egy fellobogózott hajója ütközött apám csónakjával, miközben éppen hazafelé tartott, és az egyik tolonból leszakadó faléc egyszerűen keresztül szúrta. Ugyan gyorsan kimentették, de szinte azonnal belehalt sebébe.

A levél kézhezvétele után az első gondolatom a fájdalom volt. Szerettem apámat, annak ellenére, hogy semmit sem értett Sytis árnyakkal terhes világából! Másodjára az jutott az eszembe, hogy nagyobb vérváltságot kéne kérni a Ryseri családtól, hátha fizetnek! Harmadjára pedig az tudatosult bennem, hogy immár bátyám a család feje...

– Hé, szolgák! Ide gyorsan, csomagoljatok szaporán, azonnal indulok haza!

Bele sem mertem gondolni, miféle ostobaságokat csinál Vianis most, hogy immár senki sem fékezi tombolását! Kacura is megértette, hogy apám halálhíre hazaszólít, és gyors csónakot bocsátott a rendelkezésemre, hogy még aznap kijuthassak Shagír szigetére, ahol aztán a legközelebbi tengeri kikötő felé vettem az utam.

Ó, hogy mit nem adtam volna egy gyors járású kocsiért, vagy akár egy lóért! De a lovaglás Shagírban a helyi nemesek kiváltsága, arrafelé még a kocsit is ember húzza, azaz maradt a csigalassúsággal döcögő gyaloghintó. Egy örökkévalóságig tartott, míg elértük Tasra kikötőjét, onnan pedig hosszú tengeri út várt rám Aquasig, majd még a sytisi tóvilágon is át kellett vágnom.

Végtelen megkönnyebbülést éreztem, amikor dereglyénk végre befutott Sytis csatornái közé. Holmimat hordárokra bíztam, magam pedig gyors tolont béreltem, hogy mihamarabb hazaérjek. Házunk kívülről nem mutatott változásokat, de a beléptemkor arcon vágó, csípős bűz a legrosszabbakat ígérte.

Ügyet sem vetve a fogadásomra előgyűlő cselédekre az ebédlőbe siettem, ahol a várt látvány tárult elém. Vianis ült az asztalfőn, és oly részeg volt, hogy fel sem tudta emelni a fejét. Körötte díszes kompánia igyekezett túltenni rajta az ivászatban, csupa sehonnai aranyifjú.

Az asztalon kupák sorakoztak, meg kiürült üvegek, és valami étkezés roncsai is, állagukból ítélve talán a tegnapi vacsora maradványai. A bent terjengő bűz arra engedett következtetni, hogy tisztelt vendégeink oly rövid időre is sajnálták elhagyni az ebédlőt, míg meglátogathatták volna a hátsó helyiségben elhelyezett ezüstvödröt. Vizelet- és hányásszag terjengett.

Bár nagy lendülettel téptem fel az ajtót, de ez a látvány még engem is megtorpantott.

– Hah! – emelte fel a fejét nagy nehezen bátyám. – Yl, az én tökéletes kis húgocskám! A mama kedvence! – rikácsolta, mire társai is felém fordultak. – Hát mit végzett a kicsi Yl a rizszabálók között? Tán csak nem a papa halálhíre hozott haza? Ugye nem, kicsi Yl, nem vagy te olyan, hogy bárki után is sírjál! A vagyont akarod, te szuka, ne is tagadd! – ordította, aztán arcra bukott, és köhögésbe fulladt további szitokáradata.

Pár pillanatig nem jutottam szóhoz, aztán nagyon, nagyon halkan válaszoltam.

– Uraim, ez a mulatság véget ért! – sziszegtem, de persze ügyet sem vetettek rám. – Mondom, kifelé, ti mocskos ingyenélők! – ordítottam, majd nyakon ragadtam a hozzám legközelebbi alakot, és kipenderítettem az előcsarnokba.

Aztán a következőt és a következőt is. Próbáltak védekezni, de részegségükben ülni is alig tudtak, nemhogy bármi hathatóst tenni égig csapó haragom ellen! Amikor mindet kidobáltam az előtérbe, utánuk mentem, és kardlappal, meg erőteljes rúgásokkal kitereltem őket az utcára.

– Rendelj az uraknak hajót! – kiáltottam az egyik szolgára, aki a cselédlépcső ajtajából leste tombolásom. – A bátyámat meg öntsétek le pár vödör vízzel, aztán vigyétek a szobájába! És takarítsatok ki! – parancsoltam még üvöltve, aztán felszaladtam a szobámba.

Ott végre csend és nyugalom fogadott, és miután leheveredtem ágyamra, szívem lassan lecsillapult. Már nem akartam megölni Vianist, már nem akartam kardélre hányni az egész díszes kompániát. Szobám a régi időket idézően változatlan volt, és szép emlékeket ébresztett, amik lassan halovány mosolyt csaltak az ajkamra.

Talán negyed óra is eltelt, mire furcsa hiányérzetem támadt. Idegesen felültem, és körbenéztem, de a berendezés rendben volt, nem változott benne semmi. Pár pillanat múlva jöttem csak rá, mit hiányolok. Rila nem volt sehol.

Pedig az öreg dadus már bizonyosan értesült jövetelemről, vajon miért nem siet fel hozzám, hogy hosszú távollétem után köszöntsön? Amint felvetődött bennem a kérdés, azonnal ezer választ is adtam rá, egyik nagyobb tragédiát sugallt, mint a másik, hát gyorsan felpattantam, és szívemben félelemmel lesiettem a cselédszállásokra. Ott találtam a női szolgák hálótermében.

A sarokban álló ágyon feküdt, szokott helyén, mellette halovány mécses pislákolt. Láz- és orrfacsaró teaillat töltötte be a kis helyiséget. Félve ültem mellé az ágyra.

– Rila! Dadus! Itt vagyok! Ébredj! – esdekeltem, mire végtelen lassúsággal kinyitotta a szemét.

– Ylla kisasszony! – mosolyodott el, ahogy felismert. – Örülök, hogy visszajött, kisasszony! – folytatta, de aztán a fájdalom benne szorította szót, keze önkéntelenül mellkasa felé mozdult. Gyors kezekkel gomboltam ki hálóruháját, hogy megnézhessem, mi van ott.

Kéttenyérnyi, lilásfekete zúzódás borította az oldalát, és könnyek szöktek a szemébe, ahogy könnyű kézzel, óvatosan végigsimítottam. Világos volt, hogy több bordája is eltört, és tekintettel idős korára, már nem lehetett abban bízni, hogy bármi csontja összeforr.

– Ki tette ezt, dadus? – kérdeztem suttogva.

– Nem érdekes...

– Ki tette?! – csattantam fel ingerülten.

– Az egyik vendég uraság – nyögte. – Lansoan Fiare úr. De kisasszony, ne csináljon ostobaságot egy öreg és haszontalan cseléd miatt! – ragadta meg a kezem. – Gondoljon az édesanyjára, és legalább az ő kedvéért vigyázzon magára!

– Úgy lesz, jó dadus! – suttogtam. – Ígérem, vigyázni fogok magamra!

Még két napot virrasztottam mellette, míg meghalt. De őt sem sirattam meg...

Rila dadus halálának másnapján felkerestem Lansoan Fiarét. Aznap a Bolond Csónakosban mulatott, vagy tucatnyi, hozzá mindenben hasonlatos, duhaj ifjú társaságában.

Amikor beléptem a helyiségbe, gyors pillantásokkal felmértem a jelenlévőket, aztán odamentem a vörösesre festett hajú, zavaros szemű férfihoz, és egyszerűen pofon csaptam. Végtelen döbbenettel nézett fel rám, ahogy hátraléptem.

– Uram, ön egy modortalan, mocskos szájú, gyáva gazember – jelentettem ki teljes komolysággal. Láthatóan nem értette, ki vagyok, és mit akarok tőle.

– Ez... ez valami tréfa?

– Hah! Ha ön egy pofont tréfának érez, akkor a humorérzéke nem igazán szárnyalhatja túl egy átlagos kőszobor humorérzékét! Vagy tán nem jutott más az eszébe, mint egy ily ostoba kis riposzt? Ez esetben az ön elméje nyilván oly biztosan szántja a gondolatok tavát, mint ahogy egy törött ravon bukdácsol a vízesések között. Mondja csak, nem valami quáboai családból származik véletlenül? Mert hogy adottságai alapján én parasztnak nézném önt, jó uram!

Erre már elsápadt, és feltápászkodott. Keze kardja markolatára csúszott, de mielőtt megszólalt volna, folytattam.

– No, végre eszébe ötlött, hogy a fegyveréhez nyúljon, de vajon miért nem veszi elő? Talán fél? Tán fordítsak hátat? Vagy szemből is le mer szúrni, csak ne vegyem elő a kardom, és álljak mozdulatlan, hogy biztosan eltaláljon? – vágtam a fejéhez.

Páran felkuncogtak részegségükben, és ez végre elég volt neki.

– Hölgyem, párbajra hívom modortalan szavaiért! Halljam feltételeit!

– Holnap napkeltekor, a Carmelis kolostor mögött, karddal. És ne feledjen el végrendelkezni előtte, jó uram! – vetettem fel a fejem, és otthagytam, csodálkozó társasága körében.

Másnap hajnalban karba font kézzel vártam rá a Nascara quartisban, a Carmelis kolostor mögötti, kövezett téren. Tejfehér köd takarta el a köröttem álló épületeket, azt az illúziót keltve, hogy a végtelen semmiben állok, túl a világ távolabbi végén. Előttem Ragadon Lioness sétált fel- és alá, aki természetesen első kérésre elvállalta a párbajsegéd szerepét. Ő jól láthatóan ideges volt.

– Zorawa miszticista legyen a talpán, aki megért téged, Laryan Ylla! – dohogta öregedő barátom. – Mi dolgod lehet neked egy ilyen ficsúrral? Minden tiszteletem mellett is kénytelen vagyok azt hinni, szép hölgyem, hogy önnek Shagírban megártott a túlzott rizsfogyasztás!

– Nyugodj meg, tudom, hogy mit teszek!

– Hah, ebben nem kételkedem, ám ez nem nyugtat meg! Az öngyilkosok is tisztában vannak azzal, hogy mit tesznek! És ő például mit keres itt? – mutatott vádlón a tér szegélyén álló, a ködben inkább csak fekete árnynak tűnő köpenyes alak felé.

– Csak biztos ami biztos alapon hívattam egy tisztet a királyi gárdából, tanúnak! – magyarázkodtam, amire már csak kurta fejcsóválással válaszolt, mert közben kikötött ellenfelem hajója.

Lansoan Fiare egy korabeli, nyiszlett ifjút hozott párbajsegédnek, és mindketten módfelett idegesnek tűntek. Az illendő üdvözlés után nekiláttunk megbeszélni a részleteket.

– Meddig menjen a párbaj? – kérdezte a vékonyka ifjonc.

– Én úgy ítélem, halálig – jegyeztem meg nemtörődöm módon. És bár Lioness mögöttem állt, mégis tisztán éreztem megdöbbenését, és a lelkét lassan elöntő aggodalmat. Ellenfelem is jócskán meghökkent.

– Halálig? – kérdezte tágra nyíló szemekkel.

– Halálig – ismételtem, és elővettem a kardom. De a nagyképűnek szánt mozdulat megtört, mert a penge hegye megakadt a hüvely csatjában, és rántanom kellet egy aprót, hogy kiszabaduljon. Arcomon zavar suhant át az apró malőr miatt, de gyorsan legyőztem, és fölényesen mosolyogtam tovább. Erre már Lansoan Fiare is elvigyorodott.

– Helyes! Halálig! – egyezett bele, és maga is elővette fegyverét. Aztán a segédek félreálltak, és egymásnak mentünk.

Nem volt jó vívó. De hát mit is lehet várni valakitől, aki ideje jó részét részeg mámorban tölti? Könnyen legyőztem, talán már a második ütésváltás után a mellkasába szaladt fegyverem. Hörögve dőlt el, én rezzenéstelen arccal néztem végig haláltusáját.

Aztán elővettem a zsebkendőm, és gondosan letöröltem a vért kardomról, majd könnyedén leejtettem az immár vörös foltos, valaha hófehér selymet a holttestre. Utána kérdőn néztem a tér szegélyén álló gárdatisztre.

– Becsületes párbaj volt – ítélt végül, majd sarkon fordult, és eltűnt a ködben. Elégedetten bólintottam, ez után hivatalosan már nem tehetett ellenem semmit a Lansoan család. Az meg, hogy néhány megengesztelhetetlen ellenségre ismét szert tettem, valahogy nem érdekelt.

– Gyere, jó barátom! – intettem Lionessnek, aztán beszálltunk a tolonba, és hamarosan körülölelt minket a köd.

Arrafelé erős a csatornák sodrása.

Azok után, hogy megöltem egy cimboráját, Vianis ha lehet, még jobban elzárkózott tőlem, de immár félte is haragomat, hát nem nagyon járt el otthonról, és társait is csak ritka alkalmakkor fogadta. Magában ivott, és gyakorta a szolgáknak kellett megfékezniük dühöngését, de amíg nem szólt bele a család pénzügyeibe, engem nem zavart, volt más dolgom is! Shagírban tett utazásom után ismét rengeteg tennivalóm akadt.

Jártam a várost, üzleti ügyekben tárgyaltam, és persze nekiláttam kapcsolatokat kiépíteni a kisebb Házakkal. Munkámban hamarosan nélkülözhetetlen segítségem lett Kíjlan, szorgalmas titkárom. Bár amíg tehettem, igyekeztem minden ügyet személyesen kézben tartani, de egy idő után túl sok üzlet indult be, és már nem kísérhettem figyelemmel mindet.

Kíjlanról pedig kiderült, hogy nagyon jó ember, aki bőven megéri a rááldozott aranyakat. Leginkább talán megdöbbenthetetlenségét csodáltam benne, ahogy szemrebbenés nélkül vette tudomásul, hogy újabb és újabb kereskedelmi jogok tűnnek fel a közelünkben, néha szó szerint a semmiből, és kerülnek a tulajdonomba.

Egy napon például kezében egy összetekert irattal kopogott be hozzám.

– Elnézést, hölgyem, ezt az asztalomon találtam, és nem tudom, hogy hogyan került oda – nyújtotta át a papírt. Átvettem, és gyorsan elolvastam, valami világvégi kisváros kovácscéhének nyújtott hitel adóslevele volt.

– Eh, én tettem oda, a múltkor jutottam hozzá, jutányosan – legyintettem, zavarom leplezve, ő pedig további kérdezősködés nélkül hitt nekem.

Amúgy máig sem tudom, hogy hogyan került a birtokomba az az adóslevél, és nincs egyedül, számos más jogomhoz is hasonlóan titokzatos módon jutottam hozzá. Én úgy gondoltam ezekre mindig is, hogy a halott Feris Ghati keze tette le őket az asztalomra, és neki voltam hálás értük.

Később ismét felvettem a kapcsolatot a szép Níkével, mert szükségem volt a segítségére bizonyos sószállítás ügyében, és hamarosan mindennapos üzleti kapcsolatba kerültünk, minek kapcsán gyakorta kényszerültünk tárgyalni is. Egy alkalommal, mikor meglehetősen kényes ügyről volt szó, amire feltehetőleg mások is kíváncsiak voltak, meghívott a házába, hogy ott beszéljük meg a részleteket.

Először ugyan hozzánk akart jönni, de bátyám miatt ez nem volt lehetséges, így végül ő látott vendégül engem. Hogy miről is beszéltünk, nem igazán emlékszem már, de egy apróság mégis felejthetetlenné tette az estét.

Már kifelé tartottam egy cseléd vezetésével, amikor furcsa árnyat láttam elsuhanni előttünk a folyosón.

– Állj, ki volt ez? – kérdeztem az engem vezető cselédet, de az csak hebegett és habogott össze-vissza. Én viszont biztos voltam benne, hogy Bazilt, a rég leégett Nester palazzó szolgáinak valaha volt elöljáróját láttam.

Ám mivel Níké nem említette, hogy az öreg szolga most nála lenne, hát nem kérdezősködtem tovább, hagytam, hogy a cseléd kivezessem. Csónakba ültem, és nagy hangon adtam meg otthonom címét az evezősnek, aztán pár forduló után csendesen megkértem, hogy vigyen vissza Níké házának hátsó oldalához.

Ott elengedtem, majd körbe jártam az amúgy nem túl nagy épületet. Keleti oldalán apró torony emelkedett, ezzel szemben álltam meg, a csatorna túlpartján, és sólyom vijjogását utánoztam. Nem állítom, hogy jól ment, de rendületlenül ismételgettem a jelet, míg végül kinyílt a ház egy oldalsó ajtaja, és megjelent egy fekete árny.

Ő a csatorna másik oldalán indult el, én rejtekemből előlépve követtem ezen az oldalon, míg elértünk egy hidacskát, amin átjött. Bazil volt, régi barátom.

– Ylla kisasszony, mit tehetek önért? – kérdezte köszönés helyett, mint ahogy régen is szokása volt.

– Jó Bazil, azt sem tudtam, hogy még élsz! Hogyan kerültél Níkéhez? – nevettem rá őszinte örömmel.

– A palazzó leégése után kerestem fel Níké kisasszonyt, aki volt olyan jó, és magához vett, azóta nála szolgálok – magyarázkodott, és ez bizony nagyon fájt nekem.

– Miért nem hozzám jöttél? Tudod, hogy én is szívesen felfogadtalak volna!

– Akkor Ylla kisasszonynak még nem volt lehetősége felfogadni engem! – figyelmeztetett, és igazat kellett neki adnom.

– Értlek. De ma már azt veszek fel a házba, akit akarok, bár névleg még bátyám az úr, de gyakorlatilag én irányítom a családot. Gyere át hozzám, szükségem van hű cselédekre! – ajánlottam fel.

Lassan megrázta a fejét, és nagyon szomorú szemekkel nézett rám, miközben válaszolt.

– Kisasszony, ha átmennék önhöz, pont legértékesebb kincsem veszteném el, a hűséget! Én most Níké kisasszony szolgálom! – figyelmeztetett.

Lehajtottam a fejem, de ebben is igaza volt.

– Rendben, jó Bazil! De ne feledd, ha úrnőddel történne valami, én szívesen látlak!

– Köszönöm, kisasszony! – hajolt meg, majd visszaindult. Már a híd felén járt, amikor utána szóltam.

– Bazil! Hogy van a sólymod?

– Meghalt – fordult vissza, fekete árny a csatorna felett. – Megszakadt a szíve, amikor lángokban látta az otthonát – mondta teljes komolysággal, aztán tovább ment. Kételkedés nélkül elhittem neki, hogy így történt.

Bazillal való találkozásom után, mit tagadjam, néha szinte vágytam rá, hogy a Niladusok meggyilkolják a szép Níkét, de ellenségeink terveibe más illett bele. Őszre meghalt Symura Khilas testvérem, egy véletlen csónakbalesetben, és így már csak öten maradunk; a harcias kis Lasier, a szép Níké, a Shagírba menekült Maja, az általam gyűlölt Giryss, és persze én.

És egy újabb esztendőt sodort tova a csatorna kiismerhetetlen vize.

A cseresznyevirágzás idejében érdekes vendég látogatott meg. Épp dolgozószobámban ücsörögtem, pár érdektelen papír felett, és már az járt a fejemben, hogy ledőlök aludni egy pillanatra, amikor megzavart egy cseléd.

– Elnézést, hölgyem, hogy alkalmatlankodom, de valami közrendű csavargó akar önnel beszélni.

– Hát dobjátok ki! – vontam vállat, elvégre nevetséges volt maga az ötlet is. – Nem értem, miért kell ezzel is nekem törődni!

– Elnézést, hölgyem, mi kidobtuk volna, de nagyon ellenkezett, és ezt küldi önnek! – nyújtott át nekem egy kis ezüst csatot. Furcsálkodva vizsgáltam meg, de el nem tudtam képzelni, mit akarhat jelképezni egy bimbózó csillagvirág.

– A csavargó váltig állítja, hogyha ezt meglátja a hölgy, akkor azonnal be fogja hívatni – folytatta még a szolga, látván értetlenségemet. A dolog kezdett érdekesnek tűnni.

– No, legyen, jöjjön az a csavargó! Ilyet még úgysem csináltam! – bólintottam, aztán felálltam, és felkötöttem a kardom. Biztos ami biztos, nehogy már gyanútlanul belesétáljak egy ilyen ostoba csapdába! Hisz a fickó akár a Niladusok embere is lehet, aki ezzel a trükkel akar elém jutni, bár őszintén szólva erre kevés esélyt adtam.

Hát érdeklődéssel vártam meg, míg a szolga bevezetett egy elképesztően mocskos, mezítlábas kölyköt. A suhanc ruháját vastagon fedte a por, nálánál sokkal nagyobb kabátján pedig folt takart foltot. Intettem a szolgának, hogy kimehet, aztán érdeklődve körbejártam a gyereket. Végül csípőre tett kézzel megálltam előtte, és nagyot sóhajtottam.

– Hát te meg ki vagy, és mit akarsz itt? – kérdeztem.

– Nem ismersz meg, hölgyem? – kérdezett vissza kétségbeesett képpel, valami elképesztő quáboai tájszólásban, amit hirtelen alig értettem meg. – Thyl vagyok, asszonyom! Én tanítottalak, hölgyem, lovagolni!

Még így is pár pillanatig tartott, míg eszembe jutott az a quáboai parasztgyerek, akivel első utamon találkoztam. Nohát, gondoltam, és még egyszer végigmértem. Tényleg hasonlított egy kicsit az emlékeim közül előbukó, megfakult arcra.

– Aha. Emlékszem – jegyeztem meg végül, mire megkönnyebbülten fújta ki az addig bent tartott levegőt. – És mit keresel itt?

– Elszöktem otthonról – felelte lehajtott fejjel, miközben szakadt kabátja ujját morzsolgatta. – Hogy világot lássak! És szeretném... szeretnék a hölgy szolgálatába állni!

Önkéntelenül is felvetettem a fejem, és jót kacagtam. Aztán lehuppantam az asztalom mögé, és ismét ránéztem.

– Hogy is hívták azt a cselédet, aki akkor kijött elém a faluba?

– Gatonnak, a vén Gaton volt az – felelte röpke, hökkent szünet után.

– És mit is mondott ő neked rólam? – vizsgáztattam tovább. Mert bizony elképzelhetőnek tartottam, hogy így akarnak a nyakamba varrni egy kezdő orgyilkost, vagy kémet.

– Hogy a hölgy majdnem megölte, és a vén Gaton erre azt hitte, hogy Sytisben ez így szokás – válaszolt a gyerek készségesen. Ennyit már elégnek éreztem személyazonosságának igazolására, hát tovább léptem.

– No és mihez is értesz, fiam?

– Hát a lovakhoz! – nézett rám büszkén. Tehát semmihez, fordítottam magamban. Ám nem tartottam veszettnek az ügyet, a gyerekben a jó szolga két legfontosabb tulajdonságából — hűség és hasznosság! — egy megvolt. Én legalábbis feltételeztem, hogy hűséges lenne hozzám, ha már eljött utánam a világ távolabbi végéről! Csak arra kell ügyelni, hogy ne zavarja meg a fejét a nagyváros, de ez megoldható.

Ám ez még nem változtatott azon, hogy semmire sem használhattam.

– Hány éves is vagy?

– Tizenhat! – húzta ki magát, és úgy éreztem, ezzel ő arra gondol, hogy már felnőtt. Én viszont tudtam, hogy egy tizenhat esztendős gyereket még sok mindenre meg lehet tanítani.

– Jó, majd meglátom. Ma még maradhatsz – biccentettem, és behívtam a szolgát. Utasítottam, hogy lássa el a suhancot, aztán visszatértem a munkámhoz.

Másnap elküldtem Majához, egy kísérő levéllel, hogy legyen olyan kedves beíratni egy olyan harci iskolába, ami nem csak shagrinokat fogad. Külön felhívtam a figyelmét, hogy nem alapos, hanem gyors tanítást igényel a gyerek, és mihamarabb szeretném viszontlátni.

Maja postafordultával válaszolt, hogy elintézte az ügyet, és hogy ne türelmetlenkedjek, pár esztendő múlva remek harcosként fogom viszontlátni a kölyköt. Mintegy mellesleg megemlítette, hogy milyen régen is ivott tisztességes, sytisi teát.

Küldtem neki egy bálával.

Munkám megszaporodtával egyre kevesebb időm jutott kedvteléseimre, egy idő után már annak is örülhettem, ha holdnaponként egyszer kijutottam a Nascara quartisba, hogy Lionessel gyakoroljak egy kicsit.

– Ylla, alkalomról alkalomra sápadtabb vagy, bizonyos, hogy jó ez így? – feddett meg az egyik reggel.

– Átmeneti szervezési gondokkal küszködöm, de hamar túl leszek rajta! – mentegetődztem.

– Engedd meg, hogy felhívjam rá becses figyelmedet, ezen átmeneti szervezési gondok immár jó esztendeje tartanak, és nem hogy csitulna a baj, de úgy veszem észre, csak nehezedik a helyzeted! Például, mikor jártál utoljára színházban? – szegezte nekem a kérdést.

Lebiggyesztettem az ajkam.

– Talán két holdnapja...

– Vagy talán kétszer olyan rég? – utánozta hanglejtésem. – Ha jól hallottam, az Árnyak Házában még pár napig fellép az a társulat, ami állítólag egyenesen a Tiltott Kantonból jött, ahol maga a Napcsászár tapsolta meg játékukat! Talán még lehetne szerezni jegyet az előadásra.

– Á, sznoboknak való dolog! – legyintettem.

Elkerekedett szemmel nézett rám.

– Tehát ott a helyünk! – tárta szét értetlenkedve a karját. – Ylla, vetted észre, hogy némely kérdéshez már majdnem úgy viszonyulsz mostanság, mintha *vidéki* lennél?

– Nyugodtan mondd a szemembe, hogy quáboai paraszt! – förmedtem rá, fájt a feltételezés, talán leginkább azért, mert kissé igaznak éreztem.

– Ó, bocsásson meg, szép hölgyem, nem akartam a lelkébe gázolni! – hajolt meg visszakozva.

– Á, nem haragszom, egyetlen barátom! – mosolyodtam el, mire csúfosan elvigyorodott.

– És ezt kifejezendő, eljössz velem színházba, igaz? – nevetett rám.

Dühösen kaptam fel a fejem, ám már bezárult mögöttem az ajtó, ezt az invitálást már nem lehetett illendően visszautasítani. De csak magamat okolhattam figyelmetlenségemért, amit szépíteni nem nagyon lehetett, hát legalább büszkén fogadtam vereségem.

– Természetesen elkísérhetsz! – feleltem könnyedén, mire helyeslően bólintott.

– Holnap este érted megyek!

Az Árnyak Háza Sytis legnagyobb és legelőkelőbb színháza, magam elég ritkán jutottam el oda, fiatalabb éveimben a pénz, később pedig már inkább az idő hiánya miatt.

Aznap este Lioness páholyt foglalt, ami feltehetőleg egy vagyonba került, de persze nem hoztam szóba, hogy minek költ rám ilyen sokat, az elképesztő illetlenség lett volna. Hát átadtam magam a színészek játékának, és mit tagadjam, remekül szórakoztam. A

darab jó volt, a díszletek káprázatosak, a karakterek tökéletesen megformáltak. Pontosan úgy, ahogy az ember el is várhatja, ha már úgy dönt, hogy színházban tölti az estét!

A végén nyújtózkodva keltem fel, a hosszú előadás alatt teljesen elzsibbadt a lábam. Lioness is lassan szedelőzködött.

– Remek volt, hölgyem, vagy ön nem így látja?

– Valóban. Bár én túlzásnak éreztem, amikor a halász halála után oly hosszan tartott az a pantomimbetét – jegyeztem meg, de csak hogy kötekedjek. Az a pantomimbetét a legjobb volt, amit valaha is láttam, és pont akkor ért véget, amikor véget kellett érnie.

– Hah, hölgyem, ha így látja, akkor ön nem értette meg a darab eszmei mondanivalóját! – vette fel a kesztyűt Lioness, láthatóan örömmel fogadva a tét nélküli játékot. – Az volt ott a csúcspont, a dráma kibontakozásának pillanata. Azt nem lehetett... *összecsapni* – indított egy egyszerű vágással.

– Meglehet, de így elsikkadt egy kicsit az asszony bánata, mely pedig lényeges momentum volt a végkifejlet szempontjából! – védtem a csapást, és támadtam vissza azonnal.

Közben kiléptünk a páholyból, csatlakozva a népes tömeghez, mely lassú kígyó módjára a kijárat felé tartott.

– Szavai egy rég halott barátom emlékét idézik fel, aki, bár fáj ezt mondanom, de egyáltalán nem értett a festészethez, és mégis állandóan arról akart beszélni – tért ki oldalra Lioness, és onnan vágott.

– Úgy érzi, nincs méltó válasza meglátásaimra, és ezért igyekszik elterelni a szót a darabról? Ha ily hamar elfogytak érvei, adja fel! – hárítottam, majd szúrtam vissza könnyedén.

– Hölgyem, ebben igaza van, de... – kezdett visszavonulni, amikor hirtelen megakadt a szava. Tágra nyílt szemmel bámult valamire a hátam mögött.

Pillanatnyi habozás nélkül perdültem, de késő volt, ha Lioness nem ránt le, akkor az én hátamba állt volna bele az a tőr. Ám barátom időben félrelökött, így miután földet értem, sértetlenül gördültem át a vállamon. Közben önkéntelen mozdulattal nyúltam késemért, és amint az első fordulat után feltérdeltem, már dobtam is.

A fekete árny, ami talán egy negyed szempillantással ezelőtt vált ki a fal menti oszlopok közötti sötétségből, a mellkasára szorított kézzel bukott előre, és meghalt.

Körbenéztem, de a kép immár nem mozdult. Köröttem tarka csőcselék bámulta a váratlan látványosságot, bízva a rend és törvény oly csalóka védelmében. És nekik, a csillaglámpások fényében állva, tényleg nem volt sok félnivalójuk. “A háború az árnyak között folyik”, ahogy Nester Feris Tarezzi mondta oly gyakran.

Aztán a háttérben pár szolga tűnt fel, hogy elsimítsák a problémát. Csak a dolgukat végezték, ahogy eltakarították a holttestet, és én nem törődtem velük, letérdeltem Lioness mellé.

– Nem esett bajod, barátom? – nyúltam a karja után.

– Hát neked? – kérdezett vissza halk hangon, és kezembe kulcsolta kezét.

– Nekem nem, de... – kezdtem volna, ám ekkor Lioness visszahanyatlott. Bambán bámultam a tenyerembe, vér festette vörösre.

– Lioness!

– Hölgyemért meghalni... bármikor... – hörögte még, aztán elájult, ruháját egyre terjedő vörös folt mocskolta.

– Orvost! Megsebesült! – pattantam talpra, aztán félreálltam, hogy a szolgák hozzáférjenek. Rendezett sürgés vette kezdetét, ahogy az összeszokott cselédek elsősegélyben részesítették barátomat, és visszaállították a folyosó makulátlan tisztaságát, hogy semmi se zavarja meg az utánunk kifelé jövőket.

És bár szívem szerint mindent megadtam volna Lioness életéért, mégis tehetetlenségre kárhoztatva követtem őket az oldaljáraton, amin keresztül elvitték barátom testét.

Azt az éjszakát nem feledem, amíg élek! Kurtára vágott hajú, egyszerű ruhás orvos küzdött azon éjszakán legjobb barátom életéért, az Árnyak Házának egyik eldugott kis helyiségében, egy kopott csillaglámpás halovány fénye vetette árnyékok között, míg én a fal mellett álltam, és nem tehettem semmit!

Aztán eljött a hajnal, az orvos távozott, és egy szolga figyelmeztetett, hogy “Hölgyem, ideje indulnia!” Igaza volt. Hát egy tolont rendeltem, aztán a cselédek segítségével beemeltük a csónakba Lioness még mindig eszméletlen testét. Szomorú fáradtsággal bámultam a hajnali pára lassan oszladozó pamacsait, míg a Lélekút csatorna mentén álló panziók felé tartottunk.

Kopott egy negyede ez a városnak, pár emeletes, hámló vakolatú házak süllyednek ott lassan és megállíthatatlanul, a mohó víz hullámai pedig egyre magasabbra csapva, monoton eltökéltséggel mossák a kikötőköveket. Kispénzű aranyifjak, Lionesshez hasonló agglegények, vidékről Sytisbe költözött, család és patrónus nélküli nemesek bérelnek arra szobákat, és reménytelenül bíznak benne, hogy szerencsecsillaguk hamarosan elég magasra hág, hogy elhagyhassák a poshadó környéket.

Amint megérkeztünk, gyorsan elintéztem, hogy barátomat felvigyék a szobájába, és hogy állandóan legyen mellette egy szobaasszony. Orvosért is küldettem, aki majd rendszeresen felügyeli, és végül még pár érmét csúsztattam a panzió tulajdonosának a kezébe, azzal az ígérettel, hogy a napokban még visszanézek, és ha elégedett leszek Lioness állapotával, még többet is kaphat.

Aztán felmentem még barátom kétszobás lakrészébe, hogy elbúcsúzzak tőle. Ám hiába, Lioness még eszméletlen volt, ágya mellett már ott ült egy idősödő nő.

– Ne aggódjon, hölgyem, fel fog épülni! – bíztatott, és rám vetette foghíjas mosolyát. Biccentve adtam neki igazat, majd odadobtam neki is egy lint, aztán kisétáltam Lioness hálószobájából.

A másik helyiség, amit bérelt, szalonnak volt berendezve, pár elnyűtt karosszék, egy ódivatú asztal foglalták benne a helyet. A fal mellett polcos szekrény állt, rajta teméntelen, poros kacattal. Volt ott félbe törött teáscsésze, névre gravírozott ezüstkupa, és ahogy önkéntelenül is megfogtam és megforgattam, másik oldalán egy másik név tűnt fel; egy számomra ismeretlen, női név. A kupa mellett fakókék selyemszalag hevert, már olvashatatlan, de valaha nyilván messze csillogó, arany betűkkel hímezve, arrébb porcelán szobrocska állt, talán vadászó kutyát ábrázolt.

Hosszú percek múlva rezzentem csak fel, és végtelenül elszégyelltem magam, hogy betolakodtam barátom múltjába. Lehajtott fejjel, csendes léptekkel távoztam.

Talán a Lioness életéért való aggódás kötött le, de a Niladus Ház újabb kísérlete, hogy megöljenek, sokkal kevésbé rázott meg, mint az előzők. Vagy talán addigra már kezdtem megszokni a világ kegyetlenségét, nem tudom. Az biztos, hogy inkább csak figyelmeztetésnek tekintettem a dolgot, amolyan kis apró megjegyzésnek, hogy “itt vagyunk, figyelünk, és ne hidd, hogy valaha elfelejtünk!”

És magam sem felejtettem, de tenni egyelőre semmit sem tehettem. Bizonyítékaim nem voltak, az alaptalan vádaskodás pedig csak a legostobábbak sajátja, hát meghúzódtam az árnyékban és vártam. A nyüzsgő életű város pedig pár nap alatt elfelejtette az Árnyak Házában esett apró kis botrányt, és hamarosan engem is leginkább csak barátom betegeskedése emlékeztetett rá.

Amíg Lioness lábadozott, nem törődve üzleti ügyeimmel, sűrűn meglátogattam.

– Foglalkozz magaddal, és élj, amíg fiatal vagy, mert később ez egyre nehezebb lesz! – intett gyakorta, és láthatóan restellte előttem gyengeségét. Így általában nem sok időt töltöttem nála, de akármilyen zordan is zavart el, mindig újra jöttem, és mindig láttam a szemében felcsillanó örömöt, amikor beléptem szobája ajtaján.

És ha az ember már egyszer szakít magának egy szabad délutánt, az könnyen az estébe hajlik! Lionessnél tett látogatásaim után általában elcsavarogtam még egy ideig a városban, mulatókat látogattam, és felfrissítettem régi ismeretségeimet. Gondtalan aranyifjakkal mulattam együtt, a züllött város pedig örömmel ölelt keblére, hisz elegáns voltam, előkelő, és volt elverni való pénzem is.

Egy este találkoztam Jasper Neryssel is. Nem én ismertem fel őt, ő szólított meg, mikor épp hajóra vártam a Szikraeső előtti teraszon.

– Hölgyem, bocsássa meg tolakodásomat, de ön oly ismerős nekem, csak azt nem sejtem, hol láthattam! – hajolt meg.

Pár percig nekem is gondolkodnom kellett, míg eszembe jutott, hol találkoztunk.

– Ön párbajozott egyszer a bátyámmal, a kétfejű oroszlánnál, és le is győzte őt, olyan másfél éve. Én voltam Vianis segédje, a nevem Laryan Ylla, ha elfelejtett volna – segítettem ki.

Láthatóan felszikrázott a szemében az emlék, de tettetett közömbösséggel vont vállat.

– Bocsásson meg hölgyem, akkortájt igen sok alkalommal volt szerencsém győzni azon a téren! – dicsekedett. – Az ön bátyját már elfeledtem, ám szégyen égeti az arcom, hogy az ön szépségét is!

– Ah, nem gond, uram, sok dolgok történtek már azóta! – legyintettem.

– E régi emlék kapcsán megengedi, hogy elkísérjem? Veszélyes lehet ilyenkor egy ifjú hölgynek egyedül járnia a várost! – ajánlotta fel.

– Szívesen venném, ha elkísérne, de igazából magam sem tudom, hogy hova tartok!

– Akkor azt ajánlom, ön kísérjen el engem! – nyújtotta gálánsan a karját, aztán odaintette az csatorna sarkán épp beforduló csónakot, és meghívott egy pohár borra, no meg egy kellemes beszélgetésre.

Kedves volt, jó humorú, fiatal... de hát mit mentegetődzöm! Nincs abban semmi szégyellni való, hogy a szeretőm lett, mint ahogy utána még oly sokan mások is! Hisz fiatal voltam, és sokak szerint kedves, meg jó humorú...

Hát éltem, ha már alkalmam volt rá, és ragyogott körülöttem a csatorna vize, ahogy visszaverte a csillaglámpások sziporka fényét.

Bátyám volt az, aki ismét ráébresztett, hogy az élet nem csupán gondtalan mulatság. Pedig egyre csendesebben viselkedett, ahogy az ital lassan szétmorzsolta a testét, felőrölte akaratát és elméjét, és én már reménykedtem benne, hogy nem fog több bajt okozni.

Ám egy nap meglepő módon arra értem haza, hogy a tárgyalóteremben van, és ráadásul nem egyedül, díszes ruhás férfiakkal beszél, immár órák óta, hadarta a kétségbeesett cseléd. Nem haboztam rájuk nyitni az ajtót, de érkezésem pillanatában mintha jéggé fagyott volna a terem levegője, és megakadt az addig pergő tárgyalás.

Az idegenek — a Disra Ház emberei, ahogy bemutatkozásukból megtudtam — hamarosan távoztak is, és magamra hagytak Vianisszal.

– Ezek meg mit akartak? – kérdeztem élesen.

– Eh, mi közöd hozzá! Én vagyok ennek a rohadó családnak a feje, vagy mi! – morgott, és a kisszekrényhez botorkált, ahol a bort tartotta.

– Én pedig a te édes húgod vagyok, aki a hátán hordozza ennek a rohadó családnak az üzleti ügyeit! Tudnom kell, hogy mire készüljek! – csattantam fel, és kicsavartam a kezéből az üveget.

– Hé, add vissza! – kiáltott, és a borosflaska felé nyúlt, de elütöttem kezét. – Hé, szolgák! Valaki! Hozzatok italt, ti nyomorú csőcselék, szomjazom! – kiabált, de közben le kellett ülnie, mert remegtek a lábai. És persze, hogy egy cseléd sem mert bejönni, akkor már régen jobban féltek tőlem, mint tőle.

– Ha inni akarsz, akkor beszélj! Mit akartak? – sziszegtem, és letettem elé az üveget az asztalra, oly távol, hogy épp ne érje el.

– Add ide!

– Halljam, mit akartak?

– Megegyeztem velük! No, add ide! – emelkedet fel, hogy elérje a bort, de visszalöktem.

– Miben egyeztél meg velük?

– Elfogadnak minket hűbéresnek! Add ide! – nyögte ki, és mivel megrökönyödésemben mozdulni sem tudtam, elkapta az üveget, és jót húzott belőle.

– Te megőrültél? Hát minek a mi nyakunkra egy hűbérúr? – kiabáltam.

– Te is tudod, hogy pártfogók nélkül halottak vagyunk! Amióta a drágalátos Nesterek felfordultak, magunk maradtunk!

– Már évek óta magunk vagyunk, miért pont most kéne segítség után futnunk?

– Eddig annyi vagyonunk se volt, hogy évente egyszer berúghassak belőle, de mostanában érdekesen gazdagszunk, gondolod ez nem tűnt fel másoknak? Hová tetted azt a briliáns, megcsalhatatlan eszed, Yl húgocskám? – sziszegte.

Persze, tudtam, hogy valamelyest igaza van, hogy immár elég értékes zsákmány vagyunk, hogy valaki lecsapjon ránk, és ennek megelőzésére tényleg nem lenne rossz megoldás, ha hűbérurat választanánk. Ám ez egyben azt is jelentette volna, hogy az illető Ház a nyakunkra telepedik, megfojt minket. És én erősen bíztam benne, hogy pár esztendőre még békénk lehet, pártfogók nélkül is. Persze, ezzel nem kevés kockázatot vállaltam, de ahogy Nester Feris Karon mondta gyakorta, általában az üzletben a kockázat és a nyereség mértéke egyenesen arányos.

Arról nem is beszélve, hogy a Disra Ház a Seroi Ház hűbérese volt, akik a Niladusok csatlósai voltak... Minő érdekes véletlen!

– Nem örülnék neki, ha megegyeznél velük – jegyeztem meg halkan, de ő felpattant, és a falhoz csapta a félig még teli üveget.

– Márpedig holnap aláírom azt a rohadt szerződést, akármit is kárálsz nekem, te szuka! – kiabálta, és kirohant.

Világos volt, hogy ezt nem hagyhatom, és afelől sem voltak kétségeim, hogy a rábeszélés szelíd eszköze immár hatástalan.

Meggyőződésem, hogyha jobban odafigyeltem volna Vianisra, ha igyekeztem volna jobban kézben tartani sértődékeny, kisebbségi érzésekkel küszködő lelkét, akkor sem lett volna a dolog elkerülhető, legfeljebb elodázhattam volna a végső döntést. De ennyi idő távlatából ez már igazán mindegy, és bizony mondom, hogy egy csepp lelkiismeretfurdalásom sem volt ennek kapcsán soha.

Azon nap délutánján, mikor Vianis a Disra Ház küldötteivel tárgyalt, elmentem vásárolni egy-két apróságot. Pár ritka fűszert, ami épp elfogyott, egzotikusabb teákat, illatszereket, miegymást. Egy herbalista üzletében is jártam.

– Köhögésre ha tudna ajánlani valami erősebb szert... – érdeklődtem bátortalanul, és az általa felsorolt füvekből választottam is. – Azt, amit harmadiknak említett... Ismerős a neve, mintha az apám is azt használta volna, és neki jót tett...

Felszerelkezve mindezen dolgokkal hazasiettem, és korán lefeküdtem aludni. De amikor lecsendesedett a ház, köpenyt kaptam a vállamra, és lementem a konyhába. Gyorsan elkészültem munkámmal, Nester Ghíltan Myra rég hallott receptjét követve, aztán elővettem egy borospalackot, és üvegének szájára kentem a főzetből pár cseppet.

Végül előre állítottam az üveget, és bíztam jószerencsémben. Azt tudtam, hogy Vianis első tette minden reggel az ágya mellé készített flaska kiürítése, és hogy ezen üveget egy szolga viszi fel neki hajnalban. Joggal remélhettem, hogy a cseléd aznap az általam előkészített palackot fogja választani.

Mindezek után eltüntettem ottjártam nyomait, és immár tényleg lefeküdtem aludni. Vianis pedig másnap délre belázasodott, minek okán magam voltam kénytelen fogadni az érkező küldötteket.

– Mély sajnálattal kell közölnöm önökkel, hogy testvérbátyám megbetegedett! Talán, ha visszajönnének pár nap múlva, kedvezőbb állapotban találnák! – hajlongtam a fogadóteremben.

– Igen fontos ügyben kell vele tárgyalnunk, mely az ön teljes családját érinti, Laryan Ylla kisasszony. Feltétlenül beszélnünk kell vele! – jelentette be a küldöttek vezetője, büszke tartású, csöpp hatalmára rátarti ember.

– Bátyám nincs eszméletén, így nem hiszem, hogy értelme lenne őt zavarni! – vontam össze a szemöldököm haragvón, de aztán azonnal elmosolyodtam. – Ám természetesen az urak kérése számomra parancs, és örülök, ha tehetek önökért valami!

– Akkor vezessen a családfőhöz! – parancsolta a küldött, én pedig szó nélkül engedelmeskedtem. Hisz ugyan mit árthatott, hogy látják Vianist nagybetegen, lázában félrebeszélni?

Azért hosszan megszemlélték, aztán célozgattak rá, hogy esetleg, amíg bátyám nem vezetheti a családot, én talán képviselhetném, de ezt gyorsan elutasítottam, hisz nem volt ilyen meghatalmazásom. Végül beletörődtek kudarcukba, jobbulását kívánták, és a lelkemre kötötték, hogy amint bátyám jobban lesz, értesítsem őket, majd távoztak.

Vianis egy jó holdnap múltán kezdett csak el lábadozni, de először olyan gyenge volt, hogy még beszélni sem tudott.

– Remélem, hamarosan jobban leszel! – bíztattam, ágya szélén ülve, kezemben a hideg borogatással.

– Ah. Ugye, itt jártak már? – kérdezte zavaros hangon.

– Kik? – kérdeztem vissza, és nem akaródzott megérteni, mit akar.

– A Disra Ház emberei. Itt jártak, és te elküldted őket, igaz? – nézett rám vádlón.

– Tényleg itt jártak, és tényleg elküldtem őket. De vissza fognak jönni, és ha akarsz, megegyezhetsz velük – jegyeztem meg, és a homlokára fektettem a hidegvizes kendőt. – Bár én még mindig ellenzem az ötletet.

– Én viszont alá fogom írni azt a papírt. Érted? – morogta.

– Ha így látod jónak – hagytam rá. – És most vedd be szépen az orvosságod! – nyúltam az üvegcse után, de ellökte a kezem.

– Meg akarsz mérgezni, te szuka! De hiába, ennek a családnak én vagyok a feje, hallod! – hörögte rekedten, majd lehanyatlott.

– Ha úgy látod – vontam vállat, majd az üveget felkapva kimentem. A folyosón egy cseléd jött szembe, egy intéssel megállítottam.

– Az úr orvossága... – nyomtam a kezébe a fiolát, és minden további magyarázat nélkül elsiettem.

Így tiszta lelkiismerettel állíthatom, hogy nem én adtam a halálos mérget bátyámnak, és egyetlen szolgára sem parancsoltam rá, hogy ezt tegye. Vianis pedig másnapra meghalt. Nem szenvedett sokat, ebben biztos vagyok, és sose bántam meg, hogy félreállítottam az útból, amikor terhes lett jelenléte.

Hisz, ahogy már említettem, a holtakat, emlékükkel együtt, gyorsan tovasodorja a víz...

Felállok az asztaltól, teszek pár lépést, de izmaimban nem enged fel a zsibbadtság.

Bizony, egyre kevésbé bírom én az ilyesmit! Ám kár sírni az ember feje felett elszállt esztendők számán, ha azok nem cél nélküli lézengéssel teltek, ha maradt mögöttük bármi kicsiny kis érték is! Én pedig szép eredményeket tudhatok magam mögött, gondolom, aztán az utolsó lapra nézve gúnyosan elmosolyodom.

Nos, Vianisról sem hazudtam a papírnak! Valóban igaz, hogy sosem éreztem lelkiismeretfurdalást bátyám halála miatt! Hiszen figyelmeztettem, hogy nem válogatok az eszközökben, és megadtam neki a lehetőséget, hogy visszavonuljon. Nem tette, hát halnia kellett, mint utána még oly sokaknak, mert ezt kívánta a család érdeke!

És van ennél komolyabb érv? A Ház jövője, vagyona, hírneve sokkal súlyosabban esik latba, mint az egyén boldogulása, vagy élete. Egy nemes nem habozhat a családért meghalni, vagy akár élni érte, egy hosszú, kötöttségekkel teli életet, mely során saját vágyai háttérbe szorulnak a Ház érdekei mögött... De ez messze vezet, erre most nincs időm!

Hát megcsinálok pár lépést a Vadászó Sólyom gyakorlatából, hogy tovaűzzem a lábamban szurkáló ezer kis tűt, aztán visszaülök, és írok tovább.

Vianis halála után lényegesen könnyebb lett a helyzetem. Immár formailag is én voltam a család feje — egy egyszemélyes, patrónusok nélküli család teljhatalmú ura. Mondhatom, nagy karrier! Ám nem aggódtam, mert üzleti ügyeink egyre jobban mentek.

Kíjlan hamarosan célozgatni is kezdett rá, hogy soknak érzi munkáját.

– Úrnőm, ne haragudjon, de annak az iratnak az átnézésére már nem volt erőm, úgy hajnali három és négy között... De bocsánatáért esedezem, hogy ily lusta voltam, és lefeküdtem aludni napfelkelte előtt! – hajlongott teljes komolysággal, ám a hangjában éreztem, hogy az örök távozást fontolgatja.

Hát elhatároztam, hogy felfogadok mellé egy segédtitkárt, ami új probléma volt. Mert hol talál az ember Sytisben megbízható embert? Nos, az árnyékok legmélyén, esetleg.

Így felkerestem Moma asszonyt, a titokzatos, öreg hölgyet, aki a Kétszél fórum és a Lobogók csatornájának sarkán álló szabóság mögött lakott. Kertelés nélkül őutána érdeklődtem a szabómesternél, aki be is vezetett a hátsó udvarról nyíló kis szobába. Mikor előadtam kérésem, az öregasszony hosszan bólogatott.

– Megbízható titkár! Igen, úgy van az, a jó ember vagyont ér!

– Ezzel magam is tisztában vagyok, asszonyom, és nem sajnálom érte az összeget, amit megnevez! – hajoltam meg, mintha csak valami nemes úrral tárgyalnék, egy nagyobb üzlet kapcsán. És így is volt, bár igazából nem tudhattam, miféle származású az öreg hölgy.

– Eh, pénz, minek az! – legyintett könnyedén. – Szívességből teszem! De nem *neki* szívességből! – emelte fel fenyegetően mutatóujját.

– Értem, asszonyom! Sosem feledem, hogy mit tett értem, és hálám örökkön kísérni fogja, remélve, egy nap magam is tehetek valamit asszonyomért! – fogadtam el az ajánlatot.

Rá két nappal szeplős suhanc jelentkezett nálam. Hiaernek mutatkozott be, és nevető szemekkel vallotta, hogy ért a titkári teendőkhöz, továbbá szívesen vállal nálam munkát. Kissé félve fiatalságát beosztottam Kíjlan mellé segédtitkárnak, de hamarosan eloszlatta aggodalmamat.

Tényleg értette teendőit, megbízhatóságát pedig Moma asszony garantálta. Hű volt, és hasznos. Ráadásképpen pedig jó kedélyű, sosem bírta ki, hogy ne tréfálkozzon, néha szinte már az illendőség adta kereteket feszegetve.

Máig nem bántam meg, hogy felvettem.

Miközben saját életem rendeztem, figyelemmel kísértem fogadott testvéreim sorsának alakulását is. A szép Níkével folyamatos üzleti kapcsolatban álltam, Majával pedig rendszeresen leveleztem. Már késő nyárra járt az idő, mikor meghívtam magamhoz Lasiert is.

A valaha szemtelen képű, harcias kis Lasier nem sokat változott, csak a szeme szegletébe gyűlt néhány ránc, de változatlan magabiztossággal és optimizmussal szemlélte a világot. Természetesen üzleti ügyben találkoztunk — mi másért is! — ám a közös emlékek felemlegetésével kezdtük a tanácskozást, és majd egy óra múlva tértünk csak át a komoly dolgokra.

– Nos, miért vágytál ismét látni az arcom, gyönyörű Ylla?

– Van egy előnyös ajánlatom a számodra! – álltam fel az asztaltól, és az ablakhoz sétáltam. A tárgyalóteremben beszélgettünk, és addigra már vagy fél üveg bort is elfogyasztottunk.

– Hah, az ilyen kezdet mindig rossz véget ígér! Ám ne kímélj, mondd, mit akarsz! – vetette fel a fejét színpadias hősiességgel.

– De ez valóban jó ajánlat! Hajóbérletről van szó – kezdtem neki.

Vállat vont, és legyintett.

– Ha hely kell, szívesen kölcsönzök, nekem van elég. Néha szinte azt sem tudom, mivel töltsem ki.

– Nem, nem ilyesmire gondoltam. Tudom, hogy sok hajón érdekelt vagy bizonyos mértékig. Egy ládányi hely itt, egy másik ott, ilyen-olyan útvonalakon... De tudod, ez egyszerűen *kisstílű* dolog.

Erre már felkapta a fejét.

– Mivel vádolsz, te kígyónyelvű nőszemély?

– Semmivel, drága jó Lasier, semmivel! – visszakoztam felemelt kézzel. – Épp csak megemlítettem, hogy nem célszerű felaprózni a vagyont.

– Hm, egyszer hallottam egy családról, aminek ez volt a legkedveltebb üzleti stratégiája – vonta össze a szemöldökét, és az én lelkemen is árnyék futott át a Nester Házra való célzás nyomán.

– Ó, az a család nyilván más helyzetben volt, mint amiben mi vagyunk! – legyintettem azért könnyedén. – Mondd, gondoltál már arra, hogy kibérelj egy teljes hajót? – szegeztem aztán neki a kérdést.

– Minek? – nézett nagyot. – Mondom, hogy nem tudnám megtölteni áruval!

– De én igen! Egy Apologeta-Stílis vonalon közlekedő vitorlásra gondoltam, ami ardún cédrust szállítana a rizszabálókhoz. Visszafelé én nem tudok semmit rakodni rá, de te csak találsz bele valami árut! Ha meg nem, hát Maja bizonyosan. Tudom, hogy amúgy is szállítasz neki. Szerintem meg tudnánk egyezni a költségek elosztásában – tettem meg ajánlatomat.

Hosszan gondolkodott rajta, aztán lassan megrázta a fejét.

– Nem tartom jó ötletnek, hogy pont mi hárman kezdjünk közös vállalkozásba...

– Hogyhogy pont mi hárman? – kérdeztem rá élesen.

– Érted te ezt! – mordult fel, és zavarában a borosüveg után nyúlt.

– Nos, arra gondolsz, hogy mi hárman, Nester rokonok? – kérdeztem nyíltan, mire megrándult az arca, és letette az épp felemelt üveget. Önkéntelenül is körbe nézett, de engem nem zavart, hogy esetleg valaki hallgatódzik, nyugodtan folytattam.

– Pont ez a legfőbb ok, amiért érdemes közös üzletbe kezdenünk! Hisz Feris Ghati nem véletlenszerűen osztotta fel a vagyonát. Bár azt mondta, hogy nem kívánja tőlünk az együttműködést, de úgy szervezte, hogy egymás nélkül ne tudjunk boldogulni! – jelentettem ki.

Lasier feszengve nézett körül, aztán csak megszólalt.

– Lehet, de... gondolj az ellenségeinkre! Bizonyosan bölcs dolog ilyen nyíltan összefognunk?

– A Niladus Házra célzol? – mondtam ki még egy nevet, amit nem volt bölcs hangoztatni.

– Igen – nyögte, és most már nagyon zavarban volt.

– Nos, szerintem ők már most sejtenek mindent, *majdnem* mindent, egy egyszerű megállapodás hármunk között már nem szítja tovább gyanújukat. De épp ezért, mert tisztában vannak a játék lényegével, nem is fognak ellenünk tenni egy ideig. Szerintem kivárják, hogy a teljes Nester vagyon a mi kezünkbe kerüljön, és csak aztán csapnak le ránk. Hisz mi okuk lenne minket bántani, amíg nincs tudomásuk a jogok nagy részének hollétéről, csak azt tudják, hogy azt mi meg fogjuk kapni? – érveltem.

Lasier hosszan hallgatott.

– A vakmerőségig merész vagy! – sóhajtotta végül.

– Eh, megeshet, és? De legalább kihasználom az élet adta helyzeteket! Akarsz velem társulni, vagy elvackolod magad valahol, ahol azt hiheted, hogy biztonságban vagy, holott...! – legyintettem lemondóan, és igyekeztem minél több megvetést belesűríteni az egyszerű gesztusba. Aztán az asztalra támaszkodtam, és mélyen előre dőlve, szigorúra összehúzott szemmel folyattam.

– A Niladusok keze messze ér! Csak abban bízhatunk, hogy egyelőre még nem akarják kinyújtani felénk. És ha már úgysem, akkor meg miért ne igyekeznénk egy kicsit nagyobb vagyont gyűjteni? Hamarosan nagy szükségünk lesz a pénzre!

Lasier hosszan nézett rám, aztán csak elfordult, és töltött magának.

– Gondolom, hogyha a fejedbe vetted, hogy akarsz bérelni egy hajót Apologeta és Shagír között, akkor azt meg is fogod tenni, mert makacs vagy, mint maga... na, mint tudod ki! És ha már úgyis belevágsz, akkor miért ne részesülnék én is haszonból, nem? – döntött végül.

Mosolyogva ültem vissza a helyemre.

– Jól beszélsz! Azonnal behozatom a papírokat, és megtárgyalhatjuk a részleteket is!

– Várj! – intett le. – Mielőtt belevágnánk, egy dolgot szeretnék még tisztán látni. Honnan fogunk megfelelő hajót keríteni?

– Nem lehet nehéz... – kezdtem volna lassan, de a szavamba vágott.

– Persze, csak az a gyanúm, jóval olcsóbb a helyszínen intézni az ilyesmit.

Értettem a célzást, de ebben a kérdésben nekem is megvolt a magam elképzelése.

– Nos... akár oda is utazhatsz! – vágtam ki végül.

– Hah! Ylla, te elképesztő vagy! Miért pont én? Miért nem te?

– Nézd, nekem mostanában rengeteg a dolgom... – kezdtem volna mentegetődzni, de közbevágott.

– Épp mint nekem! Nem, hölgyem, mindkettőnknek egyformán oka lehet maradni, így azt javasolnám, egy nemes viadalban döntsünk a kérdésről! – emelte fel büszkén a fejét.

De nekem nem tetszett ez az ötlet, én arra vágytam, hogy ő menjen.

– Nézd, Lasier, ha párbajban akarsz dönteni, én készségesen elismerem, hogy te vagy a jobb vívó; tehát ez a megoldás nem igazságos! – ráztam a fejem, ám Lasiert nem jött zavarba.

– Nem kardpárbajra gondoltam! – nevetett rám, és elővett a mellénye belső zsebéből egy pakli kártyát. – Hölgyem, mit szólna egy játszmához? A vesztes utazik Ardúniába, ahol véres verejtékkel megszervezi az üzletet, míg a győztes itthon lógatja a lábát, és nincs más dolga, mint lefölözni a hasznot! – javasolta.

Nos, rövid győzködés után belementem, mivel egy kártyapartiban egyenlő esélyekkel küzdhettem meg vele. Bíztam szerencsémben, de az ez egyszer cserben hagyott! Vagy talán a sors rendelése volt... így utólag már inkább ezt hiszem!

Mert persze veszítettem, minek következtében hamarosan egy ardún vitorláson utaztam, egyenesen bele a nagy semmibe, a világ legtávolabbi végének irányába!

Hát Apologeta érdekes egy város!

Széles, kövezett utcák, pár emeletes, masszív épületek — szintén kőből, piros cseréptetővel — és bármerre is fordul az ember, bizonyos lehet benne, hogy a látóterébe fog esni néhány templomtorony. A város is tele van fekete csuhás szerzetesekkel, akik két-három fős csoportokban járnak, mellkasuk előtt összefűzött kézzel, lehajtott fejjel, és a köznép úgy tér ki előlük, mintha holmi nemes urak lennének!

Mivel tanulmányaim során természetesen az ardún birodalomról is szó esett, így sok furcsaságra fel voltam készülve. Ruhatáramat főleg brokátból és bársonyból válogattam, hanyagolva az errefelé nem túl divatos selymet, és mivel tudtam, hogy az arcfestés erre nem szokás, hát ezen a téren is visszafogtam magam, és mindössze a szemem emeltem ki pár egyszerű vonallal. A hajamnak is egy errefelé feltűnésmentes, szőkésvörös árnyalatot választottam.

Azt viszont csak a hajóból kilépve fogtam fel, hogy mit is jelent valójában nevelőm azon odavetett félmondata, hogy ez az ország "meleg éghajlatú". Bár már késő őszre járt az idő, de ennek ellenére oly forróság ölelt körül, amint mögöttem maradt a tenger hűs lehelete, ami Sytisben csak a nyarak derekán tombol. Legyezőmmel próbáltam magam hűsíteni, miközben utazóládáim mellett állva vártam, hogy végre megjelenjen az elém küldött szolga. Elképesztő modortalanságnak éreztem, hogy megváratnak, és biztos voltam benne, hogy nem fogom szó nélkül hagyni az esetet!

De még jó negyed óráig bámulhattam a kikötő forgatagát, a cipekedő rakodómunkásokat, és ordibáló felügyelőiket, míg értem jöttek. Egyszer csak egy robosztus paripán ülő, csillogó vértezetet hordó férfi tűnt fel a tömegben. Álla alá lógó, vörös bajusz, szigorúan csillogó tekintet tette jellegzetessé arcát. Valami szolgafélék kísérték, szintén lovon, meg egy nyitott, kétüléses hintó is feltűnt mögötte, bár abban senki sem ült.

Egyenesen elém léptetett, aztán megállt, és szótlanul végigmért. Nos, ekkor tudatosult bennem először, hogy miért ér egy telivér dún paripa a súlyának megfelelő ezüstöt. A marjáig sem értem, mellső lába pedig a combomnál is szélesebb volt, és dühösen prüszkölt, ahogy megérezte idegen szagom. Szolíd aggodalmat élesztett szívemben közelsége.

Miután felmértem a lovat, felemeltem a fejem, és kérdőn néztem a lovasra.

– A hölgy a sytisi Laryan Ylla úrnő, aki Alton atya vendégeként érkezett Apologeta szent városába? – kérdezte ardún nyelven. Mély hangja volt, lovához és termetéhez méltón magasztos és büszke.

– Valóban, jó uram, Laryan Ylla lennék – feleltem.

Erre egy könnyed mozdulattal leszállt lováról, majd féltérdre ereszkedett, de nem érintette tenyerével a földet, jelezve, nem tartja magát szolgának.

– Az én feladatom, hogy az úrnőt Alton atya érseki rezidenciájára kísérjem. Kérem, szállj be a hintóba, hölgyem, az atya már vár minket! – nézett rám, de persze nem mozdultam, csak vártam egy kicsit. Láthatóan nem értette meg mire, én meg nem voltam olyan hangulatban, hogy kedvem lett volna kisegíteni.

– Kérném hogy... szállna fel... a hintónak – próbálkozott újra, kis, zavart szünet után, immár anyanyelvemen, elképesztően szabadon bánva a nyelvtannal.

– Köszönöm figyelmességed, lovag, de jól beszélem a helyi nyelvet – feleltem ardúnul, és bíztam benne, hogy nem érződik nagyon sytisi akcentusom. És persze nem mozdultam.

– Akkor megtudakolhatnám, hogy mire vársz, Laryan Ylla úrnő? – kérdezte végül tanácstalanul.

– Ne érezd úgy, hogy figyelmeztetnélek, uram, vagy hogy esetleg az illendőség szabályaira emlékeztetnék bárkit is, ez távol álljon tőlem, de mintha elfelejtettél volna bemutatkozni, lovag – néztem rá nagy, ártatlan szemekkel.

Belevörösödött.

– Én Alton atya szolgálatában jöttem, ajkamon az ő nevével!

– Ah, tehát te egy név nélküli szolga vagy! – mosolyodtam el, aztán elléptem előle, és felkapaszkodtam a kocsiba.

– Intézkedj a csomagomról, meg a cselédeimről is! – szóltam még vissza, pimasz szemtelenséggel elhagyva megszólítását, ami a primitív ardún nyelvben a magázást helyettesítő formula, és hátradőltem. Mai eszemmel csodának érzem, hogy nem ölt meg.

De akkor épp dühös voltam, hogy megvárattak, utáltam magam izzadtságszagomért, és még a napot is gyűlöltem, amiért az arcomba szórta forró sugarait. A férfi pedig, miután leküzdötte indulatait, felrakatta csomagjaimat a hintóra, majd két szolgálómat is felpaterolta a kocsis mellé, és előre lovagolva vezetett Alton atya érseki rezidenciájára.

Nos, az a érseki rezidencia inkább palota volt, karcsú tornyokkal, csúcsíves, üvegmozaikos ablakokkal — de hát miért pont az ardúnok neveznék a dolgokat a nevükön ezen az ezerszínű Napkeleten!

Háromszobás lakosztályt kaptam az első emeleten, amit rögtön megérkezésem után birtokba is vehettem. Három hatalmas, egyszerű berendezésű terem volt, a falakat fehér szövetből való, hímzett szőnyegek díszítették, amik vitorlás hajókat és páncélban küzdő lovagokat ábrázolt, gyerekesen elnagyolt módon. Mindhárom teremben jókora kandalló állt, de szerencsére nem égett bennük a tűz. El nem tudtam képzelni, hogy mi szükség lehet rájuk ebben a forró országban, végül úgy magyaráztam meg jelenlétüket, hogy az ardúnok ezek szerint bolond mód majmolnak mindent, ami dún, legyen az építészeti stílus, öltözködési szokás, vagy akár életfilozófia.

Nem tudván, mennyi időm van, gyorsan rendbe szedtem magam, aztán csak vártam, hogy Alton atya végre magához hívasson. De csak egy szolga keresett fel, és a papocska üzenetét hozta, melyben az kimentette magát, hogy egyelőre nem fogadhat, mert, ugye, bokros teendői...! És hogy sajnálja. Én is sajnáltam, de már nem tudott idegesíteni. Visszaüzentem, hogy megértem, és hogy remélem, mihamarabb sort tud keríteni a találkozásra, amit epedve várok. A szolga — kurtára nyírt hajú, magas csizmás fickó — hajlongva távozott, én még kivártam vagy két percet, és magam is elmentem.

Eszemben sem volt várni arra, hogy egy pap időt szakítson rám! Bár persze tudtam, hogy az istenek — pardon, az egyetlen isten! — földi szolgái egy kicsit másként ítélik meg evilági helyzetüket az ardún birodalomban, mint Abryss egyéb részein. Igen, arrafelé az egyház hatalom, és tagjai, ahelyett, hogy csendes meditációval, meg a világ rendjén való töprengéssel töltenék idejüket, inkább ezen világi rend felforgatásán ügyködnek.

Például az Apologetában székelő pátriárka egyenrangú félként száll szembe a Catellában élő ardún királlyal, és ott marják egymást, ahol tudják! Ardúniában nem ezer Ház, hanem az uralkodó és a papok küzdenek a kereskedelmi jogokért, és ezen kétpólusúság rányomja a bélyegét a mindennapokra is.

Ám mindezek ellenére eszemben sem volt Alton atyára — akihez egy sytisi ismerősöm ajánlott be — várni. Hát meghagytam a két magammal hozott cselédlánynak, hogy rendezzék el a csomagjaimat, majd egyszerűen kisétáltam a palotából. A kapuőrök, két alabárdos fickó, hökkenten mértek végig, ahogy elléptem közöttük, és már magam mögött hagytam őket, amikor az egyik utánam szólt.

– Úrnőm!

– Igen? – fordultam vissza, és érdeklődve végigmértem.
– Hova indulsz, úrnőm?
– Mi közöd hozzá, katona? – kérdeztem, és kivártam, hogy újra szólni próbáljon, de amint kinyitotta a száját, folytattam. – Tán foglya vagyok a palotának?
– Nem... – nyögte zavartan.
– Hát akkor mivégre mersz megszólítani? – érdeklődtem tágra nyílt szemmel.
– Csak a biztonságod érdekében, hölgyem...
– Köszönöm, tudok magamra vigyázni! – csaptam az oldalamra kötött kardra, és hátat fordítottam neki. Persze tudtam, hogy a helyi szokások szerint a férfiak errefelé úgy óvják a hölgyeket, mintha azok holmi gyenge virágszálak lennének, de én sosem tartottam magam gyengének, és nem igényeltem ilyesfajta gondoskodást.
Hát nekivágtam a városnak, egyedül, és el nem tudtam képzelni, hogy bajom eshet. Mivel pedig a hajók érdekeltek, egyenesen a kikötő felé indultam. Hamar feltűnt, hogy a köznép nem tér ki előlem oly gyorsan, mint ahogy azt Sytisben megszoktam, és hogy úgy bámulnak rám, mintha valami utcai mutatványos lennék. Ma már tudom, hogy a legnagyobb hiba az volt, hogy nem lovon mentem. Az ardún embereknek a “nemes” automatikusan azt is jelenti, hogy “lovas”.
Ennek ellenére gond nélkül elértem a kikötőt, ahol megcsodálhattam az öböl vizén várakozó hajókat. Akkor még nem igazán értettem az ilyesmihez, de azért gondosan megszemléltem őket, igyekeztem megtalálni azon részleteket, amiben hasonlóak voltak, és felmérni azt is, hogy miben különböznek.
Közben végigsétáltam a parton, a dokkok, raktárak, és a széles teraszú kocsmák mentén. Lassan a nap is lebukott a hegyek mögött, de nem igazán tűnt fel, hogy sötétedik. Sytisben az ilyesmire nem kell figyelni, ott alkonyatkor felizzanak a csillaglámpások! És amúgy is meglehetősen elmerültem a látványban, aztán végül még választottam is, illetve tulajdonképpen megtetszett az egyik hajó.
– Te! Ismerős vagy errefelé? – szólítottam meg egy szakadt ruhás férfit, aki épp az utamba került. A fickó többedmagával ült az egyik kocsma teraszán, és elsőre nem is értette, hogy hozzá beszélek.
– Igen, te! – erősítettem meg, hogy őt kérdeztem.
– Há', ismerős lennék – morogta, és összevonta a szemöldökét.
– Akkor mondd meg, kié az a hajó? – érdeklődtem tovább, arra a vitorlásra mutatva, ami megtetszett.
– Há' nyilván a pátriárkáé – válaszolta a fickó nemtörődöm módon. Még el is néztem volna neki szemtelen hanglejtését, és szó nélkül otthagytam volna, amikor visszakérdezett.
– Osztán minek köll ez a kisasszonykának?
Hökkenten végigmértem, társaságával együtt, de továbbra is egyszerű matrózoknak, közrendűeknek tűntek, akik csak pár pohár bort meginni gyűltek össze a hosszú nap után. Olyanoknak, akikkel nem óhajtottam szóba elegyedni. Hát figyelmen kívül hagyva érdeklődését, elfordultam, és tovább mentem.
– Hé, a kis sytisi dáma orrát bántja az egyszerű ardúnok szaga? De a pénzünk, az jó neki, igaz? – kiáltott utánam.
Megálltam, aztán lassan, nagyon lassan megfordultam.
– Tessék? – kérdeztem halkan és egyelőre érdeklődő hangnemben.
A fickó felpattant, és tett egy lépést felém.
– Csak harácsolni tud minden sytisi kutya! De azt mondom, kotródj innen, amíg jó a kedvem! – fenyegetett meg. Nevetséges volt, és picit töprengtem is rajta, hogy most belemenjek egy ilyen megalázó helyzetbe — szóváltás egy részeg matrózzal, micsoda pletyka lenne belőle Sytisben! — vagy inkább hagyjam az egészet. De végül nem hagytam.
– Gyere csak ide! – intettem neki csendesen.
Hátranézett, és mivel cimborái nevetve bíztatták, elém lépett.
– Mi köll? – kérdezte felvetett fejjel, én meg arcon csaptam. Számított rá, és kivédte a pofont, de közben ballal úgy gyomron vágtam, hogy összegörnyedt. Egy gyors rúgással küldtem vissza cimborái közé, akik leesett állal bámulták a nem várt fejleményeket.
– Van még valakinek valami mondanivalója? – kérdeztem, és csípőre tettem a kezem. Páran tettek néhány tétova mozdulatot, de nem tűntek túl határozottnak, hát nem nyúltam fegyverem után.
Hisz Nester Feris Sygra gyakran hangoztatta, “ha előveszed a kardod, akkor használd is!”, és én nem akartam túl nagy kárt tenni idegen nemesek szolgáiban. Az eszembe sem jutott, hogy ennél nagyobb lenne a tét! Hát csak vártam, ők pedig lassan meghunyászkodtak haragvó dühöm előtt.
– Helyes – morogtam végül, és hátat fordítottam. Hiba volt.
Amint levettem róluk felháborodástól lángoló tekintetem, azonnal megélénkültek, és többen is utánam mozdultak. A felcsapó zaj figyelmeztetett, perdültem és kitértem, de így is csak hajszállal kerültem el egy felém szálló cserépkupát. Ketten már rajtam is voltak, és nem volt helyem kardot ránt ani.
Késem magától csúszott a kezembe, és sebet ejtettem az egyiken, aki nagyot kiáltva hátra tántorodott. A másik ököllel ütött meg, visszaszúrtam, és még őt is harcképtelenné tettem, de a világosan látszott, hogy a többiek ellen már nem tehetek, hogy le fognak győzni.
Fel sem tudtam fogni, hogy ennek mi lehet a következménye! Olyan lehetetlen volt az egész, olyan hirtelen történt, és olyan ostobának tűnt! Még azt sem voltam képes elhinni, hogy én vagyok az, akit hamarosan legyűr és megszégyenít pár utcai csavargó!
Ám mielőtt a csőcselék maga alá temetett volna, lódobogás hallatszott, és hirtelen szétrebbentek a matrózok. Egy telivér dún paripa ágaskodott fel előttem, nyergében a vörös lovaggal, aki könnyedén csapott körbe magasságomnál kissé hosszabb pallosával.
– Félre innen, kutyák, halott, aki a hölgyhöz ér! – kiáltotta, és nem kellett megismételnie fenyegetését. Elhitték, és futottak, pillanatok alatt véget ért az egész. Hamarosan magunk maradtunk, még a kikötő népe is messze húzódott mellőlünk.
A lovag is visszafogta paripáját, és eltette fegyverét.
– Hölgyem! Csakhogy megtaláltalak! – sóhajtott fel önkéntelenül.
Magam is átéreztem, mekkora szerencse ez nekem!
– Köszönöm, jó lovag! Időben érkezett segítséged! – mosolyogtam rá hálásan, de ő haragvón nézett vissza rám.
– Hölgyem, megtudhatnám, mi okból hagytad el a biztonságos palotát? – vont felelősségre, érthetetlen zordsággal.
– Ó, csak sétálni volt kedvem! – legyintettem könnyedén, és zsebkendőmbe töröltem késem, majd a földre ejtettem a vérfoltos selyemdarabot, és elindultam visszafelé.
Akkor már túl voltam az egészen, és leginkább azt fájlaltam, hogy a verekedés során nyilván összekócolódott a hajam, meg hogy a matróz ütése is feltehetőleg nyomot hagyott makulátlan bőrömön. De ezen felül nem aggasztott a dolog. Hisz biztos voltam benne, hogy soha többet nem látom azokat a közrendű csavargókat, és eme összetűzésnek nem lesznek következményei!
Az eset tanulságait pedig levontam. Ahogy Nester Lan Hara magyarázta gyakorta, nagyon fontos, hogy az ember mindig jól mérje fel az erőviszonyokat, és ami még ennél is fontosabb, hogy ha ezen erőviszonyok nem kedvezőek, akkor ne habozzon meghátrálni! Jelen esetben rosszul ítéltem meg a helyzetet, de szigorúan az eszembe véstem, hogy ezek szerint a csőcselék veszélyesebb, mint

hittem volna. A másik konklúzió pedig az volt, hogy egy sytisi nemesnek nem biztonságos magányosan sétálgatnia Apologeta városában.

Mondom, magam már túl voltam ezen, feleslegesnek éreztem erre még több szót vesztegetni. Ám a lovag nem így fogta fel a kérdést.

– És egy egyszerű sétáért kockáztattad életed és erényed, úrnőm? – csodálkozott, mikorra végre szóhoz jutott, és éreztem hangjában a visszafogott dühöt.

Nem értettem, miért zavarja ez őt.

– Az én életem! – álltam meg döbbenten, és felnéztem rá, de nagyon kényelmetlen volt, hogy olyan magasra kell emelnem a tekintetem.

– Hölgyem, az én feladatom, hogy vigyázzak rád, ezt bízta rám Alton atya, így életed egybefonódott immár az én becsületemmel! – háborodott fel.

– Valóban? És nekem egy idegen becsületéért rabként kéne viselkednem? – kérdeztem vissza higgadt tárgyilagossággal, hogy jól értettem-e.

De valószínűleg rosszat szóltam, a lovag láthatóan elvörösödött.

– Hölgyem, az, hogy egy védtelen nő nem keveredik verekedésbe a kikötői csőcselékkel, az még nem ok rá, hogy rabnak érezze magát!

Ez pedig engem ütött szíven. Védtelen nő? Bizonyos, hogy rám gondolt?

– Azért "keveredtem" velük verekedésbe, mert megsértettek! Te mit tettél volna, ha egy közrendű gyalázni mer, lovag? – csattantam fel.

Hosszan hallgatott, és végül alig visszafogott haraggal válaszolt.

– Úrnőm! – kezdett neki. – Én ardún lovag vagyok, nem pedig egy sytisi dáma! Amit én teszek, az nem lehet neked mérvadó! – emelte fel büszkén a fejét, és ebben benne volt, hogy mennyivel alsóbbrendűnek tart.

Egy pillanatra fellángolt szívemben a harag, de azonnal visszafogtam. Nem engedhettem meg magamnak még egy hibát! Hát elfordítottam az arcom, majd rövid csend után csak a szemébe néztem, és csendesen válaszoltam.

– Amúgy nem csak sétálni jöttem ki, hanem érdekeltek a tengerjáró hajók is. Ilyen nagyszerű vitorlásokat sehol másutt sem lehet látni e széles Napkeleten, csak itt, Ardúniában. – jelentettem ki zavart hangon, mintha magyarázkodnék, és lelkem mélyén reméltem, hogy országának dicsérete elvonja figyelmét dühéről, melyet irántam érzett, és nem is oly nagyon alaptalanul.

– Akkor miért nem kértél meg, hölgyem, hogy megmutassam őket?

– Ó, uram, nem akartalak ezzel zaklatni, de köszönöm kedvességed! – mosolyogtam rá őszinte barátsággal. – Akkor megkérhetnélek, hogy mutasd meg a legjobb hajókat, amelyek Apologetában horgonyoznak?

Meghökkenten hallgatott el, nem is értettem, mi üti így szíven.

– Bizonyosan ezt kívánod, úrnőm? – kérdezte végül csendesen.

– Igen! Hisz az imént ajánlottad fel, lovag! – mutattam rá.

– Hát jó. Meg fogom mutatni az Apologetában horgonyzó legjobb hajókat! – jelentette ki végül, és nem értettem, mi ebben az olyan nagy áldozat, de látszott rajta, hogy komoly lelki tusába került neki meghoznia a döntést.

– De ma már késő van, kérlek térjünk vissza a érseki rezidenciára! – ajánlotta, és én némán biccentettem.

Már sötét éjszaka volt, mire visszaértünk.

Másnap napfelkeltekor ébredtem, és lustán összekészültem. Nem tudhattam, Alton atya mikor kegyeskedik fogadni, és egyéb teendőim nem voltak. Tegnapi tapasztalataimból okulva úgy döntöttem, nem megyek ki a városba sem, hát maradt a semmittevés.

Végül egy szolgával a könyvtárba vezettettem magam, remélve, találok valami érdekes olvasmányt. Káprázatos könyvgyűjteménye volt a érseki rezidenciának, máig nem láttam sok hozzá hasonlót. Régi történetek, híres Zora-miszticisták tekercsei, shinwa bölcseletek, de leginkább napnyugati stílusú, gerincesre kötött könyvek sorakoztak a mennyezetig érő polcokon. Többségük az ardún hit tételeit citálta, de mint említettem, a Napkelet egyéb kultúráinak drágaköveit is őrizték a komor falak.

Könnyen találtam egy nekem tetsző verseskötetet, és abba belemerülve múlattam az időt majdnem délig, mikor is megzavartak.

– Hölgyem, a leglehetetlenebb helyeken vagy képes el- és feltűnni! – zengett végig a számomra már szinte megszokott, öblös hang a csendet parancsoló könyvespolcok között, ahogy belépett a nagytermetű lovag, akit ezek szerint folyamatos őrzésemre rendelt ki Alton atya.

– Te pedig a leglehetetlenebb helyzetekben vagy képes aggódni értem, nevesincs lovag! Fel nem foghatom, hogy miféle rám leselkedő veszélyt sejtesz, jó uram, eme békés teremben! – engedtem le a könyvet.

Nem válaszolt szurkálódásomra.

– Alton atya üzenetét hozom! Az atya fogad téged, úrnőm! – jelentette be további kertelés nélkül, én pedig biccentve vettem tudomásul a tényt.

Alton atya egyáltalán nem hasonlított az általam már oly sokszor látott, inas-csontos szerzetesekre, akik néha feltűntek Sytisben, sem nem volt hasonlatos a sinwara elmélkedőkhöz, akiknek testén szintén nyomot hagy az aszkéta élet. Nem, Alton atya jó húsban volt, szinte kövérnek mondható, és az arcára mélyen rávésődött két ránc az örökös nevetés miatt.

Szobájában, mely az enyéimhez a nagy mértékben hasonló volt, a legnagyobb megrökönyödésemre égett a tűz a kandallóban, amit egyszerűen nem tudtam mire vélni. De legalább az ablakok nyitva voltak, így a huzat kicsit enyhítette a meleget. Az atya még így is izzadt, ami az én szememben roppant illetlennek tűnt.

– Mily remek, hogy végre találkozhatunk, úrnőm! Bocsáss meg, hogy megvárattalak, de sürgős ügyeim jöttek közbe! Nagyon remélem, kellemesen töltötted, a várakozás üres óráit, szép hölgyem!

– Találtam magamnak elfoglaltságot, Apologeta gyönyörű város, atyám! – bókoltam, mire csak csúfosan elmosolyodott.

– Valóban, Rashad beszélt a tegnap esti kis incidensről! – nevetett fel, aztán látva értetlenkedésemet, legyintett. – Eh, de hát Rashad valóban csak egy kardot tartó kéz, felesleges figyelmezni a szavára!

Ebben maradtunk, aztán végre áttértünk az üzletre. És e tekintetben az atya felvette a versenyt a legrafináltabb észjárású sytisi nemesekkel, akikkel addig volt szerencsém tárgyalni. Hát elemében éreztem magam, és sokat végeztünk, de a végső döntést elodáztam, remélve, hogy vörös bajszú pártfogóm — aki ezek szerint a Rashad névre hallgat — betartja ígéretét, és tényleg megmutatja a városban található legjobb hajókat. Bár azon sem csodálkoztam volna, ha talál valami jó kifogást, elvégre semmi okát nem adtam, hogy szívességet akarjon tenni nekem.

Ezen is látszik, mennyire nem értettem én még akkor az ardún elmék járását.

Már nevelőm is felhívta a figyelmemet, hogy az ardúnok betartják az adott szavukat, és ezt másoktól is elvárják.

Akkor unottan bólogattam, hisz Sytisben sem volt ez másként. Ha egy nemes megígér valamit, azt tartsa is be! Hisz ez így illendő, és megszólják, aki másként cselekszik! Ennek következtében sytisi nemes csak akkor szegi meg szavát, ha sikerül olyan kifogást találnia, mely kevésbé kellemetlen következményekkel jár, mint beváltani az elhamarkodva tett ígéretet.

Nos, az ardúnoknál ez nem így működik. Erre akkor kellett rádöbbennem, mikor ottartózkodásom másnapján, közvetlenül az Alton atyával való tárgyalás után a vörös lovag felkeresett.

– Úrnőm, ha ráérsz, most elmehetünk a hajókhoz, amiket látni óhajtottál!

– Köszönöm, uram! – hajoltam meg, és már indultam volna, amikor még utánam szólt.

– Ugye, tudsz lovagolni, úrnőm? – kérdezte, és valami halovány reményt véltem kihallani hangjából. Ha akkor nemet mondok, akkor talán kitérhetett volna könnyelmű ígérete teljesítése elől, de még ez sem biztos. Ám válaszom megkönnyítette döntését.

– Persze, jó uram! Tudok lovagolni!

Így levitt az istállóba, ahol felszállhattam egy könnyű léptű, kis termetű paripára, ő pedig a már látott, nagydarab hátasán követett. Kifordultunk az utcára, de várakozásommal ellentétben nem a kikötő felé indultunk, a lovag a városból kifele tartó útra tért rá.

Érdeklődve, de némán figyeltem, ahogy elhagytuk a városfalat is, és az út tovább vezetett a hegyoldalt borító erdő árnyas hűvösében. Délnek tartottunk, kettesben, szolgák nélkül, de nem mertem megszólalni, és felvetni ezen furcsaságokat, mert akkor már sejtettem, hogy ez nem egy egyszerű kis kirándulás lesz.

– Hölgyem! – állította meg jóval később lovát a vörös férfi. Akkor már erősen lefelé tartott a nap.

– Ha kérhetném, lennél oly kedves bekötni a szemed? – nyújtott felém egy fekete kendőt. – A lovat majd vezetem én, rá ne legyen gondod, úrnőm! – biztosított gyorsan.

Furcsálkodva néztem rá.

– Ez igen érdekes kérés! Megtudhatnám, hogy hova tartunk?

– Nem. És pont ezért szeretném, ha nem látnád, úrnőm, merre megyünk – jegyezte meg hidegen.

Pár pillanatot gondolkodtam, de arra az eredményre jutottam, hogy ha meg akarna ölni, megtehetné úgy is, hogy nem kötteti be a szemem, mert láthatóan jobban ért a harchoz, mint én. Hát átvettem a kendőt, és így az út további részéről nincsenek emlékeim.

Erdőben haladtunk egy ideig, ez biztos, és felfelé, majd hűs, szeles szakasz következett, talán valami szurdok, végül lefelé tartottunk egy darabig. Végtelennek tűnő lovaglás után intett megálljt a lovag.

– Leveheted a kendőt, úrnőm – közölte szűkszavúan, én pedig gyorsan éltem az engedéllyel.

Fák között álltunk, a lassan terjedő szürkületben, a vörös férfi már leszállt hátasáról. Magam sietve követtem, majd türelmesen kivártam, hogy kipányvázza a lovakat.

– Erre! – parancsolta, majd nekivágott az erdőnek, egy vékony kis csapást követve. Hamarosan sziklák között másztunk felfelé, majd hátraintett, és meggörnyedve eltűnt a következő fordulóban.

Óvatosan léptem utána, és nem tiltakoztam, amikor engem is lehúzott a kövek közé. Felséges látvány tárult a szemem elé!

Elrejtett, a nyílt víz felé csak szűk átjáróval rendelkező öböl feletti hegyoldalban lapultunk, alattunk, messze lent, csillogott a tenger. És a vízen ott állt a három leghatalmasabb hajó, amit valaha is láttam. Ó, micsoda pompás látvány volt! Széles tatjuk sok emelet magasan emelkedett a víz fölé, mint szülővárosom palazzóinak masszív tornyai, árbocrengetegükről bonyolult rendszerű kötélzet lógott, mint holmi óriás fákon a pókháló. Fedélzetük sétatérnek is beillett volna Sytis belvárosában, és matrózok sürögtek rajta — apró, fekete hangyák a messzeségben.

– Látod, hölgyem? – suttogta megigézetten a lovag, és ő sem tudta levenni a szemét a hajókról. Tekintete csillogott, mint az örökkék tenger hullámai a napsütésben.

– Ezek a vitorlások már megjárták... megjárták a Vörös Várost!

És bár az én érzelmeimet nem kavarta fel a messzi Napnyugat kapujának említése, de lelkem így is megérintette a hatalmas távolság, amit ezek a hajók megtettek. Mintha a végtelent járták volna meg! A végtelent... rakterükben akár sok száz ládányi értékes brokáttal, napnyugati fűszerekkel és tompán csillogó féldrágakövekkel! Micsoda vagyonnal a gyomrukban szelték át a fél világot!

– Ha egy ilyen hajóm lehetne... – sóhajtottam vágyakozva, de a vörös férfi hangja kijózanított.

– Sose lesz egy sytisinek se ilyen hajója! – jelentette ki határozottan, összeszűkülő szemmel. – És most már láttad, úrnőm, az Apologetában horgonyzó legjobb vitorlásokat. Most már mehetünk!

Csendben bólintottam, de még pár percig lefelé bámultam, a lassan lenyugvó nap által csillogó aurába vont hajókra. Aztán követtem a lovagot, aki visszavezetett hátasainkhoz. Ismét bekötötte a szemem, és kendőt csak a kövezett úton vehettem le. Felesleges óvatosság volt, nem hinném, hogy bármi módon vissza tudtam volna találni a rejtett öbölbe. Máig bizonyos vagyok benne, hogy nem csak a partmenti hegyek őrizték azokat a hajókat!

Némán lovagoltunk vissza a városba. Csak jóval később, már a házak között csillapult le lelkem háborgása annyira, hogy szólni mertem.

– Ezeket a hajókat a távoli Napnyugaton ácsolták?

– Miért kérded, úrnőm, tán akarnál egyet magadnak? – kérdezte gúnyosan a lovag.

– Ah, ki nem akarna! Hisz pompás hajók, messze fénylik belőlük a Napnyugat dicsősége! – áradoztam, remélve némi hízelgéssel megtudhatom, ami érdekel.

– Igen, az ottani hajóácsokat senki sem érheti utol Abrysson! – bólintott a lovag. Tehát feltehetőleg nem itt készültek, sóhajtottam magamban, de nem adtam fel.

– És eddig még senki nem is próbálkozott hasonlót alkotni Apologeta dicső városában? Hisz azt beszélik, itt állnak a legjobb hajóács műhelyek egész fényes Napkeleten!

– Próbálkozni sokan próbálkoztak, de csúf vége lett minden ostobának! A pátriárka nem kedveli, ha idegenek ólálkodnak abban az öbölben! – válaszolta, és metszőn rám nézett. Világos volt figyelmeztetése, kis kirándulásunkról jobb, ha nem fecsegek, különben megjárhatom. És én ne értettem volna, hogy valaki üzleti titkokat őriz?

– Nem is való a szájtáti tömegnek! – hagytam rá a lovagra gyorsan, és attól kezdve néma voltam ismét. A nevére sem kérdeztem rá, úgy éreztem, ha be akart volna mutatkozni, akkor megtette volna.

Bár Alton atya célzott rá, hogy Rashadnak hívják, de igazából máig sem tudom, mi volt titokzatos jótevőm neve.

A következő napokban még többször tárgyaltam Alton atyával, és volt alkalmam megszemlélni néhány közönséges hajót is Apologeta kikötőjében.

Esténként bálokra jártam, és megismertem pár befolyásos személyt. Eleinte nehezen vegyültem el az ardún nemesek — a terebélyes szoknyát viselő, színpompás legyezőik mögé rejtőző hölgyek, és a még szabadidejükben is mellvértet hordó urak — között de végül ez is sikerült.

Ezen mulatságokon általában a vörös lovag kísért, tisztes távolságot tartva, de lerázhatatlanul. Próbáltam vele barátkozni, és ő illendően fogadta közeledésem, de nem sikerült megengesztelnem.

– Tulajdonképpen miért kísér haragod ilyen állhatatosan, lovag? – kérdeztem rá végül nyíltan. – Oly megbocsáthatatlan udvariatlanságot követtem el első találkozásunkkor, hogy kiérdemeltem az örök gyűlöletet?

Színes lampionokkal, jóillatú virágokkal telehintett kertben sétáltunk éppen, a bokrok mögül, a palotából egy unalmas estély monoton zsongása hallatszott. Az éjszaka langyos sötétséggel borult ránk.

– Úrnőm, azon sértést csak vér moshatja le! – vette fel a fejét a lovag csendes gőggel.

– Hát akkor miért nem hívsz párbajra, jó uram? – kérdeztem értetlenül, mert bár nem vágytam vele küzdeni, de azt nem hagyhattam, hogy megalázzon!

– Magam is kardforgató vagyok, mint a legtöbb sytisi nemes!

– Úrnőm, én nem küzdhetek hölgyekkel! – nézett el felettem büszkén, és erre már nem volt kedvem válaszolni. Ez már túl ardún volt nekem, ezzel már legjobb szándékom mellett sem tudtam mit kezdeni.

Hát elfogadtam a megváltoztathatatlant, és szigorúan megfogadtam magamban, hogy nem feledem kudarcomat, és másodszor már nem követek el hasonló hibát. De hát ki hitte volna, hogy az ardún gondolkodás nehezen dolgozza fel azt az egyszerű tényt, hogy attól, hogy egyik nap még sértegetek valakit, attól másnap már a legjobb barátok lehetünk?

Hiába! Kősziklák ők a csatorna oly könnyen változó vizében — ennek minden előnyével és hátrányával együtt.

Már több, mint két holdnapja voltam Alton atya vendége, mikor végre megegyezetünk. Egy apró kétárbocost béreltem tőle, illetve rajta keresztül a pátriárkától.

A kapitányát Sionar Daernek hívták, magas volt, mint a legtöbb ardún, és világosbarna hajú. Okulva a vörös lovaggal való problémáimból, az első pillanattól kezdve kedvesen viselkedtem vele.

– Üdvözöllek, úrnőm, és bizonyos vagyok benne, hogy meg leszel elégedve a Kék Sirállyal, ez a legjobb hajó a Vitorlák Tengerén! Engedd meg, hölgyem, hogy körbevezesselek! – hajlongott, mikor bemutattak.

Megengedtem neki. Figyelmesen követtem, ahogy megmutatta a fedélzetet, beszélt a vitorlázatról, bevitt a tat alatti kabinokba, és végigmentünk a fedélközön is. Aztán meghökkent, amikor ragaszkodtam hozzá, hogy mutassa meg a hajófeneket is.

– De hát ott nincs semmi, hölgyem, csak mocsok!

– Akkor gyorsan túl eshetünk rajta. Gyerünk! – intettem, és ő engedelmeskedett. Tényleg nem volt érdekes, de természetesen kíváncsi voltam rá, mint mindenre. És persze nézelődés közben unos-untalan azokkal a napnyugati vitorlásokkal hasonlítgattam össze magamban a Kék Sirályt. Nos, úgy viszonyult hozzájuk, mint törött ravon a büszke gítához.

Ám olcsón kibérelhettem, a körülményekhez képest legalábbis nagyon olcsón, és vagy tizenöt ládányi raktere volt, nekem pedig nem volt szükségem többre. Hát megkötöttem a szerződést, majd telerakattam cédrussal, aminek kereskedelmére jogom volt Ardúnia és Shagír között.

És ezzel már gyorsan végeztünk, aztán pedig, végre-valahára, elhagyhattam az ardúnok földjét.

Alapvetően három okom volt rá, hogy ne utazzak azonnal haza, hogy kísérjem el a Kék Sirályt Shagírba.

Először is a kíváncsiság vezetett, hogy mégis mit tud a hajó. Másodszor úgy véltem, nem árt, ha a rizszabálók között is személyesen intézkedem, legalább az első alkalommal. Hisz minden csak akkor halad rendesen, ha az ember maga felügyeli!

Harmadik okból pedig azért vállaltam a nagy kitérőt, mert Maja levélben kért, hogy ha lehet, látogassam meg. Szép szavakkal ecsetelte, hogy mennyire vágyik látásomra, szívről és érzelmekről írt, meg kedves emlékekről, terjengős mondatokban, ami alapján arra kellett következtetnem, hogy szüksége van a segítségemre, netalántán valami nagy haszonnal kecsegtető, közös üzlettel vár.

Maga a hajóút unalmas, és meglehetősen kényelmetlen volt. Mint már említettem, Apologetába mindössze két cselédlány kísért el, és ők kettesben épp csak elégnek bizonyultak kiszolgálásomra. Ám mivel a hajón szűkében voltam a helynek, úgy döntöttem, csak egyikőjüket viszem magammal Shagírba, ami tovább nehezítette mindennapjaimat. Ezen az egy lányon kívül senki sem kísért, mindössze egy fegyveres felbérelését fontoltam meg, ám végül még erről is letettem.

Sytisből igen egyszerű megfontolás miatt nem hoztam magammal testőrt. Hisz egy magas rangú ardún paphoz készültem vendégségbe, aki nyilván sértésnek vette volna, ha fegyveresekkel körülvéve állítok be hozzá, és idegen harcosokat hurcolok a házába. Legalábbis így olvastam ki az általa küldött meghívólevél sorai közül. És egyébként is, bizonyos voltam abban, hogy olyan jó embert nem tudok megfizetni, aki megvéd egy ily befolyásos személytől, kiváltképp, ha annak palotájában tartózkodunk.

Így nem hoztam magammal testőrt, és végül távozásomkor sem fogadtam fel új embert. Hisz az Apologetába vivő hajóút is mily eseménytelenül zajlott le, győzködtem magam. Azon tényen, hogy Shagír felé sokkal veszélyesebb a tenger, nagyvonalúan átléptem. Meg kell vallanom, a döntő érv az volt, hogy Ardúniában csak ardún testőröket fogadhattam volna, akikben egyszerűen nem bíztam meg.

Tehát egyedül utaztam, a lehető legcsekélyebb személyzettel, és sokat unatkoztam. Talán ha négy értelmes, művelt ember tartózkodott a fedélzeten rajtam kívül; Sionar Daer, a kapitány, Tail Sut, az elsőtiszt, Faro Alando, a kormányos, és Gution atya, a hajó lelkésze. Ez utóbbi személy jelenlétét tudtam a legkevésbé megindokolni. Nehéz volt elhinnem, hogy az a negyven matróz nem bírja ki a pár holdnapos utat pap nélkül, bár persze mind ardúnok voltak, akiknek vallása köztudomásúlag sokat ad a formaságokra.

Ám Gution atya jelen volt, és minden reggel istentiszteletet tartott. Magam kabinomból hallgattam végig az imádságot, és legfeljebb lopva lesekedtem ki, de még így is meg kellett állapítanom, hogy nem én vagyok az, aki legjobban unja a ceremóniát. A legtöbb tengerész alig bírta leplezni, hogy szíve szerint még aludna, ám Gution atyára mégis szükség volt — hisz a pátriárka hajóján utaztunk! És ugyan ki más jelenthette volna neki, mi történt út közben, ha nem egy pap?

Az ilyen elfoglaltságot űző személyt pedig Sytisben prózai egyszerűséggel kémnek nevezik, és általában gondoskodnak róla, hogy valami gyors és halálos baleset érje. Ám mit tehettem volna egy ardún pap ellen? Hát nem mutattam ki ellenszenvem, és szívélyesen társalogtam vele minden közös étkezés alkalmából a művészetekről, és más, ártalmatlan témákról.

Ezek a közös étkezések voltak a nap fénypontjai. A kapitány, Sionar Daer, minden este vendégül látott minket a kabinjában, ahol felszínes fecsegés közepette fogyaszthattuk el az egyhangú ételt. Ezen felül viszont nem volt semmi szórakozásom. Hát időm legnagyobb részét csendes szemlélődéssel töltöttem.

Általában a taton ácsorogva figyeltem a tengert, és lestem a matrózok munkáját. Hamar megtanultam az egyszerű rutinmanőverek parancssorozatait, de persze nem volt alkalmam kipróbálni tudásomat. Halálosan megsértettem volna a kapitányt, ha akár csak egy pár vonalas fordulás erejéig átveszem tőle a hajó irányítását, és ráadásul a legénység előtt is porba tiportam volna tekintélyét! Hisz már egyszerű jelenlétem is felborzolta a kedélyeket!

– Hölgyem, ne haragudj, de nem óhajtasz visszatérni a kabinodba? – szólított meg az első reggel kapitányom, amikor már pár órája a taton napfürdőztem.

– Nem, nagyon kellemes az idő! – tiltakoztam, de nem tágított.

– Ne haragudj, úrnőm, de jobb lenne, ha visszavonulnál! – tanácsolta.

– No de miért, jó uram? – érdeklődtem tágra nyílt szemekkel, és az járt a fejemben, hogy miért nem képesek engem elfogadni az ardúnok? Vagy úgy általában bárki, aki nem sytisi?

– Ez az öltözék... – kezdett bele zavartan a kapitány.

Végig néztem magamon, de eleganciám tökéletes volt, bár meglehetősen szolíd. Fekete bársonynadrágot viseltem, hasonló, ezüsthímzéses mellénnyel, ami jól kiemelte karcsú derekam. Hozzá ezüst ékszereket hordtam, és az arcomra is ezüsttel festettem pár csillagot, csak hogy ne érezzem magam mezítelennek.

– Mi baj van vele? – kérdeztem.

– Túl kihívó! – nyögte ki a kapitány. – Ez egy hajó, ahol a matrózok holdnapokig nem látnak asszonyszemélyeket, nem szerencsés, ha túl sokat vagy szem előtt, hölgyem!

– Aha – jegyeztem meg. Megértettem, hisz mi megdöbbentőt tudott még nekem mutatni a világ! Igen, akkor már azon a felvetésen sem csodálkoztam, hogy közrendű matrózok szemet vethetnek egy úri dámára! Hát mi nem eshet meg a bolond ardúnok között, gondoltam szkeptikusan, és elfogadtam az elképesztő érvet.

– Mit szólna, ha felvennék egy bő köpenyt? – tettem hát meg kompromisszumos javaslatomat. A kapitány pedig, bár fogát szívva, de végül belement, nekem pedig nem kellett visszavonulnom kabinom fogságába.

Hát maradtam a fedélzeten, és csendesen néztem munkáját, ahogy a hajónaplóba merülve tervezgetett, ahogy hosszan szemlélte a láthatár szegélyén elsikló, és számomra teljesen változatlanul szürke partvonalat, ahogy ordibált a tengerészekkel. Nem volt túl felemelő! És persze jó viszonyban voltam a kormányossal és az első tiszttel is, ám ez sem emelt sokat az utazás színvonalán.

Minden arra utalt, hogy igen egyhangú utam lesz, egészen addig, míg ki nem kötöttünk Lénea városában.

Lénea a lineasi szigettenger közepén áll, és bár városnak nevezik, én erődnek tartom. Jól megerősített, bevehetetlen erődnek, amit átlagosan fél évszázadonként bevesznek, hol a legtökéletesebb uralkodóherceg seregei, hol pedig az ardún király lovagjai, szép rendben, felváltva.

Utunk során ez a város volt az egyetlen kikötő, ahol megálltunk. Mindössze friss vizet venni, és megérdeklődni, hogy most hol járnak a shagrin kutyák hajói, magyarázta kapitányom. Nem értettem, ez utóbbi kérdés miért érdekes, hisz akkor éppen béke volt a két ország között, de ráhagytam, elvégre ő csak tudta! Meg magam is vágytam már stabil földet érezni a talpam alatt!

Így kikötöttünk. A taton állva bámultam meg a várost rejtő öböl két oldalán álló bástyákat, a fellegvár vaskos falait. A nap aranyra festette a fehér köveket, fejünk felett sirályok sírtak, a látvány békés volt, és szép. Lehorgonyoztunk, aztán kis csónak vitt a partra, ahol már várt minket a kormányzó, és pár tisztje.

– Üdvözöllek, Sionar Daer kapitány! Rég vetted utad városunk felé! – köszöntött minket az ardún egyenruhás férfi.

– Üdvözöllek, őrgróf! Engedd meg, hogy bemutassam Laryan Ylla úrnőt. Ő bérli jelenleg a Kék Sirályt. Sytisi – fejezte be bemutatásomat a kapitány, de nem volt időm felháborodni az utolsó, kissé pejoratívnak tűnő megjegyzésén, mert a őrgróf már elém is lépett.

– Hölgyem, örömmel üdvözöllek városomban! Nevem Rigoal Tesson, rokon a nagynevű Tesson hercegi családdal. Én lennék ezen szép tartomány őrgrófja, az ardún király szolgálatában, mindörökké! – tisztelgett peckesen.

– Ah. Ez remek! – biccentettem barátilag.

Aztán kétlovas, nyitott kocsiba szálltunk, és felmentünk a fellegvárba. A őrgróf rezidenciája is inkább erődnek tűnt, mint palazzónak, vaskos falait, szűk ablakait ostromra tervezték, nem békés estélyek és kacagó vendégsereg fogadására. Megismertem a őrgróf családját is, aztán együtt megvacsoráztunk, majd kivonultunk a teraszra.

Langyos éjszaka volt, tücsökciripeléssel teli, virágillatú. A tenger felől fújó szél a messzeségről suttogott, a csillagok ezüst fénnyel izzottak felettünk. Otthonomat idéző, civilizált módon töltöttük az időt, kellemes fecsegéssel, tréfálkozással, és pár üveg bort is elfogyasztottunk, egy igen jó évjáratból. Ó, azok az ardún borok! Mézíz zamatuk talán az egyetlen ok, amiért meg lehet bocsátani annak az országnak a létezését!

Később kapitányom egy rövid időre félrevonult a őrgróffal, de nem követhettem őket, mert a ház asszonya éppen a kiskutyájáról mesélt valami vidám történetet, amit illetlenség lett volna félbeszakítanom. Hát csak pár pillantást vethettem utánuk, ahogy eltűntek, és bíztam benne, hogy nem maradok le semmi fontosról.

Késő este tértünk vissza a hajóra, de másnap mégis korán keltem. Felöltöztem, s felsiettem a fedélzetre, ám kapitányom nem volt sehol, hát bekopogtam a kabinjába.

– Mikor indulunk tovább, kapitány? – kérdeztem meg az illendő köszönés után.

– Nem lehet azt tudni! – legyintett, és visszamerült az asztalán heverő térkép tanulmányozásába, így nem láthatta arckifejezésem.

– Tessék? – kérdeztem lassan, és visszafogva haragom, hátha nem értettem jól. Hátha csak tréfált! Hátha!

– Tegnap beszéltem a őrgróffal, és azt mondta, hogy Riis szigetétől keletnek hemzsegnek a tengeren a shagrin kalózok, a mi utunk pedig arra visz – nézett ismét fel.

– És meddig lesznek ott azok a ... kalózok?

– Ki tudná azt előre? – vont vállat.

– Tehát azt akarod mondani, kapitány, hogy meghatározatlan ideig még itt fogunk vesztegelni? – szögeztem le, csak hogy tiszta legyen a helyzet.

– Nem én tehetek róla, úrnőm! – tárta szét bocsánatkérőn a karját.

– És mondd, jó uram, nem lehet kikerülni azokat a kalóz járta vizeket? – kérdeztem élesen.

– De igen... – kezdte lassan, mire azonnal a szavába vágtam.

– Hát akkor mire várunk?

– Ahhoz az Ysamil-szigetek felé kéne menni, de arra áthajózni jó révkalauz nélkül nem lehet! Nagyon zátonyos arra a tenger – morogta kelletlenül.

Nem értettem, miért nem lelkesedik az ötletért.

– Hát akkor fogadj fel, jó uram, egy révkalauzt! Vagy nekem kéne fizetnem? – kérdeztem rá, és lázasan járt az agyam. Már a szerződés szövege lebegett lelki szemeim előtt, és kerestem azt a félmondatot, ami alapján ráterhelhetem ezt a költséget is a pátriárkára.

– Nem pénz kérdése ez, úrnőm, és ne hidd, hogy nem próbáltam meg tegnap este fogadni egy embert – ábrándított ki a Sionar Daer. – Egyszerűen a őrgróf úr nem ad révkalauzt!

Elsötétedett előttem a világ.

– Hah, ezt majd meglátjuk! – vettem fel a fejem, és kurta köszönéssel távoztam, magam mögött bevágva az ajtót.

Azonnal kivitettem magam a partra, és egyedül, gyalogosan vágtam neki a fellegvárba vivő útnak. Meleg volt, és az utcák meredeken vezettek felfelé, de felháborodásom erőt adott. Könnyen meggyőztem az őrséget, hogy a őrgróf látni akar, akármi parancsot is adott arra nézve, hogy ne zavarják, és így hamarosan bevezettek Rigoal Tesson dolgozószobájába.

Nagy helyiség volt, boltozatos, fehérre meszelt falú. Ablakai a legjobb szándék mellett is csak lőrésnek voltak nevezhetők, így halovány félhomály uralkodott bent. A berendezés még ardún mérték szerint is egyszerűnek tűnt, mindössze egyetlen íróasztal állt középen, mögötte egy vörös bársony karosszék, meg egy láda a fal mellett.

A őrgróf éppen az asztalnál ült, amikor a szolga bejelentett. Hökkenten kapta fel a fejét, de aztán könnyedén elmosolyodott, és elém sietett.

– Jó reggelt, Laryan Ylla úrnő! Minek köszönhetem, hogy ily korai órán megtisztelsz látogatásoddal, szép hölgyem?

– Jó reggelt, őrgróf uram. Üzleti ügyben járok – kezdtem a szokásos módon. Sytisben ez azt jelenti, az ember dolgozni jött, nem fecsegni, de Rigoal Tesson nem értette meg a nyílt célzást.

– Ah, a sok munka! Csodálom, hogy egy ily ifjú hölgy fel mer vállalni egy ekkora vállalkozást! – udvariaskodott.

– Jó uram, ezen hajóút üzletmenetem kisebbik része! – vetettem fel a fejem, kissé ugyan túlozva, de nagyon nagyképűen. Hisz rá kellett ébresztenem, hogy nem holmi ardún-féle, törékeny virágszállal beszél!

– Sietnem kell haza, hogy más ügyeimmel is foglalkozhassak végre, de kapitányom ma reggel azzal fogadott, hogy állítólag Shagír felé nem biztonságos a tenger!

– Így van, úrnőm! Ha valóban fontos ügyeid szólítanak haza, ajánlom, utazz vissza Apologetába, és onnan indulj vissza Sytisbe! Úgy hamarabb érsz haza, mintha kivárnád, hogy elkotródjanak a vízről a shagrin kutyák, szép hölgyem – javasolta, és őszinte együttérzéssel kulcsolta össze a kezét maga előtt.

– De akkor mi lesz a Kék Sirály rakományával? Shagírban igen csak várják, a határidő kötelez! – néztem rá eltúlzott kétségbeeséssel.

– Ebben nem tudok segíteni – szegte le a fejét, és gyorsan visszaült az asztala mögé.

– A kapitányom azt is említette, hogy van egy kerülő út...

– Úrnőm, nem tudok nélkülözni egy révkalauzt sem! – vágott a szavamba nyersen, és fenyegetően nézett rám.

– Meggyőződésem, hogyha megbeszélnénk a problémát... – kezdtem lassan, mosolyogva, de nem hagyta, hogy rátérjek az összegre.

– Úrnőm, Sytisben már időtlen idők óta béke van, de itt gyakorta dúl háború! – csapott az asztalra, és indulatosan folytatta. – Én is örülnék neki, ha nem lenne más dolgom, mint minél nagyobb hasznot kisajtolni a kiváltságaimból, de egyelőre mást követel tőlem hazám és királyom! A révkalauzokra szükségem van a hadihajókon, nem nélkülözhetek egyet sem! És most, ha megbocsátasz, de nincs módom további fecsegéssel pazarolni az időt, dolgom van! – rázta meg az asztalon álló ezüst csengőt, mire kinyílt az ajtó, és pár katona bevezetett egy megláncolt foglyot.

Kitörése meglehetősen határozottan hangzott, és ez pár pillanatra belém fagyasztotta a szót. De hát nem láttam más kiutat, mint meggyőzni ezt a bolond ardúnt!

– Tehát nem adsz révkalauzt, őrgróf – szögeztem le, hogy időt nyerjek, és majdnem ökölbe szorult a kezem.

– Nem! – állt fel az asztalra támaszkodva. Magasabb volt nálam, mint a legtöbb ardún, és dühösnek is tűnt. Hát visszavonulót fújtam.

De persze nem adtam fel. Hisz az egyenes kérésen kívül még annyi eszközt ismertem! Abban például biztos voltam, hogy könnyen összebarátkozhatok a feleségével, és talán rajta keresztül elérhetek valamit. Vagy megvesztegethetek és megszöktethetek egy révkalauzt. Szóval, lehetőségeim még számosak voltak, ám a nyílt tárgyalások ideje lejárt.

Hát sarkon fordultam, elindultam kifelé, és már a holnappal kapcsolatban tervezgettem, amikor egy hang utánam szólt.

– Ha révkalauz kell...

És azonnal ütés is csattant, ami belefojtotta a beszélőbe a szót. Érdeklődve fordultam meg, és ránéztem a fogolyra.

– Hagyd, úrnőm, ez egy címeres gonosztevő, aki mindent megtenne, hogy elkerülje az akasztást! – intett le azonnal a őrgróf, de vetettem rá egy lefegyverző mosolyt.

– Uram, csak pár szóra! Ha megengeded... – kértem lefegyverző mosoly kíséretében, és szempillám megremegett.

– Kérem... – morogta a őrgróf, és visszaült. Kezét összefonta a mellkasán, és amolyan “oly mindegy” kifejezéssel az arcán nézett rám.

Elégedetten fordultam vissza a fogoly felé.

Meghatározhatatlan korú férfi volt, szakadt, véres ruhában. Keze hátra kötve, a lábán is láncok csörögtek, és az arcán jól látszott, hogy nem az iménti volt az egyetlen pofon, amit a közelmúltban elszenvedett.

– No, fiam, mit is mondtál?

– Hogy én vagyok a legjobb révkalauz ezen a rohadt tengeren! – vette fel a fejét, de a mellette álló katona ismét szájon vágta.

– Hogy beszélsz a hölgy jelenlétében, te kutya!

– Hagyd! – kiáltottam azonnal a katonára, aztán csendesebben, de hasonló határozottsággal folytattam. – Én beszélek vele, világos?

A katona meghőkölt, és zavartan bólintott. Kurta pillantást vetettem a őrgróf felé, de változatlan pózban ült. Hát megnyugodva néztem vissza a fogolyra.

– Át tudnád vezetni a hajóm az Ysamil-szigetek felé, Shagírba?

– Igen! Remekül ismerem azokat a szigeteket – vigyorodott el a férfi, aztán gúnyosan az általam imént megfeddett katonára nézett. – Azokat a *rohadt* szigeteket!

A katona arca megrándult, de már nem figyeltem rá. Ringó csípővel odasétáltam az asztalhoz, majd félig felültem a lapjára, úgy fordulva, hogy egyszerre tarthassam szemmel a foglyot és az őrgrófot is.

– Úrnőm, ez az ember egy régóta üldözött kalózkapitány, egy sokszoros gyilkos! – mondta fáradtan Rigoal Tesson. – Ne hagyd magad becsapni egy ilyen címeres gazembertől, szép hölgy!

– Eh, uram, az imént hívtad fel a figyelmem, hogy nincsenek számosan lehetőségeim! – néztem rá, szavam mézédes volt, mosolyom ellenállhatatlan.

– Azt hiszem, nekem kell ez az ember! – dőltem előre egy kicsit, és hangom megigézővé selymesült, ahogy a őrgróf szemébe néztem.

– Nincs lehetőségem elengedni... – kezdte Rigoal Tesson, de leintettem.

– Ugyan, jó uram, az ardún jog ismeri a vérváltság fogalmát! – oldottam le az erszényem, és vontatott lassúsággal az asztalra öntöttem a benne csilingelő aranyakat. – Gondolj bele, őrgróf, semmit sem veszíthetsz ezen az üzleten! Megmaradnak az embereid a hadihajókra, jó uram, és tovább szolgálhatod hazád és királyod! És ugyan mi haszna lenne annak, ha felkötnek egy gazembert? Ám ezt a pénzt nemes célokra lehet fordítani! És oly nagy baj, hogy elviszem ezt az embert a shagrinokhoz, és ott elengedem, a rizszabáló kutyák örömére? – kérdeztem.

Azt hiszem, ez utolsó érvem volt a döntő, különben nem hagyta volna megvesztegetni magát. De így lassan bólintott.

– Jól van úrnőm, ám add szavad, hogy amíg partra nem teszed Shagírban, addig láncon tartod! Már csak a saját biztonságod érdekében is, hölgyem!

– Jó. Akkor megegyeztünk!
– Megegyeztünk! – sóhajtott a őrgróf.
Leszálltam az asztalról, és a fogoly elé léptem.
– No, fiam, mi a neved?
– Zornan vagyok, babám! – nevetett rám. Mellette az őr keze megrándult, de nem ütötte meg.
Magam lassan sóhajtottam, majd a katonához léptem, és kihúztam a tőrt övéből. Hökkenten tűrte, én meg visszaléptem Zornan elé, és a hasának szorítottam a pengét.
– Laryan Ylla vagyok, Sytisből – kezdtem halkan, de határozottan. – Megszólításom "asszonyom" vagy "hölgyem". Az imént ötven jó arqut fizettem ki az életedért, ami mély meggyőződésem szerint fél khílt sem ér. Azt várom tőled, hogy átvezesd a hajóm az Ysamil-szigetek zátonyain. Ha megteszed, Shagírban szabadon engedlek. De ha elégedetlen leszek a munkáddal... – és itt határozottan lejjebb csúsztattam a tőr hegyét. – ...akkor kiherállek, és feletetem veled a golyóidat! Világos? – fejeztem be, pirulás nélkül.
Hisz Nester Feris Tarezzi ezerszer megmondta, "mindenkivel beszélj azon a nyelven, amit megért".
– Világos, asszonyom – nyögte Zornan, és látszott rajta, hogy meghökkent.
Már akkor is sejtettem, hogy szép teljesítmény volt zavarba hozni. Az azóta eltelt évek alatt nem is sikerült túl sokszor...

Zornan múltjáról semmit sem tudok. Kalóz volt, gazember, gyilkos, tolvaj és tulajdonképpen életművész, de nem abban az értelemben, ahogy ezt a szót Sytisben használják. Nem, ő semmi különösebb maradandó eredményt nem ért el, ő egyszerűen csak jól érezte magát. De azt szinte folyamatosan.
Származását tekintve is csak találgatni tudok. Az arca ardún vonásokat mutatott, a haja világosbarna, és kissé göndör volt, de alacsony, zömök termete arra vallott, hogy shagrin vér is csörgedezik ereiben. Nem volt nemes, a Napcsászár szent nevére, dehogy is volt, ám közrendű származása ellenére is büszkén felvetett fejjel járt — meg a matrózokra jellemző, kacsázó léptekkel.
Miután megegyeztünk, a őrgróf két katonát adott mellém, hogy elkísérjenek a Kék Királyra, nehogy valami bajom essék a címeres gazember mellett, akit ők akkor már oly sok éve üldöztek. Hajóm kapitánya megrökönyödve fogadott, amikor örömmel újságoltam neki a hírt:
– Van révkalauzunk. És nincs kedvem tovább vesztegelni, tehát, ha csak más indoka nincs maradásunknak, akkor vonjuk fel a horgonyt!
– De úrnőm! Ez egy kalóz, egy bűnöző! Meg akarsz bízni egy gyilkosban, szép hölgy? Bizonyos, hogy tévútra fog minket vezetni, és a cimborái kezére juttat! – esett kétségbe tágra nyílt szemekkel.
– Te gyáva vagy, kapitány? – kérdeztem egyszerűen, és aztán megvártam, míg kiböki a kötelező választ.
– Dehogy...
– Akkor? – kérdeztem, és erre már nem tudott mit felelni. Így az esti dagállyal elhagytuk Lénea városát.
Magam nem aggódtam Zornan miatt, és nem is foglalkoztam sokat vele. Egyszerűen kiláncoltattam az orrban, őrt állítattam mellé, és kész. Ő pedig végezte a munkáját, és nagy hangon kiabálva vezette a kormányost, amikor zátonyosabb vizekre értünk.
A matrózok eleinte messze kerülték, de hamarosan megbarátkoztak a gondolattal, hogy egy kalóz a révkalauzunk. Sőt, szerintem őket eleve kevésbé zavarta ez a megoldás, mint a tiszteket. Zornan pedig gátlástalanul szóba elegyedett velük, tréfálkozott és fecsegett.
A tengerészek eleinte félve hallgatták, csak rövid ideig maradtak a közelében, de amikor látták, hogy ezért senki sem szólja meg őket, felbátorodtak. Hamarosan majd minden este kisebb társaság gyűlt a kalóz köré, és messze hangzott nevetésük. Egy éjszaka már aludni sem tudtam szemtelen zajongásuktól! Hát másnap reggel magam is kisétáltam az orrba.
– Jó reggelt, asszonyom! – nevetett rám messziről Zornan. A korlát mellett ült, lazán felhúzott lábakkal, és látszólag remekül érezte magát.
– Nos, ha jól hallottam, és nehéz lett volna nem jól hallani, tegnap este sokáig mulattatok! – jegyeztem meg, és ő megértette a célzást.
– Bocsánat asszonyom, de hiába pofázok ennek a sok tetves matróznak, hogy kussoljanak, ordít mind, mint a veszett kutya! Aljanépség! – legyintett még fölényesen, mintha ő valami nagyúr lenne, nem velük egyívású szolgaféle. Nevetséges magabiztossága mosolyt csalt az ajkamra.
– Ah! Értem. Amúgy minden rendben? – kérdeztem, kicsit talán gúnyos felhanggal.
– Ja! A tenger nyugodt, a hajó rohad, de Shagírig talán kibírja, a fiúk jó fejek, a kaja elmegy. Csak ezt a láncot rühellem – csörgette meg bilincseit.
– Egyelőre marad, hisz munkád úgyis ide köt! – mosolyogtam rá. – Ha már túl leszünk a zátonyos szakaszon, akkor talán elgondolkodom rajta, hogy levetessem! – ígértem neki, aztán ott hagytam.
A tat felé menet Gution atya szegődött mellém.
– Az imént csak nem azzal a kalóz haramiával beszéltél, hölgyem? – érdeklődött aggódó hangon.
– De bizony! – bólintotta, hisz így volt.
– Jaj, minő felelőtlenség! – sopánkodott, magasba emelet karokkal.
– Úgy látod, atyám?
– Úgy bizony! Elkárhozott lélek ő, akire nyilván iszonyú szenvedés vár újjászületése után!
– Nyilván – hagytam rá, ehhez én nem értettem, és nem is érdekelt a kérdés. Hol van még az a következő élet!
– Ugye nem akarod szabadon engedni, úrnőm? – kérdezte, de akkor már elértük a tatra vivő lépcsőt.
– Megígértem neki! – néztem a papra, miközben felléptem az első lépcsőfokra. Nem követhetett, elálltam előtte a felvivő utat.
– Egy kalóznak tett ígéret jóval kisebb súllyal esik latba az Úr előtt... – kezdett neki, de közbe vágtam.
– ...mint mondjuk egy papjának tett ígéret? – kérdeztem.
Zavartan bólintott.
– Akkor nyilván megelégednél azzal, ha most megígérném neked, hogy nem fogom elengedni Zornant, és ez esetben nem is zaklatsz többet ezzel a hiábavaló sopánkodással, igaz, atyám?
– Igaz – nyögte.
– Akkor jó! – hagytam ott a lépcső alján. És persze nem vette észre, hogy nem ígértem neki semmit, minek következtében többet nem hozta fel a kérdést.
Majdnem egy holdnapba telt, míg elmaradtak mögöttünk a fehér habokkal csalogató, korall-lepte zátonyok, a lapos, jellegtelen szigetek, Ysamil vidéke. Utána ismét bátran szelhettük a mélykék tengert, bár a szél ellenünk fordult, így gyakorta negyed vonal alatt kellett vitorláznunk, és ez alaposan meglassította az amúgy sem túl gyors Kék Királyt.
Amint már nem volt szükség szaktudására, eloldoztattam Zornant. Leginkább azért, hogy felbosszantsam azt az ostoba papot. Ennyit el is értem, Gution atya látványos szemforgatással feddett meg, de elengedtem fülem mellett aggodalmaskodását. Zornan pedig leköltözött a fedélközbe, a többi matróz közé, és attól kezdve velük együtt dolgozott.

De csak pár napig volt nyugalmunk, utána a kiismerhetetlen és játékos kedvű tenger újabb meglepetéssel kedveskedett.

Egy párás reggelen harsány kiáltás zavart meg öltözködés közben.
– Hajó tatvonalban, balról!
Érdeklődve kaptam fel a fejem, aztán gyorsan befejeztem a készülődést, még frizurámat is szinte összecsaptam; miután a cselédlány alaposan megfésült, csak egy egyszerű fonatba fonattam vele a hajam. Végül kardot kötöttem, és felsiettem a fedélzetre.
Már a tat lépcsőjén komoly problémákba ütköztem. Épp Zornan igyekezett feljutni, az első tiszt pedig útját állta.
– Hé, ha nem hagysz felmenni, szétverem a pofád, te kutya! Te szárazföldi patkány! – ordította nagy hangon a kalóz.
Tail Sut, az első tiszt, vörösödve hallgatta, majd fegyvert rántott.
– Kotródj a helyedre, te gazember, vagy kiköttetlek! – kiáltott, és talán le is vágta volna Zornant, de észrevett, és megakadt mozdulata.
– Mi folyik itt? – szóltam rájuk, aztán csípőre tett kézzel megálltam előttük.
– Ez a seggfej, meg a még seggfejebb cimborája azt hiszik, hogy nélkülem is túlélhetik, ha beér minket az a shagrin kalózhajó! – méltatlankodott Zornan. – Asszonyom, engedj fel, különben nekünk annyi!
– Úrnőm, ne... – védekezett volna az elsőtiszt, de leintettem.
– Engedj fel! – parancsoltam, és amikor félreállt, elindultam a lépcsőn. – Zornan, maradj mellettem! – szóltam még hátra, és vissza sem fordulva felkocogtam a tatra. Nem tudom, a pártfogásomba vett kalóz mit mutathatott a hátam mögött az első tisztnek, de Tail Sut úgy felhördült, mint akit hasba szúrtak.
Fent a kapitány fogadott.
– Úrnőm! – hajolt meg felém, de nem figyeltem rá, tekintetem a láthatárt kémlelte. A Kék Sirály mögött, a horizont szegélyén észre is vettem egy fekete pöttyöt.
– Nos, mintha valami hajó közeledtét jelentette volna az őrszemnek kirendelt matróz – kérdeztem rá.
– Valóban, de ne aggódj, úrnőm! Nem kell a legrosszabbra gondolni, és még ha kalózok is, hamar messzire hagyjuk őket!
– Messzire hagyjuk a te józan eszed, seggfej, sőt, ezt már régen meg is tettük! – szólt azonnal közbe Zornan. – Hisz a pofánkba kapjuk a szelet, és úgy vánszorgunk, hogy bármelyik nyomorék koldus lehagy minket úszva, azon a hajón meg legalább negyven matróz evez! Shagír gálya lesz az, méghozzá kalózok, hisz ki más járna errefelé?
A kapitány elvörösödött, de nem merte megütni a jelenlétemben Zornant.
– Hogy mersz kételkedni a szavamban, te kutya! – morogta összeszűkülő szemmel.
– Én már fél tucat hajót kifosztottam ilyen gályával, hasonló módon, amikor te még az anyád csöcsén lógtál, te szárazföldi tetű! – kiabált a kalóz, szélesen gesztikulálva, és a kapitány már a kardja után nyúlt, amikor közbeléptem.
– Zornan! Hallgass!
A kalóz még szóra nyitotta a száját, de aztán meggondolta magát, és elhallgatott. Nyugodtan fordulhattam a kapitány felé.
– Most pedig, hacsak nincs más ötleted, kapitány, megvárjuk, míg elég közel érnek, hogy kiderüljön, kalózok, vagy sem. Gondolod, jó uram, ez alatt lesz elég időm megreggelizni? – mosolyogtam rá.
– Lesz – nyögte, én meg biccentettem, és visszavonultam a kabinomba.
Miután megreggeliztem, visszatértem a tatra. A helyzet változatlan volt, Zornan fel és le sétált, mint valami ketrecbe zárt vadállat, és néha ökölbe szorult a keze. A kapitány a messzeséget bámulta, és tüntetően nem vette észre a kalózt. Faro Alando, a kormányos, aggodalmas képpel tartotta irányban a hajót.
– Nos, lehet már valamit tudni? – kérdeztem a kapitányt.
– Shagír gálya, és gyorsan közeledik – morogta a férfi.
– Megmondtam, te seggfej... – szólt közbe Zornan, de egy pillantással a torkára forrasztottam a szót. – Jó, jó, értek én a szóból, asszonyom, és hallgatok! – emelte magasba a kezét megadóan.
– Kalózok? – kérdeztem ismét a kapitányt.
– Valami shagrin nemesi zászló alatt hajóznak, de... feltehetőleg igen – nyögte kis szünet után.
– És mit szándékozol tenni, kapitány?
– Ha kicsit fordul a szél, akkor talán elérhetjük Siron szigetét, ahol van helyőrség...
Zornan felől felháborodott hörgés hallatszott, de a kalóz nem szólalt meg. Hát felé fordultam, és egy intéssel megadtam neki a szót.
– Egy jó büdös frászt fordul itt a szél alkonyatig! Lassúak vagyunk, az a gálya meg jön, mint a halál! Egy órán belül a nyakunkon lesznek!
– És te mit javasolsz? – kérdeztem.
– Megfordulni, és begyalulni őket a tengerbe! – jelentette ki Zornan határozottan.
– De... – tiltakozott volna a kapitány, ám leintettem.
– Adok fél percet, Zornan. Győzz meg!
A kalóz a hajába túrt, nagy levegőt vett, majd széles gesztusokkal magyarázni kezdett.
– Szembeszéllel lassúak vagyunk, de ha megfordulunk, elegendően fel tudunk gyorsulni, hogy megkísérelhessünk néhány egyszerű trükköt. A legjobb lenne leborotválni a shagrinok evezőit, de egy ilyen manőverhez ez a hajó túl ócska, a legénység meg gyakorlatlan az ilyesmiben, tehát marad az a lehetőség, hogy oldalról beléjük ütközünk. Az egy egy evezősoros, árboc nélküli gálya, az eleje erős, mint a bika fasza, de az oldala alacsony, és a tenger összes viharára mondom, hogy sokkal gyengébb, mint a mi orrunk. Ha nekik megyünk, a mi hajónk megúszhatja nagyobb sérülések nélkül, de ők megroskadnak, vagy ha nem is, azért az biztos, hogy haladni már csak körbe lesznek képesek! Aztán már csak addig kell tartanunk magunkat, míg el nem sodródunk a közelükből, nem fognak tudni utánunk jönni!
– Ez képtelenség! – kiáltott fel a kapitány. – Ez nem hadihajó, az embereink pedig egyszerű tengerészek, nem katonák! Ez a kalóz csak azt akarja, hogy a cimborái könnyebben beérjenek minket! – tiltakozott, de ismét csendre intettem.
– Nem lehetne elkerülni a harcot? Hátszéllel elmenni mellettük? – kérdeztem, mire Zornan egyszerűen kikacagott.
– Amint lőtávolba érünk, elfüstölik a vitorláinkat, babá... izé, asszonyom!
Ezen eltöprengtem. Mellettem a kapitány láthatóan sápadt, az első tiszt is aggodalmaskodva nézett rám, a kormányos pedig Zornant figyelte, mintha tőle várná a megoldást. A kalóz ökölbe szorított kézzel leste döntésem, mint akinek az élete múlik ezen. És végül is, ez így volt.
– Jó, Zornan – biccentettem, és a Sionar Daerre néztem. – Fordítsd meg a hajót, kapitány, és cselekedj úgy, ahogy ez a matróz mondta.
– De úrnőm, én felelek a Kék Sirályért, és én ezt nem vállalom! – tiltakozott azonnal a férfi.
– A hajó épségéért te felelsz, kapitány, de én bérlem ezt a vitorlást, és én mondom meg, hogy merre menjen. A szerződés második pontja rendelkezik erről, ha elfeledted volna, jó uram. És én most azt akarom, hogy arra menjünk! – mutattam a közeledő kalózhajó felé.

– Nem... – kezdte volna a kapitány, de nem hagytam, hogy befejezze.

– Ha nem engedelmeskedsz, akkor megkérnélek, hogy vonulj vissza a kabinodba, amíg más utasítást nem adok! – jelentettem ki nyersen.

– Nem! – felelte erre már határozottan. Szerintem nem látta tisztán a helyzetet.

“Megvan az ideje az esélyek mérlegelésének is, de ha már döntöttél, hát ne habozz cselekedni!” javasolta mindig is Nester Feris Sygra, és én már döntöttem. Kurta mozdulattal vágtam gyomorszájon a kapitányt, majd mikor előre görnyedt, leütöttem.

Végtelen csend borult a hajóra, az eddig dolgozó matrózok a tatra bámulva megálltak, még a szél is halkabban szaggatta a köteleket. Talán egyedül én nem mutattam, hogy miféle érzelmek tombolnak bennem. Nem, én faarccal léptem a tat korlátjához, és rátámaszkodtam annak fájára.

– Matrózok! – kiáltottam nagy hangon. – Egy kalózhajó közeledik felénk. Úgy döntöttem, felvesszük vele a harcot. A kapitány mostantól Zornan. A győzelem után száz aranyarqut osztok szét a fedélközben! Most pedig mindenki soron kívül dupla boradagot kap – fejeztem be a beszédet, és feszült várakozással körbenéztem.

De ennyi is elég volt, megéljeneztek. Száz arqu elképesztő összeg lehetett számukra, és a közembereknek nem sajátja, hogy sokat töprengenének a jövőn, ők általában elfogadják, amit a sors hoz. Ezer generáció óta ezt sulykolja beléjük a világ!

Hát megnyugodva fordítottam nekik hátat. A két megmaradt tiszt leesett állal bámult rám.

– Uraim, számítok az együttműködésetekre. És felajánlok száz-száz aranyat, ha engedelmeskedtek – jegyeztem meg csendesen, és a kardomra tettem a kezem, jelezve, mire számíthatnak, ha ellenkeznek.

Nem tették.

– Értem, úrnőm – bólintott az elsőtiszt, és a kormányos is buzgó bólogatással csatlakozott hozzá.

– Helyes! – mosolyodtam el, aztán Zornanra néztem. – Tied a hajó. De ha kudarcot vallasz...

– Tudom, tudom, asszonyom! Levágja a tököm, és lenyomja a torkomon! – vágott a szavamba, aztán elfordult, és tovább nem törődött velem.

Parancsokat ordított a legénységnek, nagy hangon, olyan káromkodásokkal fűszerezve, amiknek a létéről én addig nem is tudtam. Ám a matrózok értettek belőle, hamarosan rendezett nyüzsgés indult meg, és a Kék Sirály méltóságteljes lassúsággal fordulni kezdett.

Közben a kapitány eszméletlen testét két ember levitte a kabinjába, rá pár perccel pedig megjelent Gution atya. Nem hagytam neki időt, hogy megszólaljon.

– Atyám! – siettem elé a fedélzetre. – Imádkozz a sikerért! És lehetőleg a kabinodban, hamarosan vér fogja vörösre festeni a vizet!

– Lányom... – kezdte volna, de közbe vágtam.

– Én nem az ardún hitet követem, ha elfeledted volna, atyám! Ne nekem imádkozz, hanem a matrózokért! És vonulj vissza! – parancsoltam, oly modortalanul, hogy magam is megdöbbentem rajta. Ám értett a szóból, elkotródott, én pedig visszamentem a tatra.

De ott már semmi dolgom nem volt, Zornan kézben tartotta az eseményeket. Hát hátrahúzódtam, és megigézve bámultam az egyre közeledő shagrin kalózhajót.

Ó, az az első tengeri ütközet, amin részt vehettem! Az a feszült várakozás, ahogy az idegen hajó egyre közelebb ért, ahogy lassan kiváltak szürke tömegéből a részletek, a görbe kardokkal felfegyverzett kalózok, a sárga lángokat őrző fekete üstök! A levegőt sziszegve hasító, tüzet hozó nyílvesszők, amik lángba borították a vitorlát, minek nyomán őrült nyüzsgés indult meg, hogy mihamarabb elcsituljon a vörös halál!

A gályáról harci ordítás hallatszott, a mi oldalunkon Zornan buzdította gyakorlott módon az embereket, “fiaim”-nak nevezve őket, aztán a shagrin hajó fölé magasodtunk, és iszonyú csattanással felszakadt a feszültség. Hajónk megrázkódott, amikor összeütköztünk a gályával, deszkák recsegése hallatszott, és elszabadult a halál.

A kalózok hajója tényleg megroskadt, de ennek előnyeit még nem lehetett látni. Ahogy átugráltak a Kék Sirályra, úgy tűnt, sokkal többen vannak, mint a mieink. Zornan kést rántott — máig nem tudom, hol és hogyan szerezte —, aztán ordítva, lelkesen csillogó szemmel vetette bele magát a küzdelembe.

Ez volt az a pont, amitől kezdve magam is részt vállaltam az eseményekből. Addig csak álltam, vártam, és amikor nyílzápor öntötte el hajónkat, hát lapultam is, de ekkor Zornan után indultam. Hogyne, hisz ha valóban az ő cimborái ezek a kalózok, és most akar átállni hozzájuk, akkor nehogy már túlélje árulását!

Kivont karddal követtem, ám e tekintetben hamarosan megnyugodhattam, Zornan a mi oldalunkon szállt be a harcba. És ekkor már nekem sem volt olyan fontos, hogy az élvonalban maradjak. Megfontolt lassúsággal kezdtem hátrálni.

Egy shagrin kivált az előttem küzdő tömegből, és felém indult, őt gyorsan levágtam, aztán tovább folytattam a visszavonulást. Még egy jött, oldalról, és egy másik, az árboc mögül, de pár csapással visszavertem őket. Nevetséges kalimpálásuk ostoba formájú, kurta kardjaikkal nem jelentett számomra veszélyt, én csak a túlerőt féltem, ami maga alá temetheti a legjobb harcost is.

Ám úgy nézett ki, hogy nincs miért aggódnom, élve és épen kihátráltam a küzdelemből. Már épp azon gondolkodtam, hogy visszasietek a tatra, ahonnan átláthatom a helyzetet, amikor észrevettem két matrózt, a mieink közül, akik szintén hátráltak. Majd még kettőt, kicsi távolabb, akik pedig egyszerűen menekültek!

És felizzott a lelkem. Hát hogy képzelik egyszerű szolga létükre cserben hagyni az uruk, amikor annak szüksége van rájuk!

– Vissza, ti kutyák! – kiáltottam, és a közelebbi alfelére sóztam a kardlappal. – Vissza, vagy szavamra, levaglak titeket!

Az, akit megütöttem, abbahagyta a menekülést, de a távolabbi kettő úgy tűnt, nem hallgat rám. És nem hagyhattam, hogy az embereim megfussanak...

– Utánam, a shagrin kutyákra, a győzelemig! – kiáltottam, és felemelt karddal elindultam visszafelé. Fél szemmel még láttam, hogy követnek, de aztán már nem foglalkozhattam velük.

Körülölelt a harc, és vér festette aznap vörösre a víztükröt, oly közönséges egyszerűséggel, ahogy az az én otthonom csatornái között, az árnyakkal és képmutatással terhes Sytisben sohasem történhetne.

Már alkonyodott, mikor visszatértem a kabinomba. Minden mozdulat fájt, testemet zúzódások és horzsolások borították, izmaimban a fáradtság és megerőltetés tüze égett, bal vádlimon hosszú vágás ékeskedett. Nem emlékeztem, mikor kaptam, talán az egyik lehanyatló shagrin csapott még felém egy utolsót.

Kemény harcban szorítottuk őket vissza a hajójukra, és aztán még hosszan tartanunk kellett magunkat, amíg el nem sodródtunk mellőlük. Félig leégett vitorláinkkal végtelen sokáig tartott, míg elszabadulhattunk, a kalózok pedig ezer módon próbálkoztak közben, nyílzáporral árasztották el a Kék Sirályt, és csáklyákkal igyekeztek megakadályozni, hogy eltávolodjunk tőlük.

De sikerült. Sok életbe került, sok vérbe, de sikerült elmenekülnünk!

Már befejeztem sebem bekötözését, amikor kopogtattak, majd mikor megadtam az engedélyt, Zornan lépett be.

– Minden rendben, asszonyom! A hajó orrát ki lehet javítani, kitart Shagírig, és már szerelik fel az új vitorlákat is a régiek helyett, amik leégtek. Az embereknek a fele feldobta a talpát, de a megmaradtak örülnek, hogy így dupla annyi jut rájuk a száz aranyból. Az elsőtiszt, meg a papocska szintén felfordult – jelentett, és közben csillogott a szeme, mint aki még mindig mámoros a küzdelemtől.

Az utolsó mondatára felkaptam a fejem.
– A pap is meghalt? Hogyan?
– A fedélköz lejárójában találtuk meg a hulláját – vont vállat Zornan. – Én nem bánom, hogy megpusztult, utáltam a pofáját – tette még hozzá.
Kicsit elgondolkodtam, a dolog gyanúsnak tűnt. Gution atya gyáva ember volt, aki nyilván addig nem jött elő, amíg el nem csitult a harc. A fedélközi lejáróig pedig nem jutottak el a shagrinok! Ezek szerint lehet, hogy a papot a mieink közül ölte meg valaki, gondoltam, és elmélázva mértem végig Zornant. De persze nem adtam hangot gyanakvásomnak.
– Mindegy, ha meghalt, meghalt – legyintettem. – Van még valami fontos, amiről tudnom kéne?
– Ne félj, asszonyom, elrendezem, amit még kell! – nevetett rám.
– Helyes! – bólintottam, és már ment volna, amikor utána szóltam. – Azt hiszem, megérdemelsz egy pohár italt, ma jó munkát végeztél.
Szélesen mosolyogva fordult meg.
– Köszönöm, asszonyom!
– Abban a ládában találsz pár üveg ardún bort, egy a tiéd! – intettem, ő pedig habozás nélkül elvett egy flaskát. Nem vacakolt sokat a felbontásával, hüvelykjével lepöckölte a pecsétet, aztán egy határozott mozdulattal az asztal széléhez csapta az üveg nyakát.
Első döbbenetemben támadásnak néztem furcsa tettét, és már elő is kaptam a késem, mire eljutott a tudatomig, hogy mit csinál.
– Nyugi! – intett, aztán lecsapta az üvegből felbukó, vörös habot, majd egy húzásra magába döntötte a bort. A végén öblöset böfögött, végül letette az üveg csonkját.
– Köszönöm, asszonyom, ez jól esett!
Csak egy biccentéssel nyugtáztam tettét, majd ahogy elindult kifelé, utána léptem. És egy határozott ütéssel tarkón csaptam.
Hang nélkül ájult el, feje nagyot koppant a padlón. Gyors mozdulatokkal kötöztem meg — legjobb bőrövemet áldozva fel! —, aztán elhúztam az útból. Kimentem, gondosan bezártam a kabinom, és átsiettem a kapitányhoz.
Már eszméletén volt, és feltehetőleg ivott is egy keveset a nap folyamán, mert zavaros tekintettel mért végig, ahogy beléptem hozzá.
– Úrnőm... – köszönt mogorván, majd vett egy mély, dühtől feszülő lélegzetet.
– Uram, azért jöttem, hogy bocsánatot kérjek. Belátom, hogy viselkedésem minden civilizált norma határát messze túllépte, és nincs mentség cselekedetemre! – hajoltam meg mélyen.
Döbbenten nézett rám.
– Úrnőm!
– Immár megértem, nem akartad megtagadni a parancsot, kapitány, hanem a hajó épsége lebegett a szemed előtt, és elismerem, hogy nagy bátorság kellett hozzá, hogy megpróbáld minden körülmények között is épségben megőrizni a Kék Sirályt, amit maga a pátriárka bízott rád, uram! – folytattam, remélve, hogy megenyhíthetem irántam érzett haragját.
És valóban, kezdeti dühét gyorsan felváltotta a szégyen.
– Eh, úrnőm! – legyintett lemondóan. – Mit ér a szándék! Annak a kalóz gazembernek köszönhetjük, hogy még élünk, nem az én igyekezetemnek!
– Zornan megkötözve fekszik a kabinomban – közöltem vele, mintegy mellékesen.
– Megpróbált asszonyom ellen... – kezdte tágra nyílt szemmel, és elcsuklott a hangja.
– Nem, nem kísérelt meg semmit sem tenni ellenem. De immár bevégezte feladatát, és nincs rá szükség, hogy egy kalóz kutya irányítsa a Kék Sirályt! Hát úgy döntöttem, innentől őrizetben tartom, míg meg nem érkezünk – jelentettem ki.
A kapitány pillanatokig nem jutott szóhoz.
– Hah, úrnőm, te nem habozol, és nem válogatsz az eszközökben... – csóválta meg végül hökkenten a fejét, és talán még azt is hozzátette, hogy “sytisi”, de ezt már nem hallottam meg.
– Most lennél oly kedves segíteni nekem, kapitány, hogy áthozzuk a gazembert ebbe a kabinba?
– De minek? Miért nem viteted le a hajófenékbe, hölgyem? – csodálkozott tovább.
– Mert veszedelmes kalóz, és nem akarom megkockáztatni, hogy megszökik. Ezért arra gondoltam, felügyelhetnéd, kapitány – mosolyogtam rá kedvesen.
– Én? De hát én a kapitányi hídon töltöm a nap nagy részét! – húzta ki magát
Képpengénél élesebbre váltott a hangom, ahogy kiábrándítottam.
– Csak nem gondolod, hogy ismét átveheted a hajó parancsnokságát? Én azt javasolnám, hogy a kabinodból se mozdulj ki, míg meg nem érkezünk Shagírba! Kapitány, te elvesztetted az arcod a legénység előtt!
Bejelentésemet hosszú, értetlen csend fogadta, talán az Ardúniában nem használt kifejezés értelmének meglelése tartott neki ennyi időbe.
– De akkor ki fogja irányítani a hajót? – kérdezte végül, szinte bátortalanul.
– Én – jegyeztem meg csendesen, és megvártam, míg fel tudja fogni, hogy mit mondtam. – És most kérem segíts, uram, áthozni ide Zornant!
Segített. És utána a kabinjában maradt, míg el nem értük Shagírt.

Miután intézkedtem Zornan és a kapitány sorsáról, kisiettem a fedélzetre. A nap már lassan belebukott a tengerbe, az árbocokon új vitorlák feszültek, és szorgos kezek már a vér nagy részét is lemosták a fedélzet deszkáiról. A tat előtt magas halomba tornyozva holttestek hevertek, egy kormosra égett vászonnal letakarva.
Még ma a vízbe kell dobni őket, hogy ne vonzza ide bűzük a bandolákat, jegyeztem meg magamban, de még nem foglalkozhattam velük, elláttak munkával az élők. Felsiettem a tatra, ahol csak a kormányos tartózkodott, és magamhoz intettem a szállásmestert.
– Hívd össze az embereket! – parancsoltam neki, és amikor megtette, kis beszédet tartottam, melyben szép szavakkal méltattam hősiességüket. A szónoklat fénypontja minden valószínűség szerint a száz arqu átadása volt, amikor is hosszan éljeneztek.
A neheze akkor jött, amikor elcsitult ujjongásuk. Nagy levegőt vettem, és nekiláttam végigvezényelni egy egyszerű fordulást. Először nem is tudatosult bennük, hogy mit teszek, egyszerűen csak engedelmeskedtek pergőn kiadott parancsaimnak, és mire eszükbe jutott tiltakozni, addigra már irányba állt a hajó.
Kicsit vártam, hogy lesz-e olyan botor közöttük, aki szóvá teszi, hogy mit keresek a kapitányi hídon, de végül nem akadt ilyen. Az ő szerencséjükre, mert az akadékoskodót azonnal a hajófenékbe zárattam volna. Így végül zökkenőmentesen átvettem a parancsnokságot.
Végtelen szerencsém volt nekem azon az úton! Ha Shagír felé akár csak a legkisebb viharba kerülünk, nem tudtam volna boldogulni, és a kapitányhoz kellett volna fordulnom segítségért, ami nagyon rosszul vette volna ki magát. Így is kénytelen voltam vele rendszeresen konzultálni útirányunkat illetően, és mindannyiszor éreztette velem, miféle nőszemélynek tart.
Bár nem tőle hallottam először szülővárosom nevét szitokszóként emlegetni, de senki sem múlhatja felül azt a megvetést, amit ő volt képes belesűríteni abba a pár szótagba! Mintha köpött volna! “Sytisi!”

Zornannal csak egyszer beszéltem, olyan két nappal a győzelmünk után. Lementem a kapitány kabinjába, és kiküldtem Sionar Daert. Csak akkor szólaltam meg, amikor már négyszemközt maradtam a kalózzal.

– Remélem, nem neheztelsz túlzottan rám – húztam vele szembe egy széket.

Ő a padlón ült, összeláncolt kézzel és lábbal.

– Á, én voltam a barom! – legyintett, hogy megcsörrent a lánc. – Leeshetett volna, hogy nem lehet packázni veled! Azok után, ahogy elintézted ezt a seggfej kapitányt, meg ahogy a harcban viselkedettél, sejthettem volna, hogy nem hagyod átcseszni a fejed! Asszonyom – tette még hozzá nemtörődöm módon.

– Sejthetted volna! – bólintottam.

– No, de seggfej az, aki nem próbálja meg kihasználni a lehetőségeit!

– Igen, de, hogy a szavaiddal éljek, "seggfej" az is, aki hagyja, hogy fellázítsák ellene a legénységét.

– Ja – biccentett erre, és vágott egy szomorú fintort. – Csak nem kellett volna átvágnom annak a csuhásnak a torkát! De hát ő biztosan kárált volna, ha kalózhajót akarok csinálni ebből a teknőből, és az emberek féltek tőle!

– Ne emészd magad feleslegesen! Nem akkor kezdtem el gyanakodni, amikor meghalt a pap! – hazudtam fölényesen.

– Mindegy is! – hagyta rám, aztán megvakarta a tarkóját. – Most a vízbe dobatsz, igaz, asszonyom?

– Nem – feleltem egyszerűen. – Kiteszlek Shagírban, ahogy megbeszéltük. Nekem ugyan semmit nem számít, hogy egy gazemberrel több hányódik a tengeren, vagy kevesebb! – legyintettem.

És meg is tartottam a szavam. Aznap, mikor kikötöttünk Shagír szigetén, elengedtem. Még kilenc ezüstpénzt is adtam neki, jutalomképpen, bár tudtam, hogy fél napon belül elmulatja az összeget. De nem érdekelt. Foglalkoztam is én holmi közrendű kalózok életével! Mély meggyőződésem volt, hogy soha többé nem találkozunk.

De hát ki halandó láthatja át, miféle szeszély szerint örvénylik a víz a csatornák csalókán tükörsima felszíne alatt?

Mosolyogva nézek fel az írásból. A jó Zornan!

Szememmel önkéntelenül a csorba nyakú üveg felé fordulok, ami az asztal szélén áll, onnan tovasiklik tekintetem a kupára, de az már üres. Kicsit elgondolkodom, hogy megbontsam-e a másik üveg bort is, ám végül leteszek róla.

Nehéz nap vár rám, az is felelőtlen ostobaság, hogy ezt az éjszakát a múltnak szentelem, ahelyett, hogy a jövőre készülnék. Nem bölcs dolog, ha az ember hagyja, hogy szeszélyei értelme fölé kerekedjenek!

Ám én már máskor is tettem ilyesmit, sőt, gyakorta követtem megérzéseimet a józan eszem helyett, hát csak vállat vonok, és folytatom emlékeim felidézését.

Két holdnappal a kalózok támadása után futottunk be Stílis kikötőjébe. Ott rengeteg munka várt rám, el kellett intéznem a szállítás részleteit a shagrin oldalról is, és új embereket kellett szereznem a Kék Királyra. Hosszú időbe telt, míg lelkem megnyugodhatott, hogy minden rendben lesz a visszaút alatt is.

Végül persze elrendeztem a dolgokat, és a hajó kifutott Apologeta felé, magam pedig küldtem egy levelet Majának, hogy hamarosan érkezem, majd gyaloghintót béreltem, és elutaztam Shagír városába. Ez alkalommal nem az Arany Gítában szálltam meg, hanem Majáék pavilonkertjében. Sokiu Shirakan Alian, barátnőm férje, személyesen fogadott a kapuban, és cifra szavakkal biztosított, hogy örömmel látott vendég vagyok náluk.

Aztán egy szolga megmutatta pavilonomat, és hagytak időt, hogy rendbe szedjem magam a vacsorára. Csak ott találkoztam Majával, de nem volt alkalmunk őszinte szavakat váltani, az illem és az etikett nem engedte, hogy négyszemközt beszélhessünk. Így végigudvariaskodtam az étkezést, és tűrtem, hogy a házigazda vigye a szót.

Maja végig néma volt, de a vacsora végén végre megszólított.

– Szívbéli barátném, oly kíváncsi vagyok, hogy vajh érdeklődsz-e az általad küldött fiú előmenetele iránt?

– Persze! – biccentettem, hisz ez igaz volt, arról nem is beszélve, hogy Maja szeme is azt súgta, mondjak igent.

– Akkor mit szólnál, ha holnap meglátogatnánk iskoláját a Távoli Oroszlán Bömbölésének Házában? Szerintem kellemes elfoglaltság lenne, az ottani tanítványok bizonyosan szívesen elkápráztatnak minket majd valami harci bemutatóval! – kecsegtetett, de választ sem várva a férje felé fordult.

– Jó férjem, kinek szava bölcs, és tekintélye mint a vén hegyek hófedte ormai, szerinted is helyes cselekedet lenne ez?

– Csillagvirág ragyogású asszonyom, tedd ezt! Becses vendégünknek nyilván újdonság lesz, ha láthat egy harci iskolát, melyek hazájában, Sytis ezerfényű városában nem fordulnak elő!

Hát ebben maradtunk, és én azzal a reménnyel tértem nyugovóra, hogy a másnapi kirándulás alkalmával lesz lehetőségem beszélni Majával, hogy mi végre vágyta oly nagyon látásom?

Shagír városának legelőkelőbb részében, a legfényesebb uralkodóherceg pavilonkertjében is állnak harci iskolák, meg kolostorok. Hiába, az uralkodó családja sokat köszönhet nekik, és hatalma már régen összefonódott a szerzetesek által tanított bölcseletekkel és harcművészettel.

De kifelé, a város külső részeiben is találhatók harcot okító kolostorok, egész negyedük van a pavilonkertek alatti városrészben! Hogy iskolának, vagy kolostornak jobb nevezni a képződményt, azt nem igazán tudom. Van neki ilyen és olyan része is. Az bizonyos, hogy ősi titkokat rejt, amiket fürkészni botorság, és hogy már akkor is ott állt legrégibb kőpavilonja, amikor Shagír, a város, még nem is létezett, és Shagír, a birodalom, még virágkorát élte.

A Távoli Oroszlán Bömbölésének Háza egészen a szegélyén feküdt a bonyolult rendű városnegyednek, és szinte teljesen önálló életet élt. Régi stílusú, shagrin harcművészetet oktattak ott, nagy hangon hirdetve, hogy csak az arra kiválasztottaknak, de némi aranyak lepengetése után könnyen — nagyon könnyen! — befogadtak bárkit, legyen az akár egy szélfútta csavargó sytisi nemes pártfogoltja is.

Mikor kiszálltunk az addig a szaták gyűrűjében haladó gyaloghintóinkból, kopaszra borotvált szerzetesek vezettek minket az iskola nagymestere elé, aki mély hajlongással köszöntötte Maját, és engem is kegyeskedett észrevenni. Ám miután előadtuk jövetelünk célját, hogy egy emberem előmenetele érdekelne, és még arra is céloztam, hogyha elégedett leszek, más csatlósaimat is ide fogom küldeni, akkor megenyhült irántam.

Buzgón vezetett át minket egy magas mennyezetű, kőoszlopok szegélyezte terembe, ahol puha vánkosokon kínált hellyel, és ahol megtekinthettünk egy rövid kis harci bemutatót. Az iskola haladóbb tanítványai mutatták be tudásukat, és bár a mester váltig állította, hogy ez mindössze rögtönzés, és szabadkozott a látvány szegényességén, azért nagyon olajozott, gyorsan pergő műsort láthattunk.

A tanítványok fekete, bőszárú ruhákban feszítettek, amiket egy folt sem piszkolt, fegyvereik messze csillogtak, mozdulataik szépek voltak és látványosak, technikájuk izgató célszerűséget sugallt, és ősinek tűnő tradíciókat idézett. Amikor véget ért a bemutató, cifra bókokkal dicsértem iskolájukat, és megkértem a mestert, hogy négyszemközt beszélhessek az emberemmel. Nem volt ellene semmi kifogása, azonnal egy kisebb, zárt terembe vezettetett, ahol aztán magamra hagytak.

Nem sokáig bámulhattam a szépen festett legyezőkkel díszített falat, hamarosan belépett Thyl, a kis quáboai parasztfiú. Fehér ruhát viselt, olyan szabásút, amit a bemutatón is láthattam, haja kurtára volt nyírva, oldalán enyhén görbe penge csillogott. Apró kopást sem láttam markolatán, ami arra utalt, hogy vagy nagyon keveset gyakorol, vagy nem ezzel a fegyverrel.

Amikor felismert, majdnem elmosolyodott, és már ereszkedett volna féltérdre, amikor észbe kapott. Hát csak összefűzte karjait a mellkasa előtt, és úgy hajolt meg, ősi, shagrin szokás szerint, majd utána kis terpeszbe állt, némán, és mozdulatlan. Mint ahogy Maja szatáit láttam állni úrnőjük mögött.

Mindezekkel együtt is elégedett voltam a gyerek belépőjével, sokat fejlődött az eltelt esztendő alatt a suhanc. Legalábbis láthatóan fegyelmet tanult. És hogy mi mást...

– Azért jöttem, mert érdeklődöm a tudásod iránt. Remélem, nem hozol szégyent nevelőidre, nem szeretném, ha úgy tűnne, hiábavalóságokra fecséreltem azt a temérdek pénzt, amit taníttatásodra költöttem – jegyeztem meg komoran, aztán lassan elővettem a kardom.

– Értem, asszonyom! – válaszolt, és maga is fegyvere után nyúlt. Shagír módon tisztelgett felém, aztán pár mély lélegzettel lecsendesítette a lelkét, és alapállásba állt. Magamba mosolyogva figyeltem felkészülését, önkéntelenül is saját vívóleckéim jutottak az eszembe. És a saját vizsgám, Nester Feris Ghatival szemben...

Aztán Thyl óvatos lépésekkel elkezdett körbe járni, hogy kiismerje mozgásomat, és ez is tetszett. Macskaléptekkel követtem, hogy végig szemben maradjak vele.

Néhány széles, egyszerű vágással nyitottam, amit könnyen háríthatott, és a siker láthatóan önbizalmat adott neki a továbbiakhoz, de mielőtt összeszedte volna a bátorságát a visszatámadáshoz, hátra léptem, és folytattam az oldalazást. Ismét kivárta, hogy neki menjek, ez alkalommal már sokkal gyorsabban pergő csapásokkal. Alig győzött védekezni, de derekasan állta a sarat, és amint lecsillapult rohamom, még vissza is támadott. Egész jó mozdulat volt, de azért gond nélkül hárítottam, és hozzá képest nagyon gyorsan hoztam vissza a pengét.

Rés nyílt védelmében, de nem használtam ki, ismét hátra léptem, és megadtam neki azt a szempillantásnyi időt, ami az alapállás felvételéhez kellett. Zavar futott át az arcán, amiből arra következtettem, hogy észrevette hibáját, de nem szólt.

– Nem is rossz! – jegyeztem meg bíztatóan, ám nem vártam be, hogy válaszoljon. Ismét támadtam, immár erőteljesebben, majdnem, mint éles küzdelemben tettem volna, hogy hátrálni kényszerült. Vagy fél tucat vágás után tudta megakasztani és félrevinni a fegyverem.

Hosszú mozdulat volt, és közben volt időm ballal az oldalamon elrejtett kés felé nyúlni. Mire feleszmélt, már a torkán volt a penge, és vörös vonalat húzott fehér bőrére.

Aztán hátra léptem, és tisztelegtem fegyveremmel, jelezve, a küzdelem véget ért. Hitetlenkedve tette el kardját, és nem tudta elrejteni dühét, hogy ily könnyen legyőztem.

– Most csalónak tartasz, mert volt nálam egy másik fegyver? – kérdeztem lebiggyesztett ajakkal. – Jegyezd meg, éles harcban nem létezik tisztesség, csak élet és halál! – osztottam meg vele a Nester Feris Sygrától tanult bölcsességet.

– Értem, asszonyom! – hajtotta le a fejét szégyenkezve, de nem haragudtam rá. Nem ő tehetett róla, hogy mesterei sarlatánok voltak, akik drága pénzen árulták semmire sem jó tudásukat, miközben féltve őrizték saját, ősi technikáikat.

– De elégedett vagyok veled, szépen fejlődsz! – jegyeztem hát meg, hogy kicsit visszaadjam az önbizalmát.

– Köszönöm – hajolt meg, aztán lassan, bátortalanul még megkérdezte. – Meddig kell még itt maradnom, asszonyom?

– Magammal viszlek. Most – nevettem rá, és erre tágra nyílt szemmel kapta fel a fejét.

– Köszönöm! – kiáltotta, aztán gyorsan és habozás nélkül ereszkedett féltérdre, tenyerét pedig a földre fektette.

– Köszönöm, asszonyom! – hálálkodott.

Az iskola nagymestere már nem örült ennyire döntésemnek.

– De messziről jött, hajnalarcú hölgyem, az gyerek tudása még nem teljes! Az ősi, shagrin harcművészet megcsúfolása lenne, ha most abbahagynánk a tanítását! Minden mesterek szörnyülködnének, és iskolánknak rossz híre szállna, hogy felkészületlen tanítványokat engedünk a szélnek! Tovább kell taníttatni!

– Lehet, jó uram, de az én pénzem elfogyott. Nem szánhatok rá több aranyat! Ám, ha az iskola jó híre forog kockán, hajlandó vagyok engedményt tenni, hogy maradhasson, de mint mondtam, fizetni már nem tudok – jelentettem ki határozottan. Bár az a shagrinok között is szégyen, ha valaki beismeri szegénységét, és ráadásul nem is volt igaz, amikor anyagi gondokra hivatkoztam, de ez tűnt a legegyszerűbb megoldásnak. Be is vált.

– Nos... talán a gyermek nem is annyira felkészületlen... – motyogta zavartan a nagymester, és innentől nem ellenkezett. Thyl fél óra múlva, kevéske csomagjával a vállán csatlakozott nyolc szatából és két gyaloghintóból álló menetünkhöz.

– Hazafelé álljunk meg a Tisztaszél Ragyogásának Tavánál! – parancsolta még induláskor Maja a szolgáknak, aztán hozzám fordult. – Hidd el barátném, megéri a kitérőt a csodaszép látvány!

– Örömömre szolgál, hogy megcsodálhatom a Shagír sziget szépségét! – nevettem rá őszintén, és azt találgattam, ez a színjáték melyik szatának szólt. Vajon melyik harcos lehet a kém, és vajon kinek a kéme?

De erre választ nem kaphattam, hát beszálltam a gyaloghintóba, és magamba fojtottam aggodalmam.

A Tisztaszél Ragyogásának Tava tényleg szép hely. Tőle keletre magasba törő hegyek tornyosulnak a látóhatáron, messze nyugatnak a tenger csillog.

Miután megálltunk, gyors lépésekkel sétáltam ki a tóig, a széles, alig lejtő, kavicsos parton, és hosszan bámultam a látványt. Tiszta időnk volt, messze lehetett látni. A vizet apró hullámok borzolták, a szemközti partot eltakaró nádas felől mocsárszagot hozott a szél. Ezernyi madár töltötte meg élettel a tájat, volt ott karcsú lábú, rózsaszín tollú kócsagféle, zöld-aranyban játszó vadkacsák, örökkön zajongva kavargó, kusza állatsereglet.

Mikor meguntam őket, visszanéztem az út felé, ahol a két gyaloghintó állt, és kis félkörben a nyolc szata. Maja messze lemaradva jött utánam, szűk, földet seprő szoknyája nem tette lehetővé, hogy siessen. És ahogy megszemléltem testhez tapadó selyemruhájában, tipegő léptekkel közeledő alakját, oly lehetetlennek tűnt, hogy mennyire megváltozott! Idegen volt shagrin stílusú öltözete, fekete, kontyba fogott haja, arcának festett fehérsége, amit csak pár vékony, fekete vonallal tört meg, a helyi szokások szerint.

Aztán végigmértem magam is. Aznap ardún szabású bársonynadrágot viseltem, meg persze kardomat, akkor éppen halványvörös hajam pedig kilenc fonatba fogtam ezüst csatokkal. Oly végtelenül különböztem Majától! Oly lehetetlen volt hinni, hogy együtt voltunk fiatalok, hogy egy nevelést kaptunk, hogy ugyanonnan jövünk — és hogy ugyanoda tartunk!

Barátnőm közben mellém ért, de hallgatott, volt oly tapintatos, hogy ne zavarja meg elmélkedésem. Hát gyors fejrázással űztem el a múlt démonait, és visszatértem a jelenbe. Kedves mosollyal köszöntött, és hirtelen minden a helyére került; ahogy végtelenül kék szemébe néztem, láthattam, hogy abban változatlanul csillog a megtörhetetlen céltudatosság. A közös Nester örökség!

– Örülök, hogy eljöttél! – szólt végül.

– Hisz hívtál! – feleltem, aztán lehajoltam, felkaptam egy kavicsot, és behajítottam a tóba, egy épp arra úszó vadkacsacsapat közepébe. A madarak ijedten rebbentek fel, méltatlan hápogásuk iszonyú hangzavart csapott.

Maja a ricsaj ellenére nem emelte fel hangját, sőt, szinte suttogva válaszolt, és még legyezőjét is úgy fordította, hogy az eltakarja arcát szatái elől.

– Segítséged szeretném kérni, Ylla! Rád szeretnék bízni néhány papírt. Jogok, adóslevelek, miegymás! Nem kéne mást tenned, csak vigyázni rájuk!

– Nagy bajban vagy?

– Nem hiszem! De a biztonság kedvéért, vidd el őket! Hogy ne veszítsek el mindent, ha mégis történne valami. Kérlek! – suttogta kapkodva.

– Jó! – feleltem, és lassan elcsendesült köröttünk a zaj, a vadkacsák már messze szálltak. Maja megnyugodva nézett el a távolba, szememmel követtem tekintetét.

– Tényleg szép tó! – jegyeztem meg végül, társalgási hangnemben.

Barátnőm ingerülten vetette fel a fejét.

– Poshadó pocsolya! Sytis legutolsó szennyvízcsatornája is szebb! – sziszegte kurtán, aztán hátat fordított a látványnak, és visszament a gyaloghintóinkhoz, szatái közé.

Igazat kellett neki adnom. Akkor már magam is nagyon vágytam haza!

Ám még hosszú holdnapok teltek el, mire hazafelé vettem az utam. Nem mondom, gondtalanul töltött idő volt, de lassan belefáradtam a semmittevésbe, hát végül elbúcsúztam kedves vendéglátóimtól, és hamarosan egy Sytisbe tartó hajón vártam, hogy megérkezzünk szülővárosomba.

És immár nem utaztam egyedül, Thyl, a quáboai parasztgyerek kísért. Shagírban nem volt sem lehetőségem, sem kedvem foglalkozni vele, de a hajóút első napján a kabinomba rendeltem. A csöpp helyiségben lévő egyetlen székben ülve fogadtam, és hosszan méregettem, ahogy zavartan állt előttem.

Igen, határozottan megnőtt az eltelt egy év alatt, állapítottam meg. És nagyon soványnak tűnt fekete vászonruhájában, oldalán kissé görbe, shagrin stílusú kardjával.

– No – szólaltam meg végül. – Ahogy láttam, sokat fejlődtél, és immár itt az ideje, hogy szolgálatomba állj. Úgy döntöttem, hogy felelősségteljes munkát bízok rád.

– Köszönöm, asszonyom! – mosolyodott el őszintén. – Miben lehetek a szolgálatodra? – kérdezte a jellegzetes, magázást nem ismerő, quáboai tájszólásban, amit, úgy látszik, a Shagírban töltött esztendő sem tudott benne elmosni. Magamban megjegyeztem, hogy Sytisben majd azzal kell kezdeni, hogy megtaníttatom beszélni, de ez még távoli probléma volt.

– Nos, megteszlek személyi testőrömnek – jelentettem ki egyszerűen.

Tágra nyílt szemmel csodálkozott döntésemen, aztán halkan, bátortalanul szólalt meg.

– Köszönöm a megtiszteltetést, asszonyom, és ne hidd, hogy nem kívánom tiszta szívemből meghálálni, amit értem tettél, de... de én úgy érzem, nem vagyok alkalmas erre a feladatra! – nyögte ki végül.

– Én pedig biztos vagyok benne, hogy nem vagy alkalmas erre a feladatra – feleltem könnyedén, és nagyon örültem, hogy ő is tisztában van ezzel. – Van valami egyéb észrevételed?

Hosszan hallgatott, de végül csak megkérdezte.

– De ha nem ítélsz alkalmasnak erre a felelősségteljes munkára, akkor miért bízol meg vele, asszonyom?

Kicsit sóhajtottam, és csendesen kezdtem neki magyarázni.

– Senki sem úgy születik, hogy felkészülten állhatna azon kihívások elé, amit az élet elébe sodor. Mindent el kell kezdeni valahol, és persze sok mindent meg lehet tanulni, de a legjobb mesterek sem adhatják meg a tapasztalatot, ami pedig minden munka elvégzéséhez szükséges. A rutin pótolhatatlan, de ennek ellenére mindenki, minden kihívással először rutin nélkül kell, hogy szembe nézzen – kezdtem, majd elmosolyodtam.

– De ez nem ok arra, hogy soha ne kezdjünk új dolgokba! Ezzel pedig együtt jár, hogy az elején tapasztalatlanok és lényegében alkalmatlanok vagyunk mindenre. Érted, igaz? – kérdeztem, és amikor bólintott, csak akkor folytattam tovább. – Belőled, szerintem, jó testőr válhat. Egyszer. Talán. És én most megadom neked a lehetőséget, hogy tényleg azzá válj. Otthon majd fogadok melléd néhány képzett, öreg harcost, hogy tanulj tőlük, és magam is szívesen segítek, ha valamiben szükségét érzed a segítségemnek, de te leszel a személyi testőröm. A te kezedben lesz a végső döntés, neked kell majd nemet mondanod, ha valamit túl kockázatosnak ítélsz, és neked kell meghalnod helyettem, ha hibázol, és az életem veszélybe kerül. Elfogadod a feladatot, vagy keressek neked valami egyszerűbb, gyereknek való elfoglaltságot? – kérdeztem még gúnyosan.

Nem vágta rá azonnal, hogy igen, és ez megint tetszett. Megfontolta a választ, de persze az úgy hangzott, ahogy hallani akartam.

– Elfogadom a felelősséget, asszonyom!

– Remek! – nevettem rá. – Akkor most elmehetsz!

Gyorsan féltérdre ereszkedett, és kurtán megérintette a padlót is, de aztán felpattant, és kisietett. Aznap a kabinom ajtaja előtt aludt.

Mint utána minden nap, amíg meg nem érkeztünk Sytisbe.

Nem mondom, sok felelőtlen dolgot cselekedtem már életemben, némelyikre visszagondolva borzongás fut végig a hátamon, hogy hogyan lehettem ennyire merész, de tiszta szívvel vallom, hogy ez volt a legelképesztőbb mind között. Megtenni személyi testőrnek egy képzetlen, quáboai parasztgyereket! Őrült, akinek hasonló ötlet csak az eszébe is jut!

Ám én bíztam benne, hogy pár esztendeig nem lesz lényegi feladata, hogy a Niladusoknak talán még mindig nem sürgős! Abban pedig biztos voltam, hogy előbb-utóbb tényleg az útjukban leszek, és hogy akkor majd kell, sőt, talán kevés is lesz egy jó testőr! Ami Sytisben meglehetősen drága mulatság! Hát miért ne próbálhatnék addig kinevelni egy jó embert, vélekedtem.

És Thyl ígéretes tehetség volt, abból a szempontból legalábbis feltétlenül, hogy végtelen igyekezettel próbált meg megfelelni a rábízott, és erején felül való feladatnak. Sose tágított mellőlem, és közben leste a felügyelete alá beosztott, veterán fegyveresek mozdulatait. Ám ennek ellenére biztos voltam benne, hogy egy ideig még mindig csak magamra számíthatok, ha megtámadnának.

Mindössze egy közvetlen haszna volt a gyerek felfogadásának; minden reggel lekísért abba a földszinti szobába, melyet fegyverteremnek rendeztettem be, és gyakorolt velem egy órát. Neki szüksége volt rá, nekem pedig jól esett a mozgás. Nem mintha nem jártam volna össze Lionessel csak...

Öreg barátom, miután felépült az Árnyak Házában szerzett sebéből, ragaszkodott hozzá, hogy továbbra is találkozgassunk megszokott tisztásunkon, a Nascara quartisban, de bizony egyre kevésbé bírta a megerőltetést, hát lassan felhagytunk a közös gyakorlással. Inkább sétálgattunk, beszélgettünk, bejártuk a környék szűk utcáit, keskeny hídjait és apró kis tereit. Kellemes társalgó volt, régi anekdotákkal és új pletykákkal szórakoztatott, én pedig el-elpanaszoltam neki, éppen miféle gondokkal küzdök.

Sose habozott jó tanácsokkal ellátni, melyek egy része teljesen kivitelezhetetlen volt, ám néha meglepően használható ötleteket adott, rég elmúlt fiatalságának korából merítve tapasztalatait. Közös sétáinkon felül gyakorta hívtam meg ebédre vagy vacsorára, és az is megesett, hogy este elkísért a városba. Mert bizony, ahogy az ardún utazásom alatt összetorlódott ügyeimet elrendeztem, maradt időm a szórakozásra, és ilyenkor örömmel vegyültem el Sytis ezer fényekkel ékes éjszakájában! De a fiatalkori, magányos csavargásoknak egy életre vége szakadt.

Thyl mindenhova elkísért, mögöttem fél lépéssel haladva, szigorú tekintettel, fekete ruhájában, ami pár ügyesen álcázott páncéldarabot is rejtett, továbbá két másik fegyveres is követett, bár ők nem ennyire feltűnően. Nem, ők igyekeztek egyszerű járókelőnek tűnni, és beleolvadni az arctalan tömegbe, de ők is mindig a közelben voltak.

És ha ez még nem lett volna elég, hát általában zajos, semmirekellő társaság kísért. Olcsó bérbarátok, ingyenélő aranyifjak, nekem elkötelezett, kisebb családok fiai és lányai, akik hízelgő szavakkal igyekeztek minél több pénzt kisajtolni belőlem. No és persze én is gyakorta csatlakoztam nagyobb társaságokhoz, minek középpontjában egy olyan Ház embere állt, akitől némi támogatást, vagy jó üzletet remélhettem. Bizony, ezek a mulatókban, bálokon, vagy akár a Koronában töltött esték nem mindig a felhőtlen szórakozás órái voltak!

Nester testvéreimmel is tartottam a kapcsolatot, az egy Giryss kivételével, aki feltűnően zárkózott életet élt. Ő sose sem mozdult ki házából, és bár folytatott némi üzleti tevékenységet, de jóval kisebb mértékben, mint amire lehetősége volt. Furcsa viselkedése felkeltette gyanúm, és kémeket fogadtam, de lefizetett szolgái sem tudtak semmi érdemlegeset mondani róla.

Annyi kiderült, hogy többet költ könyvekre, mint én ruhára, és néha messze földről érkező, különös vendégeket fogad. Ezen felül a város szélén túl álló házában csillagvizsgálót rendeztetett be, ami számomra végtelen furcsaságnak tűnt, mivel a tavak felett mindig párás a levegő, de ő sok órát töltött ott, az eget kémlelve. Emellett házának egyik legnagyobb terméből laboratóriumot alakíttatott ki, ahol szintén rendszeresen dolgozott. Minden jel arra utalt, hogy figyelme a misztikus tudományok felé fordult, és hogy nem óhajt sem politikával, sem üzlettel foglalkozni, csak amennyit feltétlenül muszáj.

Igen, minden erre utalt, durva nyilvánvalósággal, és ezen nyilvánvalóság szinte elkendőzte azt az egyszerű tényt, hogy valójában senkinek fogalma sem volt róla, konkrétan min dolgozik! Ám mivel egyelőre nem ítéltem számomra veszélyesnek tevékenységét, hát hagytam, éljen, ahogy neki jó!

Másik három testvéremmel viszont, a szép Níkével, a kedves Lasierrel, és a távolba szakadt Majával, folyamatos kapcsolatban álltam. Immár nyíltan, mindenki által láthatóan szorosan együttműködtünk, aminek meglett az eredménye, vagyonunk gyorsan gyarapodott. Ám persze ez nem volt elég, többet akartunk, sokkal többet, és akkor már bíztunk a szívünk mélyén, bár még nem beszéltünk róla, hogy esetleg valóra válthatjuk mesébe illő álmainkat.

És köröttünk virágzott a szertelen, friss illatú tavasz, majd megnehezedtek léptei, ahogy az idő eljárt felette, míg végül öreg szeméből virágszirmokat hullatva távozott, hogy helyet adjon megfontoltabb nővérének, a lusta, forró nyárnak. És aztán eljött az ősz is, immár a negyedik azóta, hogy a Nester nemesek a vérpadra léptek.

Tán a haldokló fák látványa miatt, de az évszak fordulása után az én szívemben is tanyát vert a csüggedés. Ó, nem mintha ügyeim nem mentek volna jól, sőt! Néha arra kellett gondolnom, maga Nester Feris Ghati rég halott lelke nem tud elszakadni a világtól, és ő segít, oly gyakorta éreztem, hogy ismét valami megfoghatatlan oknál fogva szerencsém volt, ismét sikerre vittem valamit, aminek kockázatát egy megfontolt, üzlethez értő ember nem vállalta volna.

Ám még ezzel együtt is, hogy oly jól simán haladtak ügyeim, mint amire számítani nem lehetett, még ezzel együtt is oly messze voltam a kitűzött céltól! Oly elképzelhetetlennek tűnt, hogy valaha eleget tehetek ígéretemnek, amit egy halálba induló embernek tettem, és amit meg akartam tartani!

De az örökkön áramló vizek tovasodorták a lehullott, halott leveleket, és eljött a tél, hűs lehelete pedig elfújta a csatornák mentén álló cseresznyefák csupasz ágai közül az ostoba gondolatokat. A múltba merültek a fájó emlékek, nem maradt más, mint a jelen kegyetlen hidege, és a fák komor makacssággal kapaszkodtak a földbe, mert ez volt az egyetlen útja, hogy megéljék az új tavaszt.

Ami, a világ megfellebbezhetetlen rendje szerint, el is jött.

Úgy döntöttem, huszonnegyedik születésnapom alkalmából nagy bált adok. Megengedhettem magamnak, és immár társadalmi helyzetem is megkövetelte. Ám akárhogy is tervezgettem, akárhányszor is néztem át a meghívandók listáját, hogy kit lehetne kihagyni, ismét és ismét arra a konklúzióra kellett jutnom, hogy házam nem alkalmas egy ilyen nagyszabású mulatság befogadására.

– Kíjlan, költözünk! – köszöntöttem egy tépelődéssel átvirrasztott éjszaka után titkáromat.

– Értem, asszonyom. Megtudhatnám, hogy hova? – kérdezte szemrebbenés nélkül. Ez volt legkellemesebb tulajdonsága; semmi fölös kérdés, semmi megdöbbenés, csak egy egyszerű “értem, asszonyom!”

– Még nem tudom. Csak az a biztos, hogy olyan palazzóba, ahol elfér egy bál alkalmával száz-százhúsz vendég. Az se lenne rossz, ha egy kicsit közelebb kerülnénk a belvároshoz, és persze ragaszkodom hozzá, hogy az épületnek legyen tegumentuma, meg hogy pompa és kényelem tekintetében ne maradjon el jelenlegi házunk mögött, sőt, lehetőleg legyen sokkal elegánsabb és nagystílűbb! – soroltam fel elvárásaimat. – Nos, azt hiszem, ez minden. Keress egy ilyen palazzót! Ja, és semmiképpen sem akarok bérelni egyet, meg akarom venni!

Ez utóbbi volt messze a legnehezebben teljesíthető kívánságom, de végül Kíjlan felhajtott egy eladó, és a feltételeknek nagyjából megfelelő palazzót. Nem is haboztam, amint a formaságokat elintéztük, költöztünk is!

Az új ház kétemeletes, kockaforma épület volt, és a hangzatos Csillagvirágtánc névre hallgatott. Kert nem tartozott hozzá — megfizethetetlen luxus a belváros szegélyén! —, ám a tetőn magas fallal körbevett, a nagyobb palazzók belső udvarát idéző terasz kapott helyet, aminek négy szegletében egy-egy karcsú tornyocska állt.

Bútorozatlanul vettem, és végül egy jó nevű divatmesterrel alakíttattam ki a belső tereket, ami egy újabb vagyonba került, de megérte! A végeredmény a legszigorúbb elvárásokat is kielégítette! Magam lényegében csak a tárgyalóterem berendezésébe szóltam bele, szem előtt tartva Nester Feris Tarezzi e témában adott tanácsait, amúgy mindent ráhagytam a mesterre.

Embereim meglehetősen különböző módon fogadták a költözés hírét. Kíjlan egy megjegyzést sem tett, csak intézte az ezzel járó napi ügyeket. Thyl, személyi testőrhöz méltó módon először az épület megvédhetőségét vizsgálta meg, majd érdekes rögeszmével állt elő.

– Asszonyom, a régi tulajdonos a rejtett folyosókat és titkos átjárókat is megmutatta önnek? – kérdezte, még a beköltözés előtt, de már miután megvettem az épületet.

Akkorra már érezhetően sokat fejlődött, legalábbis ismerte az alapvető viselkedési normákat, quáboai akcentusát is levetkőzte, meg a vívás tudományában is szépen haladt. És persze végtelenül komolyan vette magát és felelősségteljes feladatát, bár bizonyos voltam benne, hogy még nem képes megvédeni az életem. Ám erre soha nem is utaltam, hisz nem akartam összetörni az önbizalmát!

– Nem. Gondolod, hogy ilyesmik vannak? – kérdeztem hát vissza, látszólag komolyan véve a felvetését.

– Feltétlenül! – kérte ki magának, aztán gyorsan elszégyellte magát. – Illetve, én úgy hallottam, hogy a legtöbb sytisi épület rendelkezik ilyesmiféle dolgokkal...

– Ezt nálatok otthon mesélték, Quáboában? – kérdeztem rá, mire csak lehajtott fejjel bólintott. – Nos, meg kell jegyeznem, ez egyáltalán nem általános dolog. A Nagy Házak palazzóiban igen, de a kisebb palotákban nem feltétlenül vannak rejtekajtók, és más titokzatos dolgok! – jelentettem ki, de látva, hogy elszomorodik, gyorsan elmosolyodtam.

– Ám örülök, hogy ez is az eszedbe jutott, és jó ötletnek tartanám, hogy átvizsgáld az épületet, hátha lelsz valamit! – adtam rá áldásom, ő pedig nekilátott a munkának.

Váratlan lelkesedéssel Hiaer, a Moma asszony ajánlotta segédtitkárom is csatlakozott hozzá. Az örökkön bolondozó fiú még valami tekercset is kerített, ami a titkos ajtók és folyosók építésének rejtelmeivel foglalkozott, és onnantól a két fiatal együtt kereste az iratban emlegetett áruló jeleket.

Végigkopogtatták a falakat, a padlót, de még a mennyezetet is, aztán gyertyával, meg vékony pálcikákra kötött selyemszálakkal felszerelve lesték a huzatot, és egy gyanús, a konyhában található kőlapot még vízzel is leöntöttek, hogy megtudják, vajon vezet-e valahova a körötte található, hajszálvékony repedés. Buzgó igyekezetüket inkább tudtam gyerekes játéknak felfogni, mint komoly munkának, ám tényleg találtak egy elfalazott ajtót az első emelet két keleti szobácskája között, meg egy álfallal lerekesztett sarkot, ahonnan szemmel lehetett tartani a fogadóterem bejáratát. Hát megdicsértem őket, és hagytam, hogy kedvükre szórakozzanak.

Lioness barátom örömmel vette, hogy költözöm, és persze amint alkalma nyílt rá, felkeresett, hogy megnézze új palazzóm. Akkor már az enyém volt az épület, de még nem volt berendezve, csak csupasz falú termeken vezethettem végig.

– Ah, már emlékeszem, mikor jártam itt utoljára! – jegyezte meg, amikor bevezettem a nagyterembe. – Nagy bál volt..., ki is adta? Igen, a Surien család, olyan három évtizede, ha nem csal a memóriám... Akkor még az övék volt ez a palazzó, bár kicsit másként nézett ki. Ez a terem még egybe volt nyitva a déli oldal felőli szobával, és vagy ezer ezüst falikarra akasztott csillaglámpás adta a fényt! – magyarázta széles gesztusokkal. – Én Surien Lina kisasszonnyal táncoltam aznap, és...

– Lioness! – szóltam közbe unott hangon. – Szerintem az már öregség csalhatatlan jele, amikor valaki nem tud más társalgási témát találni, mint fél évszázada megesett anekdoták felcitálását!

– Ylla! Jól vettem ki szavaidból, és a koromra céloztál? – nézett rám sértődötten.

– Ah, dehogy jó barátom, ez eszembe sem jutott! – visszakoztam tettetett komolysággal, miközben átsétáltam a következő terembe.

– Tehát még azt is feltételezed rólam, hogy nem értek meg egy napfénynél világosabb utalást? – mondta fenyegető hangon, és követett.

– Dehogy, Lioness, dehogy! Te egyszerűen túl érzékeny vagy! – nyugtatgattam, mire csak hosszú hallgatással felelt.

Aztán, amikor mégis megszólalt, már másról beszélt.

– Veresd le azt a mozaikot a falról. Nagyon divatja múlt. Inkább festess fel valami kellemes képet, mondjuk egy ablakot, amin át egy messzevivő csatornára látni! – javasolta.

Azonnal megtetszett az ötlet.

– Ez jól hangzik, és tényleg megnövelné a teret! Köszönöm tanácsodat!

– Ah, nem enyém az érdem! Csak amikor először itt jártam, ... mikor is..., talán félszáz éve, akkor még így nézett ki – vetett rám egy gúnyos pillantást, és nem várva meg válaszom, tovább ment, a következő terembe.

Teljes megelégedésemnek csak kicsi híja maradt, miután beköltöztem új palazzómba, nevesen pedig a tegumentum. Mert, mint ahogy feltételben szabtam Kíjlannak, volt. Nagyon is volt!

Már a szerződés aláírásának a napján hívattam egy hozzáértő mestert, aki valami szertartással megértette a házat őrző varázslattal, hogy mostantól kezdve én vagyok a palazzó teljhatalmú ura. A mester vagy fél órás hókuszpókolás után közölte, hogy feladatát elvégezte, majd felvette a borsos honoráriumot, végül távozott.

És a tegumentum tényleg zavartalanul működött egy ideig. Ha kértem, kinyitotta az ablakokat, ajtókat, sötétedéskor életet lehelt a csillaglámpásokba, és rajta keresztül szólíthattam a cselédeket. Ám hamarosan kiderült, hogy vannak hibái.

Egy alkalommal valami oknál fogva nem ismert meg egy szolgát, és kizárta éjszakára, egészen reggelig, mikor is valaki végre észrevette hiányát, és megkeresték. Szegény fickó egy közeli híd alatt volt kénytelen aludni, és még örülhetett neki, hogy nem vitte el a városőrség.

Máskor éktelen hangon riadóztatott minket. *"Fegyveres betolakodó a konyhában!"* susogta éteri gyerekhangján, én pedig mint az őrült rohantam, hogy kézbe vegyem a helyzet irányítását, mielőtt végzetes baj esne.

Mire leértem a konyhába, Thyl már ott volt, és kivont karddal keresett bárkit, aki fegyveres betolakodónak nézett ki. De csak egy szobaasszonyt találtunk, aki az asztal alatt reszketett. Durva hangon kérdeztem, hogy hogyan került oda, és mit látott, zavart hablatyolásából lassan bontakozott ki, mit történt.

Szerencsétlen mindössze elővett egy kést, hogy feldarabolja a vacsorának szánt kacsát, amikor hirtelen felhangzott a riadó. Rémületében bemászott az asztal alá, és várta, hogy valami borzalmas történjen, de csak Thyl jött, majd én, és végül pár testőr. Nem is tudtam, hogy szentségeljek, vagy nevessek, amikor végre felfogtam, hogy őt nézte bolond tegumentumunk idegen támadónak.

Az esetből két dolog látszott világosan. Az egyik, hogy Thyl komolyan veszi magát, és fejlődik. Egész talpraesetten viselkedett, amíg valósnak hitte a veszélyt! Akkor már nagyon örültem, hogy magam mellé vettem.

A másik nyilvánvaló tény az volt, hogy tegumentumunk nem áll a helyzet magaslatán. Össze sem lehetett hasonlítani a Nester palazzó őrszellemével, a jó Éloával! De megalkotója sem szánta önálló személynek, tulajdonképpen neve sem volt. A vaklárma után neveztem el magamban Vakablaknak, ami remekül kifejezte alkalmasságát felelősségteljes feladata ellátására. Tökéletesen jellemző rá, hogy még új nevét sem volt képes megtanulni, továbbra is csak arra a megszólításra hallgatott, hogy a "Csillagvirágtánc palazzó tegumentuma". De nem erőltettem, mert örültem, hogy egyáltalán bármire is hallgat.

Ugyan tettem még pár próbálkozást, mestereket hívtam, akik mindannyiszor csináltak is valamit — mondjuk leginkább esküdöztek, hogy immár meg leszek elégedve —, de ennek egyetlen eredménye az volt, hogy egy vagyont dobtam ki az ablakon.

Hát beletörődtem a helyzetbe, és töretlenül bíztam jószerencsémben, hogy nem hoz rám vészt gyengécske tegumentumunk.

Végül minden elrendeztetett, és felvirradt születésnapom hajnala. Jó délig aludtam, és utána már sietve kellett készülődnöm, hogy mire lemegy a nap, tökéletes eleganciával fogadhassam vendégeimet.

Sokan eljöttek, tarka sereglet, részben lekötelezettjeim, részben olyanok, akik bíztak benne, hogy lekötelezem őket, meg sok üzletfelem, akiket hosszan tartó tárgyalások alatt ismertem meg, jobban, mint vágytam rá, és leereszkedő nagyurak, akik beugrottak, hogy kifejezzék; észreveszik létezésem, és ezért legyek oly kedves végtelenül hálás lenni! No meg persze az elmaradhatatlan aranyifjúság, akiknek egyetlen célja az volt, hogy minél felszabadultabban szórakozzanak!

Magam ilyesmiről nem is álmodhattam. Miután köszöntöttem az érkezőket, elvegyültem ugyan a társaságban, de egy pillanatra sem lankadhatott figyelmem. Hisz csak az halad zökkenőmentesen, amire személyesen odafigyel az ember! Az ezer apróságon túl pedig társadalmi és üzleti kötelességeimnek is meg kellett felelnem.

Egy félmondat itt; “Drágám, de gyönyörű a ruhád! Valódi shagrin selyem, igaz?”, egy megjegyzés ott; “Hogy is említette a múltkor azt a nyersvasrakományt? Ezt majd feltétlenül meg kell beszélnünk!”, teméntelen apróság, és mégis! Ez az élet értelme! Ettől halad a világ, ez emeli a család fényét, ebből származik a vagyon és a hírnév!

Rengeteg emberrel tárgyaltam aznap este, legalább egy pár mondat erejéig, ablakmélyedésekbe visszahúzódva, vagy egy pohár bor felett...

Már éjfél felé járt az idő, amikor Lasier elszólított egy társaságból, és belém karolva félrevont. Mind a négy Nester testvéremet — még Maját és Girysst is — meghívtam a bálra, de Lasier volt az egyetlen, aki el is jött.

– Itt a világvége! – suttogta, alig mozgó ajkakkal, és közben azért rendületlenül mosolygott, mintha csak az időjárásról beszélgetnénk.

– Világvége? Miféle formában? – kérdeztem fesztelenül, de nem aggódtam olyan nagyon. Lasier mindig is hajlamos volt túldramatizálni a dolgokat!

– Ocsmány és undorító formában, kérlek. Most lép be a lépcsőházból! – figyelmeztetett, de nem fordult arra. Magam lepöcköltem egy képzeletbeli porszemet égszínkék ruhám válláról, és közben vetettem egy feltűnésmentes pillantást a mondott ajtóra.

Ahol épp akkor lépett be Niladus Harim Shagtor. Szokott sleppje kísérte, távoli rokonok, testőrök, bérbarátok és hűbéresek, akik mosolyogva lesték szavát. Egy pillanatra majdnem megijedem, hogy valami botrányt fog csapni, de hát nem volt lehetőségem kidobni!

Hisz minden nagyobb Háznak, szokás szerint, küldtem meghívót. Mind vissza is írtak, szokás szerint, hogy köszönik, és mind küldtek is egy-egy alacsonyabb rangú rokont. Ez így volt illendő, ezt a kis cifrázást megkövetelte a sytisi társadalmi élet bonyolultan koreografált tánca. Aminek elveivel, sajnos, az sem volt ellentétes, hogy maga Niladus Harim Shagtor is elfogadta ezt a meghívást.

– Szerinted mit akarhat? – rezzentett fel Lasier.

– Ó, hát nem tudom, de legjobb lesz, ha megkérdezzük tőle! Gyere! – hívtam, és elindultam az új vendég felé.

Szinte azonnal észrevett, és kitárt karral lépett elém.

– Laryan Ylla! Ön gyönyörűbb, mint valaha!

– Niladus Harim Shagtor, határtalan örömmel tölt el, hogy szerény palazzómban vendégül láthatom! Minek köszönhetem ezt a végtelen megtiszteltetést? – hajoltam meg könnyedén, és őszintén mosolyogva.

– Nos, csak erre jártam! – legyintett, és emberei, mint valami parancsszóra szétszéledtek. – Esetleg megtisztelne a ház úrnője, hogy megiszik társaságomban egy pohár bort?

– Kérem, számomra az öröm, ha bármit is tehetek önért! – nevettem rá, majd beljebb vezettem. Láttam, hogy Lasier szeme kérdőn tekint rám, de mivel nem adtam neki jelt, hogy maradjon le, hát követett minket.

Az egyik fal melletti pamlagra ültünk le, én középen, Harim Shagtor nekem balkézről, Lasier a másik oldalt. Az ő arcát nem is igazán láttam, inkább gyűlölt vendégem felé fordultam. Egy ideig csak a szokott udvarias formaságokat citáltuk fel, majd tett egy meglepő megjegyzést.

– Szép ez a terem! A falikárpitok elrendezése meg..., nem is emlékeszem, hol láttam hasonlót! – vonta össze egy pillanatra a szemöldökét, majd szélesen elmosolyodott. – Ah, igen! A Nester palazzóban, Feris Ghati idejében!

Egy pillanatra égig csapott bennem a feszültség, de őszintén reméltem, hogy ez nem látszott rajtam. Talán akkor hallottam a Nester Ház pusztulása óta először nyilvános helyen kiejteni a hajdani házfő nevét. Sytis gyorsan felejt, ha bukott emberekről van szó!

– Igen? Meglehet! – vontam vállat azért habozás nélkül, látszólag közömbösen, majd elébe mentem következő megjegyzésének.

– De hát, mint tudja, én ott nevelkedtem! Nem csoda, ha egy és más dologban még ma is visszaköszönnek emlékeim! – nevettem rá. Nem furcsálkodott, hogy magam említem meg immár szégyelleni való múltam, csak tovább lépett, látva, ezzel nem hozhat zavarba.

– Ó, igen, az ember életében meghatározó a fiatalsága! De hát, ahogy tapasztal, úgy kopnak meg az emlékek, és tárulnak fel új távlatok! – jegyezte meg.

Lehet, hogy ő ezt finom célzásnak szánta, hogy ugyan behódolhatnék már Házának, de én úgy éreztem, Nester Feris Tarezzi egy ilyen kijelentést megengedhetetlenül durvának tartott volna. Elbiggyesztettem az ajkam.

– Valóban, az idő sok változást hoz, és aki talpon akar maradni, az bizony alkalmazkodik! – jegyeztem azért meg, ő pedig ültében meghajolt egy kicsit.

– Jó hallani, hogy valaki ily fiatalon is tudatában van ily mély bölcsességeknek! – bókolt, abbéli hiú hitében, hogy hajlok a megegyezésre.

– Ön zavarba hoz! – nevettem el magam, aztán elkomorultam. – Meg hát azért vannak olyan dolgok, amik sosem változnak. Például az ég kék, a tenger hullámokat vet, és... – kerestem egy pillanatig a hasonlatot, míg Harim Shagtor arca el nem komorult, felfogva a célzást. És akkor megint fordítottam.

– ...és hogy például Feris Ghati volt az utolsó Nester! – nevettem el magam ismét.

És akkor, végre, egy pillanatra zavarba jött! Nem értette, hogy igent, vagy nemet mondok, és hát vágyhattam én ennél többre? Határozottan úgy éreztem, ebben a tárgyalásban megnyertem az első menetet!

– Nos, ön kellemes társalgó! – ismerte el ezt ő is, de nem adta jelét, hogy távozni óhajtana. – Bár nem értem, miért emlegeti pont Feris Ghatit!

– Ó, igen, önben ez kellemetlen emlékeket ébreszt! Szegény öccse, mily fiatalon halt meg! Mily dicső élet várt volna rá, ha nem így rendeli a sors! Bocsásson meg, hogy véletlen szóba hoztam ezt a fájdalmas emléket, nem akartam megbántani, vagy mulatságát elrontani! – szabadkoztam őszintén, mintha komolyan bánnám szavam.

De nem tűnt úgy, mintha megérintették volna szívét az emlékek, vagy legalábbis nem ütött át tarka arcfestésén a fájdalom. Sőt, azonnal támadott, kihasználva visszavonulásomat.

– Meg amúgy is, nem volt kellemes modorú ember a Nester Ház utolsó feje! Nem ily fényes mulatságba való felcitálni az ő tetteit! Azt mesélik, szeretőt tartott! – bólogatott.

– Mi lenne ebben az elítélendő? – kérdeztem, és egy pillanatra elbizonytalanodtam. Miért utal anyámra? De gyorsan ráébresztett, hogy másra gondol.

– Hát egy fiatal lány, a saját családjából, aki ott él a palazzóban, neki kiszolgáltatva! Ez olyan *közönséges*! – vont vállat, és szívemben fellángolt a düh, ahogy a nem várt irányból érkező penge sebet ejtett rajta.

– Úgy véli, így történt? – kérdeztem elkomorodva.

– Önnek jobban kell tudnia, ön élt ott! – mosolygott rám kegyetlenül, de akkorra már túlléptem azon, hogy Feris Ghati valaha volt szeretőjének tart.

– Igen, de igazából nem emlékszem az ilyen csip-csup részletekre! Én alig találkoztam vele! – legyintettem, és reméltem, ezután témát vált. Még abba is beletörődtem, hogy ezt a menetet ő nyerte. Hiába, a nevetséges feltételezés felkészületlenül ért! Ám legerősebb aduját még nem játszotta ki a simaszavú kígyó!

– Meg hát mily visszataszító is, ha valaki meggyilkoltatja a saját feleségét! – jelentette ki könnyed, társalgási hangnemben.

A vád elképesztő volt, és ocsmány. Bár nem néztem oldalra, de így is éreztem, hogy immár az eddig némán figyelő Lasierben is fellángol a harag, és talán még kardja felé is nyúlt, de végül nem szólt és nem rántott fegyvert. Hirtelen nekem is kedvem lett volna megölni a mocskos szájú Niladust! De mielőtt elvesztettem volna fejem, visszatért hidegvérem, hát csak tágra nyitottam a szemem, és látványosan csodálkozva rákérdeztem.

– Elnézést, nyilván ostobaságomban nem tudom önt követni! Tulajdonképpen kire céloz? – vettem el előző sértése élét. Láthatóan meghökkentette talpraesett válaszom, mellyel holmi párbajra való kihívás nélkül sikerült megvédenem az általam legtiszteltebb ember becsületét.

– Senkire, igazán senkire! – visszakozott.

– Eh, már majdnem félreértettem! – nevettem el magam. – De hát tényleg csak az ostobák sajátja bizonyítékok nélkül vádaskodni! És persze, én sem célzok senkire! – tettem hozzá gyorsan, ám hangomból tisztán érződött a megvetés.

És ő is tudta, hogy vesztett, már a lényegi tárgyalást megelőző szópárbajban alul maradt. Hát bocsánatkérések közepette felállt, sajnálkozott, hogy mennie kell, én pedig szomorú voltam, hogy máris, de végül távozott.

– A piszok! Hogy nem sül ki a szeme halottakat gyalázni! Mi a fenét akarhatott? – sziszegte Lasier, amikor Niladus Harim Shagtor emberei által követve kilépett a teremből.

– Hagyd, majd megbeszéljük, ha magunk leszünk! És most bocsáss meg, számtalan teendő vár!

Ezzel otthagytam, és az est hátralevő részében, elfojtva szívem háborgását, nem törődtem mással, csak vendégeimmel. De mikor az utolsó idegen, cifra nemes is kilépett palazzóm ajtaján, azonnal Lasiert kerestem.

Az egyik szalonban találtam rá, egyedül volt, egy pohár bor társaságában, és meglehetősen fáradtnak tűnt. Hiába, odakint már felkelt a nap, bátortalan aranysugarai csíkokat festettek a márványpadlóra.

– Eh, végre elmentek! – sóhajtottam, majd magamhoz húztam egy széket, és leültem.

– El – biccentette Lasier, aztán további köntörfalazás nélkül rátért az őt érdeklő kérdésre. – Gondolod, elkezdődött? Immár nyílt háborúban állunk?

Gondosan mérlegeltem a választ, és végül lassan megráztam a fejem.

– Nem. Még talán nem. Ez csak egy figyelmeztetés volt, és ha cselekedni akarnának, akkor nem figyelmeztetnének, hanem tennék, amit érdekeik kívánnak.

– Eh, de akkor is! A szemünkbe vágta a kesztyűjét! Téged Feris Ghati nagyúr szeretőjének bélyegzett, őróla meg azt merészelte mondani, hogy megölette a saját feleségét! Mintha a Nester Ház feje holmi közönséges gyilkos lett volna! – csapta le poharát az asztalra, és ingerülten tett pár lépést az ablak felé. Nyúlánk alakja köré ragyogó aurát font a napfény.

– Ne hagyd magad felidegesíteni! – intettem megfontoltan. – Teljesen mindegy, mivel vádolja Feris Ghatit, sőt, még az is mindegy, hogy ebből mi igaz! És ne feledd el, hogy az Estra Sagna elfogadta, hogy a Nesterek meggyilkoltatták ennek a Niladusnak az öccsét, tehát ez ténynek számít! Ám, mint mondtam, a hajdani házfő erkölcsei lényegtelenek a mi jelenlegi helyzetünk szempontjából!

– Hogy beszélhetsz erről így! – csapott a levegőbe, és dühösen szembe fordult velem. – Neked nincsenek érzelmeid?

– Vannak, de a céljaimat fontosabbnak tartom azoknál. – álltam talpra – És mivel úgy éreztem, hogy Harim Shagtor párbajra akar provokálni, hát nem hagytam magam! Valószínűleg jobb vívó nálam, és nem akartam feleslegesen kockáztatni az életem!

– Eh, hát én is ott voltam, és én bizonyosan jobb vagyok nála! Megküzdöttem volna vele én! – tárta szét a karját értetlenül.

– Velem beszélt, nem veled, engem sértegetett, nem téged! Megküzdöttél volna helyettem? – kérdeztem, és mély csend borult ránk.

Értette, mire célzok, hogy is ne értette volna! Sytisben csak az olyanok állíthatnak ki maguk helyett bajnokot, akik nem tudnak küzdeni; a fegyverhez nem értők, meg a gyerekek, az öregek... és a házfők, akiknek az élete túl drága, hogy egy egyszerű párbajban kockáztassák a halált.

Hát némán megfontolta a választ, majd lassan bólintott.

– Megküzdöttem volna helyetted! – felelte, és lassú szertartásossággal meghajolt, mélyebben, mint hogy azt egy egyszerű, társalgás közbeni gesztusnak lehetett volna tartani.

– Köszönöm, jó Lasier! – léptem mellé, és hálásan mosolyogva a vállára tettem a kezem. – Köszönöm! De ennek még nincs itt az ideje. *Még* nincs...

Ám hiába igyekeztem Lasier felé minél magabiztosabbnak tűnni, nem feledhettem, hogy mily nagyhatalmú ellenfeleink vannak! Annál kevésbé, mivel erre felhívni a figyelmet maga a dicső Niladus Ház sietett.

Nem maradhatott következmények nélkül szemtelen viselkedésem, meg nyilván rá akartak ébreszteni arra is, milyen ostoba dolog dacolni akaratukkal! És tudták a módját, hogy ott sújtsanak le rám, ahol a legkisebb kockázattal a legnagyobb fájdalmat okozhatják.

Egy nap, nem sokkal a bál után, ebédre vártam Lionesst, de szeretett barátom késett. Már fél óra múlva magasra hágott bennem az aggodalom, nem volt neki szokása, hogy ily illetlenül viselkedjen! Ha közbe is jött neki valami, bizonyosan üzent volna, ám hogy ezt nem tette, az arra engedett következtetni, hogy valami baj történt.

Hát nem fecsérelve tovább az időt, felkerestem otthonában. Lassúnak éreztem a karcsú tolont, ahogy alig érintve a vizet suhant végig a Lélekút csatornán, a megroskadt épületek között. Már messziről láthattam, hogy Lioness panziója előtt összetorlódott a forgalom, hogy pár fős csoportok ácsorognak a közeli hidakon, és a csatorna partján.

Aggodalmam még magasabbra csapott, amikor észrevettem a csődület okát. Az épületen, ahol barátom lakott, kormos csíkok éktelenkedtek, és bár tűz már nem látszott, a kiégett ablakok arra utaltak, nem is oly rég még tombolt a vörös halál! Hát kikötés után gyorsan kipattantam a tolonból, és futva siettem a panzió elé. Kétségbeesetten néztem körbe, valaki olyan személy után kutatva, aki tudhatja, mi történt, de ekkor, végtelen megnyugvásomra, észrevettem Lionesst.

Az egyik, közeli étterem első emeleti, csatorna fölé nyúló teraszán ült, egy kupa bor mellett, és láthatóan nem volt semmi baja. Megköszöntem az égnek, hogy sértetlen, és immár lassabb tempóban felsiettem a szűk, nyikorgó falépcsőn a teraszra.

– Lioness! – kiáltottam neki, mire csak lassan felnézett.

– Ah! Laryan Ylla... minden hölgyek legtökéletesebbike... – köszöntött, nehezen forgó nyelvvel.

– Lioness, láttam mi történt...

– Hah! Dehogy látta, szép hölgyem, dehogy látta! – vágott a szavamba. – Én láttam. Nem volt szívderítő! – rázta meg lassan a fejét. – Minden elveszett, mindent elvitt a vörös démon! Egészségére! – emelte magasra a kupát, és jót húzott belőle.

Addig még sosem láttam részegen. Enyhén spiccesen, esti mulatságban, azt igen! Olyankor sziporkázóan kellemes társalgó volt, és az ital hatására gyakrabban nevetett, meg leinthetetlenebbül anekdotázott, ez volt minden. De most láthatóan nagyon sokat ivott.

– Hogyan ütött ki a tűz? – kérdeztem gyanakodva, de csak legyintett.

– Eh, hát nem mindegy? Egyszer csak égett minden! És most, immár, minden földi vagyonom ez a ruha, ami rajtam van, és pár marék hamu! Hát nem remek? – kacagott fel, aztán csendesebben folytatta. – De minek is sírni felette! Ugyan, mi veszett el? Csupán csak pár kacat, csak csupa ócskaság!

És ahogy belegondoltam szavaiba, felidéztem szobáját, amit betegsége alatt volt alkalmam elégszer megnézni. Eszembe jutott az az ezer emlék, amit ott őrzött, egy hosszú élet szép és fájó pillanatait idéző apróságok... Azt hiszem, nem tudtam felfogni, hogy mit veszített. De az világos volt, hogy mit veszíthet még, és hogy halálával mit veszítenék én!

És oly sokakat láttam már elmenni! Anyám, a vérpadra lépő Nester rokonok, az utolsónak maradt Feris Ghati, meg Rila, a jó dadus, és a többiek...! Nem akartam, hogy Lioness is utánuk menjen, hogy meggyilkolják a Niladusok, ostoba módon, figyelmeztetésképpen! Hogy jó kedélyű barátom egy bolond játszma lényegtelen kis áldoztává váljon, anélkül, hogy bármi köze is lenne az egészhez!

Nem, ezt nem akartam, és azonnal meg is született bennem a döntés.

– Lioness! Azt akarom, hogy többet ne találkozunk – jelentettem be csendesen.

Felnézett, és láttam, hogy megérti, amit mondok. Hirtelen gerjedt haraggal vágta a földhöz a kupát, hogy magasra fröccsent vérvörös tartalma.

– Persze, hölgyem, ön azt *akarja*, és akkor úgy is lesz! Mit ne tennék meg önért, Laryan Ylla? És önnek ugyan miért kéne bármit is megtennie értem? Ön mindent megszerez, amit akar, nem? – aztán lemondóan legyintett, elnézett a víz fölé, és sokkal lassabban, sokkal szomorúbb hangon folytatta. – Menjen, csak hölgyem! Reggel még volt múltam, most nincs! Elvitte a vörös démon, semmibe veszett, kész! Ki bánja, nem? – kacagott, örömtelen kacagással. – És lám, már jelenem sincs! Vigye, hölgyem, kit zavar? És érezze jól magát, önnek legalább még jövője van! Nekem már az sincs! Elfogyott! És mi marad? Semmi! Marad az üresség! Ez a világ sorsa, nem? – vont vállat, aztán a kupa után nyúlt, és megdöbbent, hogy az nincs az asztalon.

Fájt látnom kétségbeesését, és ráadásul igaznak éreztem vádjait. És magasra csapott bennem a harag, hát mit képzelnek a Niladusok? Hát annyiakat elvesztettem már, miért kéne Lionesst is elvesztenem?!

– Gyere! – ragadtam karon, és tiltakozása ellenére is talpra rángattam. Pénzt vetettem az asztalra, majd letámogattam barátomat a lépcsőn. A csatorna partján egy csónakért intettem, aztán az evezősök segítségével beraktuk Lionesst a hajóba.

Mire megérkeztünk a Csillagvirágtánc palazzóba, már aludt. Gyorsan intézkedtem, és a szolgák felvitték egy üres vendégszobába. Csak másnap reggel ébredt fel.

A dolgozószobámban ültem, és épp a frissen érkezett leveleket olvastam át, amikor megjelent az ajtóban. Meglehetősen elgyötörtnek tűnt tegnapi, gyűrött ruhájában, másnapos arckifejezéssel.

– Hölgyem! – köszönt, és megrándult az arca. Nyilván meglehetős fejfájással küszködött.

– Lioness, jó reggelt! – pattantam talpra, majd elésiettem, és belekarolva átvezettem az ebédlőbe. – Gyere, mindjárt hozatok egy teát, másnaposság ellen! – ültettem le az egyik székre, és magam is mellé telepedtem.

– Ah, köszönöm, Ylla, te túl jó vagy hozzám! És persze szeretnék bocsánatot kérni!

– Ugyan miért?

– Nos, igazából nem emlékszem a tegnapi délután részleteire, de ebből arra kell következtetnem, hogy nyilván van miért bocsánatot kérnem! Amit sietve meg is teszek! – hajolt meg ültében.

– Semmiség! – legyintettem. – Ha megiszod a teát, majd jobban leszel, és nem fogod magad sem ily sötéten látni a világot!

– Köszönöm a gondoskodást, de attól tartok, nem lenne helyes elfogadnom! Inkább hazamegyek, és kipihenem magam! – állt fel, és már kifele indult, mikor utána szóltam.

– Lioness! Te itthon vagy!

Lassan fordult meg, egy pillanatra láttam a szemében felvillanni az értetlenséget, de aztán elmosolyodott.

– Eh, felesleges lenne arra a kis időre ideköltöznöm, míg helyreállítják a szobámat! Biztosan találok valami helyet egy közeli panzióban, ne fáradj velem! – legyintett, és már ment volna, de megint utána szóltam.

– Nem értettél meg, Lioness! Azt szeretném, ha végleg ideköltöznél!

Visszafordult, felvonta a szemöldökét.

– Á, ostobaság! Ugyan minek? – mosolyodott el zavartan.

Hát nagy levegőt vettem, és belekezdtem.

– Lioness, te a barátomnak tartod magad? – kérdeztem, talán kicsit túl szónokiasan.

Ezer ránc futotta el a homlokát, ahogy elkomorodott.

– Hölgyem, én eddig megtisztelve éreztem magam, hogy az ön barátságát a magaménak tudhatom, és örömmel vettem, hogy kitüntet eme keggyel! – hajolt meg szertartásosan.

– Én is a barátomnak tartalak. És éppen ezért, féltelek is! És van mitől féltenem mindenkit, akit szeretek! Nagyhatalmú ellenségeim vannak! – kezdtem a magyarázkodást, mire csak megcsóválta a fejét.

– Nem szép tőled, Ylla, hogy pont ilyen állapotban kényszerítesz komoly dolgok végiggondolására, de legyen! – sóhajtott, és visszaült mellém. Kicsit megdörzsölte a halántékát, aztán nagyon komoly hangon folytatta.

– Hölgyem, én már több, mint fél évszázada élek ebben a városban! Minden tiszteletem mellett is ki kell jelentenem; nem hiszem, hogy ön még tud nekem újat mondani a sytisi árnyékokról! Itt mindenkinek megvan a maga nagyhatalmú ellensége! Nekem is volt! És az ember nem törekedhet másra, minthogy túlélje őket! Részemről egyszerűen megvártam, míg meghaltak, mivel nekik is voltak nagyhatalmú ellenségeik... Eh, de nem erről akartam beszélni! – legyintett gyorsan.

– Tudom, hogy ön rokona a valaha volt Nester Háznak. Tudom, hogy a Nesterek árnyháborúban álltak a Niladusokkal. Tudom, hogy az utolsó Nester házfő, Nester Feris Ghati elbukta ezt a háborút, de ennek ellenére azért azt elérte, hogy ellenfelei ne szerezhessék meg a vagyonát. És nem vagyok oly ostoba, hogy ne látnám ennek a következményeit! Tudom, hogy a Niladusok úgy keresik azt a vagyont, mint vak koldus a tálkája mellé dobott érmét, és mindent megtennének, hogy a kezükbe kaparinthassák. Azt is tudom, hogy ön, néhány szintén Nester rokon üzletfelével együtt, oly látványosan gazdagodik, hogy az már a legutolsó dokkok munkásai között is szóbeszéd tárgyát képezni. Ezt mind tudom, mert utána kérdeztem az ön múltjának és kapcsolatainak már megismerkedésünk másnapján. Sytisben az ember sosem lehet elég óvatos! – szögezte le. – És vállaltam ennek a következményeit, mikor megtisztelt a barátságával! – fejezte be végül.

Súlyos csend nehezedett ránk. Nem, addig még sosem beszéltünk családomról, ellenségeimről, múltamról, sem a feltehetően rám váró jövőről. És hirtelen nagyon elszégyelltem magam.

Hát ilyen ostobának tartottam Lionesst? Hogy hihettem vaknak legjobb barátomat? És hogy engedhettem meg magamnak, hogy életveszélybe sodrom, anélkül, hogy figyelmeztettem volna az engem követő halálra? Hisz vérét hullatta értem, kérés és érdek nélkül, oly hűséggel, mintha családom tagja lenne! És mit adtam érte cserébe?

“Mit ne tennék meg önért, Laryan Ylla? És önnek ugyan miért kéne bármit is megtennie értem?” vágta szemembe tegnap. Hirtelen nagyon igaznak éreztem ezen keserű kijelentésén átütő vádat!

Szégyenkezve hajtottam le a fejem.

– Köszönöm, jó Lioness, biztosabb támaszom vagy nekem, mint bárki más! – jegyeztem meg elérzékenyülve. De célom eléréséről nem tettem le! – Ám épp ezért nem akarlak elveszíteni! Nagyobb biztonságban élhetnél itt, mint egy védtelen panzióban!

– Ugyan, ez csak csalóka látszat! A Niladusok azt gyilkoltatnak le, akit csak akarnak! Hát teljesen mindegy, hogy hova bújok! – legyintett, és nem mutatta, hogy észrevette volna zavarom.

– Ha mindegy, akkor akár ide is költözhetsz! Én örömmel venném! – győzködtem tovább.
– Nem, Ylla, nem lenne helyénvaló! – állt fel, és elindult kifelé.
– Kérlek! – szóltam utána, hangomban igaz kétségbeeséssel. – Legalább arra a pár napra, míg helyreállítják a szobádat! – könyörögtem.
Megfordult, és lassan végigmért, majd megcsóválta a fejét.
– Hölgyem, ön ismét ostobának néz! Ám szép szemébe nézve nem tudok nemet mondani. Legyen, maradok! – egyezett bele nagy sóhajjal, ám mielőtt még örömujjongásban törhettem volna ki, szigorú arccal felemelte a két kezét.
– De azt már ne várja tőlem, hogy még azzal is bolondot csináljak magamból, hogy megesketem, hogy csak arra a "pár napra"!
Hát Lioness beköltözött hozzám, és nálam is maradt. És meglehetősen könnyedén beilleszkedett a Csillagvirágtánc palazzó életébe!
Gyakorta visszahúzódott a szobájába, egy csésze tea mellé, vagy a könyvtárban ücsörgött, olvasgatva, de szívesen lábatlankodott mindenhol. Kíjlannak üzleti fogásokról magyarázott, Thylnek a királyi ház testőrségének belső szabályairól mesélt, és híres Zorawa miszticisták filozófiai tételeit citálva igyekezett meggyőzni a szobaasszonyokat, hogy miért helytelen a nagyterem felmosását az ajtó felől kezdeni.
Eleinte féltem, hogy zavarni fog, de nagyon jól tudta, hogy mikor van útban, és olyankor tapintatosan elvonult. Én pedig örültem, hogy a közelben tudhatom legjobb barátomat, bár tisztában voltam vele, hogy ez még nem jelenti azt, hogy meg is tudom védeni.

Akkorra már mindennaposak lettek azok az apró kis szerencsétlenségek, amiket minden sytisi nemesnek bele kell kalkulálnia az üzletmenetébe.
Itt egy felgyulladt selyembála, ott egy pár napos késés, holmi lesántult öszvér miatt, amott egy gyanús bányaomlás, meg más apróságok. Lényegtelen dolgok! Az én helyzetemet talán csak az nehezítette, hogy nem volt patrónusom, akihez védelemért fordulhattam volna, ám ezen hátrány ellensúlyozásaképpen néha szinte önzetlenül segítettük egymást Nester testvéreimmel. Mi négyen, a szép Níké, a macskatestű Maja, a kedves Lasier és én, szoros szövetségbe tömörülve vettük fel a harcot az egyre számosabban lévő, apró ellenfeleinkkel, és együtt készültünk arra a pillanatra, amikor legnagyobb ellenségünk, a Niladus Ház lecsap ránk.
Leginkább Lasier volt az, akivel együttműködtem, a születésnapi bálom után végtelen szívélyességgel volt irányomban, és gyakorta megfogadta tanácsaimat. Sokszor vendégeskedett nálam, és a legtöbb üzleti döntését megtárgyalta velem is.
Az egyik ilyen alkalom emlékezetesen él a lelkemben. Azon a napon éppen egy veszteséglistát elemezgettünk, amikor dühösen kitört.
– És látod, ez a pont, ez teljesen megmagyarázhatatlan! – mutatott a sokadik tételre.
Gondosan végigolvastam, nem volt túl szívderítő! Lasier egy hajórakománnyi áru szállításának a hasznától esett el, holmi késés miatt.
– Miért nem tudott az a hajó időben beérni? – kérdeztem érdeklődve, és megdörzsöltem a homlokom. Késő este volt, csak a csillaglámpások fénye világította meg a tárgyalótermet. Én az asztalfőn ültem, Lasier a jobb kezemnél.
– Már eleve késve indult! Egy egész holdnapot vesztegelt Bifidában, a berakodásra várva, mert egy senki kis család rakománya, mellesleg alig két ládányi hely a raktérből, egyszerűen nem ért oda! Végül a kapitány felvonta a horgonyt, és kihajóztak, de így is majdnem a teljes haszon elment kötbérbe! Persze, az a család nem követelt rajtam kártérítést, hogy otthagytam a holmijukat, hisz ők szegték meg a szerződést, de akkor is! Nem értem, miért tették ezt velem, hisz ők is rendesen veszíthettek a dolgon!
– Melyik családról van szó?
– A Synamok. Pontosabban Synam Tiser. Eddig még semmi bajom sem volt velük, el nem tudom képzelni, miért tették ezt velem!
Összevont szemöldökkel kerestem a memóriámban, hogy hol és mivel érdemelhettem ki esetleges haragját a Synam család fejének, és hamar eszembe is jutott, hogy én egy bizonyos Lansoan Fiarét megöltem, párbajban, Rila dadus halálának bosszújaként. A Lansoanok pedig a Symanok csatlósai voltak. Hiába, az ember elfeledheti a múltját, de a múlt, az nem felejti az embert!
– Nos, lennének tippjeim, miért haragszanak, de hagyjuk! – dörzsöltem meg az állam. – Inkább nézzük azt, hogy mit lehetne tenni ellenük!
– Részemről nem fogadok el tőlük több rendelést, az biztos!
– Kevés! – jegyeztem meg kurtán. Hisz a Synamok, bár nem voltak hatalmasabbak nálunk, de még így is sok módon kellemetlenkedhettek nekünk, és ezt nem kívántam.
– Drága Ylla! – engedte le a papírt Lasier, és mélyen a szemembe nézett. – Nem lenne kedved mégis utalni rá, hogy miféle mértékben tettél ellenük? Mert ezen kijelentésed alapján arra kell gondolnom, hogy tettél. No, szóval apróbb üzleti malőrök, esetleg némi csalás, lopás, rablás? – kérdezte tréfálkozva.
– Emberhalál – vontam vállat.
Kedélyessége egy pillanat alatt tovatűnt.
– Tudod mit, inkább nem érdekel! És, mivel így én nem ismerem a körülményeket, epedve várom, hogy te oldd meg a problémát! – mosolyodott el gúnyosan, majd karba fonta a kezét, és kényelmesen hátradőlt.
Magam hosszan gondolkodtam, és jó pár ötletet elvetettem, míg megoldásra jutottam.
– Ha jól tudom, Synam Tisernek van egy húga, bizonyos Synam Rinia. Ismered?
– Igen – biccentett rövid habozás után. – Vagy kétszer láttam a Koronában, és be is mutattak neki. Egy buta liba a sok közül!
– Remek! Nem lenne kedved összefutni vele ismét, valami mulatságban? Táncolni vele, nagyokat nevetni, esetleg elhívni csónakázni... – hagytam nyitva a mondatot.
– Már hogy legyek a szeretője? – kérdezett rá Lasier felvont szemöldökkel.
Látványosan végigmértem karcsú alakját, és mellesleg meg kellett állapítanom, hogy jó eséllyel próbálkozhat buta libuskák fejének elcsavarásával. Hiába, meglehetősen jóképű ifjú volt, aki ráadásul nem vetette meg a szép lányokat!
– Akár a szeretője is lehetsz, ha rá tudod venni! Én nem bánnám – vontam végül vállat.
– Ah, nos, semmibe sem kerülne! – tetszelgett a gondtalan aranyifjú szerepében fogadott testvérem, és tarkójára kulcsolta a kezét, miközben kényelmesen kinyújtóztatta lábait. – Csak azt nem látom, mire lenne ez jó! Nem hinném, hogy üzleti ügyekben meg tudná lágyítani a bátyja szívét!
– De ha a bátyja meghal, és nem hagy maga mögött örökösöket, akkor ő lesz a család feje! – hívtam fel a figyelmét erre az egyszerű tényre. Elkerekedett a szeme, rátámaszkodott az asztalra, és hosszan gondolkodott, míg ismét megszólalt.
– Ylla, szerintem ezt még nem engedhetjük meg magunknak! – figyelmeztetett végül komoly hangon.
– Mire gondolsz, te buta! – nevettem fel, és őszintén, hátrahajtott fejjel kacagtam egy jót. – Én csak abban bízok, hogy esetleg Synam Rinia mégis képes tenni valamit az ügyünkben! És csak arra kérlek, hogy igyekezz jóban lenni egy hölggyel, akinek a bátyja megneheztelt ránk. Ennyi az egész! Mi másra gondoltál? – szegeztem neki a kérdést, mire gyorsan visszakozott.

– Semmire sem gondoltam! És közben, természetesen, te azt teszel, ami csak az eszedbe jut, én pedig szíves örömest vagyok a segítségedre! – hajtott gyorsan fejet, majd elmosolyodott. – Ha jól látom, nem kell mást tennem, mint becsukni a szemem és csókra nyitni a szám!

És tette is, hát gyorsan előre dőltem, és szájon csókoltam.

– Köszönöm, Lasier, a többit pedig bízd rám! Ígérem, elsimítom a problémát!

– Nem kételkedem benne, hogy el fogod intézni a dolgot! – rázta a fejét, aztán még hozzátette, kicsit komorabban. – Lassan már csak abban különbözöl *tőle*, hogy téged jó megcsókolni!

Erre csak szomorúan biccentettem egy aprót, és tovább léptünk az üzleti ügyek megbeszélésében.

Lasiernek hosszú holdnapokba telt elcsavarni Synam Rinia fejét, bár szerintem csak azért, mert igyekezett minél kevesebb feltűnéssel tenni ezt. Feleslegesen, a hölgy bátyja, Synam Tiser nem volt ostoba ember, és amikor egy alkalommal, véletlen találkozást mímelve, összefutottam vele a Jázminkoszorú palazzó nagytermében, egyenesen erre a témára terelte a szót.

– Hölgyem, az ön barátja, Nívanal Lasier, mostanában igen gyakorta megfordul szeretett húgom társaságában!

– Meglehet – biccentettem, és elnéztem a válla felett, mintha valakit keresnék tekintetemmel.

– És ön ezt helyesnek tartja?

– Ne feledje, jó uram, hogy Lasier nekem nem csatlósom vagy hűbéresem, még csak családomnak sem tagja, mindössze jó barátom és üzletfelem. Így nem ítélkezhetek tettei felett! – feleltem nemtörődöm módon, és tovább fürkésztem a csillaglámpásokkal fénybe vont, selyembe, bársonyba öltözött tömeget. Sokan voltak aznap este jelen, a Jázminkoszorú palazzó ura lányának eljegyzését ünnepelte, a családja nevéhez méltó pompával.

– Ennek ellenére, úgy érzem, beszélhetne vele az ügyben! Magam nem örülök ennek a kibontakozó kapcsolatnak, és tenni is fogok ellene, ha a fiatalember túlzó szemtelenségre ragadtatja el magát!

– Beszélni? Jó ötlet! Beszéljünk! – tekertem ki azonnal amúgy egyértelműnek szánt kijelentését. – De, sajnos, most nem érek rá! Ám mi lenne, ha holnap este találkoznánk, mondjuk a Fehér Lobogók teraszán? Nos? – sürgettem, és láthatóan türelmetlenül nézelődtem a feje felett.

– Nos, legyen! – egyezett bele, és talán még mondott volna mást is, de szavába vágtam.

– Remek! És most, ha megbocsát! – mordultam rá, és már tova is libbentem.

A tömeg magába fogadott, körülölt, és elrejtett Synam Tiser tekintete elől.

Aznap este korán hazatértem. Leültem az ebédlőben, és hozattam egy pohár bort.

– Thyl! – szólítottam meg testőrömet, aki szokásához híven a hátam mögött állt.

– Igen, asszonyom? – lépett mellém szolgálatkészen.

– Megjegyezted azt a férfit, akivel a távozásom előtt beszéltem?

– Szőkére festett haj, vörös-fehér mintájú ruha, ezüstövvel, shagrinosan keskeny szemrés, keskeny ajkak és pisze orr – sorolta gyorsan Synam Tiser legfőbb jellegzetességeit.

– Igen! Nos, holnap este találkozom vele, és tárgyalni fogunk. Azt szeretném, ha nem lennél jelen nyíltan, hanem csak a háttérből figyelnéd az eseményeket!

– Értem, asszonyom – hajolt meg kurtán.

Magam felhajtottam a bort, és már kifelé indultam, amikor még visszafordultam.

– Jártál már a Fehér Lobogók teraszán?

– Nem, asszonyom, de holnap reggel elmegyek oda!

– Helyes! Amúgy nem érdekes hely, négy oldalról mulatók meg vendéglők veszik körül, amiknek asztalai teljesen beborítják a teret, és csak egy szűk sikátoron keresztül lehet megközelíteni... Szűk, sötét sikátoron keresztül, ami felett átível pár híd, és sok beszögellés van az oldalában is – jegyeztem meg nemtörődöm módon, aztán hirtelen a szemébe néztem. – Azt akarom, hogy távozása után Synam Tiser ne érje el élve a sikátor végében kikötött csónakját! – parancsoltam, majd kiléptem a teremből.

– De...! – hallottam még Thyl kétségbeesett hangját, ám nem fordultam vissza, hanem felvonultam a szobámba, és lefeküdtem aludni.

Másnap reggel láttam a gyereket, amint nagyon komor arccal távozott, és csak déltájban jött vissza.

– Megnézted a Fehér Lobogók teraszát? – kérdeztem, de ő csak kurtán biccentett, és nem felelt.

– Ugye, tisztában vagy a feladattal, amit rád bíztam? – szegeztem neki kegyetlen határozottsággal, és ő erre is biccentett.

– És nem vallasz kudarcot, igaz? – faggattam tovább, mire megint bólintott.

– Hallani szeretném! – csattantam fel.

– Nem fog csalódni bennem, asszonyom – nyögte ki, és lesütötte a szemét.

– Remélem is!

Ám erre már nem felelt, és a nap folyamán is feltűnően csendes volt. És eljött az éjszaka, a találkozó.

Synam Tiser szinte azonnal a lényegre terelte volna a szót, és még valami vérváltság-félére is utalgatott, de nem vettem a lapot. Ostoba megjegyzéseket tettem, fecsegni próbáltam, és gyakorta tekintettem körbe gyors, zavart mozdulattal. Könnyen észrevettem Thylt, meg még néhány gyanús embert is, akik feltehetőleg tárgyalópartnerem épségére vigyáztak. És közben persze beszéltem, kitérve minden megállapodás elől, és igyekeztem olyan semmitmondó lenni, amilyen csak tudtam. A férfi hamar megelégelte a játékot.

– Hölgyem, legközelebb csak a akkor hívjon tárgyalni, ha önben is él a megegyezés vágya! – pattant talpra ingerülten, és elrohant.

Pénzt vetettem az asztalra, és lassú léptekkel utána indultam. Mögötte voltam, ahogy eltűnt a sikátorban, távolról figyeltem, ahogy a ritkásan elhelyezett csillaglámpások játszottak az árnyékával, ahogy elhagyta az első, a második, a harmadik, a hetedik függőfolyosót, ami átível az utcácskán. És végül lefordult a sikátor végében, ahol hajója után intett, és elment.

Magam is elsétáltam a csatornáig, ahol aztán lustán körbenéztem.

– Thyl! – szólítottam testőrömet, és a semmiből engedelmesen elővált egy árny.

– Bocsánat, asszonyom! – nyögte a gyerek, és szégyenkezve lehajtotta a fejét.

– Gyere! – intettem neki, és elindultunk a víz partján. Köröttünk látszatra kihalt volt a város, csak pár távolabbi teraszról hallatszott zeneszó, és nagy ritkán, egy mellettünk elsuhanó hajó mögött csobbantak meg a hullámok.

– Bocsásson meg, asszonyom, én tényleg akartam! Megpróbáltam, csak...

– Csak?

– Csak... Nekem azt tanította az anyám, hogy nem szabad ölni! Hogy az élet kincs, amit nem szabad elpazarolni! – tört ki hirtelen.

Lassan bólintottam.

– Ez nem is rossz életfilozófia, csak tudni kell kivételt tenni! Mert mit cselekednél, ha valaki megtámadna engem? Ha jó testőröm vagy, nem habozhatsz megölni!

– De hát az más, asszonyom! Az önvédelem!

– Aha, és azt ezek szerint szabad – jegyeztem meg, és ránéztem. A halovány fényben nagyon sápadtnak tűnt, amit csak tovább hangsúlyozott éjfekete ruhája. Még mindig csak egy quáboai parasztgyerek, de hamarosan egy lesz a város árnyaival, gondoltam szomorkásan. Hamarosan felnő, hogy engedelmes eszköze legyen a halálnak. Csak éppen úgy kell nevelni...

– Az önvédelem más – szögezte le határozottan. – Hisz az én életem is érték, nem csak az övé, és ha meg akar ölni, akkor ő vét először a törvény ellen!

– És akkor már halálra ítélheted?

– Hát... vagy én, vagy ő! – nyögte ki, immár határozatlanabbul.

– Igen. Ez bizony igaz! És bár megjegyezném, hogy szerintem az önvédelem sem jogosít fel gyilkolásra, de legalább egy érthető okot ad rá – bólogattam, és tovább indultam.

Szótlanul mellém zárkózott, én pedig folytattam okítását.

– De szerinted csak az tör az életedre, aki fegyverrel a torkodnak ugrik?

– Hááát... – vont vállat, ám nem hagytam sokáig töprengeni.

– Hát nem! Bizony, megeshet, hogy egy alvó ember torkát kell átvágnod, színtiszta önvédelemből! Sok módon lesekszik ránk a halál, és résen kell lennünk, hogy megelőzzük! Érted?

Hosszan hallgatott, aztán megállt, és a szemembe nézett.

– Értem. És végtelenül sajnálom, hogy nem teljesítettem asszonyom parancsát! Mivel tehetem jóvá a hibámat?

– Semmivel. Nem hibáztál – vontam vállat, és elléptem mellette. A sarkon könnyű szél csapott arcon, szorosabbra fogtam magamon selyemmellényemet.

Thyl csak sokkal később szólalt meg.

– Ezt hogy értette, asszonyom?

– Ahogy mondtam! Nem hibáztál, hogy nem próbáltad meg meggyilkolni Synam Tisert! – néztem rá, és mivel nem értette, nekiláttam ezt is megmagyarázni.

– Nézz körbe! Szerinted egyedül vagyunk? – intettem végig a kihalt csatornán, a zárt spalettájú épületeken, a távolban még épp látszó híd görbe ívén.

– Igen – biccentett bátortalanul.

– Pedig nem! Sytisben sosem lehetsz egyedül, minden tettednek van szemtanúja! Ha ott, abban a látszólag üres sikátorban megtámadtad volna a Synam család fejét, akkor fél szempillantás alatt felkoncoltak volna a testőrei, én pedig holnap már az Estra Sagna ítéletét várhattam volna, jó esetben csak házi őrizetben, de valószínűbben már a siralomházban.

– Tehát nem is akarta, hogy meggyilkoljam! – csattant fel, aztán nyugalmat erőltetett magára. – Tehát csak próba volt, amin tudta, hogy el fogok bukni!

– Dehogy, Thyl, dehogy! – suttogtam mézédes hangon. – Ilyet sose tennék veled! Nem mondom, hasznos volt számodra, hogy szembesültél vele, még nem vagy kész arra, hogy ölj, azaz nem vagy kész arra, hogy megvédj, de nem ez volt a lényeg! Erre másként is rávezethettelek volna! – tiltakoztam, majd gúnyosan elmosolyodtam. – De rád, itt és most szükség volt! Tudod, ha valaki észreveszi, hogy egy irányból veszély fenyegeti, akkor arra fordul, és esetlegesen a hátát mutatja egy másik, kevésbé feltűnő, de talán nagyobb veszélynek! Érted ezt is, igaz?

Lassan elmosolyodott, a felismerés messze űzte felháborodását.

– Értem, asszonyom!

– Helyes! Most pedig ints le egy csónakot! Kedvem támadt a Koronába menni!

Hát így esett, hogy míg én testőröm kíséretében a Koronában mulattam, messze hangzóan és látványosan, addig az éjszaka egy ismeretlen árnya megölte Synam Tisert, miközben hazafelé tartott karcsú tolonján.

És messze sodorta vérét a víz, ellenségeim okulására...

Egy vagyonba került az az orgyilkos!

Jóval többe, mint amit az eset megért, és majdnem többe, mint amit megengedhettem magamnak! De végül jó befektetésnek bizonyult. Először is mert Synam Rinia — Lasier két szép szeméért — hajlandó volt megkötni velünk néhány előnyös, mármint számunkra módfelett előnyös üzletet. Hiába, egyáltalán nem értett sem az gazdaságtanhoz, sem a joghoz! Sőt, még arról is sikerült lebeszélni azt a buta libácskát, hogy vizsgálatot kérjen a bátyja halála ügyében a Nemesi Ítélőszéknél!

Így bizonyos lehettem benne, hogy nem lesz bajom a dologból, hiába szállt a széllel ezerfelé számolatlan sok, csúf pletyka! Ezen szóbeszédeknek még haszna is volt, mert üzleti ellenfeleim láthatták, hogy nem kukoricázok, ha valaki szembe mer velem szállni. És ez volt Synam Tiser megölésének másik haszna.

Attól kezdve féltek tőlem, és nem csak a névnélküli kis családocskák, de még a kisebb Házak is. Ha valahol újabb lerakatot nyitottunk Lasierrel, ha új üzletbe vágtunk, akkor kitértek az utunkból! És egyre gyakrabban vágtunk új üzletbe, mert egyre-másra szereztünk új jogokat, gyanúsabbnál gyanúsabb módokon.

Igen, az a mi esztendőnk volt! Vagyonom majd kétszeresére dagadt, kapcsolataim kiépültek, és még mindig semmit sem tettek ellenem a Niladusok! Hát hamarosan úgy éreztem, itt az ideje, hogy valóra váltsam régi vágyamat.

Elhatároztam, hogy szerzek egy saját hajót.

Nester testvéreim közül egyedül Giryss volt, akivel addig nem tartottam a kapcsolatot.

Nagyon visszahúzódva élt, sose mozdult ki otthonából, és alig-alig folytatott üzleti tevékenységet. Több háziszolgáját is lefizettem, de egyik sem jelentett róla semmi különöset. Látszólag magányosan töltötte napjait, és senkivel sem barátkozott. Én sem erőltettem vele a kapcsolatfelvételt, elvégre sosem kedveltem. Ám egy idő után már szükségem volt rá. Hát írtam neki egy levelet, hogy szívesen meglátogatnám.

Majd két holdnap múlva válaszolt csak, de nekem tetsző módon döntött. Hajlandó volt vendégül látni vacsorára. Hát az általa kijelölt, tél eleji napon tolonba szálltam, és felkerestem.

A város szélén lakott, tulajdonképpen már kint a tavakon. Egy apró kis szigeten állt a háza, távol a csillaglámpások által megvilágított csatornáktól. Szorosra húztam magamon prémes bundámat, ahogy közeledtünk, a nyílt vízen semmi sem állta útját a hideg szélnek. Az evezők nyomán néhol apró jégszilánkok szikráztak fel, bizonyítván; a fagy már útra kélt, messzi, északi otthonából, hogy csontmarkába szorítsa a világot.

Egy örökkévalóságnak tűnt, mire végre a csónak hozzásimult a falakkal körbevett, zárt kikötő kőmólójához. Gyorsan kiszálltam, és szó nélkül követtem az alázatos arckifejezésű szolgát. Ősöreg fák között, kavicsos sétányon mentünk fel a borostyánnal befuttatott házig. A halálról beszélt az a kert, és a fák fekete ágain szikrázó, fehér pamacsok ültek. Hó. Igen, itt kint már majdnem teljes dicsőségében uralkodott a tél!

Hirtelen oly egyedül éreztem magam, oly végtelen távolinak tűnt a város, a megnyugtató nyüzsgés, az éjszakai fények, és a nappali árnyak világa!

A teraszt kőszobrok vették körül, és a széles márványlépcsőn, ami a kapuig vitt fel, még ott árválkodott néhány lehullott levél. Az előtérben pedig ott várt Giryss, oly rég látott testvérem.

Ő nagyon megváltozott az eltelt évek alatt. Homlokát ezer ránc barázdálta, szeme környékén is szarkalábak sötétlettek, átütve a vékony, szinte csak jelképes arcfestésen. Némileg magasabb volt nálam, bár háta meghajlott egy kicsit, mióta utoljára láttam, de tartása még így is büszke, arckifejezése pedig egy kicsit pimasz volt.

– Üdvözöllek házamban rég látott barátném, Laryan Ylla! – köszöntött, de az udvarias formulát nem töltötte meg kedvesség. Nem is próbált meg úgy tenni, mintha őszintén örülne látásomnak, hát magam sem igyekeztem oly nagyon szívélyesnek tűnni.

– Rég nem láttuk egymást, Nazator Giryss! Sokat változtál – jegyeztem meg, és ez majdnem úgy hangzott, mintha azt mondtam volna, hogy megöregedett.

Értette a célzást, gúnyosan elmosolyodott.

– Te viszont virulsz, mint tavasszal a rózsák. És épp oly tüskés is vagy!

– Vannak dolgok, amik nem változnak! – vontam vállat.

– De valami mégis megváltozott, hisz ide jöttél!

– Valóban! – bólintottam, de nem kérdezett tovább, csak bevezetett az ebédlőbe, ahol már tálalva volt.

A hosszú, sokszemélyes asztal két végén szinte elveszett a két teríték, a közöttünk feszülő távolságot kilenc ezüst gyertyatartó osztotta fel egyenlő részekre. Szó nélkül ültem le, és az étkezés alatt sem kezdtem társalgásba. Ő sem erőltette a beszédet, a csend mint valami óriás pókháló lebegett felettünk, a gyertyák füstöt fújtak felém, a megkopott, ódivatúan berendezett ház fenyegetően figyelte minden tettem.

Önkéntelenül is az jutott az eszembe, hogy az ő tegumentuma nyilván hatalmasabb, mint az én esetlen kis Vakablakom, ez az épület talán Éloához foghatóan bölcs és messzelátó. Így végül is nem volt értelme a titkolódzásnak, de azért már csak megszokásból is kerültem a feltűnést, amikor visszafogott mozdulatokkal hozzáérintettem méreglátó gyűrűm a feltálalt finomságokhoz. De persze Giryss nem akart megölni, az étel tiszta volt.

Vacsora után érzelemmentes hangon invitált a szalonba, egy pohár bor elfogyasztására. Követtem, és végül egymással szemközt ültünk, kezünkben ezüstkupával egy apró, kerek kisasztalka két oldalán, a falikarban pislákoló gyertya fényében.

– Kerülgethetném a lényeget, és udvariaskodhatnék hosszan, de ha nem haragszol, inkább rátérnék a lényegre – kezdtem bele végül.

– Helyes, bizonyítékok nélkül is elhiszem, hogy tudsz játszani a szavakkal. Ebben mindig is jó voltál! – mosolygott rám gúnyosan, és egy kicsit megemelte a kupát felém.

Biccentve fogadtam a bókot, aztán egy röpke pillanatig elgondolkodtam, hogy mennyire az elején kezdjem, hogy milyen gyorsan térjek rá ténylegesen látogatásom céljára. Végül úgy döntöttem, valóban a közepébe vágok.

A szoba, a ház, és maga Giryss személye is oly végtelenül mentes volt a formaságoktól, hogy szinte kényszerített a nyílt őszinteségre!

– Giryss, szerintem hasznos lenne, ha összeházasodnánk – jelentettem ki.

Csak felvonta a szemöldökét, majd letette a kupát.

– Ha nem haragszol, nem igazán vágyom erre a frigyre. Sajnálom, hogy feleslegesen fáradtál ki ide, de el kell utasítanom kedves ajánlatodat!

– Várj, tudom, hogy ostobán hangzik az egész, de hallgasd meg az érveimet!

– Úgyis csak pénzről van szó! – legyintett, de nem hagytam magam. Lelkem mélyén csak felhorgadt valami kis ellenállás a ház sugallta csenddel és békességgel szemben!

– Hát meg se hallgatsz? – kérdeztem ártatlanul nagyra nyitott szemmel, szomorkás hangon.

Egy keveset habozott, de aztán bólintott.

– Legyen! Meghallgatlak. Ennyit megtehetek érted.

– Nos, azzal kezdem, hogy természetesen pénzről van szó – ismertem be. – Ám ne a semmire se jó aranyat lásd a pénzben, hanem amit venni lehet rajta. Kényelmet, jólétet, hatalmat... tudást... – halt el a hangom, mire csak elmosolyodott.

– Jók a kémeid!

– Eh, nem kellenek ehhez kémek! – szerénykedtem. – Hisz mindenki tudja rólad, aki figyel rád, hogy messzi földekről hozatsz könyveket, érdekes füveket, furcsa tárgyakat, köveket és porokat. Ebből gondolom, nagy laboratóriumod, meg könyvtárad lehet, de arról csak találgatni tudok, hogy ténylegesen mivel foglalkozol.

– Nem féltelek, ötletekben sosem szűkölködtél, Laryan Ylla.

– Köszönöm! – emeltem meg felé az italt, de nem kortyoltam bele a borba. Nem láttam lehetőségét, hogy feltűnés nélkül ellenőrizzem, vajon mérgezett-e

– Az ajánlatom egyszerű – folytattam. – Sok kapcsolatom van, főleg Shagírban és Ardúniában, amiken keresztül nyilván hozzájuthatsz valami újdonsághoz... vagy régiséghez, amit gyűjtesz, engem nem érdekel. Az üzleti ügyeidbe pedig nem szólnék bele, és eszemben sincs arra kérni téged, hogy egyben kezeljük a vagyont, ebből a szempontból minden maradna a régiben.

– Ez eddig nem hangzik túl csábítóan, és az is zavar, hogy arról még nem beszéltél, neked miért van szükséged rám. Mert, feltételezem, hogy szükséged van, különben nem lennél itt – mutatott rá.

Hiába, bölcs volt, és ismert. Már akkor is.

– Igen, szükségem van rád, és hidd el, pont terád! Hisz ha bárki más is jó lenne, akkor ahhoz az illetőhöz fordultam volna, nem hozzád!

– Különösebb győzködés nélkül is elhiszem, hogy én vagyok az utolsó, akitől segítséget kérsz! – intett le.

– Hát igen. Szóval, kell a segítséged, mert venni akarok egy hajót.

– Úgy hallottam, Lasier foglalkozik ilyesmivel... – tárta szét értetlenül a karját.

– Nem, Lasier csak rakteret bérel – igazítottam helyre. – Én saját hajót akarok! És ahhoz túl kell lépni a cenzust, amihez még kevés a vagyonom. De a te pénzeddel együtt már elég lenne!

– Ehhez nem kell az én pénzem! – kérte ki magának. – Akárkit elvehetsz, miért engem zaklatsz?

– Nem vehetek el akárkit, mert nem akarok a Nester vagyon közelébe engedni idegeneket! – érveltem.

– Akkor vedd el Lasiert!

– Lasier egy jóvágású ifjú, akinek a mosolya könnyen meglágyítja női tárgyalópartnerei szívét. Nem lenne helyes, ha megházasodna, rontaná az üzleti esélyeinket. Tehát maradsz te, hiszen Maját vagy Níkét nem vehetem el. Ezt még neked is be kell látnod! – szögeztem le, alig gúnyos hangon.

– Belátom, Laryan Ylla, belátom! – védekezett felemelt kézzel, majd kutatón a szemembe nézett. – Amit nem értek az az, hogy miféle célokért küzdesz te ilyen elvakult módon?

– A családért csinálom! – néztem rá értetlenkedve.

– Miféle családért? A Nester Ház halott! – vágta a fejemhez, és egy pillanatra összeszűkült a szeme, hát nem feszegettem tovább ezt a kérdést.

Pedig nekem akkor már meggyőződésem volt, hogy a Nester Ház még feltámadhat. De neki ez valamiért nem tetszett, így csak hallgattam, míg ismét megszólalt, immár higgadtan.

– Szóval, én vagyok az egyetlen szóba jöhető áldozat, mert birtokomban van a Nester vagyon egykilencede, és mert nem vagyok szépmosolyú ficsúr, és mert *te* egy hajót akarsz. És ezért *én* adjam fel az életemet!

– Ki akarja az életedet? Csak a pénzed kell, sőt, még az is csak névleg, hogy túllépjük a hajóvásárlási cenzust! – mordultam fel, és lendületesen folytattam. – Értesd meg, jól jársz velem! Nem akarom feldúlni a mindennapjaidat! A hajót is én venném az én pénzemből, én üzemeltetném, de nem bánom, hajlandó vagyok a haszon egy részéről lemondani a javadra! És ne mondd azt, hogy ez csak pénz, mert ez már több, ez már vagyon.

– Ezt még nem is bánnám, de együtt jársz vele!

– Ugyan miért ne lennék annyira jó feleségnek, mint bármely más nőszemély? Szeretőt mellettem is tarthatsz, gyereket szülni én is tudok! – csaptam az asztalra.

Hosszú csend nehezedett ránk, Giryss lehajtott fejjel gondolkodott, aztán nagyot sóhajtott.

– Nem tagadom, ahogy így előadod, még vonzó részleteket is találok benne, de nem tudok igent mondani.

– Nekem elég, ha nem mondasz nemet! – biztosítottam gyorsan.

– Nos, akkor elgondolkodom becses ajánlatod felől. De ne számíts tőlem sokra. Nehéz elképzelnem, hogy nap mint nap látnom kell téged!

– Nem kell! Észre se fogsz venni, amíg nem szólsz bele a magánügyeimbe!

– Nem szólok bele én semmibe, amíg békén hagynak dolgozni! – mordult fel, aztán csak legyintett. – De legyen! Szavamat adom, hogy meggondolom a dolgot!

– Köszönöm! – mosolyodtam el, de tudtam jól, hogy addig kell támadni, amíg az ellenfél védekezik. – Tehát számíthatok rá, hogy a közeljövőben elkezdesz udvarolni?

– *Udvarolni*? – visszhangozta. – Erről nem volt szó!

– Ez elkerülhetetlen! Ügyelnünk kell a látszatra! – feddtem meg. – Legalább addig, míg össze nem házasodunk – tettem még hozzá gyorsan, mert láttam, hogy elborul az arca.

– Jó, ezt is meggondolom! – törődött bele végül.

– Remek! – nevettem rá, aztán a kezemet nyújtottam az asztal felett.

Gyanakodva szemlélte meg, de nem nyúlt felém.

– A megegyezésre! – jegyeztem meg, de erre sem mozdult, hát sóhajtottam egy nagyot. – Giryss, ha el akarsz venni, akkor előbb vagy utóbb, de hozzám kell érned!

– Nem akarlak elvenni – szögezte le, de kezet fogtunk. Puha volt a bőre, és selymes. És tényleg akkor ért hozzám először!

– Akkor nem is zavarnék tovább! Kellemes elmélkedést! – álltam talpra, és ő is követte a mozdulatot.

– Hát, az túlzás, hogy jó volt látni téged, de legalább érdekes problémát vetettél fel! Ja, és megihatod a bort, nem mérgezett – tette még hozzá.

Egy pillanatra zavartan meredtem érintetlen kupámra, aztán vállat vontam, felvettem, a permén csillogó vörös csepphez érintettem gyűrűm, és mivel nem jelzett, hát megittam a bort.

Giryss nem szólt meg bizalmatlanságomért. Kivezetett a házból, majd a kikötőig kísért, néma árnyként a néma fák között. Már a tolonban ültem, amikor még egyszer visszaszóltam.

– Giryss! Még egy kérdést! – kértem, és amikor bólintott, folytattam. – Miért gyűlölsz te engem ilyen állhatatosan?

Felvonta a szemöldökét, majd őszinte mozdulattal széttárta a kezét.

– Laryan Ylla, hát nézz tükörbe! Hol van benned akár egy csepp természetes nőiesség is?

Meghökkenten hallgattam el, a csónakos pedig ellökte a tolont a mólótól. Megjegyzésén töprengve, némán néztem végig, ahogy eltávolodott tőlünk a part, ahogy apró ponttá zsugorodott előbb csak Giryss alakja, majd az egész sziget.

Ha belegondolok, ez az első bók, amit kaptam tőle, jól kifejezte kapcsolatunk addigi, és későbbi alakulását is.

Nem azért ragaszkodtam ehhez a házassághoz, mert annyira kellett volna az a hajó, vagy hogy más módon nem tudtam volna megszerezni.

Nem, igazából előteremthettem volna rá az engedélyt más úton is, vagy akár csak kivárhattam volna azt a pár évet, míg saját vagyonom eléri a cenzust. Nem, a tényleges okom az volt, hogy be akartam vonni Girysst is a játékba. Szükségünk volt rá a Niladusok ellen, illetve a vagyonrészére, a Nester Ház újraélesztéséhez. Ezzel a házassággal egy megbízható embert és számos anyagi eszközt nyertem.

Hogy Giryss végül miért egyezett bele... nos, lényegében máig sem tudom, bár természetesen vannak elképzeléseim! Az bizonyosan lényeges szerepet kapott a döntésében, hogy megszabaduljon zaklatásomtól. Mert én bizony, azon első látogatás után még gyakorta felkerestem, és makacs szívóssággal győzködtem. Míg végül megadta magát.

És a neheze csak ekkor kezdődött! Házasságunk előtt vagy fél tucat bonyolult szövegű szerződést kötöttünk, nehogy bármelyikünk is elorozhassa a másik vagyonát. Mert bizony Giryss, épp úgy, mint minden Nester testvérem, szerette a pénzt, bár nem a vele járó hatalomért, hanem mert kényelmet, és értékes könyvritkaságokat jelentett neki.

Mivel pedig ő volt Nester Feris Tarezzi legkedvesebb tanítványa, hát tudott tárgyalni! Észnél kellett lennem nagyon, hogy nehogy valami számomra előnytelen kis félmondat becsússzon ezen szerződésekbe! De végül ezen is túlestünk, és Giryss elkezdett nekem udvarolni, hogy a látszat is rendben legyen.

Nagyon utálta az egészet, de becsületére legyen mondva, ha társaságban voltunk, nem látszott rajta. Legszívesebben csónakázni vitt el, vagy színházba, ahol nem kellett hozzám érnie, a táncos mulatságokat, bálokat nem kedvelte annyira. Szinte senkit sem ismert, nekem kellett bemutatnom mindenkinek, és bár jól táncolt, eleinte nehezen viselte, hogy fel kell adnia azt a fél karnyújtásnyi távolságot, amit velem szemben végig tartani igyekezett.

Hamar feltűnt egyébként, hogy nem csak irányomban ennyire tartózkodó, hogy bármilyen tömegféle kikergetné a világból, és hogy senkinek sem tűri, hogy betolakodjon jól kiépített védekező aurájába. Ennek tudatában szinte hőstettnek tartom, hogy arcán rezzenéstelen mosollyal volt képes karonfogva végigvezetni egy-egy bál forgatagában.

Egy este, nem is tudom már melyik palazzóban, még rosszul is lett egy kicsit. Nem látványosan, csak a szempillája rezgéséből látszott, hogy mindjárt elájul. Gyorsan karon fogtam, és bevezettem egy ablakmélyedésbe. A vastag, földet söprő bársonyfüggöny elválasztott minket a tömegtől, és az ablaktáblákat is kinyitottam, remélve, a friss levegő jót tesz majd neki.

Szó nélkül könyökölt ki a párkányra, és hagyta, hogy a hideg, éjszakai szél elfújja rosszullétét. Pár perc múlva, nagyot sóhajtva fordított hátat a kint csillogó, jégbe fagyott csatornáknak.

– Köszönöm! Már jobban vagyok – jegyezte meg, és nekitámaszkodott a párkánynak.
– Ha gondolod, hazaviszlek! – biztosítottam aggódva. Nem tudtam, igazából mi volt a baja, és féltettem.
– Nem, ha már eljöttünk ide, folytassuk a munkát. Pár perc múlva már visszamehetünk a csőcselék közé! – legyintett fölényesen.
Hosszan hallgattam, de végül csak kiböktem, ami bántotta a szívem.
– Sajnálom, hogy így belegázoltam az életedbe!
– Egy fenét sajnálod! – horkant fel. – Az érdekeid így kívánták, hát megtetted, és ne félj, én is csak azért mentem bele, mert úgy sejtem, én sem járok rosszul.
Dühösen vontam össze a szemöldököm.
– Persze, hogy azért teszem, mert ezt kell tennem, de ettől még sajnálhatlak! Őszintén szólva nem hittem volna, hogy neked ez ekkora teher! Hisz nekem ez az élet, ez a nyüzsgés a természetes! – intettem mosolyogva a terem felé.
– Igen, azt hiszem, te szeretnéd magad egy végtelenül határozott, céltudatos nőszemélynek látni, aki eltántoríthatatlanul törtet át ezen a világi nyüzsgésen – bólogatott lassan. – De tudod, én néha nem tudok másként tekinteni rád, mint egy bolond fruskára, aki eszetlen módon rohan a végzete felé!
A feltételezés szíven ütött, leginkább talán mert igaznak éreztem. A lelkem mélyén magam is féltem, hogy légvárakat építek, és elkerülhetetlen bukásom pillanata egyre közeledik. Ám persze nem mutattam ki, hogy megbántott, csak könnyedén elmosolyodtam.
– Nem lehet, hogy egyszerűen csak te akarsz engem ilyennek látni, hogy úgy érezhesd, szükségem van egy erős támaszra, aki te lehetnél? – kérdeztem rá, mire csak tettetett értetlenséggel rám nézett.
– De hát szükséged van rám!
– Persze, mint családtagra, de nem mint támaszra vagy mint férfira! – ráztam meg a fejem nevetve.
Ő is elmosolyodott.
– Tulajdonképpen kár – jegyezte meg, és én hirtelen nem tudtam eldönteni, hogy komolyan beszél, vagy tréfál. Ám mielőtt rákérdezhettem volna, megzavartak.
– Ah, hát itt bujkál szép hölgyem! – esett be az ablakmélyedésbe egy semmirekellő, és láthatóan részeg ficsúr. – De, mint látom, bujkálni is akar, és én csak a távolból irigykedhetek a szerencsés kiválasztottra. Hát, jó mulatást hölgyem! – kacagott ránk, és elment.
De magával vitte a pillanat adta lehetőséget is, és ezt nem csak én bántam. Giryss szemében is fellángolt a düh, ám végül csak csendesen nézett a fickó után, aztán a kezét nyújtotta felém.
– Menjünk vissza! – sóhajtott szomorúan, és ismét körülölelt minket a mulatság.
Pár holdnappal később tudtam meg, hogy Giryss még aznap hajnalban párbajra hívta a ficsúrt, és meg is ölte. Hiába, bárhogy is tiltakozott ellene, az ő ereiben is a tűzvörös Nester vér lángolt, ő sem tudta megbocsátani, ha valaki az útjába állt. És ő sem válogatott az eszközökben.
Mindenestre ezek után már nem tudtam úgy tekinteni rá, mint egy könnyen manipulálható bábra. Teljes értékű játékossá lépett elő a szememben, a többi Nester testvéremmel egyenrangú féllé.
Mély meggyőződésem, nem véletlen esett, hogy Nester Feris Ghati őt is kiválasztotta...

Aztán eljött az ideje, hogy Giryss esténként hazakísérjen, és csak hajnalban távozzon palazzómból.
Ezen éjszakák kellemesen teltek, általában az ágy két oldalán heverve kártyáztunk, esetleg csak beszélgettünk. Nagyon olvasott volt, főleg a régi idők legendái között igazodott el káprázatos magabiztossággal. Amikor pedig ránk virradt a hajnal, udvariasan elköszönt, és feltűnésmentesen távozott a cselédkapun át. Elég hamar elterjedt, hogy a szeretőm.
No, nem mintha e nélkül elképzelhetetlen lett volna a házasság Sytisben, dehogy! Egyszerűen csak mi kerülni akartuk a feltűnést, nem lett volna szerencsés, ha lábra kél a pletyka; a valaha volt Nester Ház rokonai ismét egy családot akarnak alkotni. Hát eljátszottuk a külvilágnak, hogy rokonságunk nem számít, hogy szeretjük egymást, és efelett már könnyebben szemet hunyt az előkelő palazzók csőcseléke!
Így végül botrány nélkül összeházasodtunk, bár nem állítom, hogy mindenki maradéktalanul elhitte kis színjátékunkat.
Nester testvéreink örömmel fogadták a hírt. Maja még valami régi, sinwara bölcs állítólag már sehol sem fellelhető tekercsét is elküldte, ajándékként az ifjú párnak. Ezzel Giryssnek igaz örömet szerzett, olyannyira, hogy vőlegényem még a ceremóniára való, amúgy elég macerás készülődést is jól tűrte.
Lasier és Níké is megegyeztek abban, hogy helyesen döntöttünk, és módfelett hasznosnak tartották, hogy egy új, erős szál köttetett közöttünk, Nester testvérek között. Lioness volt talán az, akinek a leginkább félve mondtam meg a hírt, de ő is örömmel fogadta a változást.
– Ylla, jó ezt hallanom! Engedd meg, hogy gratuláljak! – ölelt át, aztán hátralépett, és szertartásosan meghajolt. – És természetesen, ha eme új helyzetben jelenlétem terhessé vált a Csillagvirágtánc palazzóban...
– Dehogy! – vágtam közbe azonnal. – Nem, Lioness, neked mindig jut hely az én otthonomban!
– Köszönöm! – mosolyodott el ismét. – És fogadd őszinte szerencsekívánságaimat a házasságodhoz!
Kurtán biccentettem, és elkomorodtam, de végül csak kimondtam.
– Lioness, szeretném, ha tudnád, hogy érdekből és nem szerelemből megyek hozzá Nazator Girysshez!
Jó barátom értetlenkedve felvonta a szemöldökét.
– De Ylla! Az ember nem szerelemből, hanem érdekből házasodik! Hisz az érzelmek úgyis elszállnak, de a vagyon, a család, a gyerekek... azok megmaradnak! És jó, ha az ember nem azzal ébred egy hajnalon, hogy elröpült felette az élet, és immár nincs semmije! – bólogatott szomorkásan.
– Lioness, ha magadra céloztál volna... – kezdtem, de leintett.
– Merek is én célozni bármire is ebben a házban? A múltkor is csak felsóhajtok, félálomban, csendes hálószobai magányomban, Sisselt idézve, hogy "vajh hova tűnt fénye a világnak?", mire a teáltalad oly találóan Vakablaknak nevezett tegumentum azonnal felkapcsolta a szoba összes csillaglámpását! Eme merénylettel felérő tett után még vagy két órán át egyszerűen nem tudtam elaludni! – morogta, tettetett méltatlankodással, és utána együtt nevettünk a szerencsétlen eseten.
Így mondhatom, hogy végül is mindenki örült az esküvőnek, leszámítva Girysst, meg talán engem. De csak eljött a nagy nap, és szerencsésen túlestünk a formaságokon.
Természetesen nem költöztünk össze, férjem továbbra is kint élt, a Kilenc Tölgy névre hallgató villájában, és holdnaponként csak pár napot töltött bent a városban, hogy tartsuk a látszatot. Ilyenkor általában színházba mentünk, vagy valami más mulatságba, és végül is kellemesen csaptuk agyon az időt.
Egyszer egy estét a Szikraesőben töltöttünk, és elég korán eljöttünk, mivel egy kissé megfájdult a fejem. Kellemes, késő tavaszi éjszaka volt, orgonaillatú szél járt, és úgy döntöttem, jól esne egy kis séta, hát nem intettünk csónak után. Összekarolva, lassú léptekkel tartottunk hazafelé a kihalt csatornák mentén, mögöttünk elmaradhatatlan testőröm, Thyl jött.

Nem is tudom, hogy ő vette-e először észre, hogy baj van, vagy Giryss figyelt fel valamire. Egyszer csak Thyl kiáltását hallottam magam mögül, hogy “le!”, de ugyanekkor már férjem is félrerántott, a fal felé. Fél szemmel még láttam, hogy testőröm fegyvert von, aztán Giryss karon ragadott, és maga után húzva eltűnt a legközelebbi átjáróban.

Pár lépést futhattunk a szűk sikátorban, amikor megtorpant, háttal a falhoz lapult, és fél kézzel engem is odaszorított a hideg kövekhez. Még lélegzetet sem mertem venni, olyannyira igyekeztem nemlétezőnek tűnni. Egyszerűen eggyé váltunk az árnyékkal.

Kintről, az utcáról pengék csengése hallatszott, aztán hamarosan pár sötét alak suhant el előttük. Alig vettem észre őket, olyannyira semmibe veszők voltak körvonalaik! És ők sem láthattak minket, vakon rohantak el mellettünk. Halott csend maradt mögöttük.

Giryss hosszan nézett utánuk, majd megnyugodva sóhajtott, és elengedett. Elléptem a fal mellől, és megvártam, míg lélegzetem egyenletessé szelídül.

– Köszönöm! – suttogtam végül.

Kurtán vállat vont, és gúnyosan elmosolyodott.

– Látod, hogy nem csak mint családtag vagyok hasznos, de néha támasznak is beválok, nem?

– De! – bólintottam, ő meg az ujja hegyével végigsimította festett arcom.

Végtelenül csillogónak éreztem abban a pillanatban a sötétséget, ami fölénk borult! Aztán csak rámosolyogtam, amolyan bíztató módon, de ekkor a sikátor végében feltűnt Thyl.

– Nem esett baja, asszonyom? – kérdezte kétségbeesetten. Fekete ruháján hosszú vágás éktelenkedett, ami alatt kilátszottak rejtett páncéljának darabjai, kardja véres volt, szemében lángolt a félelem.

– Minden rendben! – intettem felé, majd férjemmel karöltve kisétáltunk a csatorna partjára. Két sötét ruhás, kopasz férfi teteme hevert a köveken, vérük keskeny patakocskaként csorgott a vízbe.

– Azt hiszem, immár minden biztonságos, asszonyom, de ha lehet, azt javasolnám, intsünk le egy tolont. Jó lenne mihamarabb hazaérni! – tanácsolta Thyl, és bár a karja reszketett, de a hangja határozottan csengett.

– Rendben. És jó munkát végeztél, testőr! – mosolyogtam rá.

– Köszönöm, asszonyom! – biccentett kurtán.

Igen, az volt az első alkalom, hogy küzdenie kellett értem, és láthatóan megtépte idegeit a feszültség, de aztán gyorsan úrrá lett a lelkében felgyülemlett idegességen, és kerített egy tolont. Majd minden további baj nélkül hazaérkeztünk a Csillagvirágtánc palazzóba.

Giryss aznap este nem ment haza a szigetére, hanem velem töltötte az éjszakát, amit egyáltalán nem bántam. Akkor már régóta nem volt szeretőm, egyszerűen nem jutott rá időm, hogy ilyesmivel is foglalkozzak.

Giryssnek pedig világos módon sokat jelentett a dolog, amit nagy sikernek könyvelhettem el, és ami, őszintén szólva, sok munkámba került! Azon rég kifejtett, “természetes nőiesség”-emet megkérdőjelező állítása óta szinte folyamatosan igyekeztem meggyőzni ennek ellenkezőjéről, és nem csak elégtételt jelentett számomra, hogy ez sikerült, de kapcsolatunkat is megszilárdította eme új fejlemény.

Jó volt tudni, hogy még egy családtagot magam mögött tudhatok, még annak ellenére is, hogy néha egyáltalán nem igazodtam el férjemen, továbbá bizonyos voltam benne, hogy ő látja minden Nester testvérem közül legtisztábban a hibáimat.

Az újabb merénylet ráébresztett, hogy Sytis immár koránt sem biztonságos hely a számomra, és hajó ügyében is intézkednem kellett, hát ismét elutaztam Ardúniába.

Ez volt az első alkalom, hogy örömmel hagytam el szülővárosom, habár persze nem vonzott az ötlet, hogy ismét el kell vegyülnöm a bolond ardúnok között, de akkor már féltem a Niladusoktól, és reméltem, olyan messzire már nem ér el a kezük. Legalábbis nem könnyen.

Még elutazás előtt természetesen felajánlottam Giryssnek, hogy ő menjen, de elutasította.

– Te már jártál ott, te könnyebben megtalálod a meggyőzésük módját! Engem pedig ne félts, tudok magamra vigyázni! Megélem, míg visszatérsz! – nevetett rám csúfosan, én pedig hálásan megcsókoltam, és buzgón reméltem, hogy nem utoljára. Sajnáltam volna elveszteni még egy biztos támaszt!

Hát koraősszel, Nester Feris Ghati nagyúr halálának hatodik évfordulóján, ismét hajóra szálltam, és elutaztam az ardún birodalom fővárosába, Catellába. Bár az ardún udvarba nem voltak olyan jó ajánlóim, mint a pátriárka embereihez, mégis úgy döntöttem, nem Apologetába megyek, hanem a királyi városba. Ott volt a legegyszerűbb hajót keríteni, meg az ottani hajóácsműhelyekről mesélték, hogy a legjobbak egész Napkeleten.

És ismét megérkeztem, egy, az apologetaihoz teljesen hasonlatos, forró és büdös kikötőbe, és ismét meztelennek éreztem magam a megszokott arcfestés nélkül, és ismét feltettem magamnak a költői kérdést; hát mi a fészkes fekete fenét keresek én itt? Csak annyi különbséget láttam, hogy ez alkalommal nem jött ki elém senki, de nem is egyedül érkeztem; a hű Thyl állt mellettem, ami végül is pozitívnak ítélhető változás volt előző ardún utazásomhoz képest.

Hát felfogadtam két hordárt, majd utasítottam őket, hogy vezessenek el egy jó fogadóba. Nos, Catella szinte semmiben sem különbözik Apologetától, vagy akár bármelyik nagyobb ardún várostól. Poros, kövezett utcák, meghatározhatatlan szagoktól bűzlő piacocskák, lovas nemesek, és nagyhangú közrendűek kavalkádja az egész!

Magam unatkozva követtem a két hordárt, Thyl viszont tágra nyílt szemmel csodálkozott. A fogadó is meghökkentette, a tömbszerű, erkély nélküli épület minden eleganciát és kecsességet nélkülözött. Azon meg még magam is elfurcsálkodtam, hogy nincs fürdőszobás lakosztályuk.

– De úrnőm, hát a földszinten van egy közös fürdő, hat dézsával! – csodálkozott kifogásomon a fogadós, egy alacsony termetű, azaz velem egymagas ardún.

– És ott együtt kell mosakodni a... a többi vendéggel?

– Dehogy! Külön rész van leválasztva a hölgyeknek! – húzta ki magát büszkén.

Elképesztett az ötlet, hogy levetkőzzek egy idegen előtt, legyen az férfi vagy nő, de hát mi mást tehettem, mint hogy beletörődtem a helyzetbe?

– Ó, így mindjárt más – hagytam rá, és egy holdnapra előre kifizettem a háromszobás lakosztály árát. A cselédeimmel felhordattam a holmimat, aztán végre egyedül maradhattam.

– Nos, Thyl, mi a véleményed? – kérdeztem testőrömet, és fáradtan lerogytam egy fotelbe.

– Rosszul védhető! – mordult fel, ahogy előcsörtetett a hálószobából. – Hatalmas ablakok az utca felé, és ha jól értettem, tegumentum sincs.

– Jól értetted – biccentettem. Thyl a hajóúton kezdett ardúnul tanulni, és bár jól haladt, de tudása még meglehetősen hiányos volt.

– Az összhatás pedig egyszerűen... *közönséges*! – sóhajtott, és körbeintett a szoba kopott kárpitjain, a helyi divatot követő bútorokon.

– Valóban az! – hagytam rá, és nem tettem hozzá, hogy épp, mint Quáboában, mert nem akartam megbántani a fiút. Ám másnap, mikor egy lókupecnél vettünk két hátast, maga Thyl vont párhuzamot szülőföldje és Ardúnia között.

– Majdnem, mint otthon! – veregette meg szeretettel frissen kapott hátasának pofáját, majd felsegített a nyeregbe, és végül maga is felpattant lovára. – Csak ez a hőség ne lenne! – tette még hozzá, és ebben is igazat kellett adnom neki, magam is szinte szédelegtem a nagy melegben.

Ám az csak fokozódott, ahogy a nap egyre magasabbra hágott a vakítóan világoskék égen. Első utunk az udvarba vezetett, ahol aztán mindennapos vendég lettem az elkövetkező holdnapokban. Végtelen lassúsággal törtem egyre feljebb az ardún nemesség hierarchiájában, míg el nem értem azokat a társaságokat, ahol már hajótulajdonosokat is találhattam.

Ám a velük való tárgyalás nagyon kiábrándított! Alig volt eladó vitorlásuk, és azokért is hatalmas összegeket kértek! Hát végül felhagytam az udvar csalóka fényeinek hajkurászásával, és felkerestem a hajóépítő műhelyeket. Több is volt a városban, egyik nagyobb nevű, mint a másik, és bár mind a király felügyelete alatt működött, de azért tulajdonosaiknak meglehetősen nagy szabadsága volt.

Árak tekintetében jóval kedvezőbb ajánlatokat kaptam tőlük, mintha kész hajót akartam volna vásárolni, de másfél esztendőben jelölték meg a legkorábbi időpontot, amikorra vállalhatják a munkát. És hiába ígértem mesés felárat, hiába kértem és fenyegetőztem, ebből nem engedtek.

– Úrnőm, sok a megrendelésünk! De ha annyira sürgős az a hajó, hát kérdezősködj a szabad kapitányok között, asszonyom! Azok néha eladják a vitorlásaikat, és sosem magas áron! – tanácsolta végül az egyik műhely tulajdonosa.

Nos, nem tőle hallottam először az úgynevezett szabad kapitányokról. A kifejezés tömény eufémizmus, kalózt kell érteni alatta. Csak az nem mindegy, hogy kinek a kalózát! Mert míg Catellában elítélik, hogy a pátriárka gyanús hajók kapitányait pénzeli, addig a király által támogatott kalózkodást elnézik. Apologetában, minő furcsaság, ezt pont fordítva van. És mellesleg minden ardún hatóság üldözi a legtökéletesebb Shagír uralkodóherceg lobogói alatt hajózó gályákat, amik elméletileg kereskednek, de gyakorlatilag...

Eh, a lényeg, hogy Lineasban, amióta a Napcsászár fényes mosolyát veti Abryssra, ezer lehetőséget találhat egy talpraesett kalóz, aki a politikában is kiismeri magát annyira, hogy tudja, mikor, hol és különösképpen kinek a lobogója alatt kell rabolni. No, ezek közé az emberek közé küldött jószívű tanácsadóm.

Hamar megtudhattam, hogy ezek a szabad kapitányok mely kikötői kocsmákat látogatják, de hogy magam is elvegyüljek közöttük, nos, ez már nem ment olyan egyszerűen.

– De asszonyom! Rablógyilkosok között óhajtja tölteni az estét? – szörnyülködött Thyl, akinek nem volt érzéke a politikusi szófordulatokhoz.

– Szabad kapitányok, nem rablógyilkosok! – intettem, és bevonultam a hálószobába, hogy összeválogassam a ruháimat estére.

– Meg a matrózaik, meg más közrendű népek! – jött utánam megállíthatatlanul. – Nem, asszonyom, ezt nem engedhetem meg! Láttam, hogy hogyan súgnak össze ön mögött már az utcán is, és annyit már értek a nyelvükből, hogy felismerjem a jelzőket, amit a "sytisi" elé tesznek! Én, mint az ön testőre, egyszerűen nem vállalom a kockázatát, hogy elmenjen egy ilyen *kocsmába*!

Persze megértettem aggodalmát, hát leültem az ágy szélére, hátra támaszkodtam, és elkezdtem tárgyalni.

– Rendben. Ha jól értem, az a fő gondod, hogy engem, mint sytisi dámát, errefelé lenéznek.

– Enyhe szó a lenézés, asszonyom! – csóválta a fejét.

– És mi lenne, ha ez nem látszódna rajtam? Ha ócska ruhákat vennék fel? Olyanokat, amik elrejtik az alakom, és valami módon az arcom is eltakarnám! – javasoltam, és bíztam benne, hogy elfogadja. Hisz ha a testőröm nemet mond, akkor nem mehetek!

Thyl alaposan megfontolta a választ, maga is tisztában volt felelősségével. Végül lassan bólintott.

– Jó, de előbb látni szeretném azt az álöltözetet! És ha megfelelő, akkor is csak fél órára vállalhatja a kockázatot, asszonyom.

– Rendben – fogadtam el döntését további akadékoskodás nélkül. – És most hívd be az öltöztető lányt! – parancsoltam, testőröm pedig engedelmeskedett.

Eleddig tökéletesnek tartott ruhatáramnak kemény kihívást jelentett a feladat, hogy ormótlan küllemű, ardún férfinak nézhessek ki, de végül néhány szolgát elszalasztottunk, hogy szerezzenek használt holmikat. A végeredmény még Thyl tetszését is elnyerte. Magam azon örvendeztem a tükör előtt állva, hogy milyen szerencse, hogy sytisi ismerőseim nem láthatnak! Micsoda pletyka lett volna belőle, ha így végigsétálok, mondjuk a Szélsziget egy elegáns sétányán!

Aztán nekivágtunk a kikötőnek. Hamar megleltük a keresett kocsmát, jól indult a dolog, bár amikor beléptem a füstös helyiségbe, kissé meghökkentett a benti csőcselék züllöttsége. De végül leültem a sarokban, egy üres helyre, és megszemléltem környezetemet.

Tömeg volt odabent, zajongó, szakadt népség, akik durva közönségességgel vedelték a rosszabbnál rosszabb, ám igen tömény italokat, és ordítva társalogtak, meglehetősen kötetlen hangnemben. Igyekeztem a lehető leginkább kihúzódni társaságukból, és ez sikerült is, bár az est folyamán sokan az asztalomhoz ültek. De úgy látszik, ez a fajta durva faragatlanság errefelé mindennapos lehetett, mert még bocsánatot sem kértek érte, egyszerűen letelepedtek, és rám ügyet sem vetve fecsegésbe kezdtek. Bár igazából örültem neki, hogy nem figyelnek rám.

Talán ha ketten szólítottak meg, de gyorsan és szerencsére gond nélkül leráztam őket. Így eseménytelenül telt ottartózkodásom, míg Thyl finoman vállon nem érintett, jelezve, ideje távoznunk. Hát felálltam, és kimentem, nyomomban testőrömmel. A kinti éjszaka, forrósága ellenére is felüdített, a tiszta, tengerszagú szél elsodorta a benti füstöt.

– Nos, mi a véleményed? – kérdeztem pár sarokkal odébb Thylt.

– Csőcselék! El nem tudom képzelni, hogy asszonyom ilyen alakokkal tárgyalásba kezd! – rázta fejét, aztán egy pillanatra megtorpant.

Mire keze kardmarkolatára kulcsolódott, már én is elővettem késemet, és egymásnak vetve hátunk kémleltük az éjszakát. Hisz még a kikötői sikátorok között jártunk, ahol igazán minden megeshetett. Legalábbis pletykák jártak...

És megelevenedtek az árnyak, a környező utcácskákból szakadt alakok léptek elő. Én hármat számoltam meg, de a hátam mögött is lehettek. Világosan körbevettek minket, menekülési út már nem nyílt. Igazából nem tudtam, mit akartak, de ez nem is volt lényeges!

Sytisben csak az lehet hosszú életű, aki hamarabb támad! Negyed szempillantással az első árny megjelenése után már lendültem is előre. Cselből balra léptem, hogy megtévesszem az esetleges számszeríjászukat, aztán mégis jobbra fordultam, és szúrtam.

Sikerült meglepnem ellenfelem, nagyot nyögve görnyedt össze, ahogy hasába szaladt a penge, hát nem törődtem tovább vele. A következő ütni próbált, valami botfélével, de esetlen volt, kitértem, és átvágtam a torkát. A harmadikra már nem kellett ügyelnem, Thyl fekete árnya hátba szúrta. Gyorsan körbepillantottam, az imént még kihalt utcában immár hét vérbefagyott test hevert.

– Erre! – ragadott karon testőröm, és aztán futottunk. Elég hosszan, csak sok sarok múlva, egy valamivel jobb negyedben álltunk meg.

Kicsit lihegtem, aztán zsebkendőm után nyúltam, hogy megtisztítsam fegyverem. De hát álöltözetem tökéletes volt, így hiába nyúltam zsebembe, nem leltem a kis selyemkendőt.

– Parancsoljon, asszonyom! – nyújtotta át Thyl a sajátját, én meg letöröltem késem, és a zsebembe gyűrtem a piszkos kendőt.

– Köszönöm! Ismét jól helyt álltál, Thyl. – dicsértem meg végül, de csak vállat vont.

– Senkik voltak! Amatőrök! Szerintem csak véletlen akadtunk az útjukba, nem ránk vadásztak!

– Szóval szerinted ez nem merénylet volt.

– Nem. Csak pár utcai rabló, akik könnyű zsákmánynak néztek két vékony árnyat – szögezte le, aztán hazavezetett.

Az eset ellenére Thyl megengedte, hogy másnap is elmenjek egy másik kikötői kocsmába, és aztán még egyszer, és még egyszer. Lassan szoktam meg a matrózok mocskát és közönségességét, de egy holdnap múlva már mosolyogni is tudtam, ahogy sarokasztalomnál ülve hallgattam a mellettem folyó fecsegést. Az első este tanulságaiból is okultam, és a hazafelé utat attól kezdve Thyl mindig előre megtervezte, hogy a lehető legkevesebb ideig haladjunk a kikötőben.

Mondhatnám, hogy jól haladtak a dolgok, és hamarosan már névről ismertem pár szabad kapitányt, akikkel szóba is elegyedtem. De eladó hajót még mindig nem találtam!

Egy este, a szokott módon látogattunk el a Viharmadárba, a kikötő legnyugatibb kocsmájába, amikor összefutottam egy régi ismerőssel.

Amint beléptem az ivóba, azonnal észrevettem! A középső asztalnál Zornan ült, a szakadt, sehonnai kalóz, és nagy hangon fecsegett. Körötte hasonkülleme cimborái ittak, és röhögtek szavain. Egy pillanatot sem haboztam, azonnal megtorpantam, és visszaléptem az utcára.

– Baj van? – kérdezte Thyl, de mielőtt kardot rántott volna, leintettem.

– Semmi! Van bent valaki, aki ismer! Menjünk haza! – parancsoltam, és ő biccentett, majd nyomomba szegődött.

De csak két saroknyira juthattunk, amikor az árnyak közül előlépett Zornan.

– Asszonyom, de rég találkoztunk! – nevetett rám.

Ezek szerint felismert az alatt a fél szempillantás alatt, amíg láthatott, és nyilván jól kiigazodott a környező sikátorok között, hogy elém kerülhetett. És vajon hány emberét hozta?

– Üdvözöllek, Zornan – biccentettem kimérten.

Thyl közelebb húzódott, és bár nem néztem rá, éreztem, hogy harcra kész.

– Hát te mit keresel itt? – kérdeztem.

– Már hogy én? Nekem van okom itt lenni, nekem a kikötőben horgonyoz az új hajóm, a Lusta Cápa. De megtudhatnám, hogy mi a fészkes fenét keresel te itt, asszonyom? – vettet fel Zornan, nem cifrázva túl.

A durva hang elég volt testőrömnek, hogy fegyvere után nyúljon, de leintettem.

– Nos, mi közöd hozzá? – kérdeztem Zornant.

– Hát, nekem semmi. De mások már nagyon érdeklődnek utánad, asszonyom! – tette csípőre a kezét, én meg csak felvontam a szemöldököm. – Mondjuk, az öreg Bik.

– Ó. És megtudhatnám, hogy ki a fent említett úriember?

– Nagy családja van a pasasnak. Illetve, inkább csak volt, míg egy eszement, gátlástalan, és saját erejét visszafogni nem tudó őrült le nem mészárolta őket! – magyarázta Zornan, enyhén összeszűkülő szemekkel. – Amúgy a fiúk a légynek sem ártottak soha, egy esetről sem tudok, ahol embert öltek volna, mindig beérték pár khíllel, vagy más aprósággal. Hisz különben a kikötői katonák nem tűrték volna meg őket! Szóval, egész család békés utcai útonállásból él. Élt. De nem is oly rég valaki fasírozottat csinált belőlük. Szar ügy! – bólogatott zord arccal, és határozottan szemrehányást véltem kihallani a hangjából, amit egyáltalán nem értettem.

Hogy azért legyen lelkiismeretfurdalásom, mert megöltem pár csavargót, akik megtámadtak? Pusztán csak mert ezen csavargók nem akartak meggyilkolni, “mindössze” a pénzemet vágyták? Nem volt az a homlokukra írva! És hogy megkíméljem egy közrendű életét, aki lehet, hogy a halálomat akarja? Már maga az ötlet is bolondnak tűnt az én szememben, hát rezzenéstelen hangon, majdhogynem mosolyogva válaszoltam.

– És? Még mindig nem értem, hogy ehhez nekem mi közöm?

– Hát, asszonyom, te nagyjából akkor tűntél fel, amikor a Bik család le! Az öreg mostanában nagyon érdeklődik felőled! És végül is, a magad furcsa módján rendes voltál velem, asszonyom, hát gondoltam, figyelmeztetlek. Húzz vissza a Sytisbe, amilyen gyorsan csak tudsz, és akkor még akár életben is maradhatsz! – tanácsolta barátilag.

– Köszönöm a figyelmeztetést, de nem hinném, hogy veszélyben vagyok. Az általad említett Bik bizonyosan nem fog bizonyítékokat találni ellenem! – mosolyodtam el.

Zornan hitetlenkedve megrázta a fejét, és beletúrt a hajába.

– Babám, Bik rohadtul nem is fog bizonyítékokat keresni! Csak felfogad pár bérgyilkost, és letudja a problémát! Belőled meg nem marad több, mint fél marék kutyaeledel! Szóval, kopj el innen, világos voltam?

Elgondolkodtam szavain, miközben oda sem figyelve leintettem Thylt, aki ismét úgy érezte, közbe kell szólnia, méghozzá fegyverrel a kezében.

– Nos, Zornan, elfogadom ezen érveket, de akkor sem távozhatok innen. Dolgom van, amit el fogok végezni! – jelentettem ki határozottan.

A kalóz arcán széles mosoly terült szét.

– Ez a beszéd, nem is vártam mást, ba... asszonyom! Gyere, tudok egy nyugis helyet, ahol megdumálhatjuk a részleteket! – intett, és már indult is, de én nem követtem.

– Gondolod, hogy tárgyalni óhajtok veled? – szóltam utána, mire furcsálkodva fordult meg.

– Nézd, te akarsz valamit ebben a kikötőben, asszonyom. Fogalmam sincs, hogy mit. De a tenger összes viharára megesküszöm, hogy meg tudom szerezni! Nem hiszed?

– Rendben, Zornan, tárgyaljuk! – hagytam rá, és utána indultam.

Gyorsan felzárkóztam mellé, és a hátam mögé kulcsolt kézzel megadtam Thylnek a szükséges utasításokat. A tradicionális Nester jelekkel közöltem vele, hogy Zornan “nem barát”, de “fontos üzlet”, és hogy legyen résen, mert “kismértékű veszély” azért leselkedik ránk.

Aztán csak némán haladtam a kalóz mellett a sötét és kihalt sikátorokban, míg megálltunk egy, a többitől semmiben sem különböző ház előtt. Az épület földszintes volt, mint errefelé a legtöbb, zsaluzott ablakaiból nem szivárogtak fények. Zornan kurta ritmust kopogott, majd hosszú várakozás után kinyílt a kukucskáló.

– Mi kell? – szólt ki egy durva hang.

– Zornan vagyok, és a belső szobát akarom, egy órára.

– Két khíl – egyezett bele a hang, majd becsukódott a kukucskáló, és hamarosan kinyílt az ajtó.

Zornan fizetett, majd bevezetett a halszagú, fülledt levegőjű épületbe. Aztán gyorsan kiderült, hogy a “belső szoba” a hátsó udvar másik oldalán lévő kis házacskát jelölte.

Zornan otthonosan telepedett le a földre terített gyékényre, én némileg undorodva követtem mozdulatát. A vályogfalú, földpadlós épületnek még ablaka sem volt, csak két tenyérnyi lyukat vertek a falába a mennyezet alatt. A gyékény is erősen használtnak tűnt, és jól látszott, hogy mindenféle férgek meg bogarak nyüzsögnek alatta.

A helyiség tulajdonosa még lerakott közénk egy kancsót, aztán távozott. Thyl szótlanul mögém állt, és ekkor végre elkezdődhetett a tárgyalás.

– Nos, Zornan, hajót szeretnék venni.

– Nem ügy! Mifélét? – legyintett, majd felkapta a korsót, és vagy félig ki is itta egy hajtásra.
– Minden lehetőség érdekel. Miféle eladó vitorlást tudsz? – kérdeztem vissza.
– Semmifélét, de majd kerítek egyet! Szóval, mi kell? – kérdezte nagyzolva, és bennem felizzott egy régi kép.
A hatalmas, napnyugati vitorlások, amiket legutóbbi ardún utam alatt láttam, a lenyugvó nap fényében csillogó tengeröbölben...
– Van egy öböl, Apologeta felett, ahol furcsa hajók horgonyoznak – kezdtem lassan, mire csak biccentett.
– A vörös városi kereskedelmi flotta. Láttam már!
– És mi a véleményed azokról a hajókról?
– A nagyanyám mosóteknője jobban navigálható! Nagy dögök, és ezért nagyon sok ember kell rájuk. De nagy a rakterük is, és jól bírják a nyílt tengert. Szóval, zsákmánynak valók, de normális kalóz nem bukik rájuk.
– És tudnál szerezni egy olyan hajót? – kérdeztem rá gúnyosan mosolyogva.
– Nos – dörzsölte meg az orrát. – Mesélik, hogy alig egy évszázada, a Kopasz Sikara összeszedett vagy nyolc hajót, és megtámadta a Napnyugatról érkező flottát. Azt mondják, ő eladta a lelkét egy köddémonnak, és annak a segítségével sikerült az egyik hajót elválasztania a többitől, és ki is rabolta, de a nyolc kalózhajóból csak három tért meg. Ezt mesélik.
– Tehát arra akarsz utalni, hogy dún vitorlást nem lehet szerezni – biggyesztettem le az ajkam.
– Frászt! – csapott a gyékényre. – Épp azt mondom, hogy lehet, mert egyszer, valakinek már sikerült! Csak éppen rohadtul drága! Van rá pénzed? – szegezte nekem a kérdést nyíltan, mire vállat vontam.
– Érdekelnek az olcsó megoldások, túl sok pénzt nem akarok áldozni rá. De tetszene egy dún stílusú vitorlás!
– No, akkor mondj le azokról a böhöncökről, asszonyom! Azokkal amúgy sem hajózhat senki tengerész a Vitorlák Tengerén, mert az összes ardún kalóz azonnal nekimenne! A helyi király nagyon féltékeny azokra a teknőkre! De tudok jobbat! Csináltass egy hasonlót, csak kisebbet!
– Ki tudna olyan hajókat építeni Abrysson? Azt mesélik, hogy azok a Napnyugaton készültek!
– Azt mesélik, de nem kell minden szóbeszédnek bedőlni, ba... asszonyom! – legyintett ingerülten Zornan. – Azokat a vitorlásokat Merussában ácsolták, de nem csak ott találhatók vörös városbeli hajóácsok Abryss földjén! Van egy műhely a közelben is, ahol dúnvérű mesterek dolgoznak! Azok igazán helyes kis vitorlásokat csinálnak! – magyarázta, és láttam a szemén, hogy felcsillan benne a lelkesedés.
Ám nekem nem tetszett az ötlet.
– Már jártam ott! Az ő áraik messze a legmagasabbak, és nagyon sok rendelésük van. Csak három esztendőre vállalták volna a munkát! Jobban örülnék, ha valaki szabad kapitány eladná a hajóját!
– Arra is várni kell! – rázta a fejét a kalóz. – Most nem horgonyoz eladó vitorlás a kikötőben, majd' Bifidáig kéne menni, ha akarnál egyet, és az sem biztos! Nem tanácsolom! – vont vállat, látszólag közönyösen.
De valahogy úgy éreztem, egyszerűen csak nem akarja, hogy hajót vegyek. Ám nem mutattam ki gyanakvásom, csak visszatereltem a szót arra a témára, amiért még lelkesedett.
– Tehát azt javaslod, hogy csináltassak egy vitorlást. De hát a műhelyek láthatóan túlterheltek! – csóváltam szomorkásan a fejem, és lestem a reakcióját.
Nem tudtam semmit leolvasni az arcáról, csak megértően bólogatott, aztán felhajtotta a maradék italt is.
– És arra még nem gondoltál, asszonyom, hogy magad csináld meg azt a hajót? Nem nagy pénz berendezni egy műhelyt! – javasolta végül, teljesen közömbös hangon, mintegy megemlítve a kérdést, ám a szeme elárulta. Ő örült volna neki, ha ezt a megoldást választom!
– Nincs rá engedélyem, és nem is hiszem, hogy szerezhetnék! – ráztam meg azért lemondóan a fejem.
– Én nem engedélyről beszéltem, hanem műhelyről! – kacsintott rám.
– Hm. Az ötlet érdekes. És honnan fogadhatnék bele embereket?
– Mondtam, hogy vannak Catellában dúnvérű hajóácsok! Szívesen szerzek egyet! Aztán már csak fel kell szerelni egy műhelyt a tenger egy megfelelően eldugott sarkában! – javasolta végül szélesen mosolyogva.
– Ah – vontam össze gyanakodva a szemöldököm. – És ebből mi is lenne a te hasznod, Zornan?
– Ahol egy hajó megépül, ott megépülhet kettő is... Én is nagyon bírom a dún hajókat! – tárta szét a kezét szégyenkezve.
– Értem! – bólogattam, és még úgy is volt. – Csak hát egy hajó építése igen drága mulatság...
– Ó, a pénz nem számít! – legyintett, mintha holmi főúr lenne. – Csengő aranyakat szerezni sokkal egyszerűbb, mint *lehetőséget* a hajóépítésre!
És ebben igaza volt. Hát megegyeztünk, hogy utána néz, hogyan lehetne “szerezni” egy megfelelő hajóácsot, és megígérte, hogy másnap üzen nekem a fogadómba, és aztán majd megbeszélhetjük a részleteket.
Gondolataimba mélyedve hagytam el a házat, és szótlanul sétáltam hazáig. Már a fogadó utcájában kértem ki Thyl véleményét az esetről.
– Ez az ember megszállott bolond! – jelentette ki határozottan.
– Bizony, Thyl, az! Hogy őszinte legyek, ez az egyetlen olyan vonása van, amiért érdemes vele üzletet kötni! De most hagyjuk ezt a kérdést! Inkább siessünk, kimondhatatlanul vágyom egy forró fürdőre!

Miután visszaérkeztem a Zornannal való tárgyalás után a fogadóba, első utam a közös fürdőbe vezetett. Szerencsémre senki sem volt bent, így gond nélkül megmosakodhattam. Bizony, második ardún utamon ez koránt sem volt magától értetődő dolog!
Amikor először lementem a fürdőbe, akkor is majdnem botrány lett belőle! Pedig én igyekeztem felkészülni rá, hogy idegen emberek előtt kell megmosakodnom, és hogy ezen idegenek ráadásul ardúnok. Nem is én lettem az, aki végül nem bírta!
Én mindenre elszántan léptem be a helyiségbe, és szomorúan kellett tapasztalnom, hogy ott már vannak. Egy ardún hölgy fürdött, nyakig merülve az egyik dézsába. Ám nem mutattam ki csalódottságom, csak intettem a cselédeknek, hogy egy másik dézsát is töltsenek fel forró vízzel. De a hölgy nagyot sikoltott, és a törölközője után kapott.
– Ide nem léphetnek be férfiak! – kiáltotta felháborodottan, és maga elé szorította azt az ócska vászonrongyot.
Végigpillantottam magamon, és nagyon rosszul esett, hogy nadrágom és kardom ellenére férfinak nézett.
– Én nő vagyok, hölgyem! – védekeztem.
– Nem rád gondoltam, hanem rád! – mutatott Thylre.
Megkönnyebbülten mosolyodtam el.
– Ne aggódj, hölgyem, ő csak a testőröm! – legyintettem, ám láthatóan a nő nem értette, ettől miért kéne megnyugodnia.
– De hát férfi! – sikoltott újra, ám még akkor sem vesztettem el a türelmemet.
– Igen, de nem ezért tartom, hanem mert jó testőr. Mi ezzel a baj? – kérdeztem, még mindig szinte teljesen higgadtan.
– Férfi ide nem léphet be! – tért vissza a kiindulási ponthoz, én meg dühösen csaptam kardom markolatára.
– De hölgyem! Nem kívánhatod, hogy testőr nélkül jöjjek fürödni!
– Miért, talán a mellékhelyiségre is elkísér? – kérdezett vissza élesen.

Egy pillanatra zavarba jöttem, míg felfogtam, hogy az ezüstvödörre céloz.
– Persze! – válaszoltam értetlenkedve. – Nem hagyhatok az ellenségeimnek egy ekkora szabad támadási felületet!
Hát, bármire megesküszöm, hogy nem értette! Bizony mondom, az élhetetlen és bolond ardún nemesek elég könnyen és gyorsan halnának Sytisben!
Az a nő egyszerűen nem volt képes felfogni, hogy a testőröm nélkül nem fürdöm, így végül kénytelen voltam kimenni, és a folyosón szobrozni, míg végez! És szó nélkül kellett tűrnöm a szégyent, hogy egy ardún nő megvárasson! Engem! Még az is felmerült bennem, hogy kihívom párbajra, de tudtam, hogy errefelé a nők kérhetnek bajnokot maguk helyett, és nem volt kedvem megküzdeni egy fémvértes, pallosforgató ardún lovaggal.
Az eset után igyekeztem minél hamarabb kelni, és elsőként érni a fürdőbe, amit aztán magamra zártam, és nem voltam hajlandó beengedni senkit. A fogadós célzott is rá, hogy ez "nem szép" eljárás, de figyeltem is én egy közrendű fecsegésére!
Azon éjszaka hajnalán is első voltam, mikor Zornannal találkoztam, hát megmosakodtam, majd visszavonultam a szobámba, és az egész napot végiglustálkodtam. Este egy gyerek üzenetet hozott a kalózkapitánytól, hogy találkozni akar velem, mert már tud részleteket mondani. Hát elmentem az Oroszlánkapuhoz, egy, a főtértől nem messze lévő utcácskán átívelő, zárt folyosóhoz. Catellában az ilyesmi oly ritkaság, hogy még nevet is adnak neki!
Zornan egyedül várt a hidacska árnyékában, és kurta intéssel üdvözölt.
– Találtam egy pasast, aki megfelelne nekünk, és talán hajlandó is kilépni a céhtől – kezdte, minden bevezetés nélkül.
– Remek! Mit kell még intézi? – tértem én is a lényegre.
– Hát, a fickót rá kéne dumálni a dologra! – vont vállat Zornan, mire összevontam a szemöldököm.
– Az imént azt mondtad, hogy hajlik a megegyezésre! – feddtem meg, aztán gyorsan hátra léptem.
Tőlünk alig karnyújtásnyira kocsi robogott el, magasra csapva a port köröttünk. Alig bírtam visszafogni köhöghetnékem, és Zornan észrevette, hogy zavar az utca ricsaja.
– Jöjj, asszonyom, elsétálhatunk egy kocsmába!
– Nem értem, miért kell az utcán tárgyalnunk! – morogtam, mire csak elmosolyodott.
– A tömegben lehet a leginkább elmerülni!
– Értem – biccentettem, miközben, nyomomban Thyllel, mellé zárkóztam, ahogy elindult az egyik mellékutcán. – No, szóval, hogy is van ez a fickó? Most eljön velünk, vagy nem?
– Persze, hogy jön, de még főzni kell egy kicsit! Én úgy gondoltam, hogy odaviszlek, aztán ha bepalizod, akkor mehet a mulatság. És biztosan bepalizod, igaz, asszonyom? – kacsintott rám cinkosan.
Ebben igazat kellett neki adnom, de érdekeltek a részletek is.
– Hol lehetne vele feltűnésmentesen beszélni?
Zornan zavartan lehajtotta a fejét, és belerúgott egy kavicsba.
– Hát, eléggé őrzik őket...
– Ne köntörfalazz!
– Értem asszonyom! – biccentett. – No, maga a műhely ide keletnek van, egy rohadtul zárt kis öbölben. De csónakon bejuthatunk, és ha kijátsszuk az őrséget, akkor talán beszélhetsz azzal a napnyugatival – adta elő tervét mosolyogva, és befordult egy, még az eddiginél is szűkebb utcába.
Magam meggondoltam a dolgot, majd lassan megráztam a fejem, és döntöttem.
– Túl kockázatos! El kell rabolni a fickót, erővel, és majd útközben meggyőzzük! – javasoltam.
– Asszonyom, sok emberbe kerülne, hogy elraboljuk a pasast!
– Nem gond, hányan halnak bele, ha nem vagyok közöttük! És kifizetem őket! – vontam vállat.
Zornan felháborodottan nézett rám, majd megállt, és szembefordult velem.
– Asszonyom! – húzta ki magát büszkén, mint aki valami nagyobb beszédre készül. – A te tisztességed senki sem kérdőjelezi meg, hát nyugodtan belevághatsz a legnagyobb gazemberségekbe is! De rólam mindenki feltételezi, hogy gazember vagyok, hát vigyáznom kell a tisztességemre! Te megteheted, hogy feláldozod pár embered, én viszont nem engedhetem meg magamnak, hogy halálba küldjem a cimboráimat!
Rezzenéstelen tekintettel néztem rá, és szerintem sejtette, hogy nem sikerült meggyőznie, hát még gyorsan hozzátette.
– És egy ilyen akció nagy feltűnést keltene, míg ha a fickó beleegyezik, hogy jön, akkor jobban el lehet kenni a dolgot! – magyarázta.
Nos, ez volt az az érv, ami meggyőzött.
– Rendben. Akkor halljam a részleteket!
– Azonnal! – mosolyodott el, és gáláns meghajlással előre engedett egy szűk ajtóban, ami egy rozzant csehóba vezetett. Természetesen nem léptem be, hisz nem hagyhattam, hogy a hátam mögé kerüljön, hát egy ideig csak álltunk az ajtó előtt, majd vállat vont, és becsörtetett előttem.
Megnyugodva követtem.

Amint a döntés megvolt, a részletekben már Zornanra bíztam magam, így gyorsan megegyeztünk, minek következtében másnap este ismét találkoztam vele a kikötő egy szélsőbb mólójánál.
– Késtél, asszonyom! – sziszegte, és besegített a csónakba, ahol már ült egy alak.
– Ő Hira – mutatta be gyorsan. – A kormányosom, jó fej. Hira, ez az a sytisi nő, akiről beszéltem. És ne packázz vele, mert hamarabb vágja fel a hasad, és fojt meg a beleiddel, mint ahogy te magadba tudsz dönteni egy felest!
– Nyugi, Zornan, nem balhézok! – morogta kormányos, de azért alaposan végigmért. Ügyet sem vetve rá beszálltam, mögöttem Thyl lépett a csónakba, aztán Zornan ellökött minket a mólótól.
Csillagtalan, fekete éjszaka volt, a langyos szél sószagot sodort, a néma csendet csak a hullámok monoton csapkodása törte meg. Egy ideig Hira evezett, aztán Zornan vette át a munkát. Kifele tartottunk a kikötőből, majd amikor a part már csak sötétfekete sávnak tűnt a csillogófekete tenger és a kékesfekete ég között, akkor fordultunk, és keletnek indultunk.
Hosszú órák után magas szirtek bontakoztak ki az éjszakából, bár inkább csak a hullámok zajának erősödéséből lehetett arra következtetni, hogy valami megváltozott. Csipkésszélű, a víz és a szél faragta kőoszlopok között lavíroztunk, amik magasra nyúltak felettünk, és bár a részletek elvesztek a sötétben, de úgy sejtem, többször is igen közel siklottunk el halálunk mellett, ami egy-egy zátony, vagy örvénylőbb hullám formájában lesett ránk.
Zornan némán evezett, és csak akkor engedett meg magának egy kurta sóhajt, amikor végre a parthoz koccant csónakunk orra. Óriás sziklák közötti kis résbe siklottunk bele, ahol a legszelídebb hullám is magasba csapta a vizet, sós záport zúdítva nyakunkba. De nem törődhettem ilyen apróságokkal, amint tudtam, partra szálltam, majd belekémleltem a sötétségbe.
Az élet semmi jelét sem láttam, az embermagas kövek mindent eltakartak. Zornan jól választotta meg a találka helyét, nyugodtam meg, majd türelmesen várni kezdtem. Nem telt bele negyed óra, és megérkezett a dúnvérű hajóács.

Persze, mindig is tudtam, hogy a napnyugatiakról szóló sok mese csak ostobaság. Sose hittem, egy pillanatra se, hogy két fejük van, meg hogy az ujjaik végén arasznyi körmök nőnek, dehogy! Biztos voltam benne, hogy ők is emberek, épp úgy, mint mi. Ám a szívem mélyén mégis csalódtam, amikor egy nálam alig magasabb, és meglehetősen idegesnek tűnő férfi lépett elém az árnyékból.

– Te vagy az a nemes aki... – kezdte, furcsán törve az ardún nyelvet, és félbehagyta a mondatot.

– Zornan küldött! – nyugtattam meg. – Nevem Laryan Ylla, és sytisi nemes vagyok, rokon a nagynevű Nester Házzal! – mutatkoztam be büszkén. Ez így igaz volt, és bíztam benne, hogy nem ismeri ki magát szülővárosom családjainak kusza rendszerében annyira, hogy tudja, a Házam már évek óta halott.

Valóban megnyugtatta a jól hangzó név.

– Hála érte az egy istennek! – motyogta, és megtörölte a homlokát.

Körülbelül eddig tartott tiszteletem, amit messzi hazája és értékes tudása miatt éreztem iránta. De innentől már tényleg csak egy ember volt, mint én magam. Vagy talán még annyi se...

– Mester uram, jöjj velünk, a hajó vár! – suttogtam mézédes hangon.

– De a megegyezés, amiről Zornan kapitány úr beszélt... – nyekeregte.

– Ő az én parancsomra jött, ajkán az én nevemmel! Az általa mondott feltételeket én ajánlottam! Neked, mester uram, csak egy gyorsjárású vitorlást kell megépítened, és utána gazdag jutalmat adok, hogy hazatérhess a messzi Vörös Városba! – jelentettem ki.

– Jó lenne, ha kaphatnék valami biztosítékot.

– Mire gondolsz?

– Ha nemesi szavad adnád...

– Ez a legkevesebb! Megesküszöm nevemre, családom nevére és összes őseim becsületére, hogy miután elkészült a hajó, megjutalmazlak, és segítek visszatérned őseid közé, mester uram! – ígértem, és Nester Feris Tarezzi szavai jutottak az eszembe; "ügyes politikus bármiféle ígéretet meg tud úgy fogalmazni, hogy aztán ne legyen gond kifogást találnia, ha mégsem óhajtja megtartani."

– Akkor... talán menjünk! – egyezett bele végül, és én magamban gratuláltam Zornannak, hogy ilyen remekül előkészítette az egészet, no meg bíztam jószerencsémben, hogy a dúnvérű fickó jobban ért a hajók, mint saját élete ácsolásához.

Hát besegítettem a fickót a csónakba, majd elindultunk visszafelé.

A hajóács műhelyt, hosszú mérlegelés után, Kacura Haimoto szigetén rendeztettem be.

Bár Zornan esküdözött, hogy ezer jobbnál jobb rejtekhelyet tud a tengeren, de nem voltam hajlandó egy ekkora vállalkozást idegenbe telepíteni. A merész, kockáztatni kedvelő Kacura, akitől akkor már évek óta vásároltam a selymet, no meg a csempészett dún brokátot, örömmel fogadott be, annál is inkább, mert hogy ezzel ismét szép összeget húzott ki a zsebemből.

Talán maga az odautazás volt a legveszélyesebb.

– Asszonyom, ez már tényleg egy kalózhajó! – intett testőröm. – Bizonyos, hogy fel akar rá szállni?

– Thyl, ez üzlet! – néztem rá szomorúan, és aztán már nem tiltakozott.

Már akkor is tisztában volt azzal, hogy vannak dolgok, melyek fontosabbak, mint az ember élete, és megengedte, hogy Zornan hajóján tegyük meg az utat. Magam is tudtam, hogy ezzel nagy kockázatot vállalok, de nem mertem elszakadni a nehezen szerzett hajóácstól, sem a túlzottan is szabadságszerető lelkű Zornantól, hát hazaküldtem cselédeimet, és Thyllel együtt tengerre szálltam.

Persze megtettem minden óvintézkedést, hogy túléljem az utat; igyekeztem minél kevesebb feltűnést kelteni, és általában nem nagyon szem előtt lenni. Csak akkor mozdultam ki kabinomból, amikor feltétlen szükséges volt, ormótlan, sötét színű ruhákat hordtam, a hajam kontyba fogtam, és nem is festettem magam. Mindössze arcom bal felére rajzoltam fel azt az ősi rúnát, amit oly sokszor megcsodálhattam a Nester palazzó fegyvertermének bejárata fölött. Az a rúna akkoriban félelemmel töltötte el a szívem, a hajóúton pedig marconábbá tette arckifejezésem. Azt hiszem.

Sikerült is aránylag baj nélkül túlélni az utazást. Talán ha két említésre méltó esemény történt velünk közben.

Egy reggel ahogy kinéztem a kabin aprócska ablakán, egy idegen hajót vettem észre a még gomolygó ködben. Meglehetősen kísérteties látvány volt, a fehér pára és a kék tenger között terpeszkedő, hatalmas, szürke tömeg. Idegesen kanyarítottam magamra köpenyem, és siettem fel a tatra, a múltkori úttal kapcsolatos emlékeim csupa rosszat ígértek minden idegen vitorlással szemben.

De látszólag nem volt miért aggódni, a fedélzeten a megszokott módon folyt a munka, és Zornan is teljes nyugalommal ácsorgott a kormányos Hira mellett.

– Jó reggelt, asszonyom! Korán keltél! – kedélyeskedett, de aztán elfordult, és tovább nézte az idegen hajót.

– Jó reggelt, Zornan! Csak ez a vitorlás zavart meg, de ezek szerint nem kell miatta aggódnom, nem kalózok.

Zornan rám nézett, majd nagyot kacagott.

– Hogy nem kalóz? Babá... asszonyom, ez a híres Sólyomvadász, a kapitánya pedig Firone, akit egyszerűen csak Mészárosként szoktak emlegetni! Minden kocsmában mesélik a mesét, mely szerint egyszer még Léneat is kifosztotta az általa vezetett négy vitorlás, és a tengerbe kergették a sok királyhű seggfejet, akik ellen mertek állni! – büszkélkedett.

Magam csak felvontam a szemöldököm. Már hallottam erről a tengeri haramiáról, bár csak említés szintjén.

– De ezek szerint, te úgy ítéled, hogy nem jelent ránk veszélyt.

– Á, Firone nem bolond, hogy nekem jöjjön! Tudja, hogy csak szívhat velem szemben! – nevetett magabiztosan kalózkapitányom, és bár eme kijelentésből levontam a nagyképűségét, de így is elég maradt, hogy elhiggyem, Zornan tényleg számít valakinek a tenger söpredéke között.

Hát megnyugodva vártam tovább. A köd hamarosan felszakadozott, és már láthatóak voltak a részletek is. A Sólyomvadász még a mi hajónknál is ócskábbnak tűnt, pedig Zornan Lusta Cápája is a javítódokk után kiáltott. A legénységünk viszont igen hasonlatos volt Firone embereihez. Csupa anyagyilkos forma matróz, egytől egyig állig felfegyverezve.

Amikor kitisztult az idő, megindult a két hajó között az információáramlás. Két zászlós matróz adta a jeleket, Zornan, és az idegen hajó kapitánya, a hírhedt Firone meg buzgón figyelt. Kísérteties volt, ahogy néztem kapitányom arcát. Hol mosolygott, csúf, rosszat ígérő mosollyal, hol aggodalmasan csóválta a fejét, egyszer még el is kacagta magát. Én pedig ki voltam rekesztve az egészből, mert nem ismertem a zászlójeleket. Mellesleg ezzel egyedül voltam a fedélzeten.

Aztán, ahogy mindent megbeszéltek, Zornan felhúzatta a vitorlát, és a Sólyomvadász messze maradt mögöttünk.

A másik eset a Firone nevű kalózkapitánnyal való találkozás után fél holdnappal történt, és annál kissé feszültebb volt. Már dél is elmúlt, amikor lábdobogásra, meg kurtán hangzó parancsszavakra lettem figyelmes. Nem törődve Thyl rosszalló pillantásával, azonnal a fedélzetre siettem, és a várt látvány tárult a szemem elé.

Idegen, széles fedélzetű teherhajó felé közeledtünk, méghozzá igen gyorsan, már nem voltak messze. Zornan a tatról osztogatta utasításai, és olyannyira belemerült, hogy csak akkor vett észre, amikor az orra elé álltam.

– Mi folyik itt, Zornan! – kérdeztem dühösen, mert hát nagyon jól láttam, hogy miféle mulatság van kibontakozóban!

– Tűnj innen, babám, és ne pofázz bele abba, amihez nem értesz! – hessentett odébb kalózkapitányom, és már fordult volna el, de megragadtam a ruháját a nyakánál.

– Megszólításom asszonyom vagy hölgyem! – sziszegtem az arcába. Aztán kivártam, míg végre valóban észreveszi, hogy ott állok előtte. Pár másodpercbe is beletelt, míg megszelídültek a szemében lobogó lángok, míg visszatért a valóságba.

– Menj le a kabinodba, asszonyom, és imádkozz az isteneidhez, hogy ne legyen nagy balhé. Mást nem tudsz tenni! – morogta végül.

– Elment az eszed, Zornan? Most az én társam vagy, és én nem fogom hagyni, hogy a felelőtlenséged miatt elveszítsem a pénzt, amit eddig beleöltem ebbe az üzletbe – jelentettem ki, nagyvonalúan átlépve azon egyszerű problémán, hogy mellesleg az életünket is kockáztatja, ha megtámad egy kereskedőhajót.

– Asszonyom, ne marháskodj velem! Én kalóz vagyok, és ebből élek! Ez a teknő itt biztos ügy, Firone a hajója épségére a esküdött, hogy könnyű zsákmány! Egy rakományi bor, meg parafa! Hat holdnapot végigmulathatok az árából!

– Zornan, ez engem teljesen hidegen hagy! Mi megállapodtunk, hogy épen elviszel Kacurához, az áccsal együtt, és ebbe nem fér bele, hogy útközben kalózkodsz!

– És most akkor mit akarsz csinálni, babám? – csattant fel. – Megtiltod?

Hosszú csend feszült közénk, míg lassan elengedtem a ruháját, és a kardom markolatára tettem a kezem.

– Igen. Megtiltom. És tudod, hogy járnak azok, akik dacolni mernek az akaratommal! – jelentettem ki csendesen.

És végtelenné nyúlt a hallgatás, ahogy egymás szemébe nézve összefeszült akaratunk. Most, így utólag látom, hogy mekkora kockázatot vállaltam. Mert ha nem engedelmeskedik parancsomnak, akkor meg kellett volna ölnöm, és akkor a matrózok felkoncolnak. A tűzbe mentek volna érte az emberei!

De szerencsémre engedett. Lassan lecsillapodtak a szemében égő fények, aztán elfordította a fejét, és olyat káromkodott, amit én még embertől nem hallottam. Aztán kiadott néhány kurta parancsot, és lerohant a kabinjába.

Magam még vártam egy keveset, de ahogy láttam, hogy a kereskedőhajó lassan távolodik tőlünk, visszatértem a kabinomba. A tengerészek több, mint fenyegető pillantásokkal méregettek, nem ítéltem biztonságosnak, hogy továbbra is a szemük előtt maradjak!

Aznap este Zornan iszonyúan berúgott, és egész éjszaka hallhattam dühös káromkodását, míg végül az ital fölébe kerekedett tudatának, és álomba merült. Másnap nem mertem előjönni, és még vagy két napig maradtam kabinomban, míg úgy döntöttem, megkockáztathatom, hogy a szeme elé kerüljek.

Épp az orrban intézkedett valamiről, hát felsiettem a tatra, ahol Hira tartotta irányban a hajót. Nem köszönt, sőt, igyekezett nem észrevenni, de megszólítottam.

– A kapitány még dühös rám?

– Tegnap még esküdözött, hogy a tengerbe dobat, asszonyom. – morogta a kormányos.

– Hát akkor bizony nagy kár, hogy nem tudok úszni! – mosolyodtam el gúnyosan.

Hira hökkenten kapta felém a fejét, és zavartan elvigyorodott. Aztán, vagy fél perc múlva csak megkérdezte, hangjában gyerekes kíváncsisággal.

– Tényleg nem tudsz úszni, asszonyom?

– Nem hát! Minek kéne, ha megengedhetem magamnak, hogy hajót tartsak? – húztam ki magam büszkén, de hagytam, hogy szememben felcsillanjon a jókedv.

Az egyszerű lelkű tengerész pedig értetlenkedve, de immár irányomban megenyhülten csóválta meg a fejét.

– Zornannak igaza volt! Minden sytisi nemes bolond! – motyogta, én meg nem hallottam meg sértő megjegyzését.

Aztán még elég sokat kellett várnom, hogy Zornan is feljöjjön a tatra, láthatóan addig húzta a találkozást, míg tehette. De bevártam, hát végül kénytelen volt észrevenni ottlétem. Leszegett fejjel sietett el mellettem, és talán valami köszönést is elmormolt. Magam csak biccentettem, és szótlanul figyeltem, ahogy teendőit végzi.

Nagyon soká döntöttem úgy, hogy immár távozhatok, és jó volt a megérzésem, addigra már eleget tépelődött, hogy utánam szóljon.

– Asszonyom!

– Igen, kapitány? – fordultam vissza, és szeme villanásán láttam, nem kerülte el a figyelmét, hogy először szólítottam rangja szerint.

– Kiteszlek az áccsal együtt annál a shagrin kutyánál, adsz kétszáz aranyat a segítségemért, meg az utazásért, aztán elhajózom, és többet ebben az életben nem találkozunk. Rendben?

– Így lesz, kapitány! – egyeztem bele.

És persze, hogy nem így lett.

Az út hátralévő részét azzal töltöttem, hogy megengeszteljem Zornant.

Nem volt könnyű munka, a lelke makacs volt, mit az ardúnok többségének, de az én mesterem, Nester Feris Tarezzi szemkáprázató trükköket tanított nekem a meggyőzés terén, hát végül sikerrel jártam. Mikor kikötöttünk Kacura Haimoto szigetén, már belegyezett, hogy marad, segédkezik a hajóépítésben, és cserébe a második vitorlás az övé lesz. Persze, ebben az üzletben volt kockázat a részéről, mivel a napnyugati ács akkor még úgy tudta, hogy csak egy hajót kell építenie, de mindketten bíztunk benne, hogy meggyőzhetjük a további együttműködésről is.

Maga a hajóépítés kellemes mulatságnak bizonyult végül. Kacura adta a helyet és a munkásokat, a faanyagot én szállíttattam Ardúniából, a szerszámokat, meg egyéb apróságokat Maja szerezte meg nekünk. Az ő együttműködése más okból is elengedhetetlen volt. Egy nap például levelet kaptam tőle, melyben hosszan áradozott a pavilonkertjüket megszépítő őszről, és mellesleg megjegyezte, hogy a legdicsőbb uralkodóherceg egy senkifia hivatalnoka délre látogat, hogy megszemlélje, ott a leghatalmasabb uralkodóherceg örömére virágoznak a selyemhernyókertek.

A hír alapjaiban rengette meg a munkát. Az ácsot, meg a felhalmozott alapanyagokat és a mozdítható szerszámokat még aznap felpakoltuk a Lusta Cápára, és Zornan elhajózott vele a láthatár alá, a műhelyt szétvertük, és az addigra már kész hajógerincet felégettük. Az ellenőrzés így mindent rendben talált, pedig a legtökéletesebb uralkodóherceg elátkozott hivatalnoka úgy szimatolt körbe a szigeten, mint valami vadászkopó.

Különösen a világítótorony érdekelte, de abban sem találhatott semmi gyanúsat. Kacura mindig is ügyelt rá, hogy a kőtorony a lehető legelhanyagoltabb benyomást keltse, mintha már vagy ezer éve nem használnák.

Így végül átvészeltük az ellenőrzést, de a munkát újra kellett kezdeni, és ezzel hosszú holdnapokat vesztettünk. Hogy az eset ne ismétlődhessen meg, kiegészítettem a megvesztegetendő emberek listáját, és persze ebben az ügyben is a Shagír városában lakó Maja intézkedett.

Ezt az incidenst leszámítva viszont remekül töltöttem az időt. Kacura tökéletes házigazda volt, feleségei kellemes társalgók, és amikor már nagyon elegem lett a nyakatekert shagrin bókokból, lementem ellenőrizni a munkát, és felfrissültem egy kicsit Zornan egyedi társalgási stílusában.

Igazából akkor barátkoztunk össze, már amennyire én össze tudtam barátkozni egy közrendűvel. Sok estét töltöttünk a műhely felett berendezett teraszon, a szalmatető árnyékában, bort iszogatva és kötetlenül fecsegve. Zornan szeretett elkápráztatni

kalandjaival. A felét sem hittem meséinek, de azt el kellett ismernem, hogy nyilván ezerfelé vetette már a kiismerhetetlen tenger, és hogy jobban ismerte Lineas szigeteit, mint bárki, akivel addig találkoztam.

Sok alkalommal terelődött a szó az épp készülő hajóra, és olyankor mindig felcsillant a szemében a lelkesedés lángja.

– Remek baba lesz, a tenger ezer viharára mondom, remek baba!

– Megtartanád? – kérdeztem egyszer, mire szomorúan megvonta a vállát.

– Megegyeztünk, hogy nem az enyém!

– Persze, az enyém, de kell rá szereznem egy jó kapitányt!

Dühösen rázta meg a fejét.

– Nem, asszonyom! Én becsületes kalóz voltam világ életemben, és az is akarok maradni! – jelentette ki büszkén, és egy újabb üveget nyakazott le a közöttünk álló asztal peremén.

– Ki kérte, hogy mást csinálj? Én csak azt javasoltam, hogy tedd ezt az én hajómon, és mellesleg kicsit jobban ügyelj a látszatra, mint eddig! – csodálkoztam nagyra nyitott szemmel, és jót húztam a kupából.

Zornan őszintén felkacagott.

– Stramm vagy ba... asszonyom! Kalózhajót tartani, nem semmi! – rázta fejét, és kitekintett a végtelen tengerre, melynek sötét tömegét csak ritkán törte meg egy-egy szürkén felhabzó hullám.

– A pátriárka is csinálja, meg az ardún király is! Én miért ne tehetném?

– Mert azoknak sok tucatnyi hajójuk van, és nem ügy nekik, hogyha egy elsüllyed! Te viszont mindent elveszítesz, asszonyom, ha én elcseszek valamit, és a tenger fenekére küldöm a babát!

– Hát ne csessz el semmit, és ne küldjed sehova! – mordultam fel tettetett dühvel.

Ekkor gondolta meg először komolyan az ajánlatot, de láthatóan nem tetszett neki.

– Mi ebből nekem a hasznom?

– Az, hogy esetleg nem készül el a második hajó! Ez a napnyugati makacs figura! Most szívvel-lélekkel dolgozik, hogy hazajusson, de a másik hajónál már nem biztos, hogy így lesz! Erővel nem nagyon lehet kényszeríteni egy művészt! – jelentettem ki.

Zornan aggodalmasan bólogatott, és láthatóan nem csodálkozott el, hogy művésznek neveztem egy hajóácsot. Mellesleg, a vörös városi hajóács tényleg az volt a maga mesterségében.

– Hát, ha nem lesz második hajó, akkor meggondolom az ajánlatot, asszonyom! – döntött végül, én meg nem erőltettem.

Hisz semmire sem mentem volna, ha megígértetek vele valamit. Ő még nálam is gátlástalanabbul szegte meg az adott szavát.

Pedig én sem mondhatom, hogy olyan nagyon tartottam volna magam a áccsal való egyezséghez! Mikor már majdnem készen volt a hajó, elkezdtem célozgatni rá, hogy csináltatnék egy másikat is, még busásabb honoráriumért, de nem hajlott szavamra.

– Haza szeretnék menni, asszonyom! Vágyom az örök fényű Napnyugatra! – csóválta a fejét, ha szóba hoztam a dolgot, és sietett vissza, dolgozni. Én meg nem erőltettem. És bár sajnáltam, de nem ereszthettem szélnek, nehogy elfecsegje, miféle munkában vett részt.

Így amikor kész lett a hajó, gazdagon megjutalmaztam, ahogy ígértem, majd intézkedtem, hogy “visszatérjen ősei közé”. Legalábbis a lelke. Kacurát kértem meg a kellemetlen feladat elvégzésére, és ő meg is tette, amit kell, a maga sajátos, shagrin stílusában. Azaz adott egy ünnepi vacsorát nekem, ahol a főfogás helyett megkaptam a dúnvérű hajóács fejét. Ezüsttálcán felszolgálva!

Nem hánytam el magam, ám nem sok hiányzott hozzá! De hát azt várták tőlem, hogy örüljek! Körbenéztem, Kacura három felesége és az összes gyereke mosolyogva várta reakciómat, és ők láthatóan nem voltak rosszul. Hát magam is elmosolyodtam, és cifra szavakkal köszöntem meg “a tenger kékségénél bölcsebb házigazdám megigéző kedvességét”, a “nagy megtiszteltetésre méltatlan szívemnek oly nagyon tetsző” ajándékot.

Miután a dúnvérű hajóács ily szerencsétlen véget ért, felszámoltattam a műhelyt, és megegyeztem Zornannal.

Bonyolult szerződést kötöttünk, amiben az állt, hogy ő az én hajóm kapitánya, és szállít is nekem, de ha kalózkodásra adja a fejét, akkor engem semmi felelősség nem terhel, ám a zsákmányból már részesedem. Nem mondom, életem egyik legnagyobb eredményének tartom, hogy ezt mind sikerül belefoglalni egy papírba! Azt hiszem, ezért még Nester Feris Karon is büszke lett volna rám.

A hajónak amúgy Kacura szerzett papírokat, ami szerint Bifidában ácsolták, jó ötven esztendeje, és hosszú éveket töltött a tessrai szárazdokkban. Zornan meg főzetett valami gyanús löttyöt, vagy két dézsára valót, és lemosatta vele a teljes vitorlást, de az utolsó szögig, minek eredményeképpen az tényleg úgy nézett ki, mintha félszáz éves lenne.

– Zornan, te csodát tettél vele! – állapítottam meg, ahogy megszemléltem az immár késznek nyilvánított hajót. Úgy ringatózott az öböl vizén, mint karcsú gíta a csatornák tükörfelszínén!

– Hát, ki mihez ért! Én például nagy vagyok hajólopásban. Nem egyszer csináltam már! – bólogatott, és büszkén kihúzta magát

– Gratulálok hozzá – mosolyodtam el, majd másra tereltem a szót. – Mi legyen a neve?

– Rám bízod, asszonyom?

– Rád – vontam vállat.

Nekem mindegy volt, ő viszont megtiszteltetésnek érezte, hogy övé a választás joga. Hosszan elgondolkodott, majd végül kibökte.

– Fekete Hölgy! A karcsú Fekete Hölgy, életem eddigi legnagyobb szerelme! – sóhajtott ábrándosan, és úgy nézett a hajóra, mintha az valóban egy megigéző szépségű nő lenne.

– Remek! – egyeztem bele, és önkéntelenül is megigazítottam kilenc csattal felfogott hajam. Amióta Kacuráéknál vendégeskedtem, feketére festettem, hogy ne tűnjek ki shagrin házigazdám családjából...

Ám felesleges lett volna ilyen apróságokból messzemenő következtetéseket levonni! A hajót Fekete Hölgynek neveztük el, mert Zornan így döntött, és ez alkalomból nagy mulatságot csaptunk. Illetve kettőt is, az egyiket a pavilonkertben, a másikat a műhely kétkezi munkásai között. Én voltam az egyetlen, aki mind a két ünnepségen részt vett.

Bár mindkettőn csak kötelességből.

És hogy a dolgok így elrendeződtek, akár haza is mehettem volna, csak hát... Meg kell valljam, féltem. Egyre gyakrabban kaptam hírt olyan akciókról, amik mögött a Niladusokat sejtettem, egyre sűrűbben történtek apró, ám nagy kárt okozó szerencsétlenségek az érdekeltségeim körül, és féltem, hogyha hazamegyek, akkor már az életem sem lesz biztonságban.

És nem volt alaptalan ezen félelmem! Azon a tavaszon Lasiert nyolcan provokálták párbajra — halálig tartó párbajra! —, és amilyen őrült volt a fiú, mindannyiszor ki is állt. Inkább tartom szerencsének, mint tudásnak, hogy mind a nyolcszor túl is élte!

Maja is gyakorta küldött virágnyelven megfogalmazott leveleket, hogy eszembe ne jusson Shagír városába utazni, mert nem élném túl, és én megfogadtam a tanácsát, habár nem tudtam, miféle veszély leselkedik ott rám, illetve hogy ő mennyire van biztonságban. Kacuránál meg nem volt kedvem maradni, az a pavilonkert már semmi érdekes újdonsággal nem szolgálhatott! Hát inkább tengerre szálltam.

Zornan elképesztő módon megdöbbent, amikor közöltem vele, hogy egyelőre magam is hajóján szándékozom utazni.

– De minek?
– Hogy biztonságban legyek az ellenségeimtől – válaszoltam egyszerűen, mire elkerekedtek a szemei.
– Babám, neked elforrt az agyvized, ha egy kalózhajón akarsz biztonságban lenni! – jelentette ki.
Thylnek is ugyanez volt a véleménye, bár ő másként fogalmazta meg.
– Asszonyom, ennyi erővel akár a Niladus palazzóba is beköltözhetne!
– Túlzásokba esel! Nem lesz semmi gond, a Fekete Hölgy remek hajó, Zornan pedig jó kapitány!
– Azt nem kétlem, de tudatában is van ennek, tehát a végletekig kihasználja a képességeit! Nem biztonságos vele utazni! – szögezte le testőröm komoly képpel.
Nos, igaza volt. Mindkettőjüknek igaza volt. De nem hagytam magam eltántorítani az ötlettől, minek következtében, természetesen, a fedélzeten voltam, mikor a Fekete Hölgy kifutott Kacura szigetének az öbléből.
Férjemnek levélben üzentem, hogy meghatározatlan ideig távol leszek, addig ügyeljen az üzletre, és a választ már Apologetába kértem, ahova az — hozzám hasonlóan — szerencsés módon meg is érkezett. Giryss megadóan átvállalta munkát, és mellesleg utalt rá, hogy nem zavarja, ha egyedül hagyom a frontvonalban, de azért legyek azzal tisztában, hogy ez nem korrekt. Vagy tán csak azért csábítottam bele őt a játszmába, hogy én távozhassak? Ám hiába apellált a lelkiismeretemre, nem mentem haza.
Nem engedett a tenger!
Csodaszép időszak volt az, amíg a Fekete Hölggyel jártam Lineas vizeit! Persze, veszélyes is, de hát mi nem az? Hamarosan megszoktam a tengeri ütközetek menetét, hamarosan már vágytam rá, hogy ismét feltűnjön egy áldozat, mert az gazdag zsákmányt jelentett — aminek nagy része engem illetett.
Bár persze magam sosem avatkoztam bele közvetlenül az ütközetekbe, leszámítva egyetlen alkalmat. Egy egy evezősoros shagrin gályát űztünk éppen, amiről alig két holdnapja tudtuk meg, hogy épp erre jár, és könnyű zsákmány. “Ón” jelezte át nekünk Félszemű Rísan, meg hogy “negyven evezős”, olvastam még ki a gyorsan pergő zászlómozdulatokból.
Zornan a szokások szerint visszajelezte, hogy “tíz százalék”, és ebben maradtak. Majd elkezdődött a hajsza, a két hajó két oldalról kerítette be az áldozatot, és nekünk volt szerencsénk, mi akadtunk rá előbb. A szokott rend szerint támadtuk meg, jó szelünk volt, és ahogy felzárkóztunk mellé, leborotváltuk a bal oldaláról az evezőket. Attól kezdve esélye sem volt elmenekülni! Aztán megcsáklyáztuk a gályát, és matrózok átugráltak, hogy lemészárolják a legénységét.
Magam a tat korlátjának biztos fedezékéből szemléltem az eseményeket, és eszembe se volt beleszólni a dologba. Ám hamarosan észrevettem, hogy a másik hajó egyik tisztje igen jól tartja magát, hogy körötte hullanak az embereink! Ruhája alapján nemes lehetett, méghozzá sytisi, és ahogy jobban megnéztem, felismertem rézszín signumát.
És már mentem is, át a másik hajóra, a mocskos Niladushoz! Úgy törtem át a közrendűek kavargó káoszán, mint ahogy villám hasítja a beborult, zavaros felhőkkel mocskos eget!
– Ide, te senki! Velem küzdj meg! – rikoltottam, és már ott álltam előtte.
Persze, hogy felvette velem a harcot, nem volt más lehetősége, és egész jól védekezett, de lendületem elsodorta. Oly rég vágytam már akkor arra, hogy akármi apró módon, de elkezdhessek bosszút állni rokonaimért!
Gyorsan sebet ejtettem felkarján, és elejtette a fegyvert.
– Ki vagy, hogy szembeszállsz egy Niladusszal? – sziszegte, és én megadtam neki a választ.
– Laryan Ylla, a Nester Házból!
De nem csodálkozhatott sokat, mert szíven szúrtam. Csak amikor holtan dőlt a fedélzetre, csak akkor tűnt fel, hogy egy csata kellős közepén állok, köröttem ezer ellenséggel.
– Vissza, asszonyom! – jelent meg hirtelen mellettem Thyl, akinek ennyi időbe telt utolérnie, és aztán fedezte visszavonulásom. Nélküle nem éltem volna túl.
– Ilyet többet ne tegyen, asszonyom! – szidott meg sok óra múlva, amikor már véget ért az egész.
Zornan is fejcsóválva fogadta, hogy beleavatkoztam a küzdelembe.
– Nem azért vagy itt, hogy legyilkoltasd magad, asszonyom, hanem mert az ellenségeid elől menekülsz – morogta. – Bár ha effélék az ellenségeid, akkor nincs sok értelme bujkálni... – tette hozzá, annyit még ő is tudott a sytisi hatalmi viszonyokról, hogy a Niladusokkal kikezdeni nem érdemes.
Én viszont örültem neki, hogy ellenségeim egy hajóját elsüllyesztettük, és nem zavart, hogy ez nem jelent számukra nagy érvágást.
És a napok tovább teltek, már ahogy az el is várható tőlük. A tenger hullámai lassú monotonitással sodorták tova az időt!

Így köszöntött rám az ősz, immár a hetedik azóta, hogy a Nester nemesek a vérpadra léptek. És bár kellemesen éltem, de maga az évforduló nagyon megviselt. Aznap este bezárkóztam a kabinomba, egy üveg borral együtt, és leittam magam. Még Thylt is elküldtem, hogy éjszakázzon a fedélzeten! De hát vannak olyan alkalmak, amikor az ember nem akar maga körül senkit se látni...
Nekem akkor nagyon elegem volt a világból! Céltalannak és feleslegesnek éreztem, amit teszek, bolond álmodozónak tartottam magam, aki a halálba tart, és haragudtam, bár leginkább magamra, hogy megtettem azt az ostoba ígéretet Nester Feris Ghati nagyúrnak. Mire megittam a bort, meglehetősen elsötétült a lelkem. Dühömben még az üveget is a falhoz csaptam.
A zajra természetesen felfigyelt Zornan, aki szerintem már attól a pillanattól kezdve aggódott, hogy elküldtem a testőrömet, és végül bejött hozzám.
– Nincs semmi baj, asszonyom? – kérdezte összehúzott szemöldökkel, és betette maga mögött az ajtót.
– Baj? Hah, mi lenne, mit bajnak nevezhetünk? Hisz azzal már eleve feltételeznénk róla, hogy fontosnak tartjuk, és mi az, ami fontos ezen a rohadt világon! – morogtam, és közben kényelmesen hátra dőltem, majd felraktam a lábam az asztalra. Vesszen az etikett, hisz miért pont az számítana!
– Babám, te aztán beálltál – csóválta a fejét kalózkapitányom, de nem igazán vettem figyelembe, hogy megszólalt.
– Mert hisz a semmiből jövünk, a semmibe megyünk, miért lenne érdekes, hogy közben mi a fenét csinálunk? Vagy te nem így érzed? – szegeztem neki a kérdést.
– Nekem ugyan mindegy, honnan jövök, hova megyek, meg hogy mit csinálok, a lényeg, hogy közben jól érezzem magam – jegyezte meg csendesen, de leintettem.
– Szócséplés! Inkább bonts még egy üveggel! – parancsoltam, és ezt sosem kellett Zornannak kétszer mondani.
Elővett még egy flaska bort, rutinosan az asztalhoz csapta a nyakát, aztán töltött nekem. Maga részére nem piszkolt poharat, az üvegből ivott.
– Na, és mi ment az agyadra? – kérdezte aztán, immár maga is fesztelenebbül, és leült velem szemben.
– Semmi, épp csak ez a rohadt világ! – intettem körbe hanyagul. – Amiben még soha, egy pillanatig sem tehettem még azt, amihez kedvem volt! Mindig akadtak, akik megmondták, hogy mit kell tennem! Mindig arra hivatkoztak, hogy ez a származásommal jár, hogy nemesi vérem kötelez! Hogy a család, meg a Ház, de én? Én sose voltam több, mint egy bábu a táblán! – törtem ki, aztán felhajtottam az italt.
Zornan kérés nélkül is újra töltötte poharam.

– Tudod, irigyellek téged! – folyattam. – Te tényleg csak létezel, és élvezed az életet. Téged csak kitesznek Shagír szigetén, kilenc nyomorú ezüsttel, és rá egy esztendővel már megint a saját hajóddal fosztogatsz, mert ehhez van kedved, és mert ezen kedved beteljesítéséhez megvan a tehetséged is! Engem több, mint kilencvenezer ezüsttel tettek ki a Nester palazzóból, de nekem nem is hajót kell szereznem! Nekem... nekem a világot kell felforgatnom! És ugyan ki lehetne ily végtelen feladatra képes?

– Hát minek csinálod, ha nincs hozzá kedved? – vetette közbe Zornan, ahogy kifulladtam.

– Mert ez a család érdeke, és mert megígértem az ap... egy embernek, aki immár hét éve halott, azért!

Zornan erre csak vállat vont.

– Akkor ne sírj! Ha egy hullának tett ígéretet sem vagy képes megszegni, akkor megérdemled! – jelentette ki, majd megitta a bor maradékát, és új üveget bontott.

Elé löktem a poharam, és ő engedelmesen teli töltötte.

– Miért, te mit csinálnál? – kérdeztem zordan.

– Magasról szarnék az egészre, aztán elinnám a pénzt, és nem zavarna a tudat, hogy esetleg átvágják a torkom, míg részegen fetrengek valahol.

– Na, most éppen ezt teszem! Most éppen leiszom magam a sárga földig, és lazítok!

– Dehogy teszel te ilyesmit! Sose láttalak még lazítani, babám! – morogta, majd minden magyarázat nélkül felemelkedett, előre dőlt, és magához vont, hogy megcsókoljon.

Még a mozdulat felében sem volt, mikor már a torkának feszült a késem. Sőt, tulajdonképpen csak azon múlt az élete, hogy számított valami ilyesmire, és időben félre lökte a kezem. Részegségemben valószínűleg nem tudtam volna megállítani a pengét.

– Ha még egyszer hozzám érsz, megöllek! – sziszegtem.

– Na, ennyit arról, hogy te lazítasz, babám – szögezte le, majd felállt, és az ajtóhoz lépett. – Jó éjszakát, szép hölgyem! Remélem holnapra kialszod ezt az egészet, mert most rongyabbul nézel ki, mint egy két hete akasztott leprás!

Ezzel pedig távozott. Részemről még megpróbáltam felbontani egy újabb palackkal, de azt hiszem, nem sikerült. Bár ki tudja, annak az éjszakának a további részére nem igazán emlékszem. Az biztos, hogy másnap iszonyúan fájt a fejem, és Thyl alig győzte cserélni a hideg borogatásokat a homlokomon.

Zornan soha sem hozta szóba az esetet, és magam sem éreztem szükségesnek, hogy beszéljek róla. De sose szűntem meg irigyelni könnyű lelkéért! Az ő világa olyan egyszerű volt az enyémhez képest!

Ő elsőként is szerette a hajóját, másodsorban a tengert, harmadiknak pedig a szabadságot. Én legfeljebb a negyedik helyért küzdhettem volna a jobbféle borokkal nagyjából egyenlő eséllyel, és ehhez nem volt kedvem. Én nem szoktam egy negyedik helyért küzdeni!

Pedig sokszor gondoltam már rá, hogy nem a véletlen okán találkoztunk — kétszer is összesodort a kiismerhetetlen tengerár! —, hogy a sors rendelt minket egymás mellé, talán valamely előző életünkből hozott terhek nyomása alatt! Nem tudom. Az biztos, hogy elképesztő természetességgel lett társam, és megindokolhatatlan módon kedveltem, sőt, kedvelem ma is. Ám még ez is kevés volt, hogy a közöttünk nyíló végtelen szakadékot áthidalja.

Ő annyi más volt mint én, mind származás, mind neveltetés szempontjából! És bár későbbi közeledéseit nem mindig utasítottam el az elsőhöz hasonló határozottsággal, de végig éreztettem vele, hogy ő mindössze egy közrangú hozzám képest, és hogy soha sem fog nekem többet jelenteni, mint valami közepes hangulatú bál Sytis egy jobb palazzójában.

Bár ez persze némileg túlzás volt, hisz lévén az egyetlen hajóm kapitánya, vagyonom szép része múlt azon, hogy mit csinál, és ez meglehetősen értékes bábuvá emelte a játszmában.

Mindezek ellenére, vagy talán épp ezért, de főleg kellemes emlékeim fűződnek azokhoz a holdnapokhoz.

Ám előbb vagy utóbb, de végül minden véget ér! Egy meglehetősen aggasztó eset kapcsán döntöttem úgy, hogy hazamegyek. Éppen Catellába tartottunk, mikor egy hosszú nap után úgy döntöttem, hogy megiszom egy pohár bort.

Oda sem figyelve csaptam le az üveg nyakát az asztal szélén, aztán töltöttem, és rögtön meg is húztam a kupát. Közben azon elmélkedtem, hogy mit is rakodjunk majd az ardún fővárosban. Két szállítmány között is választhattam, és nem tudtam eldönteni, hogy melyiket bízzam bérelt hajóra, és melyiket vigyem személyesen a Fekete Hölggyel.

És miközben törtem a fejem, egy apró furcsaság akadt a szemembe. Az asztalon ott hevert az üveg nyakának ezer szilánkja, és közöttük a dugó is. És olyan furcsán kékes árnyalatú volt az oldala! Óvatosan, a zsebkendőmön keresztül megfogva vettem fel, és közelebbről is megvizsgáltam, ügyelve, nehogy véletlenül belélegezzem a felőle áramló levegőt.

Nos, kékes por festette meg a parafa oldalát, ami feltehetőleg már az üveg bedugaszolása óta ott volt. Nester Ghíltan Myra pedig mesélt ilyen dolgokról is! “Sok méreg van, ami vízben vagy borban oldva halálos, csak sajnos, ha tényleg feloldod őket, akkor legtöbbje hamar tönkre megy. Por alakban sokáig bírhatják, de oldva! Így mindig ügyelj rá, hogy frissen szórd ezeket a porokat a megmérgezendő személy italába!”

– Valami baj van, asszonyom? – zavart meg hirtelen Thyl, ahogy belépett a kabinba.

Meggyőződésem, hogy nem véletlenül támadt az a megérzése, hogy veszélyben vagyok, akkorra már egyáltalán nem lehetett egyszerű quáboai parasztgyereknek tartani! Akkor már testőr volt, nem is rossz...

– Semmi komoly. Azt hiszem, meg akartak mérgezni, de nem sikerül. – jegyeztem meg, majd óvatosan a zsebkendőmbe csavartam a dugót, és visszatettem az üveg szilánkjai közé.

– Hogyan történt? És már bizonyosan elmúlt a veszély? – vonta fel aggódva a szemöldökét testőröm. Mert azért ez volt az első alkalom, hogy szembesülnie kellett vele, nem csak éles pengéktől kell megvédenie, létezik a gyilkolásnak ennél jóval csendesebb módja is!

– Nyilván kedves ellenségeim gondoskodtak eme apró kis figyelmességről! Az aggasztó az benne, hogy már sok holdnappal ezelőtt előkészítették ezt az üveg bort, és ha nem így nyitom az üveget, most már halott lennék! Eltunyultam! – mordultam fel, miközben ostobán rámeredtem méreglátó gyűrűmre, amit persze folyamatosan hordtam. De miért nem használtam?! Ennyire elszoktam már a veszélytől? Így rövid lesz az életem, gondoltam dühösen, és azonnal döntöttem is.

– Hazamegyünk!

Thyl pedig engedelmesen bólintott.

Legfőbb oka döntésemnek az volt, hogy ha már a messzi tengerekre is utánam nyújtják kezüket a Niladusok, akkor oly mindegy, hova rejtőzködöm előlük! És miért is ne térhetnék vissza Sytisbe, ahol legalább tevékeny módon részt vehetek az események formálásában?

Hát Catellában elhagytam a Fekete Hölgy fedélzetét, és felszálltam az első Sytisbe tartó vitorlásra. Alig két holdnap múlva már otthon voltam.

Ó, hogy milyen jól esett szülővárosom újbóli látása! A tavasz virágba borított mindent, a fák frissen büszkélkedtek új, smaragdzöld ruháikban, és én örömmel vettem, hogy hajómat ismét magával ragadja az ezer csatorna sodrása! A neves palazzók, a rég látott

fórumok és bazárok, a teraszokon hangoskodó tömeg, mind-mind régi ismerősként köszöntek rám, és oly lehetetlennek tűnt, hogy én távol a város nyüzsgésétől is képes voltam élni az eltelt, másfél esztendőben!

Legalábbis így éreztem, pedig sok minden megváltozott, míg nem jártam otthonomban. Férjem például lényegében áttette székhelyét a Csillagvirágtánc palazzóba, aminek több következménye is lett. Részben teljesen átalakult a könyvtár. Érkezésemkor már inkább erődnek tekintettem, aminek bonyolult védelmi rendszerében nem igazodtam ki. Arról pedig találgatni sem mertem, hogy miféle munkát végez ott Giryss, szigorúan a négy fal közé zárva!

A másik, lényegesen örömtelibb változás, amit szintén neki köszönhettem, az Vakablak megszelídülése volt. Giryss értett a tegumentum nyelvén, vagy legalábbis megtalálta a módját, hogy hasson rá. Attól kezdve, hogy férjem is a Csillagvirágtánc palazzóban élt, panaszom nem lehetett az rá, rendesen és hiba nélkül végezte munkáját.

Mindezen változások ellenére könnyen visszailleszkedtem régi életembe, és ismét elmerültem a mindennapi munkában. Kellemes időszak volt az, talán a legnormálisabbnak tekinthető, amióta kénytelen voltam elhagyni a Nester palazzót! Hiába tornyosodott fölénk egyre fenyegetőbb veszélyként a Niladusok haragja, mi, megmaradt Nesterek, szinte úgy éltünk, mintha egy rendes Ház nemesei lennénk, mintha nem fújta volna el fölülünk a család biztonságát már évekkel ezelőtt az ellenségeink kavarta vihar.

Az egy, távolba szakadt Maját kivéve összejártunk, együtt mulattunk, együtt tanácskoztuk meg a nagy kérdéseket, és bár mindenki maga vitte vagyonrészének üzletmenetét, de még az ezzel kapcsolatos kérdéseket is közösen vitattuk meg. És bár meglehetősen virágnyelven, de egyre gyakrabban beszéltünk a jövőről is.

Persze, voltak gondjaink is, nem is kevés számban! Egyszer, egy közös ebéd alkalmából még szinte össze is vesztünk. Pedig ártatlanul indult a dolog.

– Ja, és tegnap kaptam egy meghívót a Niladusok holdnap végi báljára – jegyeztem meg, a borban párolt hal és a kacsasült között, mintegy félvállról.

Az asztalfőn ültem, mint ahogy a palazzó tulajdonosának ez kijár, jobbomon Giryss, bal kezemnél Lasier foglalt helyet, mellette a szép Níké, vele szemben pedig a már szinte családtagnak számító Lioness.

– Ylla, patkány vagy, ha elmégy! – mutatott rám a késsel Lasier, lábbal tiporva az illemet. Kevés megbotránkoztatóbb dolgot tudok elképzelni, minthogy valaki hadonászik az evőeszközökkel!

Níké meg is szólta.

– De Lasier, kérlek, könyörgöm, *viselkedj*! – jegyezte meg, Nester Lan Tylont idéző affektálással. – És egyébként is, Ylla kedvesem, szerintem nyugodtan elmehetsz, az nem kötelez semmire!

– Nem kötelezi, de ha elmegy, garantáltan sértődés lesz belőle – mordult fel Giryss. – És arra semmi szükségünk sincs, elvégre előbb vagy utóbb meg kell egyeznünk a Niladusokkal!

Mindhárman egyszerre kaptuk felé a fejünket, és olyan pillantások kereszttüzébe került, hogy azonnal visszakozni volt kénytelen.

– Nem azt mondtam, hogy most, hanem hogy előbb vagy utóbb! Azaz majd, ha már lesz alapunk tárgyalni velük! Most csak egy nagyon előnytelen hűbéri szerződést lehetne velük aláírni, de talán később...

– De talán később megfizettethetjük velük a bűneiket! – vágott közbe Lasier, és villogott a szeme.

– Nyugalom! – intettem le gyorsan. – A törvény és a jog betűje szerint ők nem tettek ellenünk semmit! Amíg nincsenek bizonyítékaink, addig nem vádaskodhatunk!

– De szerezhetünk bizonyítékokat! – szegte fel a fejét örökkön harcias testvérem.

– Bizony! – bólintott rá buzgón Níké, és vetett egy csalfa, gúnyos mosolyt a férjemre.

– Bolondok! – tört ki erre ingerülten Giryss. – Ébredjetek már fel, felejtsétek már el a múltat, és gondoljatok a jövőre! Ha látnátok, amit én... – kezdett bele nagy hangon valamibe, amit aztán nem fejezett be, csak kurtán legyintett egyet.

Ám testvéreim nem hallgattak rá, nem érezték meg a félbetört mondat mögött lapuló tudást.

– Túl sok vért követelt az a múlt, hogy szemet hunyhatnánk fölötte... – sziszegte Lasier, és mielőtt ismét leintettem volna, Níké rákontrázott.

– Nester Feris Ghati nagyurat nem lehet elfeledni – suttogta ábrándosan, mire nekem is megfájdult a szívem, ahogy felidéztem magamban a Nester házfővel töltött teadélutánokat.

A felvillanó képek pedig elfojtották szavam, hát nem csendesítettem el őket. Giryss viszont nem érzékenyült el, ő hideg hangon folytatta.

– Előre láttam, hogy ez lesz a vége, már azon az ostoba búcsúztató bálon is, a Nester palazzóban! Ti tényleg őrültek vagytok, ha ismét fel akarjátok támasztani a Házat! Miért nem hagyjátok békében nyugodni a holtakat? Hát nincs saját életetek, amivel törődhetnétek?

– Az én életem a Nester Ház élete! – pattant talpra Lasier.

– Akkor a te életed már véget ért! – emelkedett fel Giryss is, és valószínűleg pillanatokon belül párbajra hívták volna egymást, de ekkor megszólalt egy végtelenül nyugodt hang.

– De uraim!

Minden tekintet Lioness felé fordult, aki csak tágra nyílt szemmel megcsóválta a fejét.

– Fehér asztal mellett kardot rántanának? Ez egyszerűen... *közönséges*! Kérem üljenek vissza, és majd étkezés után, az illendő keretek között rendezzék a nézeteltérést! – intette őket, és képes volt oly mértékben keverni hangjában a megvetést és a helyreigazítást, hogy a két férfi elszégyellte magát, és visszaültek.

Lioness pedig zavartalanul rám mosolygott, mintha minden a legnagyobb rendben lenne.

– Ylla kedvesem, remek ez a kacsa! Ugye eredeti abyrnossi fűszerekkel készült, igaz? – adta át nekem a szót.

– Valóban, jó Lioness! A te hozzáértésed mindig elkápráztat! – mosolyogtam vissza hálásan.

Lasier meg Giryss pedig ebéd végére lehiggadtak, és miközben elkortyolgattuk a bort, cifra hangon kértek elnézést egymástól, mindketten magukat vádolva szűklátókörűséggel és ostobasággal.

Az a meghívó pedig többet nem került szóba. Ám a csatornák vizének futása nem csendesült...

Ó, az az éjszaka a Niladusok palazzójában!

Mert persze elmentem, méghozzá anélkül, hogy bárkinek is bármi további említést tettem volna ebbéli szándékomról. Nem akartam ismét vitát provokálni, és tudtam, hogy úgysem tudnak meggyőzni elképzelésem helytelenségéről! Már akkor is voltak alkalmak, amikor egyszerűen megmakacsoltam magam, és azt cselekedtem, amit a fejembe vettem!

Bár tulajdonképpen máig sem tudom, hogy mi volt az oka, hogy el akartam menni, mert hisz igazából nem vágytam találkozni családom gyilkosaival. Talán a régi életem iránti nosztalgia vitt el. Bizony, már maga a Niladus palazzó látványa is szép emlékeket élesztett szívemben. A hatalmas épület stílusában, méreteiben, pompájában egyaránt a Nester palazzót idézte eszembe, az ott töltött kellemes esztendőket. És igazából nem tudott félelmet ültetni a szívembe, hogy ez ellenségeim legfőbb fészke. Nem zavart, egyszerűen csak jól éreztem magam, és nem vettem tudomást arról, hogy mást várnak tőlem.

A bál a palazzó teljes negyedik emeletét betöltötte, az ezen a szinten lévő belső udvart is beleértve. A nagy termeket egymásba nyitották, és ezer csillaglámpás adta a fényt a mulatsághoz! Én magányosan sétáltam végig ezen termeken, néha-néha meg-megállva váltani egy-egy szót azon kevés ismerőssel, akivel itt találkozhattam. Egyszer még táncra is kértek.

Thyl fekete árnyként követett — fegyvertelenül. Már belépésünk pillanatában elvették tőle a kardját.

– Hisz, hölgyem, a teljes Niladus testőrség őrködik afelett, hogy senkinek ne essen bántódása! Talán csak a királyi palotában lehetne ennél nagyobb biztonságban! – magyarázta a széles mosolyú szolga, aki a vendégeket fogadta.

Nem tiltakoztam, nem láttam értelmét, hát intettem Thylnek, hogy engedelmeskedjen. Csak a szemén látszott, hogy milyen kelletlenül teszi. Nekem viszont elégtételt jelentett, hogy a szolga sem érezhette magát elégedettnek, ő nyilván Thyl testét is inkább fegyvernek látta, mint húsnak és vérnek. És ebben igaza is volt, hát nem aggódtam, és elvegyültem a forgatagban.

Már éjfél is elmúlt, mikor a Niladusok voltak oly kegyesek rám szánni értékes idejükből pár röpke pillanatot. Libériás inas lépett mellém, ezüst tálcán hozott levelet, amit a Ház cifra címere pecsételt le. Megilletődés nélkül törtem fel, és gyorsan átfutottam az írást, amiben maga Niladus Siwa Ravon hívott találkozóra, az épület Északi Nyár nevezetű erkélyére.

Visszatettem a levelet a tálcára, és intettem a szolgának, hogy vezessen. Az Északi Nyár erkély a palazzó hatodik emeletéről nyílt a fényben izzó belső udvarra. Magányos, kissé meggörnyedt férfialak várt ott rám, a széles kőkorlátnak dőlve, látszólag fesztelenül. Kiléptem mellé, de nem szólítottam meg.

– Laryan Ylla? – kérdezte nagy sokára, és végre felém fordult. Öreg volt már, de a szeme fényesebben csillogott, mint a lenti csillaglámpások.

Nem vettem figyelembe, hogy válaszra vár.

– A nagyhírű Niladus Siwa Ravon – mértem végig elismerően, és kimérten biccentettem.

– Üdvözlöm, hölgyem, számomra a megtiszteltetés, hogy elfogadta egy öreg ember meghívását!

– Számomra a kiváltság, hogy egy ily nagy ember kíváncsi rám – bókoltam, majd visszafogott gúnnyal elmosolyodtam. – De néha az ember örömmel venné, ha elfeledkezhetne kiváltságairól.

– Mindenkinek viselnie kell terheit, melyet születésekor ró rá a sors.

– Ezek szerint ön, jó uram azon eszméket vallja, hogy minden elrendeltetett?

– Dehogy! Szinte minden megváltoztatható!

– Valóban, jó uram, nagyon igaznak érzem ezen állítását. Én szinte teljes életemben mást sem tettem, mint változtatni igyekeztem – dobtam fel neki a labdát, hogy végre a tárgyra térhessen.

Nem kerülte el figyelmét sietségem, hát kitért, és a közelgő őszre terelte a szót.

– Igen, a változás, különösen az évszakok futása, néha megérinti a lelket! Szépek ilyenkor, késő nyáron a csatornák! Tiszta a felettük járó szél!

– De a vizük zavaros, mint némely fecsegő politikusok szava – jegyeztem meg, ami tulajdonképpen sértés volt, de nem vette magára a célzást. És még mindig nem tért a lényegre.

– A politikusoknak az a dolguk, hogy fecsegjenek! De minek is emlegetni őket egy ily remek mulatság alkalmával!

– Valóban, egy ilyen remek mulatság alkalmával, amit egy ily nagy hírű és ősi Ház ad, mely híres finoman szőtt intrikáik veszedelmességéről! – bókoltam, ismét sürgetve, hogy térjen a tárgyra.

De ő nem hagyta, még mindig nem hagyta magát, mert úgy vette észre, egyre idegesebb leszek, és bolond lett volna nem kihasználni a lehetőséget, hogy minél kevésbé higgadtan kezdhessen velem tárgyalni a lényegi kérdésekről.

– És minő szerencse, hogy nem esik az eső, nagy kár lett, ha nem lehetett volna megnyitni a belső udvart! Sok ifjú pár szívét törtük volna vele össze! – tért ki ismét.

– Valóban, hisz vannak, akik tiszta szívvel mulathatnak, míg másoknak ez nem adatik meg. Igen, vannak, akik még egy ily remek mulatság közben is dolgozni kénytelenek! – sóhajtottam, és szememben égett a sürgetés; térjen a lényegre.

– Sajnálom őket, magam nagyon bánnám, ha a tarka forgatag csodálása helyett politikával, vagy üzlettel kéne foglalkoznom! – legyintett, és nem kezdett neki.

Én meg, mivel egyáltalán nem akartam vele tárgyalni, hát megakaszthatatlan makacssággal igyekeztem a tárgyra terelni a szót, egészen addig, míg ő ezt kerülte. Abban bíztam, hogy majd mielőtt ő is a lényegre térne, én már az illem adta kereteken belül is elveszthetem a türelmem, és itthagyhatom. Ez volt talán az egyetlen módja, hogy komolyabb sértődés nélkül elkerülhessem a tárgyalást. Nester Feris Tarezzi így tanította...

– De ha az ember nem foglalkozik politikával, elmerül a csatornák mocskában! – jelentettem hát ki, ismételt sürgetéssel, és ebben a pillanatban fordított.

– Valóban. Tárgyaljunk! Remélem tisztában van vele, hogy Házamnak komoly elvárásai vannak önnel szemben! – nézett hirtelen a szemembe, és ez túl gyors volt, váratlanul gyors.

Egy pillanatra úgy éreztem, hogy már túl késő visszalépni, de meg kellett próbálnom!

– Eh, ön itt szép szavakkal mesél az éjszakáról, és más fennköltt dolgokról, majd ily közönségességgel érdeket és tárgyalást emleget! Ez...! Eh! – csaptam a levegőbe elsötétülő arccal, majd sarkon perdültem, és elsiettem.

Persze láttam én, hogy ez gyenge volt, de még ennek is örülhettem! Majdnem csőbe húzott, az átkozott Niladus, dühöngtem kifele menet.

És mivel nem akartam még ezek után is szem előtt maradni, hát visszamenekültem a mulatozók közé, és sietve távoztam. Így végül is elmentem a bálba, hisz meghívtak, de mégsem voltam ott, mert nem beszéltünk semmi lényegesről. És talán nem is viselkedtem oly illetlenül, hogy az pletyka tárgyát képezhesse...

Ennél több eredményre pedig nem számíthattam, hisz még egy picurka ütőlap sem volt a kezemben!

Már lassan hajnalodott, amikor hazaértem, de Giryss ébren várt rám. Mikor a szobám előtti folyosóra léptem, ott állt lakosztálya ajtajában. Kifejezéstelen tekintettel mért végig, a bentről kiszűrődő, halovány fényben.

– Azt hittem, már alszol! – mosolyogtam rá kedvesen.

– Megvártalak. Tudni akartam, hogy épen hazatérsz-e, vagy reggel a halálhíred fogadására kell készülnöm – jegyezte meg fagyosan, majd karba fonta a kezét, és nekidőlt az ajtófélfának.

– Nem kell aggódnod értem! Vigyáztam, és nem csináltam semmi olyat, amiből baj származhatna!

– Laryan Ylla, te ezt mindig is elég nagyvonalúan ítélted meg! – rázta meg a fejét férjem, és elfojtott egy sóhajt. – Mi lenne, ha végre nem úgy tekintenél magadra, mint egy gazdag Ház fejére, hanem elfogadnád a valóságot, mely szerint egy névnélküli család áll csak mögötted, és még csak nem is egységes lelkesedéssel!

Kicsit haboztam, elgondolkodtam kijelentésén, és közben odasétáltam hozzá.

– Most arra akarsz utalni, hogy pártfogókat kéne keresnem, ahelyett, hogy ellenségeket gyűjtök? – kérdeztem, miközben lehúztam fekete selyem báli kesztyűmet.

– Pontosan! – bólogatott, és szomorú hangon folytatta. – Szinte példa nélküli, még ebben az oly sokat látott városban is, hogy egy apró család akkora vagyont gyűjt, mint a miénk, és ráadásul még pártfogó Házak sem állnak mögötte. Szerinted meddig mehet még ez így, mikor elégeli meg létünket valamely nagyobb Ház, és dönt úgy, hogy bekebelez? Vagy ez ma este már meg is történt, és a Niladusok bejelentették igényüket a vagyonunkra?

– Nem, dehogy, kitértem előlük! – legyintettem. – És egy ideig még így fog maradni, nem óhajtom magam elkötelezni senki irányában! Gondolj bele, melyik kisebb Ház ajánlhatna nekünk olyan hűbéri szerződést, amit megérne aláírnunk? Már túlléptünk azon, hogy tudjanak valamit adni, vagyon és kapcsolatok tekintetében már felettük vagyunk! Jogilag persze nem, de hát arra való az árnyháború, hogy a jogot a valósághoz igazítsa! – jelentettem ki nagyképűen.

Zordan nézett rám, nagyon zordan.

– Árnyháborút Házak szoktak vívni, nem névnélküli kardnemesek! És ha kevésnek ítélsz egy kisebb Házat, hát keress egy nagyobbat!

– Ahhoz viszont még kicsik vagyunk! Még nincs elég adu a kezünkben, hogy tárgyaljunk a Niladusokkal, nem? Ezt éppen te mondtad, és nem is olyan régen! – intettem.

– Mondtam, de egy percre sem gondoltam komolyan! – csapott a levegőbe visszafogott dühvel, majd megragadta a vállam. – Laryan Ylla, ha nem szerzel magad mellé pártfogót, akkor hamarosan végleg egyedül maradsz! – fenyegetett a szemembe nézve.

Én a hangom sem emeltem fel.

– Nem. Még nincs itt az ideje!

Pár pillanatig bámulta az arcom, aztán elengedett.

– Épp olyan ostobán makacs vagy, mint Nester Feris Ghati volt! Csak azt felejted el, hogy ő mögötte egy létező Ház állt, hogy ő náladnál sokkal képzettebb volt az árnyak ismeretében, és hogy ennek ellenére igen csúfan végezte! Ideje lenne letérned az ő útjáról, mielőtt túl késő! – sziszegte.

Végtelenül megbántottak szavai, de nem mutattam ki.

– Akkor, te mit javasolnál, Nazator Giryss? Mert gondolom, van valami elképzelésed, ami feltételezem sokkal jobb Feris Ghati terveinél, nem? – vágtam vissza, gúnytól csöpögő hangon.

– Lehet, hogy bizonyos szempontból jobban látom a jövőt, mint ő, vagy például te, és nem csak azért, mert más szemszögből figyelek. És tán éppen ezért, mert többet sejtek annál, mit egy halandónak illik, hát mindig is féltem beleszólni a dolgok alakulásába. Ám ha ennek ellenére úgy döntök, hogy tanácsolok valamit, hát fogadd meg! – kezdte óvatosan, majd a lényegre tért.

– Én azt javasolnám, hogy húzd meg magad, add fel ezt a sehova sem vezető küzdelmet, és fogadd el jelenlegi helyed a világban! – jelentette ki teljes komolysággal, mintha egy pillanatig is hitte volna, hogy én megfogadok egy ilyen tanácsot.

– Ah, tehát költözzek ki a tavakra, és naphosszat lessem a vadkacsák röptét! Nem tetszik az ötlet, de ha neked ez megfelel, nem állok az utadba, visszamehetsz! Csak akkor azt nem tudom, miért jöttél egyáltalán ide?

– Mert elvakított szép szemed arany ragyogása, és mert ostoba önteltségemben azt hittem, eltéríthetlek attól, hogy a végzetedbe rohanj, hogy eltékozold azt a keveset, ami még a Nester Ház hajdani fényéből megmaradt! De ahogy látom, már túl késő! Neked is, a Háznak is, és nekem is! – kiáltotta dühösen, aztán belépett a szobájába, és becsapta az ajtót.

És valóban, akkor már tényleg késő volt. Neki vagy nekem, ezt még nem lehetett látni, de túl késő.

Akkorra már számtalan szerződésből szőtt háló feszült közöttem és Giryss között, mely papírok egyikében volt egy félmondat, hogy "az esetlegesen az illető elhalálozásakor még folyamatban lévő ügyek hozamát is megkapja" azon fél, amelyik túléli a másikat. Szükség volt erre a kitételre, ez azt jelentette, hogy a Nester vagyon későbbiekben feltűnő morzsáit is megszerezhette az, amelyikünk életben marad.

Érthető módon mindent megtettünk, hogy eme megegyezés titokban maradjon, hisz így már nem volt mindkettőnkre szüksége ellenfeleinknek, hogy az egész vagyont megkaparinthassák. De hiába, a Niladusoknak jók a kémeik! Valahogy tudomást szereztek róla, és ezen félmondat következtében egyikőnket halálra ítélte egy sosem látott, de életünk felett rendelkező árnymester.

Egyikünknek vesznie kellett. Az egyetlen megoldás ennek elkerülésére az lett volna, hogy megsemmisítjük azt az iratot, amiben a kérdéses kitétel szerepelt, de addigra már annyi szerződés épült rá, hogy ez iszonyú veszteséget jelentett volna nekünk. Hát nem hátráltunk meg, makacsul ragaszkodtunk mindenhez, amit már elértünk, és bíztunk, hogy a másik hal meg előbb. Mert mindkettőnknek volt rá alkalma, nem is egyszer!

Részemről többször is fél szempillantásnyi időn múlt az életem. Egyszer például, a Hét Sirály Híd alatt elcsónakázva a kőfríz egy meglazult darabja lehullott a tolonunkra. Thyl, talán valami sugallattól vezetve meg időben belökött a vízbe, és túléltem, de a csónakost halálra sújtotta a nehéz kőtömb. Máskor méreglátó gyűrűm figyelmeztetett, hogy nem tanácsos ennem a mézes süteményből és bár buzgó testőröm mindent megtett, hogy kiderítse a méreg eredetét, semmire sem jutott. Egy másik alkalommal tűz ütött ki könyvtárunkban, és Giryss majdnem bennégett, meg még vagy fél tucat gyanús esetet említhetnék!

Nem állítom, hogy ezen akciókkal tényleg az életünkre törtek volna a Niladusok, ahhoz túl otrombák voltak ezek a merényletek. Nem, én inkább úgy hiszem, ezzel akartak minket annyira megrémiszteni, hogy elintézzük helyettük a piszkos munkát, hogy egyikünk megölje a másikat. És bár ilyen mélyre nem jutottunk el a férjemmel, én legalábbis nem tettem kísérletet a meggyilkoltatására, de végtelenül elhidegültünk egymástól.

Giryss visszaköltözött a Kilenc Tölgy szigetre, és bezárkózott, jobban, mint házasságunk előtt. Magam sem mertem kimozdulni otthonról, és gyakorta ébredtem arra, hogy kiabálok álmomban. Igen, sokszor álmodtam akkortájt a halálomról, és Giryss haláláról is. Kegyetlen játékot játszottunk mi akkor, aminek az volt a tétje, hogy melyikünket ölik meg hamarabb a Niladusok. Mert hogy a túlélő élete már biztosítva volt a vagyon által...

És ezt a játékot Giryss vesztette el.

Egy hideg, téli hajnalon kaptam a levelet, hogy férjem ágynak esett, és hívat, mert féli a halált.

Thyl természetesen óva intett, hogy elmenjek, mivel csapdának tartotta a hírt. No igen, az ő idegeit is alaposan megviselték az elmúlt holdnapok! Ám én úgy döntöttem, elmegyek. Tartoztam Giryssnek ennyivel.

Hideg tél volt az nagyon, nem csak a tavak, de a városbeli csatornák is befagytak. A levegőben szikrázó jégszilánkok táncoltak leheletem nyomán, de nem tudtam megcsodálni játékukat. Még a szánon csilingelő csengő is a halálról énekelt az én fülemben, ahogy megközelítettük a Kilenc Tölgy szigetét. A fák álmatag lassúsággal váltak ki a fehérségből, a levegő hűs volt, tiszta és üres, démonian mentes minden illatoktól. A ház változatlan méltósággal trónolt a behavazott kert közepén, és első látogatásomhoz oly hasonló módon most is kihalt volt, és sötét.

Akár csak Giryss halovány mécsessel megvilágított betegszobája. A komor díszletek ellenére szinte megkönnyebbültem, amikor beléptem. Arra számítottam, hogy egy haldoklót lelek, egy lesoványodott, fénytelen szemű roncsot, és nem akartam így látni férjemet, aki oly hosszan támaszom volt! De nem, Giryss még őrizte régi önmagát, még nem adta fel, bár az arcán már látszott, hogy vesztésre áll a nagy játszmában.

– Jó, hogy eljöttél, Laryan Ylla!
– Hisz hívtál... – suttogtam, és anyám jutott az eszembe. Őt is ezzel köszöntöttem halálos ágyánál!
– Hah, törődtél is te valaha az én kéréseimmel! – mordult fel férjem, mire én csak leültem az ágya szélére.
– Azzal akarod tölteni az időt, hogy ezt a szememre vesd? Nem beszéltük már meg ezerszer ezt a kérdést?
– De, Laryan Ylla, dehogyis nem beszéltük! – legyintett fáradtan. – Másért szerettelek volna látni!
Majdnem a szemére vetettem, hogy lám, ő is csak érdekből tartott ki mellettem, hisz most is azért hívatott, mert akar tőlem valamit, de végül nem szólaltam meg. Kis szünet után folytatta.
– Figyelj, kéne egy megbízható ember arra a kis időre, ami nekem még hátra van! A segédtitkárod, tudod, Hiaer, ő jó lenne! – kérte, és szemében megcsillant valami. Nagyon fontos lehetett neki ez a kérés.
– Ide hívatom, ha így kívánod... – vontam vállat.
– Köszönöm! Tudod, már nem tudok írni, remeg a kezem, de még szeretnék diktálni pár dolgot, de csak olyan írnoknak, aki nem fecseg!
– Hiaer megbízható, ezt te is tudod. Ha pedig ő nem elég, magam is melletted maradok!
– Minek? Nem neked való ez a lassú halál, ami rám vár! – sziszegte ingerülten. – Nem bírnád végig!
Utólag persze tisztán láttam, hogy ezzel vett rá, hogy maradjak, mert maga mellett akart tudni utolsó óráiban, de akkor csak felhorgadt bennem az az ostoba makacsságom.
– Maradok. Ki fogom bírni, ne félj! – biztosítottam, és Rila dadus halálára kellett gondolnom. Az öreg cseléd mellett két napot virrasztottam...
– Jó, maradj! De most küldess Hiaerért! – türelmetlenkedett.
Hát intézkedtem, aztán Giryss ágya mellett megvártam, míg megérkezett segédtitkárom. Utána férjem kiküldött, és én egyedül maradtam a nagy házban. Lényegében egy hosszú holdnapra.
Akkor már — nem először, és nem is utoljára — azt hittem, a halál nem tud nekem újat mutatni, hogy láttam már minden rémséget, legyen az tengeri ütközet vérözöne, vagy csendesen ölő méreg. De, mint eleddig mindannyiszor, akkor is csalódnom kellett. Giryss haláltusája minden eddigi élményemnél borzalmasabb volt.
Tíz körömmel kapaszkodott az életbe, mert feladata volt, mert be akarta fejezni a művet, aminek írását aznap kezdte el, mikor értem küldetett. A ránk, Nesterekre jellemző makacssággal küzdött a halál ellen, és ez a küzdelem lassan felemésztette erejét. Napról napra fogyott, míg csonttá aszott párnái között, arcának vonásai semmibe vesztek, és egy idő után már szinte percenként fel kellett függesztenie a diktálást is, mert iszonyú köhögőrohamok törtek rá. Vagyont érő gyógyszerekkel zsarolt ki magának újabb és újabb órákat az életből, és lázasan, félig eszméletlenül is meditációs gyakorlatokat próbált végezni, hogy erőre kapjon, és folyatathassa a diktálást.
Magam mellette voltam, amilyen gyakran csak hagyta, de mindig, mikor kissé jobban lett, elküldött, és bezárkózott Hiaerrel. A holdnap utolsó napján már csak akaratának egy vékony selyemszála kötötte lelkét a testéhez, de még akkor is dolgozott.
Hajnalban teát vittem be neki, akkor még diktált. Megvártam, míg befejezi a mondatot, aztán csendesen köszöntöttem.
– Jó reggelt! Nem kellett volna átvirrasztanod az éjszakát – intettem halkan, miközben leraktam az ágy a melletti asztalkára a forró italt, és elkezdtem belekeverni a gyógyító porokat, amik fiolái ott sorakoztak.
– Mihez kéne még nekem erőt gyűjteni? – felelte rekedtes hangon.
Nem válaszoltam, csak leültem az ágya szélére, és felemeltem a fejét. Engedelmesen tűrte, hogy az ajkaihoz emeljem a teáscsészét, apró kortyokban ivott.
– Köszönöm...– hanyatlott vissza. – Most pedig...
– Most pedig pihenj pár percet, az is számít! – kértem csendesen.
– Eh, csak vesztegetem... az időt! – nyögte, de lehunyta a szemét, és talán el is szunnyadt.
Intettem Hiaernek, hogy kimehet, zajtalanul csukódott be mögötte az ajtó. Aztán csak vártam, míg Giryss ismét felébredt. Zavartan pislogott körbe, és egy ideig nem értette, hol van. Percekbe telt, míg felismert.
– Ylla! Jó, hogy itt vagy! – suttogta, és ismét lecsukta egy pillanatra a szemét. – Milyen kár... hogy sosem voltál... az enyém...
– A tiéd voltam, amikor csak kérted – igazítottam helyre, de csak halkan.
Azonnal kinyitotta a szemét. Dühös fények villantak meg tekintetében, haragvó, rőtvörös lángok.
– Soha! – sziszegte. – Te egy halott emberé vagy, senki élőé!
– Ne izgasd fel magad... – nyugtatgattam volna, de közbe vágott.
– Te még mindig azt az utat járod, amit Feris Ghati jelölt ki neked, és még mindig nem látod, hogy az a halálba visz! De hát nyisd már ki a szemed, és nézz rám! Ezt akarod? – ragadott karon, és kényszerített, hogy szembe nézzek vele.
Élő koponya volt már az az arc, amin nyomokban sem lehetet felismerni hajdani vonásait. Lassan talált utat haragom a szánalmon keresztül.
– Nincs jogod elítélni engem! Te is elfogadtad az ajándékát! – jegyeztem meg halkan.
– Hát el lehetett azt utasítani? Én legalább megpróbáltam kiszállni a játékból, és talán sikerült is volna, ha nem rángatsz vissza erővel, te... te átkozott! – lökött el magától.
– Erővel? – kérdeztem vissza, még mindig csendesen. – Magad döntöttél úgy, hogy elfogadod az ajánlatomat! Te mondtad, nem is egyszer, hogy neked is hasznod van belőle, hogy te is csak önérdekből csinálod!
– Eh, ha az ember túl sokat lát, akkor néha becsukja a szemét, és elfeledkezik róla, hogy így már teljesen vak... És ha ezt elfelejti, akkor megeshet, hogy ostobán dönt... – motyogta, és elszállt határozottsága. – Yl, te megtörhetetlen akaratú, kegyetlen és gyönyörű Yl, kérlek, most menj, és küldd be Hiaert. Még be kell fejeznem az utolsó bekezdést!
Nem tiltakoztam, némán felálltam, és kimentem szobájából. Hiaer kint aludt, az egyik fal melletti karosszékben, félrecsuklott fejjel, de az ajtó csukódására felriadt, és kérés nélkül is visszament Giryss mellé. Magam pedig kisétáltam a teraszra.
Hideg téli reggel volt, a fák törzsének feketesége élesen elvált a hó fehér buckáitól. A terasz felett csak a szél játszott, a hely elhagyottságát még szomorúbbá tette a kertbe vezető lépcső mellett felhalmozódott avarkupac, a régi nyár megkopott emléke. Odaléptem a széles kőkorláthoz, lesöpörtem róla a havat, majd felültem a hideg márványra. Lábam keresztbe tettem, karom összefontam a mellkasom előtt, és lehajtottam a fejem. Aztán csak vártam.
A nap egyre magasabbra emelkedett, de fakó korongja nem olvasztotta fel szívem jeges hidegét. Nagyon sokára nyílt ki az ajtó, és kilépett Hiaer. Kezében vaskos papírpaksamétát szorongatott, szeme szomorú volt.
– Asszonyom... őszinte részvétem! – hajolt meg végül zavartan.
Kurta biccentéssel vettem tudomásul mondanivalóját, aztán lassan leléptem a terasz kövére, de elgémberedett lábaim nem bírták súlyomat. Hiaer gyorsan megtámasztott, a segítsége nélkül bizonyosan elestem volna. De aztán lassan visszatért az élet tagjaimba, és szigorú akarattal tartottam vissza a vele járó fájdalom szította könnyeket.
– Menjünk! – intettem végül, mikor már meg tudtam állni, és elindultam a kikötő felé. Amikor elhaladtam a lépcső mellett felhalmozott avar mellett, egy pillanatra elszabadult dühöm, kezem ökölbe szorult, és nagyot rúgtam a kupacba.

A levelek, mint szárnyaszegett madarak, egy ideig még kerengtek a levegőben, de aztán visszahullottak a földre. A természet rendjét nem hághatták át.

Dühösen nézek fel, a toll már a második pacát ejti a papíron!

Persze, hisz már órák óta írok! Hát még utoljára megkeverem vele a tintát, aztán leteszem az asztal szélére, és késemmel hegyezek egy újat. Majd felállok, és a régit kidobom az apró kabinablakon.

Hosszan nézek utána, ahogy toll, mint fehér villanás, eltűnik a fekete éjszakában. Hát ennyi lenne az egész?

Szomorúan fordulok vissza, és fáradtan pillantok a teleírt lapokra. Ez lenne az életem? Nevek és dátumok felsorolása? Egy hosszú lista, hogy ki és mikor halt bele a játékba?

Hát, igen. Az utolsó tétel pedig én vagyok. A nevem mellé írt dátum meg... Ki sejthetné azt előre? Igen, Giryss talán tudta... Ám ő bölcsebb volt annál, hogy ezt elmondja nekem! Nyilván a saját végzetét is látta, hisz sok érdekes misztériummal foglalkozott, titkos tudományokkal, elfeledett mesterek nyomaiban járva... És nem tudhatom, miért vállalta azt a nyomorúságos halált, ez már felettem van, nem foghatom fel, pedig néha vágyom megérteni...

De ez az ostoba képzelődés nem vezet sehova! Inkább visszaülök, és folytatom a munkát.

Giryss halála után sosem tértem vissza a Kilenc Tölgy szigetére, és általában, minden módon megpróbáltam elérni, hogy semmi se emlékeztessen rá.

Az írást — amit halála előtt diktált — ugyan elolvastam, de nem jutottam vele semmire. Nem mintha holmi kusza irromány lett volna, dehogy! Látszott rajta, hogy tiszta fejjel írta, hogy nagyon is tudta, hogy mi vele a célja. És hogy nem nekem szánta; tele volt kétértelmű félmondatokkal, meg olyan célzásokkal, amiket nem értettem, és utalásokkal, olyan művekre, amiket én nem olvastam. Hát nem erőltettem megértését, csak gondosan eltettem a paksamétát, remélve, egy nap majd eljut annak a kezébe is, akinek Giryss írta. És ezen szimbolikusnak tekinthető tettem után visszatértem az életbe.

Ami helyénvaló is volt, mivel az élet..., nos, az élet, az ment tovább!

Férjem halála után pár holdnappal, mikorra már megenyhült a tél haragja, levelet kaptam Majától, melyben egyszerű szavakkal, a lényegre törve közölte, hogy hamarosan meglátogat. A levél kézhez kapásától számított második holdnapban meg is érkezett. Aznap hat karcsú tolon kötött ki a Csillagvirágtánc palazzó előtt, a csatorna töredezett peremű jégdarabokat ringató vizén, barátnőmet, kilenc szatáját, és teméntelen sok csomagját szállítva.

Magam az előcsarnokban fogadtam szeretett vendégemet.

– Síren Maja! Végtelen öröm viszontlátni téged! – öleltem át igaz melegséggel.

Nem shagrin divat szerinti ruhát viselt, messze rítt öltözékéről, hogy sytisi nemes, méghozzá előkelő, vérbeli sytisi nemes hölgy! Testhez simuló, vörös hímzéssel díszített fekete selyem nadrág meg mellény volt rajta, haját fekete gyöngyökkel kivarrt, vörös szalagok tartották bonyolult frizurában, arcán a tavaszt idéző, szivárványszínű festés ékeskedett.

– Laryan Ylla! Nem is sejtheted, mekkora boldogság nekem, hogy palazzódba érkezhettem! – válaszolt, és erről azonnal az jutott az eszembe, hogy esetleg indulásakor még nem bízott benne, hogy élve ide is ér.

De a részleteket csak órákkal később tudhattam meg, mikor már az ebéd utáni bort kortyolgatva visszavonultunk a tárgyalóterembe

– Ne érezd úgy, hogy ittléted teher lenne, csak tudod kíváncsi lennék, miért vállaltad a hosszú utat otthonodból! – kérdeztem, miközben leültem az asztalfőre.

Balkézről telepedett mellém, és álláig húzta a jobb lábát, majd térdére fektette a fejét, mielőtt válaszolt volna.

– Ó, szomorú dolgok estek a legnagyobb uralkodóherceg városában! – jegyezte meg, de a szeme csillogása elárulta, hogy nem olyan nagy a baj. – Férjem kegyvesztett lett az udvarban, aminek következtében egy szép napon kettétört nádszálat kapott ajándékba!

– Őszinte részvétem – mosolyodtam el, és Maja is kedvesen kacsintott egyet.

– No igen, megözvegyültem! – bólintott, majd lábat cserélt, és immár bal térdére támasztotta állát. – De tudod, arrafelé az ilyesminek vannak holmi kellemetlen következményei.

– Úgymint?

– Úgymint a hű asszony követi a férjét.

– Kínos – vontam össze a szemöldököm együttérzően, és jót kortyoltam kristálypoharamból.

– Bizony! Tehát távoztam, méghozzá gyorsan, és elég illetlenül. Mert hogy senkitől sem köszöntem el! – nevetett fel, és leengedte a lábát, de csak hogy kinyújtóztassa az asztal alatt.

– Nos, akkor üdvözöllek itthon! Gondolom, hosszabban tervezel maradni...

– Igen! Hazaköltözöm, elegem van abból a képmutató, rizszabáló bandából! – morogta, és orrcimpái megremegtek a dühtől. – Csak... van pár kisebb problémám – tette még hozzá csendesebben.

– Ha tudok, segítek! – biztosítottam azonnal, mire hálásan elmosolyodott, és megmozgatta a vállát.

– Szóval, amíg nem találok házat, szeretnék nálad lakni, ha ez nem túl nagy teher neked.

– Semmiség! – legyintettem, és ő is így érezhette, mert tovább lépett.

– A másik dolog komolyabb! Emlékszel, hogy a múltkor rád bíztam pár papírt. Nos, most szeretném visszakapni őket! Tudod... – kezdett neki, és egy pillanatra zavartan lehajtotta a fejét. – No, mondtam, hogy gyorsan távoztam, és lényegében mindenem ottmaradt! Az összes vagyonom azok a jogok, amik most nálad vannak! – jelentette végül ki, és a szemembe nézett.

Hosszan elgondolkodtam. Természetesen emlékeztem azokra a papírokra, nagyon is jól, és azt sem felejtettem el, hogy azok értéke bizony elég csekély kis összeg! Ennek fényében nagyon úgy tűnt, hogy bár Maja koldusbotra nem jutott, de immár nem lehet lényeges báb a játékban, ő már vesztett. Ez pedig nagyon átrajzolta az erőviszonyokat, én viszont nem akartam végleg lemondani még egy biztos támaszról!

Ám volt egy módja, hogy barátném ne vesszen el teljesen számomra, méghozzá egy elég egyszerű módja.

– Nos, Maja! – kezdtem végül. – Természetesen emlékszem azokra a papírokra, és bár te nem említetted, de én úgy voltam vele, bizonyára örülnél neki, ha nem csak őrizném őket, de meg is forgatnám a bennük rejlő tőkét. Ne félj, nem lett belőle semmi baj, sőt, az értékük megduplázódott! Ám még mindig elég csekély összegről van szó, hogy azzal érdemes legyen külön vesződni! Inkább azt javasolnám, hogy maradjon a helyzet változatlan! Én szívesen kezelem őket továbbra is, az én üzletmenetemben nem jelentenek nagy gondot. Így neked semmi munkád nem marad vele. És azt is felajánlom, hogy költözz hozzám végleg! Minek vesztegetnéd a pénzed egy palazzó bérlésére, amikor nálam is élhetsz! Hisz mi, végül is, rokonok vagyunk! – mosolyogtam rá, és vártam, hogy döntsön.

Hosszan hallgatott, és töprengett, hisz értette jól, hogy mit jelent ez az ajánlat. Nagyon, nagyon soká mosolyodott el ő is.

– Köszönöm a felajánlott lehetőséget, Ylla, és szeretnék is élni vele! És ha már úgyis hozzád költözöm, örömmel venném, ha legalább apró dolgokban a segítségedre lehetnék! Hisz, mint ahogy mondtad, rokonok vagyunk!

Hát így esett, hogy a macskatestű Síren Maja is elfogadott nemlétező Házunk fejének.

Maja beköltözése sokkal enyhítette kedélyemet, és a Csillagvirágtánc palazzó életébe is új színt hozott.

Nagyon örültem, hogy ismét nem vagyok egyedül, bár eleinte nehezen szoktam meg némely furcsa szokását. Például sokáig zavart légies mozgása. Sosem sikerült meghallanom puha macskalépteit, ahogy közeledett, mindig csak egyszerűen ott termett mellettem a semmiből. És persze végezte rendszeres, reggeli egészségmegőrző tornáját, meg meditációs gyakorlatokat is csinálgatott, azon felül szívesen vonult vissza a könyvtárba, vagy fecsegett Lionessel az élet értelméről. Öreg barátom gyorsan szívébe zárta örökkön kedves, és meglehetősen művelt személyét!

Kilenc szatája pedig hamarosan a ház testőrségének legnélkülözhetetlenebb egysége lett. Thyl gyakorta fejezte ki erről a véleményét hitetlen fejrázással.

– Hogy én ide jutottam! Hogy szatáknak parancsolok! – csodálkozott néha, és láthatóan megtiszteltetésnek érezte a dolgot.

Hiába, csak eltöltött egy esztendőt Shagírban, tudta jól, mire képesek ezek a fanatikusságig hű harcosok! Azt hiszem, Thyl attól kezdve tartotta magát teljes értékű testőrnek. És akkor már minden alapja meg is volt erre.

Maja könnyedén visszailleszkedett a sytisi társadalmi életbe is, bár a palazzót nem szívesen hagyta el. Talán félt, vagy valami más oka volt, erről sosem beszélt. Csak a leglényegesebb eseményekre látogatott el, a nagyobb bálokra, vagy például a csónakversenyévad nyitóünnepségére.

Jól emlékszem, friss illatú, koratavaszi nap volt, hatalmas tömeg nyüzsgött a versenypálya menti szigeteken, és tavakon. Mi az Orgonafürt szigetre mentünk ki, hagyományosan oda látogattak a legelőkelőbbek, és én úgy éreztem, immár helyem van közöttük.

Maja hamar elszakadt tőlem, amit nem bántam, légies, éteri alakja mellett sok mindennek tűntem, de szépnek nem, és ez néha egy kicsit feszélyezett! Hát magányosan, Thyllel a hátam mögött sétálgattam a fák alatt álló, terített asztalok között, és a napfényben ragyogó tisztásokon. Már épp arra gondoltam, hogy kimegyek a partra, és megnézem a következő fordulót, amikor egy ismerős sodródott mellém.

– Laryan Ylla, de régen láttam az ön kecses alakját! – szólított meg egy kedves hang.

– Ó, öröm önnel összefutni, Niladus Harim Shagtor! Hogy érzi magát ezen a szép napon? – mosolyogtam rá őszintén.

– Remekül, és mint látom ifjú barátnője is jól szórakozik! – intett a tisztás szegélye felé.

Magam is odanéztem, és azt kellett látnom, hogy Maja egy Niladus signumos fiatal férfival beszélget. Magamban azonnal elhatároztam, hogy az első adandó alkalommal — azaz amint megszabadulok Harim Shagtortól — beszélek Maja fejével, hogy mi az amit még megengedhetünk magunknak, és mi az amit már nem, de nem mutattam jelét haragomnak, csak könnyedén vállat vontam.

– Ugyan, jó uram, mi kivetni való lenne benne, hogy a fiatalság éli az életét?

– Valóban semmi, gyönyörű hölgyem! Bár Tismen unokaöcsém még elég tapasztalatlan, de... De igaza van, magam nem is bánnám, ha a két család közeledne egy kicsit egymáshoz!

– Ön ezt sosem szűnik meg vágyni?

– Minden erőmmel ezen vagyok!

– Én pedig minden találkozásunkkor kénytelen vagyok azt mondani, hogy feleslegesen fárad! Bár nagyra értékelem állhatatosságát és türelmét! – tettem még hozzá gyorsan.

– Türelem? – nézett rám csodálkozva. – Köszönöm kedvességét, szép hölgyem, de magam, főleg mostanság, gyakran érzem úgy, hogy nem kellő mértékben rendelkezem eme nemes erénnyel – jegyezte meg célzatosan, majd elfordult, a tó felé, és látszólagosan témát váltott.

– Ah, a menet mindjárt véget ér! Nincs kedve csatlakozni hozzám, és együtt nézni a következőt?

– Nem, jó uram, még mindig nincs! – mosolyodtam el szomorkásan, ő pedig vállat vont.

– Akkor talán alkalma sem lesz látni... Hisz a part zsúfolt, ám a páholyunkban még lenne hely! – jegyezte meg, de mivel nem válaszoltam, hát illendően elbúcsúzott, és otthagyott.

Magam kivártam, míg Maja elszakad az ifjútól, akivel beszélt, aztán odasétáltam hozzá.

– Kedvesem, jól szórakozol?

– Persze, Ylla drágám! Remek ez a verseny, már el is feledtem, mily izgalmas is lehet egy ilyen mulatság! – nevetett rám, sokat ígérő nevetéssel.

Önkéntelenül is arra kellett gondolnom, hogy valamit elért annál a Niladusnál, és bár tudtam, hogy már megint a tűzzel játszunk, de igazából örültem merészségének.

– Mit beszéltél azzal a kellemes küllemű fiatalemberrel? – kérdeztem rá, mire csak vállat vont.

– Csupa csacskaságot! Mindössze pár udvarias megjegyzést tettünk, semmi komoly nem került szóba! – legyintett, de szeme mást mondott.

Ám nem feszegettem tovább a kérdést, csak este, amikor már a csatornák között siklott tolonunk, hazafelé menet, csak akkor hoztam fel ismét a témát.

– Nos, megtudtál valamit attól a Niladustól? – szegeztem neki a kérdést mindenféle köntörfalazás nélkül. Nem kellett aggódnom, hogy valaki kihallgatja beszédünket, tudtam, hogy Maja akarata jobban véd a kíváncsiak ellen, mint palazzóm vastag falai!

– Hogyne! – mosolygott cinkosan, és kényelmesen kinyújtózott. A fekete éjszakában még inkább macskás volt minden mozdulata. – Áll ám abban a családban is a bál!

– Pont egy Nagy Ház lenne egységes? – biggyesztettem le az ajkam.

– Hát nem is! Harim Shagtor lassan egyedül marad azzal a nézetével, hogy még érdemes minket életben hagyni, a rokonai kezdik megelégelni pimaszságunkat, hogy dacolni merünk velük!

– Siwa Ravon a hangadója ez utóbbi nézetnek, igaz? – kérdeztem rá gyorsan.

– Eltaláltad, ő nagyon haragszik rád, hogy állítólag egy estélyen csúful bántál vele! Megsértetted, semmibe vetted tárgyalási szándékát! – bólogatott buzgón Maja.

– Eh, csak nem kellett volna elmennem arra a Niladus bálra! Hiba volt! – csaptam a levegőbe, mire Maja helyeslően bólintott.

– Hát igen, bár én csak Lioness elbeszéléséből hallottam az esetről, de nekem is az a véleményem, hogy nem kellett volna magadra haragítanod Siwa Ravont! Bár, ez majdnem mindegy! – legyintett aztán könnyedén. – Azt sejtem, hogy ő csak hangos, de nem hatalmas! Valaki áll mögötte, de nem tudom, ki!

– Tehát nincs célpont, amire lesújthatnánk! – sóhajtottam nagyot.

– Pontosabban van annyi eszünk, hogy nem akarunk lesújtani egy Niladusra! – igazított helyre barátném magasba emelt mutatóujjal.

Kurta vállvonással feleltem.

– Így is mondhatjuk!

– Így mondjuk! Így jobban hangzik! – nevette el magát, és kicsit hátradőlt, nyújtózkodott.

– Nos, ha nem léphetünk ellenségeink ellen, akkor segítsük ellenségeink ellenségeit! – jelentettem ki. – Gondolod, tehetnék valamit Shgator Harimért?

– Menj hozzá feleségül! – kuncogott kacéran, mire magam is elmosolyodtam.

– Nos, az tipikusan valami olyasmi lenne, amivel megbuktatnám! A családja nem hagyná, hogy befurakodjak a soraik közé!
– Lehet! Ám magadon kívül nem tudom, mit adhatnál neki, amije még nincs! – rázta a fejét, majd érdeklődő arcot vágva előre dőlt. – Vagy van valami terved? Mit szándékszol tenni?
– Mondjuk, most megbontok egy üveg bort! – legyintettem, mivel nem volt igazán kedvem tovább rágódni a kérdésen, aminek megoldására még teméntelen időt szánhattam.
Hát elővettem az ülés mellé készített üveget, majd hanyag mozdulattal leütöttem a nyakát a tolon szélén, aztán tartalmának majd felét a csatornába csaptam, hogy a vörösen áramló nedű kisöpörje az üvegszilánkokat. A maradékot egyenlően osztottam szét a két ezüstkupában, a kiürült üveget pedig egyszerűen beleejtettem a vízbe. Ez ugyan tilos, de ki merne egy nemest megszólni érte?
Maja fejét csóválva vette el az italt.
– Hogy miféle szokásokat vettél fel!
– Ez csak külsőség! A lényeg, az változatlan! – kocogtattam meg mellkasomat a szívem felett. Ott, ahol a legtöbb sytisi nemes a signumát hordja.
– Az igaz! A vérünk mindig vörös marad! – bólintott, aztán körzött kettőt a fejével.
Nem álltam meg nevetés nélkül a látványt.
– Téged nézlek, Maja, és Nester Lan Harát látom!
– Köszönöm a bókot! – mosolyodott el mindent tudóan, én pedig magasra emeltem poharamat.
– Anyád kiismerhetetlenül sötét praktikáira!
– Apád gátlástalan céltudatosságára!
És fenékig ürültek a kupák — miután mindketten ellenőriztük méreglátó gyűrűinkkel, hogy a bennük lévő bor tiszta.

Aznap este sokáig nem feküdtem le aludni.
Magányosan iszogattam a Sárga szalonban, és elmélkedtem, mit tehetnék Harim Shagtorért, méghozzá úgy, hogy azzal ne döntsem romlásba. Gondolataimból Lioness zökkentett ki, aki jóval éjfél után lépett be a terembe.
– Ó, Ylla, te még ébren? Vajh min töröd azt a szép tincsekkel koronázott fejed? – kérdezte, miközben letelepedett mellém a kanapéra.
Thyl kérés nélkül is elővarázsolt egy poharat, és töltött öreg barátomnak, aztán visszaállt mögém, a helyére.
– Semmin Lioness, csak tervezgetek – legyintettem, de aztán csak elmondtam, min töprengek, remélve, öreg barátom tud tanácsot adni. – Te mit tennél, ha meg szeretnéd segíteni az egyik ellenségedet?
A zavar legkisebb jele nélkül vont vállat.
– Ha már az ellenségeid istápolása a célod, Ylla kedvesem, akkor minden tiszteletem és szeretetem ellenére azt kell ajánlanom, hogy légy öngyilkos! Többet nem igen tehetsz értük! – tárta szét értetlenkedve a karját. – Bár megjegyezném, hogyha a barátaidra is gondolsz, akkor azért ilyesmi az eszedbe sem jut!
– Öngyilkosság? – vontam fel a szemöldököm. – Nem is rossz ötlet. Csak, sajnos, nincs alkalmam kivitelezni, nagyon keresztül húzná egyéb terveimet! – mosolyogtam rá bocsánatkérőn, mire lemondóan legyintett.
– Alapvetően nem bánom, hogy így látod! Mit tagadjam, én is jobban kedvellek téged élve, mint holtan!
– Köszönöm ragaszkodásod! – hajoltam meg ültömben.
Aztán még elfecsegtünk az aktuális pletykákról, és meséltem neki az evezősversenyről is, de komoly dolgok már nem kerültek szóba. Pár órányi kellemes trécselés után visszavonultam, és lefeküdtem aludni.

Az evezősverseny után Maja még szorosabbra fűzte kapcsolatát az ifjú és tapasztalatlan Niladus Harim Tismennel.
Részemről áldásom adtam a dologra, bár kissé aggódtam legkedvesebb barátnőm életéért, de családunk érdeke így kívánta. Mivel pedig az ifjú szívesen tetszelgett a ravasz politikus szerepében, Maja eljátszotta mellette az ostoba kis libuskát. Mindig mindent elfelejtett, szórakozott volt és bohó, és gyakran fecsegett fesztelenül mindenféléről. Mindenféle olyan dologról, amiről hosszú órákat mérlegelve eldöntöttük, hogy szóba kerülhetnek. Olyan dolgokról, amikről nem ártott, ha Harim Shagtor is tudomást szerez.
Mert abban mind a ketten biztosak voltunk, hogy az ifjú Tismen legkedveltebb ellenségünk embere. Azt persze már nem tudhattuk, hogy a bölcs, sokat próbált Harim Shagtor mennyire veszi készpénznek fiatal unokaöccse fecsegését, ám bíztunk benne, hogy legalább meghallgatja.
Hát részben felfedtem magam, értékes információkat juttattam el Harim Tismenhez Maján keresztül azért, hogy megnyerje nagybátyja bizalmát. És ezen bizony sokat vesztettem, mert bár igyekeztem minél kisebb horderejű dolgokat kiszivárogtatni, de túlzásokba nem eshettem. Értéktelen csalétekkel nem lehet nagyvadat fogni! Végül pedig eljött a nap, a csapda készen állt.
Aznap a Koronába hívtam testvéreimet, bár Níkét és Lasiert nem avattam be tervembe, mivel úgy éreztem, őszinte reakcióik majd még hitelesebbé teszik a játékot. Hát csak burkoltan utaltam rá, hogy jó üzlet tűnt fel a láthatáron, és készüljenek komoly tárgyalásra, de a részletekről nem tájékoztattam őket.
A Koronában a szokott nyüzsgés, az előkelő tömeg fogadott, aznap valami hercegnő ünnepelte születésnapját, és ez alkalomból ott tolongott a város nemeseinek színe-java. Magam egyedül érkeztem, de gyorsan megkerestem Lasiert és Níkét, majd céltalanul fecsegve megvártuk, hogy legkedvesebb barátném üzenjen értünk.
Aztán hármasban kivonultunk az egyik szalon teraszára. Alattunk, vagy négy emelet mélyen, csillogott a csatorna vize, a ránk váró Maja és Harim Tismen leginkább két fekete árnynak tűnt az egyetlen égő csillaglámpás halvány fényében.
– Á, itt vagytok! – köszönt ránk Maja kedvesen. – Engedjétek meg, hogy bemutassam nektek Harim Tismen urat, aki nekem igen jó barátom! Tismen, ők azon ismerőseim, akiket már említettem, Laryan Ylla, Visra Níké, és Nívanal Lasier – mutatott rajtunk végig.
Illendően meghajoltunk, de nem kerülte el figyelmemet, hogy két testvérem arcán apró zavar suhan át. Bár Maja bölcsen nem hangsúlyozta ki, hogy egy Niladusszal ismertetett minket össze, de persze tudták, hogy az ifjú Tismen régi haragosunk, Harim Shagtor nagyúr unokaöccse.
– Örvendek a szerencsének, hölgyeim, uram! – hajolt meg felénk könnyedén az ifjú.
– Sok jót hallottam önről, uram, nagy öröm, hogy személyesen is találkozhatunk! Különösképpen örülök eme találkozó apropójának! – biccentettem felé.
Pillanatnyi zavarral nézett el a fejem mellett, mintha várna valakit, de a segítség egyelőre nem érkezett, testvéreimmel körbe vettük, bár persze nem fenyegetően.
– Igen, Maja kért meg, hogy jöjjek el, és tárgyaljak önökkel, de a részletek még előttem is homályban vannak – jegyezte meg, könnyednek szánt hangon, ám érezhetően idegesen. Fiatal ficsúr volt, aki azt hitte játékos, holott bábnak is épp csak megfelelt a táblán!
– Nos, tudja, az ön családi helyzete igen értékessé emeli önt a mi szemünkben! – mosolyogtam rá, mintha magammal egyenrangú partnernek tartanám.

– Tán tehetnék önöknek némely apró szívességet? – kérdezte, otromba nyíltsággal. De eme közönségesség most kapóra jött nekem.

– Igen. Sőt, ha tenni nem is óhajt, de beszélni, beszélhetne... – jegyeztem meg célzatosan, mikor hirtelen kinyílt mögöttem a terasz ajtaja, és emberek siettek ki, megtörve magányunk. Tökéletes volt az időzítés!

Úgy perdültem meg, mint akit kígyó mart, mint akit rajta kaptak valamin, és zavart megdöbbenéssel meredtem Harim Shagtorra, és kíséretére, akik hirtelen körülvettek minket. A fiatal Tismen hallható megkönnyebbüléssel fújta ki a levegőt, és nagybátyja mellé lépett, mi pedig, a négy Nester, magunk maradtunk fenyegető tömegükkel szemben.

– Ah, Laryan Ylla! – nevetett rám fölényesen legkedvesebb ellenségem. – Mily furcsa helyeken lehet önt megtalálni! Vajh miért fecsérli itt kint az időt, mikor odabent fényes mulatság zajlik? – kérdezte, és körbeintett.

Talpnyalói engedelmesen mosolyogtak, mintha valami tréfást mondott volna, magam tettetett közönyösséggel néztem rá.

– Ó, csak elbeszélgettem pár ismerősömmel, mi ebben a furcsa?

– Hogyne! – vigyorgott rám fölényesen Harim Tismen. – Épp a családunkról kérdezett a hölgy, Shagtor nagybátyám, és igen örülök, hogy véletlenül erre jártál, te nyilván nálam kimerítőbben meg tudsz felelni kérdéseire!

Még hogy Harim Shagtor véletlenül járt arra! Nos, mit mondjak, a helyzetben messze ez volt a legszégyenletesebb, hogy még ennek a kis békának a pimaszkodását is el kellett viselnem. De el kellett!

– Nohát, hölgyem! Önt érdekli a nagy Niladus Ház? – vonta fel a szemöldökét Harim Shagtor. – Nem csodálom, valóban szép történet a miénk, és dicső is, nem úgy, mint más, szerencsétlenebbül járt Házak története! – vetette fel büszkén a fejét, és a szemem sarkából láttam, hogy Lasier már a kardja felé nyúl.

Kurta mozdulattal intettem le forróvérű testvérem, és higgadtan válaszoltam.

– No látja, hogy érthető, ha valaki érdeklődik a nagy Niladus Házról! Nem kell mindjárt rosszra gondolni! – mosolyodtam el kínosan.

– Ezt nem is furcsállom! Az zavar inkább, hogy ily visszavonultan, szinte már-már titokzatoskodva érdeklődik! Arra kell gondolnom, önt valami hátsó szándék vezérli! – nézett rám metszően, és hagyott időt, hogy mindenki megértse a jelenlévők közül, hogy mire gondol, majd gyorsan elmosolyodott. – Hogy például hűbérurat keres, hölgyem, és azért érdeklődik ily módon!

A kémkedésre tett célzás után megfagyott levegőt megkönnyebbült kacagás törte meg, a talpnyalók jókedvűen fogadták, hogy patrónusuk ily ügyesen fordított a helyzeten. Magam zavartan hallgattam, majd leszegtem a fejem.

– Nem alkalmas a helyzet ennek megvitatására – sziszegtem, és gyorsan utat törve közöttük visszasiettem az épületbe. Testvéreim követtek, és még hallottam Harim Shagtor gúnyos hangját mögöttem.

– Én megvárom, míg visszatér, Laryan Ylla! – kiáltott utánam, emberei pedig kacagtak, és rajtam!

A szégyen festette vörösre az arcom, ahogy elhagytuk a Koronát. Azonnal távoztunk, szinte égette a hátam a sok gúnyos pillantás. A csőcselék már tudta, hogy mi történt a teraszon, és biztos lehettem benne, holnap az egész városban ezt fogják pletykálni!

Hát sietve egy tolon után intettünk, és magunk mögött hagytuk a mulatságot, ahol nekünk már nem teremhetett babér. Csak a hétszeres Sárkány Hidak után oldódott fel bennem a feszültség, hogy kényelmesen kinyújtózzak.

Mellettem, de meglehetősen elhúzódva tőlem Níké ült, velünk szemközt Maja és Lasier. A már ifjúként is harcias férfi tűnt legidegesebbnek közülünk.

– A fenébe! – tört ki nem is sokára, arca vöröslött a szégyentől. – Ez borzalmas volt! Hogy hagyhattad, hogy ennyire megalázzon! Miért nem vágtál vissza, nem volt ez annyira veszett helyzet! – vetette a szememre.

– Dehogyis nem! Eléggé neki kedvezett a szituáció! – intettem le nyugodt hangon.

– Akkor azt nem értem, hogy miért hagytad, hogy kialakuljon! És miért rángattál bele minket is, nem volt ránk szükség! Most mind szégyenben maradtunk! – folytatta ingerülten.

– Jó Lasier, ne szidd Yllát! – suttogta a fülébe Maja, és egészen hozzá bújt. – Bizonyosan oka volt, hogy így szervezte a dolgot!

– De mi a fene oka! – csapott a levegőbe Lasier. – Ez felért egy társadalmi öngyilkossággal! Arcot vesztettünk, nem is kis mértékben!

– Igen. Harim Shagtor pedig arcot nyert – mutattam rá az eset egy másik következményére.

Lasier hökkenten hallgatott el.

– De hát miért jó nekünk, hogy az ellenségeinket segítjük? – kérdezte végül elhűlten.

– Lasier, kedves! – sóhajtottam nagyot. – Ellenség és ellenség között különbség van! Harim Shagtor pedig mindig is azt a nézetet képviselte, hogy tárgyalások útján kell rendeznünk a kérdést családjával. Ez pedig sokkal jobb nekünk, mint az ő ellenfeleinek azon meggyőződése, hogy nekünk már régen a csatorna fenekén lenne a helyünk!

– Tehát szánt szándékkal veszítettél Harim Shagtorral szemben?

– Igen, jó Lasier, így történt. Ő nyert, megerősítve családjában pozícióját. Biztos vagyok benne, hogy ezt az apró kis győzelmet is ügyesen ki tudja használni, és ismét megszilárdítja helyzetét. És mi sem buktunk olyan nagyon sokat... – magyaráztam kényelmesen hátra dőlve.

Lasier nem is akadékoskodott tovább, de Níké!

– Értem indokaidat, de nem gondoltál arra, hogy ez a Harim Niladus jobban kihasználja a helyzetet, mint tette? Hogy tényleg megegyezésre kényszerít? Ha így alakult volna, akkor te lényegében elárultad volna Feris Ghatit! – szögezte le.

Igaza volt, nem is igazán tudtam volna mit válaszolni a vádra, de Maja a segítségemre sietett.

– Ugyan, Níké, hisz Giryss is megmondta már, a fő veszélyt nem Harim Shagtor jelenti számunkra! – emelte magasba mutatóujját, majd hátra ejtette a fejét, és a csillagokat bámulva, álmatag hangon idézni kezdett. – “Az eltaposott oroszlánkölyök bátyja kilencszer bömböli szét bánatát a pusztában, de ne féljétek haragját! Ha kezetek nyújtjátok felé, akkor megbékél, és mancsa puha párnái közé húzza félelmes karmait. De figyelmetek ne lankadjon, mert szemét becsukni akkor sem fogja!”

Amint befejezte, csend ereszkedett közénk, valamelyest megragadta lelkem a barátném éteri hangján elsusogott prófécia. Bár én egyáltalán nem voltam benne bizonyos, hogy Giryss utolsó iratából idézett részt tényleg így kell értelmezni. Ám az látszott, hogy akár így is lehetne!

Az az eltaposott oroszlánkölyök lehet a meggyilkolt Niladus Harim Sinetar metaforája, akinek halála elindította a Nester Ház bukását. Ez esetben bátyja, Niladus Harim Shagtor az, akiről férjem azt írja, hogy nem jelent veszélyt, és tényleg, legkedvesebb ellenségem mindig is a kérdés békés rendezése mellett állt ki. És hogy mit jelent az a kitétel, hogy “szemét becsukni akkor sem fogja”?

Talán arra akart ezzel utalni Giryss, hogy Harim Shagtor átlát rajtunk? Talán ő is tudja, hogy ezt a játékot neki szerveztük ma, hogy az ő pozíciója erősödjön? És lehet, hogy ennek tudatában kitalált valamit, hogy duplán a hasznára fordítsa a helyzetet, és tényleg rá fog kényszeríteni a megegyezésre?

Vagy nem is akar megegyezni, csak ily nyakatekert módon vágyik elveszejteni... Eh, Sytisben sosem lehet az ember elég paranoiás, és épp ezért nem szabad túlbonyolítani az egyszerű kérdéseket!

Ám míg én a Maja által idézett mondatok felett töprengtem, Níké gondolatai másfele jártak.

– Ylla! – zavart meg elmélkedésemben. – Te odaadtad Giryss végrendeletét Majának? – kérdezte felelősségre vonó hangon.

– Nem kellett odaadni, megtalálta... – morogtam, mintha félvállról venném a kérdést, de szépszemű testvérem nem hagyta annyiban.

– Nekem és Lasiernek miért tiltottad meg, hogy elolvassuk? Pedig kértük, mind a ketten!

– Ugyan, Níké, nem tiltottam meg! – visszakoztam felemelt kézzel, és egy zord pillantást vetettem Maja felé. Mi a fenének kellett neki utalnia Giryssre, mikor testvéreink már majdnem belenyugodtak a Harim Shagtor melletti kis akciónkba! Nem volt szükséges felhozni azt az idézetet! Most megint kezdhetem eltussolni azt a szerencsétlen iratot, amiért pedig már eddig is túl sokat zaklattak testvéreim!

– Nézd, férjem halála után nem akartam bolygatni az emlékét... – kezdtem magyarázkodásba, de Níké közbevágott.

– Tehát most már elolvashatom, hogy mit hagyott ránk Nazator Giryss, igaz?

– Jó, majd sort kerítünk rá! De most hagyjuk! – zártam le ingerülten a kérdést, és hazáig már semmiről sem esett szó.

De biztos voltam benne, hogy Níké nem fogja ennyiben hagyni, és hamarosan újra követelni fogja rajtam Giryss írását, amit pedig nem akartam megmutatni neki!

Másnap reggel korán mentem le az ebédlőbe, de Maja már ott volt.

– Szerintem Níké a Niladusoknak dolgozik – fogadott mindenféle bevezetés vagy köszöntés nélkül.

Alaposan megfontoltam a választ, bár meg kell jegyeznem, magamban is felvetődött már az ötlet. Közben töltöttem a teából, és vettem pár mézes süteményt is.

– Van erre valami bizonyítékod? – kérdeztem végül, miközben ellenőriztem a magam elé vett ételt méreglátó gyűrűmmel.

– Konkrét bizonyítékom nincs, de tényként hiszem. Az ember fejében könnyen összeállnak a részletek meditáció közben.

– Ez még nekem is kevés, Lasiernek pedig még annyi se. Nem fog beleegyezni, hogy megtegyük a szükséges intézkedéseket!

– Kit érdekel, hogy Lasier mibe egyezik bele, te vagy a ... te vagy az, akit megkérdeztem, és elég, ha te intézkedsz, nem kell őt is bevonni – mordult fel idegesen, és kicsit fújt is, ami nevetségessé tette haragját.

– Lehet, hogy te így látod, Maja, de én nem. Meg kell beszélnünk a dolgot Lasierrel is. És ne feledd, nem csak őt kell meggyőznöd, de engem is! Még nem döntöttem! – figyelmeztettem, mire engedelmesen bólintott.

– Akkor beszéljük meg hármasban! Én készen állok álláspontom megvédésére!

– Legyen! Megkapod a lehetőséget! Estére áthívom Lasiert! – egyeztem bele, és ebben maradtunk.

A találkozóra sötétedés után került sor, a Csillagvirágtánc palazzó tárgyalótermében. Kívülről Thyl és Maja kilenc szatája őrizte biztonságunkat, bent barátném akarata feszült fölénk átláthatatlan hálóként. Sok múlt azon, hogy semmi se szivárogjon ki! Sőt, talán az volt az első alkalom, ahol az életünket jelenthette, hogy ne jusson be kém!

Magam késtem egy kicsit, hogy hagyjak testvéreimnek időt felkészülni. Mikor beléptem Lasier fel és alá járkált, leplezetlen idegességgel, Maja pedig az asztalnál ült, fekete ruhában, árnyék az árnyak között. Érkeztemre felállt, és megvárta, míg leülök az asztalfőre, és intek nekik, hogy helyet foglalhatnak.

Lasier a balomra telepedett, Maja a jobb kezemhez.

– Nos – kezdtem lassan. – Lasier, azért hívattalak, mert Majának fontos közlendője van, amit jó lenne, ha hármasban beszélnénk meg – kezdtem, majd átadtam a szót barátnémnak.

– Ylla és Lasier, köszönöm, hogy meghallgattok, és higgyétek el, lényeges kérdés miatt rablom drága időtöket! Szerintem Níké elárult minket a Niladusoknak, és arra kérnélek titeket, hogy öljük meg – jelentette ki, különösebb köntörfalazás nélkül.

Lasier szeme elkerekedett.

– És van erre valami bizonyítékod?

– Olyan nincs, amit te is elfogadnál – vont vállat Maja, és megropogtatta csuklóit.

Lasier döbbenten rám nézett, talán segítséget várt tőlem, de én rezzenéstelen arccal figyeltem, hát ő folytatta.

– Aha. Akkor honnan a feltételezés, Maja kedves? Tán nem szegény Giryss végrendeletére akarod kenni ezt is?

– Nos, Giryss persze erről is írt – vont vállat nemtörődöm módon macskatestű barátnőm. – "Három tőből kilenc hajtás sarjad, de a jó kertész visszavágja, hogy ismét három maradjon, és erősebb kilenc sarjadhasson." De ezt ne keverjük bele, holdnapokba telne, míg megmagyaráznám, ezt hogyan kell érteni, és miért éppen úgy. Magam is hosszan töprengtem felette! Inkább azt javaslom, állítsunk csapdát Níkének. Üzenjünk neki a Niladusok nevében, és ha ezen üzenet szerint cselekszik, akkor az már neked is bizonyíték kell, hogy legyen! – fejezte be.

Az ötlet jó volt, tulajdonképpen az egyetlen jó ötlet, ami megfogalmazódhatott. Lasier is bólintott.

– Rendben, ha ez beválik, el fogom hinni, hogy Níké áruló... és talán még azt is, hogy te nem vagy az – szúrt még egyet dühösen Maja felé. Igen, ő mindig is kedvelte a szép Níkét!

Ám barátném nem érezte fenyegetve magát, folytatta a játékot.

– És akkor már az ellen sem fogsz szólni, hogy meggyilkoltassuk?

Lasier dühösen kapta fel a fejét.

– Hogyan? Te a család egy tagja ellen tennél?

– Egy árulónak nem jár más! – sziszegte összeszűkülő szemmel Maja.

Lasier erre már elvesztette a türelmét, nagyot csapott az asztalra.

– Ne mondd azt, hogy ez az egyetlen módja, hogy ne árthasson többet! Elzárkózhatunk tőle, és kész! Minek bosszúért lihegni?

– Ez nem bosszú, ez az élet rendje! Példát kell statuálnunk, hogy kifele is megmutassuk; komolyan gondoljuk, amit teszünk! Hogy velünk nem lehet packázni, hogy mi még a saját kertünkből is kigyomláljuk azt, aki nem való oda!

– Akkor sem ítélkezhetünk felette! Honnan lenne jogunk dönteni az életéről?! – csattant fel Lasier, aztán, mintegy vezényszóra, egyszerre fordultak felém.

Addigra már magam is megfontoltam érveiket, mégis hallgattam pár pillanatot, hogy nagyobb hangsúlyt kapjanak szavaim.

– Nos. Ha Níké áruló, akkor büntetést érdemel, mert az árulók jussa a halál. De Níkét Nester Feris Ghati nagyúr fogadta be a családba, és az ő döntését felülbírálni nincs jogunk. Így ő családtag marad, bármit is tett, tehát nem gyilkolhatjuk meg. Ám ha elárult minket, halnia kell! De meg kell neki adni a lehetőséget, hogy tisztességgel távozzon közülünk. Így döntöttem – néztem körbe.

– Hozzá szeretnétek még tenni valamit? – kérdeztem, de nem akartak. Bólintva fogadták el döntésem, majd csendesen távoztak. Tulajdonképpen elégedett voltam, ahogy utánuk néztem, csak egy apró tüske maradt a lelkemben.

Vajon akkor is így döntöttem volna, ha Bazil, a Nester palazzó szolgáinak valaha volt elöljárója, régi barátom, most nem Níkét szolgálná?

Másnap üzenetet küldtem Níkének, a Niladusok nevében.

Találkozót kértem tőle, a Sárkány Bölcsője szigetére, és arra szólítottam fel, hogy hozza el arany signumát, amivel igazolhatja, hogy ő tényleg Feris Ghati örökbefogadott lánya. Arra is utaltam, hogy a Niladusok érdeklődnek, vajon hány másik signum van még, és hogy a megbeszélés erről fog szólni. Úgy éreztem, hogy ha ezt is megteszi, akkor tényleg halnia kell!

Ügyesen megfogalmazott kis levél volt az, egész este dolgoztam rajta, és Maja még valami módon el is bűbájolta, hogy tényleg hitelesnek tűnjön. Aztán elküldtük, és a találka napjának hajnalán elmentem a Sárkány Bölcsője szigetére.

Még Thylt is hátra hagytam a Keleti Sor dokkjainál, sőt, csónakos sem kísért. Magam eveztem ki a tavakra, életemben először. Ravonom hosszú éket hasított a tó tükör vizébe, a hajnali csendet csak a hullámok monoton ritmusú csobogása törte meg. Belefájdult a tenyerem, mire kiértem, de lelkem mélyére löktem a fájdalmat. Anélkül is égett a szívem!

Mire odaértem, Lasier már ott volt. Ő is magányosan érkezett, és segített a bokrok víz fölé hajló ágai közé rejteni csónakom. Aztán kimentünk a szigetecske közepén lévő tisztásra, és meghúzódtunk szegélyében. Szó nélkül vártunk, abban bízva, hogy Níké nem jön el. De eljött.

Karcsú árnya tétován közeledett, és csak akkor vált felismerhetővé, amikor már kiért a tisztásra. A hajnali pára még nem oszlott el teljesen, fehér pamacsai megcsalták a szemet, szörnyeket festettek az ártalmatlan levegőégbe... Níké megállt a nyílt térség közepén, és hanyag terpeszben kezdett várakozni. Egymásra néztünk Lasierrel — az ő szemében fájdalmas, vörös lángok égtek —, és kiléptünk a bokrok közül.

Níké gyorsan felismert minket, és rögtön tudta, miről van szó. Egy pillanatra átsuhant szép arcán a félelem, de gyorsan tovaűzte.

– Kellemes ez a reggel, nem? – mosolygott ránk könnyedén.

– Én nem látom annak – nyögte Lasier.

– Ah. Gondolom, az a macskafattyú Maja jött rá, igaz? – kérdezte aztán Níké, én pedig bólintottam.

– És most mit tesztek, drága testvéreim? Meggyilkoltok? – nevetett ránk gúnyosan, miközben mintegy véletlenül, nyakához tévedt a keze. És elővillant az arany signum, a Nester Ház jelképe.

Világos volt a célzás, ő is a család tagja, nem bánhatunk vele úgy, mint egy idegennel! De nem is akartunk.

– Nem vagyunk testvérgyilkosok! – vetettem fel a fejem. – De meg kell halnod! Hát párbajra hívunk, becsületes párbajra. Mindketten, egymás után.

– Ez kedves, sőt, nagyvonalú! – vette elő lassan a kardját. – És melyikőtök lesz az első?

– Rád bízzuk a választást – vontam vállat. Ez így volt tisztességes.

– Nester Feris Ghati nagyúr soha sem habozott, ha a Ház érdekében küzdenie kellett... – jegyezte meg csendesen, és ez megint célzás volt, hát felvettem a kesztyűt.

– Én sem habozok.

– Akkor a te kihívásod fogadom el először, Nester Laryan Ylla!

– Köszönöm a megtiszteltetést, Nester Visra Níké! – vettem elő fegyverem, és felálltunk egymással szemben.

Előre tudtam, hogy így lesz, hogy engem fog választani, mert Lasier sokkal jobb volt mindkettőnknél. Talán abban bízott, hogy ha engem megöl, akkor tőle már kikönyörögheti a kegyelmet, ki tudja? És volt esélye győzni, majdnem egyenrangú küzdők voltunk.

Persze nem ez járt a fejemben, amikor egymásnak mentünk. Nem, ha az ember harc közben az esélyeket latolgatja, akkor már halott is. Így arra igyekeztem koncentrálni, hogy a Nester palazzó fegyvertermében gyakorlok. Gyorsan követte egymást talán vagy fél tucat pengeváltás is, mire sikerült megsebeznem.

A karját vágtam meg, a csuklója felett, hogy elejtette fegyverét, és utána azonnal szíven szúrtam. Nem szenvedett sokat, halott volt, mire a földre hanyatlott. Némán álltam meg felette, és zsebkendőmbe töröltem a kardom mocskoló vérét, majd eltettem a megtisztított pengét. A vörös foltos kendőt is a zsebembe gyűrtem, végül lehajoltam, és elvettem signumát.

Lasier még a holttest nyaka mellé szúrta a földbe halott testvérünk kardját, jelezve, becsületes párbaj volt, aztán kimentünk a partra, a csónakokhoz. Ott messze hajítottam a signumot. Röptében arany ívet festett az égre, de végül elnyelte a végtelen, örökkék mélység.

– Már csak hárman maradtunk – jegyeztem meg csendesen.

– És vajon ki lesz a következő? – kérdezte még Lasier, de erre senki sem válaszolhatott. Talán csak a bölcs Giryss sejtett erről valamit, de ő akkor már halott volt.

Hát némán hagytuk el a szigetet, és hamarosan elvesztettem szemem elől Lasier csónakját, ahogy elnyelte őt a víz felett megülő, hajnali pára.

Níké halálának másnapján kitakaríttattam palazzóm négy kicsi tornyocskáját, majd mindet kényelmesen berendeztettem.

És nem feleslegesen. Rá alig egy holdnappal megjelent Bazil, a valaha volt Nester palazzó szolgáinak elöljárója, és kérte, hogy színem elé járulhasson. Magam a fogadóteremben vártam meg, míg bevezették, mintha nemes lett volna, akinek ez kijár, de nem léptem elé, és kivártam, hogy ő köszönjön elsőnek.

– Üdvözlet önnek, Laryan Ylla úrnő! – ereszkedett féltérdre, és tenyerével a padlót érintette.

Szinte semmit sem változott az eltelt évek alatt, haját ugyanúgy rövidre vágatta, ruhája még mindig botrányosan jó anyagokból készült ahhoz képest, hogy csak egy szolga volt, bár arcán mintha elmélyültek volna a ráncok.

– Jó téged ismét látni, Bazil! Miért kerestél fel ennyi esztendő elteltével? – kérdeztem, mintha nem lettem volna tisztában azzal, hogy mit akar.

– Úrnőm, egy régi éjszakán megígérte, hogy ad nekem munkát, ha Níké kisasszonnyal valami történne. Szomorúan kell mondanom, ha még nem hallotta volna, hogy a kisasszonyt két holdnapja holtan találták a Sárkány Bölcsőjének szigetén. A jelek szerint kardpárbajban halt meg, de gyilkosa még nem került elő, és félő, hogy nem is fog! – hajtotta le a fejét látszólag összetörten.

– Én pedig úgy döntöttem, hogy nem óhajtom szolgálni az új urat, aki be fog költözni a Visra házba. Hát eljöttem asszonyomhoz, remélve, hogy emlékszik még régi ígéretére! – fejezte be, és a szemembe nézett.

Odaléptem hozzá, és felsegítettem a földről, ami nagy megtiszteltetés volt a számára, lévén csak egyszerű cseléd.

– Jó Bazil, örömmel tölt el, hogy eljöttél hozzám! Szükségem van megbízható emberekre, és a te hűséged felől nem kételkedem! Jöjj, megmutatom a szobádat, és holnap már munkába is állhatsz!

– Köszönöm, Ylla úrnő! – hálálkodott, és követett a tetőterasz feletti tornyocskába.

Nagy kincs volt ő, erre szolgálatba állása után döbbentem rá. A Csillagvirágtánc palazzó fenntartási költségei egy holdnap alatt a háromnegyedére estek, a személyzet érezhetően engedelmesebb és szolgálatkészebb lett, és számtalan, apró kis luxus vált mindennapossá. Pedig Bazil látszólag nem tett semmit.

Szinte ki sem mozdult toronyszobájából, és még a szolgákkal sem váltott sok szót, de a dolgok valahogy olajozottabban haladtak. Ennek a hátterében pedig bizonyosan ő állt, bármennyire is igyekezett meghúzódni. Lioness is észrevette ezt.

– Ylla, ez az új ember kincset ér! Amióta a házban van, minden megváltozott! Például minden reggel arelafű füstölőre ébredek, amit valaki pontosan a kellő pillanatban gyújt meg; nem túl korán, hogy legjobb álmomból cibáljon a valóságra, de nem is túl későn, hogy még megkönnyítse az ébredést! Eleddig éveken át nem tudtam elérni, hogy ez így legyen, most meg... Kincset ér az az ember! – áradozott aztán visszatér racionálisabb énjéhez. – Hol szerezted, és mit adtál érte?

– Ó, leginkább türelemre volt szükségem, hogy megszerezzem! – vontam vállat könnyedén.

– Gyönyörű hölgyem, minden tiszteletem mellett ki kell jelentenem, hogy ezt nem tudom elhinni, mivel ön nem rendelkezik a fent említett türelem egy piciny morzsájával sem! Remélem, nem volt kénytelen valami... valami túlzón sokat tenni, hogy megszerezze ezt a Bazilt – szegezte nekem elkomorodva. Hiába, ő sem volt ostoba, és egy hosszú élet tapasztalatai segítették a tisztánlátásban!

– Dehogy! Mindössze a lelkem adtam el egy jólfizető démonnak! – csaptam agyon tréfával a kérdést, és csak később, jóval később gondoltam bele, hogy ez igaz. Hogy én megöltem egy testvéremet ezért az emberért!

De ez csak a lelkiismeret játéka volt, hisz világosan látszott, hogy Níkének halnia kellett. Nagyobb volt a tét, mint az ő élete, vagy az én kényelmem! A Nester vagyonért ment a játék, és akkor már több, mint vére!

Ám én jól álltam. Giryss részét is én örököltem, azaz akkor már két kilenced volt jogosan az enyém, és ezen két kilencedet akkor már valóban a tulajdonomban tudhattam. Az üzletmenetem nagy részét már át sem láttam, a szorgalmas Kíjlan és a megbízható Hiaer intézkedett szinte mindenben helyettem, segédtitkárok hadát vezérelve. Magam csak az irányelveket szabtam meg, és csak ritkán, nagyon ritkán foglalkoztam apróbb dolgokkal.

Ezek közül a legemlékezetesebb talán egy abyrnossi falerakat megnyitása volt. Magam már kész tényként értesültem róla, hogy kell egy új raktár, és hogy annak helyét már ki is jelölték, nekem csak az áldásom kellett rá adni. Megtettem, majd elfeledkeztem az egészről, egy késő tavaszi reggelig.

Az a reggel is úgy indult, mint a legtöbb. Miután összekészülődtem és megreggeliztem, átmentem a dolgozószobámba, ahol átnéztem a napi postát. Csupa érdektelen dolog volt, báli meghívók, néhány szerencsekívánat új hajóm, a Sytisi Vadász tengerre bocsátásához, meg egy ingyenélő bérbarát ostoba mentegetődzése, hogy miért maradt el immár jó két holdnapja a kíséretemből, de persze, igyekszik mihamarabb elintézni bokros teendőit, és ismét csatlakozni társaságomhoz!

Ez persze azt jelentette, hogy valaki megvette tőlem, de nem zavart, a fickó nem ért sokat, és nem tudott üzletmenetemről semmit, tehát nem is árthatott. Szóval, a posta érdektelen volt, és már épp elhatároztam, hogy kicsónakázom a tavak felé, amikor kopogás zavart meg, majd belépett Hiaer, első segédtitkárom.

– Jó reggelt, asszonyom, elnézést, hogy zavarom, de üzleti ügyről van szó... – mentegetődzött, én meg beletörődve bólintottam.

– Halljuk!

– Ön pár napja engedélyezte, hogy Abyrnossban, Fenster falu mellett új tölgylerakatot nyissunk, és ez okból ott egy raktárt is építsünk – kezdte, majd megvárta, hogy eszembe idézzem a dolgot.

– Valóban. Mi ezzel a gond? – kérdeztem, ahogy sikerült rájönnöm, hogy miről beszél.

– Csak egy apróság! – hajolt meg mélyen. – Tudniillik az Oriane Háznak ott komoly érdekeltségei vannak, és erősen rontanánk az ő üzletüket, ha magunk is odatolakodnánk – jelentette ki, és komoly arccal a szemembe nézett.

Először nem is értettem meg, hogy mit beszél. Hogy egy idegen Ház érdekeiért aggódik? Pont ő? Döbbenten hátradőltem karosszékemben, aztán csendesen, nagyon csendesen szólaltam meg.

– Van fél perced ezt megmagyarázni, aztán én jövök, és hidd el, én meg fogom veled értetni, hogy hol a határ az egyszerű túlbuzgóság és a szemtelen tolakodás között!

– Asszonyom, higgye el, van okom beleszólni ebbe az ügybe! – hajolt meg tisztelettudóan, és nem tűnt megfélemlítettnek. Sőt, inkább az látszott rajta, hogy nagyon is tudja, hogy mit csinál!

Érdeklődve vártam magyarázatát, ami megdöbbentően kurta volt.

– Moma asszony, aki engem volt kegyes unokájának fogadni, említette egyszer elismerően az Oriane Ház nevét, és ezért gondoltam, hogy nem lenne helyes ily remek emberek üzletmenetét megzavarni.

Leesett állal hallgattam, de gyorsan úrrá lettem megdöbbenésemen. Pedig addigra már majdnem elfelejtkeztem a szabóság mögött lakó öregasszonyról, aki a signumomat őrizte Feris Ghati emléke kedvéért, és aki Hiaert ajánlotta, egy később megtétendő szívességért. Aminek, úgy látszik, itt volt az ideje. Habozás nélkül döntöttem.

– Hol van az a papír, amiben engedélyezem az új lerakat létrehozását?

– Véletlenül magammal hoztam! – vette elő a hóna alatt tartogatott iratpaksamétából a kérdéses írást Hiaer.

Átvettem, és el sem olvastam, egyszerűen papírfecnikre téptem.

– Nos, meggyőződésem, hogy nem kell új raktárt építeni, bőven elég a régieket kiegészíteni! Igaz? – mosolyogtam rá a gyerekre.

Az buzgón bólogatott.

– Valóban asszonyom, az új papírokat még ma elkészítem, és holnap aláírhatja őket! És bocsánat a zavarásért!

– Nem zavartál. És ha bármikor máskor lenne észrevételed, csak keress fel nyugodtan! – bocsátottam el, hisz nem tudhattam, Moma asszony megelégszik-e ezzel, vagy esetleg még mindig tartozom neki valamivel. Hiaer pedig illedelmesen kihátrált, és magamra hagyott töprengeni valómmal.

Persze titkárom, Kíjlan, nem értette meg, miért változtattam meg döntésemet, de neki nem is magyarázkodtam sokat.

– Felsőbb üzleti szempontok. Ne foglalkozz vele! – ráztam le tömören, ő pedig — mi mást is tehetett volna? — beletörődött, és távozott.

Meggyőződésem, nem csak ő volt az, aki nem értette, bizonyos, hogy az amúgy nem túl hatalmas Oriane Ház nemesei sem tudták, miért álltam el a velük való versenytől. Épp úgy, ahogy én sem mindig tudtam, hogy miért szoktak némely kisebb Házak kitérni az én utamból? Mert bizony gyakran kitértek, jelentősen megkönnyítve gazdagodásom.

De hát hazudik, aki azt meri állítani, hogy átlátja a Sytis árnyasabb sarkait befonó pókhálók kusza szövedékét! Ilyen ember nincs! És éppen ez az átláthatatlan, és mégis oly logikus és érthető szabályok szerint szőtt szövevény az, ami a város létének lényege!

És hiába tartottam magam akkor már tapasztalt, sytisi rókának, bizony a csatornák vize még akkor is tudott váratlan dolgokat sodorni elém!

Egy nap Bazil zavart meg ebéd utáni magányomban.

– Elnézést, asszonyom, csak egy apróságról szeretnék önnel beszélni!

– Halljam, jó Bazil! – ültem fel a kereveten, ahova egy pillanattal előtte dőltem le, hogy pihenjek kicsit.

– Gondolom lényegtelen dolog, de véletlenül ezt találtam Kíjlan titkár úr asztalának fiókjában, és az jutott az eszembe, hogy önt esetleg érdekelheti! – nyújtott át egy papírfecnit.

Gyorsan átfutottam, és elkomorult az arcom. Egy alig rejtjelezett utasítás volt, hogy bizonyos papírjaimat másolja le a titkár, és juttassa el a “szokott helyre”. Haragvó düh öntötte el a szívem.

– Kíjlan, te... – sziszegtem, és ökölbe szorult a kezem.

Bazil nem reagált kitörésemre.

– Még egyszer elnézést asszonyom a zavarásért! Az írást visszategyem? – kérdezte.

Végtelen hálával néztem rá. A hű cseléd! Még hogy véletlen találta! És hogy pont titkárom asztalfiókjában! Ugyan! Bazil biztosabb és figyelmesebb őre volt palazzóm titkainak, mint talán én magam!

– Tedd vissza! – adtam át neki a fecnit. – És felejtesd el az egészet, tényleg lényegtelen apróság! – legyintettem, ő pedig csak bólogatott.

– Magam is így gondoltam. További kellemes pihenést, asszonyom! – hátrált ki.
Elgondolkodva néztem utána, majd felpillantottam testőrömre, aki természetesen akkor is jelen volt.
– Thyl!
– Igen, asszonyom!
– Kíjlan el szokott járni a palazzóból?
– Olyan másfél holdnaponta. A Hét Forrás panzióba, ahol az egyik szobalány a szeretője. – világosított fel.
– És... szokták testőrök kísérni? – érdeklődtem félrehajtott fejjel.
– Természetesen két ember mindig vele megy.
– Ó. Helyes is az! Nagy veszteség lenne, ha valaki megtámadná az utcán, és kirabolná. Esetleg... – és itt kis szünetet tartottam, miközben metszőn Thylre néztem. – Esetleg megölné!
A testőr rezzenéstelen arccal bólintott.
– Igen. Nagy veszteség lenne – ismételte meg, és többet ez nem került szóba.
Amikor Kíjlan legközelebb elhagyta a palazzót, egy ismeretlen árny megtámadta, és leszúrta. A testőrök semmit sem tehettek érte, és sajnos abban sem tudtak segíteni, hogy megtaláljuk a gyilkost. Az illető nagyon gyors volt, és túl ügyes, alig látták egy pillanatra! Arcnélküli, fekete alak, egy a város halált hozó árnyai közül...
Áruló titkárom testét pedig elsodorta a csatorna, én pedig kineveztem minden üzleti ügyeim legfőbb vezetőjének a megbízható Hiaert. És az élet ment tovább.

Csodás tavasz volt az is, de kegyetlen nyár követte!
Bár kis színjátékunk jelentősen megerősítette Niladus Harim Shagtor helyzetét családjában, de ez hamarosan csak időnyerésnek bizonyult. Ezen nyár elejére már előkerültek a Nester vagyon utolsó morzsái is. Két kilenced az én tulajdonomban volt, egy Lasiernél, legalább egyre a Niladusok tették rá a kezüket, mert az áruló Níké — mindannyiunk figyelmét kijátszva — rájuk hagyta mindenét, a többi meg... Ki tudja, hova lett?
Aranycseppjei felolvadtak Abryss kusza jogrendszerében, máig sem tudom, ki és hogyan szerezte meg azokat, ha megszerezte. Az is meglehet, hogy még most is biztos rejtekükön lapulnak, várva, hogy eljöjjön értük valaki, akinek a terv szerint el kellett volna jönnie, de akinek az élete túl rövidnek és esendőnek bizonyul a feladat végrehajtásához.
És ebben a helyzetben a Niladusoknak már nem volt szüksége ránk! Ezt ellensúlyozni pedig Harim Shagtor sem tudta, és belebukott a játszmába. Családja Shagírba küldte, holmi üzleti ügyek rendezésére, átmeneti száműzetése pedig a gyors halál ígéretét jelentette nekünk!
Elutazása előtt még egyszer találkoztunk. Én, Lasierrel kettesben, épp a Tengeri Hajnal teraszán ültem, egy korlát melletti asztalnál, és jól éreztem magam. Tőlünk karnyújtásnyira csillogtak a csillaglámpások tükörképei a nyughatatlan vízen, szólt a zene, a város megszokott éjszakai életét élte. Már ittunk is egy keveset, és ebből adódóan jó volt kedvünk, amikor Niladus zászlós tolon siklott mellénk a csatornán.
– Jó estét, Laryan Ylla!
– Önnek is kellemes csónakázást, Niladus Harim Shagtor! Ismét a véletlen műve, hogy önt láthatom? – néztem nagyot, miközben felálltam, és kikönyököltem a terasz korlátjára. Így egy magasságba kerültem legkedvesebb ellenségemmel, aki szintén állt tolonjában. Ott voltunk egy karnyújtásnyira egymástól, és mégis, egy világ választott el minket!
– Nem, hölgyem, most azért jöttem, hogy még vethessek egy pillantást az ön gyönyörű arcára, mielőtt elutazom!
– Elutazik? Hova, jó uram? – kérdeztem hökkenten.
– Messze, üzleti ügyben! És sokáig nem láthatom magát, hacsak nem jön velem! – mosolyodott el, mintha ez valami tréfa lenne, és én nem is akartam megérteni a benne rejlő célzást.
– Sajnálom, uram, engem ide kötnek az ügyeim, Sytisbe. De önnek jó utat és szerencsés visszatérést! – hajtottam fejet.
Szomorúan sóhajtott. Akkor először látszott rajta a kor, ami oly hosszú éveken át nem tudta megtörni a testét.
– Nos, nem is vártam mást öntől, gyönyörű hölgyem! Az ön makacssága párját ritkítja, talán ha egy emberben láttam eddig hasonlót! De hagyjuk, nem célzok semmire! – mosolyodott el gyorsan, egy régebbi beszélgetésünkre utalva, aztán elkomorodott. – És bár én az őszre visszajövök, de ha ennek ellenére többet nem találkoznánk... Hát sok szerencsét kívánok a következő életére! – hajtott fejet ő is, majd a kezét nyújtotta.
Elfogadtam, hisz nem haragudtam rá olyan nagyon, ő is csak a saját útját járta, nem tehetett róla, hogy közben átgázolt a családomon! Hosszan néztem még utána, a korláton könyökölve, ahogy tolonját elnyelte az éjszaka. Addig nem hittem volna, hogy az ember még régi, megszokott ellenségei elvesztését is sajnálhatja!
Lasier hangja riasztott fel.
– Ugye jól értettem, hogy arról beszélt, hogy mi halálra vagyunk ítélve?
– Jól értetted – biccentettem, de nem néztem rá, változatlan tartásban bámultam a csatornát, a fénylő sötétséget.
– És mit tervezel tenni, Laryan Ylla? – emelte meg a hangját, hogy végül felé fordultam, bár álmatagon lassú mozdulattal.
– Úgy tervezem, hogy megélem a nyár végét. És aztán a következőét is! – jelentettem ki határozottan, mire csak megrázta a fejét, de nem válaszolt.
Aztán hazamentünk, valahogy egyikünknek sem volt már kedve mulatni azon az éjszakán.

Két iszonyú holdnap következett azután!
Harim Shagtorral való utolsó beszélgetésem után két nappal arra riadt fel házunk, hogy Maja sikoltozik. Őrültként rohantam szobájába, de addigra már véget ért a roham.
– Láttam... Láttam a sárkányt! – nyögte, szája szélén vér csöpögött, és nem bírt felemelkedni a padlóról.
Intettem az elősereglő cselédeknek, hogy fektessék az ágyba, és magam sem hagytam ott.
– Mit láttál, Maja? Mi történt? – kérdeztem visszafogott ingerültséggel, de nem tudott értelmes választ adni.
– Megküzdöttem a sárkánnyal! – ismételgette, és még azt is hozzá tette, hogy fáradt, majd szinte azonnal elaludt.
Egész éjszaka virrasztottam mellette, de nem történt semmi említésre méltó. Másnap későn kelt, iszonyú fejfájással.
– Ylla? Te vagy az? – kérdezte hunyorogva, és a homlokára szorította a kezét.
– Én. Hogy érzed magad?
– Mint aki hét szeretőt fogadott egyetlen éjszaka alatt! – nyögött fel. – Abban a kis szekrényben, az ajtótól balra, kell lennie fejfájáscsillapítónak. Adj belől két szemernyit, mert meghalok!
Engedelmesen odaléptem a szekrényhez, és kivettem a fiolát, amiben a por volt. Ki is mértem a mellé készített kiskanállal a két szemert, aztán, pusztán csak megszokásból, hozzáérintettem méreglátó gyűrűmet. Jelzett.
– Maja, ez a fejfájáscsillapító igen drasztikus szer. Örökre megoldaná minden problémádat, ha bevennél belőle akár egy fél szemert is! – jegyeztem meg.

Állapota ellenére értette.

– Eh, fenébe! – nyögött, és eltorzult az arca a fájdalomtól. – Mindegy, kibírom! A lényeg, hogy megtámadtak! Valaki, aki erős, és a közelben lehetett! Nézzetek szét a palazzóban, kell, hogy legyen nyoma a behatolásának!

– Gondolod ki tudta cselezni Vakablakot? – kérdeztem furcsálkodva.

– Aki tegnap nekem jött, annak nem lehetett gond kijátszani ennek a háznak az ostoba tegumentumát! – szisszent fel, és ezt el kellett hinnem.

Hát átkutattuk a házat, és lett eredménye. A cselédszállások és a Maja szobája közötti folyosón megtaláltuk az egyik szata holttestét. Hogy védte vagy elárulta úrnőjét, miközben meghalt, máig sem tudom. Mivel úgy ítéltem, teteme nem alkalmas bizonyítéknak a nagynevű Niladusok ellen, hát feltűnésmentesen megszabadultunk a holttesttől, és a játék ment tovább!

Bezárkóztam a lakosztályomba, és senkit sem engedtem magamhoz. A cselédek közül a megbízható Bazil szolgált ki. Thyl majdnem folyamatosan őrködött mellettem, a minimálisra szorítva az alvás óráit. Látogatókat nem fogadtam, üzleti ügyeimet teljes mértékben rábíztam Hiaerre. De ez a helyzet nem volt hosszan tartható, testőröm szeme alatt egyre gyűltek a karikák, és lassan már attól kellett félnem, hogy hiába éri ébren egy esetleges merénylet, túl fáradt lesz, hogy megvédjen.

A holdnap végén Lasier látogatott meg. Hosszas mérlegelés után fogadtam, mert bíztam benne, hogy ő még talán nem adta el magát. Külleme mindenestre erre utalt, egyszerűen borzalmasan nézett ki! Mint aki napok óta nem aludt, haja kócosan állt szerteszét, ruhája gyűröttnek tűnt, bal lábát húzta, és egy pillanatra sem engedte el kardjának markolatát. Mintha egy közönséges fegyver bármi biztonságot is jelenthetett volna!

– Üdvözöllek Lasier, elhasználtnak tűnsz, mint aki kilenc éjszakát végigmulatott! – köszöntöttem kesernyés mosollyal.

Hasonképp hamis jókedvvel válaszolt.

– Mulattam is, véres bálokon, de nem nézhetek ki oly rosszul, mint te! Te egyszerűen megfakultál!

– Akár – vontam vállat, és ő sem kedélyeskedett tovább, a tárgyra tért.

– Ylla, én így nem tudok élni! Szerinted ez meddig fog tartani?

– Amíg élünk. Vagy amíg ők élnek. Vagy amíg valami csoda nem történik – válaszoltam közönyösen. – Pontosabb próféciákért Majához küldenélek, aki kiismeri magát Giryss végrendeletében, de nincs sok értelme őt most felkeresni. Három napja öntudatlan álomban fekszik, és valami sárkánnyal küzd, már amennyire félrebeszéléséből következtetni lehet – vontam vállat.

Akkor már beletörődtem ebbe a veszteségbe is. Lasiert sem lepte meg a hír.

– Túléli? – kérdezte kurtán.

– Talán. Ha az a másik hamarabb kimerül, mint ő, vagy ha legalább visszavonul. Már másfél holdnapja játszanak. Az ismeretlen néha támad, összemérik erejüket, aztán az illető visszavonul, hogy pár nap múlva újra kezdje. Maja pedig minden roham után egyre rosszabbul néz ki. Hogy mit lehetne tenni, nem tudom, nincs megbízható ember, akihez fordulhatnék. És én nem értek ezekhez a sötét praktikákhoz!

– Én sem. De elegem van. Szeretnék kiszállni – jelentette be komolyan.

– Kérlek! Ott a kardod, dőlj bele! – csattantam fel. Aztán visszafogtam magam. – De előtte hagyd rám a vagyonod. Én kitartok.

Nem ingerültséggel válaszolt, hanem lassan bólintott.

– Jó. Rád hagyom a vagyonom, sőt, neked ajándékozom. Most. Azonnal, ha elfogadod! Ezért jöttem...

Hosszan fontoltam meg ajánlatát, és mit tagadjam, tetszett, de nem fogadhattam el szó nélkül.

– Azt hiszed, neked így már békességed lesz?

– Én akkor már nem leszek olyan fontos célpont! Nem mondom, hogy túlélem, hisz Maja is haldoklik, de több lesz az esélyem. És... azt hiszem, a Háznak is jobb, ha egy kézbe összpontosul a hatalom és a vagyon – jelentette ki, először nevezve minket Háznak.

Önkéntelenül is elmosolyodtam.

– Tehát arra gondolsz, hogy egy lapra tegyünk fel mindent? És hogy az a lap én legyek?

– Egy célpontot védeni egyszerűbb, mint kettőt – vont vállat.

– Talán. De én nem bízom benne, hogy még sokáig túlélhetem ezt a nyomást. Elég hamar belehalok, és akkor?

– Itt belehalsz – bólintott rá. – De ha elutazol? – kérdezte, és én ismét elgondolkodtam.

Már addig is eszembe jutott, hogy elhagyhatnám a halál leheletével terhes Sytist, de halogattam a döntést. Az sem volt biztos megoldás, és sok hátrányát is láttam. Ám Lasier ajánlata alapjaiban megváltoztatta a helyzetet, bár ennek ellenére még kérettem magam egy kicsit.

– És hagyjam hátra az üzletet? Pont most?

– Ugyan, ez csak kifogás! – legyintett, és magyarázni kezdett. – Most is a titkárod intézi az ügyeidet, ez után sem lenne másként! Én és Maja, már ha megéli, együtt tartanánk a frontot, és elsimítanánk az esetlegesen közben felmerülő problémákat! Persze lehet, hogy megölnek így is minket, de ha nem lennél a városban, akkor ehhez már nem fűződne érdekük! Hisz Maja is nyilván azért haldoklik most, mert ő a palazzó mágikus védelmének a kulcsa, és mert amíg él, addig nem törhetnek rád. De ha elutazol, akkor már nem akarnák őt sem megölni! Nem lenne haszna! Annyira meg már ismernek téged, hogy pár közeli hozzátartozód halálával nem törhetik össze a kőszívedet, tehát mi lényegében biztonságban lennénk! Te meg eltűnnél valahol Abrysson! Nagy ez a fényes Napkelet, csak elrejtőzhetsz valahol! – intett körbe színpadiasan.

Igen, így előadva tetszett a terve.

– Tehát lennél oly önzetlen, hogy nekem add a vagyonod? – tértem vissza a kiindulási pontra, mire csak dühösen felhorkantott.

– Ne akard önzetlenségnek beállítani a gyávaságom! És egyébként is... – tette még hozzá csendesebben. – ...ezt kívánja a Ház érdeke. Tehát ez az én érdekem is, mert először Nester vagyok, és csak utána Nívanal Lasier! – vetette fel a fejét.

Hát megegyeztünk. Nekem adta mindenét, beköltözött a Csillagvirágtánc palazzóba, és én másnap elutaztam. Hiaernek és Bazilnak meghagytam, hogy legyenek résen, mert még Lasierben sem bíztam teljesen, míg két hű emberemben majdnem. Remélhettem, nem fogják hagyni, hogy harcias testvérem megpróbálja megszerezni vagyonom. Mellesleg nem próbálta.

Én pedig, mint immár az egyedüli értékes báb abban a nyomorú játszmában, nekivágtam a világnak.

Ismét kopogás riaszt fel, hogy összerezzenek. Eh, lassan tönkremennek az idegeim!

– Asszonyom, már látszik a világítótorony! Mik az új parancsai? – hallom Thyl hangját, és szavainak megszokott, biztonságot sugalló dallama megnyugtat.

– Mindjárt felmegyek! Addig semmi új parancs! – válaszolok neki.

– Értem! – feleli, és hallom, ahogy felmegy a fedélzetre.

Igen, ő talán az egyetlen pont kicsiny világomban, ami biztos. Az egyetlen ember, akiben feltétel nélkül megbízom! Bár talán csak azért, mert nincs igazán értelme nem bízni benne. Árulását fél szempillantással sem élhetném túl.

De most már igazán nincs időm ostobaságokon töprengeni, sietnem kell, ha be akarom fejezni a munkát!

Hát ismét elhagytam Sytist, és ez alkalommal nem a tenger felé.

Abyrnossba utaztam, egy ismerős nemesi család kastélyába, ahol remélhettem, hogy meghúzódhatom. De ottartózkodásom második éjszakáján tűz ütött ki, és majdnem bennégtem szobámban. Még hajnal előtt tovább utaztam.

Miracleia felé vettem az utam, hogy a menhírek árnyékában eltűnhessek a Niladus varázstudók figyelő szeme elől. Kicsi, de ütőképes csapattal vágtam át a furcsa, kőből és hidegből való országon. Maradni semmi kedvem sem volt, tovább északra utazni még annyi se, de vissza sem fordulhattam.

Hát vízre szálltam, és áthajóztam Abryss Kelyhén. Nos, valóban, a híresztelések igazak, a valódi tengerhez képest csak egy pocsolya Napkelet legnagyobb tava, lapos és esetlen gályánk gond nélkül szelte át, míg végül kikötöttünk a legtökéletesebb uralkodóherceg birodalmában.

Az Észak-Shagír hegyek egy kis kolostorába vonultam vissza, ahol súlyos aranyakkal fizettem meg, hogy mögöttem bezáródjon a biztonságot jelentő kapu. Igen, arrafelé teméntelen sok kolostor, meg harci iskola áll, a hegyek barlangjaiban furcsa életszemléletű remeték élnek, és még a kétkezi parasztok is egészségmegőrző tornával kezdik a napot.

Kellemes időt töltöttem ott, bár elképesztő hiányosságaik voltak az elemi civilizáció terén is, de legalább biztonságban érezhettem magam. Ám a holdnap végén új testvér érkezett, aki nem nyerte el Thyl tetszését.

– Asszonyom, ne haragudjon, de rossz ránézni is! Az arca sötét, a tekintete meg egyszerűen hideg, mint a hegyek tetején a hó! Lehet, hogy csak megfáradt idegeim játszanak velem de... Asszonyom, én már nem érzem biztonságosnak ezt a helyet! – tört ki, és felelőssége mély ráncokat barázdált homlokába.

Még aznap tovább utaztunk.

Délnek tartottunk Shagír szigetén, de messze elkerültük Shagírt, a várost, ahonnan már esztendővel ezelőtt elűzték Maját átkozott ellenségeim. Ott még átutazni sem lett volna biztonságos! Én pedig lassan megszoktam, hogy poros utakon vagyok kénytelen élni életem, ami meglehetősen próbára teszi az embert, vigyen bár gyorsfutású kocsi, vagy lágyan ringató gyaloghintó. Igen, tényleg nincs közöttük akkora különbség, mint első utazásaim alatt hittem!

Immár az tűnt a lényegnek, hogy az utas úgy sodródik Abryss földjén, mint lehullott falevél a sytisi csatornák vizén!

Hamar elértük Shagír szigetének déli végét, de még csak meg sem látogattam Kacura Haimotot. Bár tudtam, hogy örömmel fogadna, de nem hozhattam a fejére a vészt! Jól emlékeztem kedves mosolyú, felnőttesen fegyelmezett gyermekeire, és nem akartam a hóhéruk lenni!

Hát ismét hajóra szálltam Stílis városában, egy biztonságosnak tűnő kétárbocosra, és elutaztam Ardúniába. Meglepően eseménytelen tengeri utunk volt, mindössze egyetlen alkalommal tűnt fel gyanús hajó, és közelített meg minket. A pátriárka zászlaja alatt jöttek, de szándékaik nyilvánvalóak voltak. Kapitányom sápadtan várta az ütközetet, amit nem nyerhettünk volna meg, hát hozattam két zászlót.

Thyl rutinosan jelezte át, hogy “Zornan nevében, kotródjatok az utamból!”, mire az idegen hajó felhagyott a közeledéssel, de nem mentek el, párhuzamosan futottak velünk vagy fél napon át. Aztán tárgyalásba kezdtünk, az idegen kapitány ötszáz aranyat kért, amit én égbekiáltóan soknak éreztem, de végül megalkudtunk négyszázötvenben.

Így végül gond nélkül eljutottunk Bifidába. A folyó által kettészakított város nem tudott lekötni, és okát sem láttam, hogy sokat maradjak. Thyl sem ítélte biztonságosnak a helyet, aggódott, hogy az ismert világ szegélyén ismeretlen veszedelmek is ránk törhetnek, hát tovább utaztunk.

Szárazföldön tettük meg az utat Catelláig, onnan két napos pihenő után indultunk Apologetába. Közben semmi érdekes nem történt, még csak meggyilkolni sem próbáltak, de nem hittem egy pillanatig sem, hogy a Niladusok elfeledkeztek volna rólam!

Aztán Aplogetában ennek bizonyítéka is akadt.

Érkezésem után fél nappal futott be a pátriárka városának kikötőjébe a Fekete Hölgy, gyomrában egy rakománnyi miracleiai sóval.

Jó volt az időzítés, a szerencse is jó széllel segítette Zornant, hogy oda tudott érni, így nem kellett egyetlen éjszakát sem idegen fedél alatt töltenem, azonnal felköltöztem a hajóra. Ám szeretett kapitányom rossz híreket hozott.

– Ezt Lasier úr küldi, és nyomatékosan, hogy asszonyom saját kezébe, meg egyéb marhaságok! – adott át nekem egy levelet, mikor már kabinomban ültem, és egy üveg bort is felbontottam.

– Gondolom, semmi szívderítő nincs benne – jegyeztem meg mogorván, miközben feltörtem a pecsétet.

– Én nem olvastam, de optimista ember vagyok; még az is lehet, hogy nem halálhír – vont vállat Zornan, és bár nem tettem rá említést, de töltött magának is a borból.

Tényleg nem halálhír volt. Lasier arról tudósított, hogy a Niladusok árverésre fogják bocsátani a Nester palazzót. Illetve ami megmaradt belőle. Igen, a telek az övék volt, megkapták a vérváltság fejében, de eddig nem kezdtek vele semmit, csak hagyták, hogy a magukba roskadt falakat benője a gaz. Most viszont elhatározták, hogy elárverezik. Méghozzá pont Feris Ghati halálának évfordulóján.

Nester Feris Ghati nagyúr halálának kilencedik évfordulóján...

Nem tudtam véletlennek tekinteni az egyezést, és biztosan éreztem, hogy ott kell lennem. Lasier is arra számított, hogy így fogok dönteni, mert nyomatékosan figyelmeztetett, hogy Sytis még mindig nem biztonságos a számomra, és eszembe ne jusson ezen árverés okán hazamenni! Még Maja is írt valamit, hogy “a messzejárót hazacsalja az otthoni szél illata, de csalóka az, és zátonyra vezeti hajóját.” Ám ez persze színtiszta csalás volt, jól emlékeztem, hogy Giryss végrendeletében nem volt ilyen tétel!

– Zornan, mennyi idő, míg berakodunk? – dobtam az asztalra a levelet.

– Ha sietünk... három nap, míg a sót kirakjuk, négy, míg a gyapjút be, és én még két napot át akarok inni, szóval kilenc.

– Nincs annyi. A sót dobasd a tengerbe, és be csak annyi készletet rakodj, hogy Sytisig elég legyen, árut semmit. Holnap reggel indulunk haza! – parancsoltam.

Nem csodálkozott el, csak felvette az asztalra hajított levelet, és elolvasta. Igen, tudott olvasni, és ráadásul meg is értette az írott szót.

– Babám, ez engem arra emlékeztet, hogyha a megfelelő csalival dobom be a horgot, akkor ki is fogom a megfelelő halat – szögezte le.

– Lehet – vontam vállat. – Tehát holnap indulunk.

– Te vagy a főnök, asszonyom! – mordult fel, és otthagyott.

És másnap felvontuk a horgonyt. Akkor már régen nem én irányítottam hajómat, az áramlás pedig megállíthatatlanul sodort végzetem felé. Bár, ha végigpillantok múltamon... Mikor volt ez másként velem?

És vajh megkapja-e bárki is ezen a világon azt végtelen kegyet, hogy maga döntsön sorsáról? Bizony mondom, erre a kérdésre nem tudom a választ, és igazából nem hiszem, hogy valaha is megértem a teremtés ily mély misztériumát, bármily hosszú élet is vár még rám!

De mindegy is! Én sosem tettem mást, mint hűen teljesítettem a rám rótt feladatokat, és nem hiszem, hogy valaha másként cselekednék, hozzon bármit is a ma még ködbe burkolódzó holnap.

Lerakom a tollat, aztán lassan becsatolom a tintásüveget.

Ennyi. Ennyi az életem, nem több, és nem is kevesebb. Nester Feris Tarezzi büszke lenne rám, nem hazudtam magamnak! Ez az igazság.

A mécses fáradtan pislog, aljában már elapadt az olaj, hát felkelek, és kinyitom az ablaktáblákat. A kint gomolygó, tejfehér köd is fényesebb, mint a kabinomban vakoskodó árnyékok. Aztán csak nekivetem a hátam a falnak, és visszanézek asztalomra, a vaskos, teleírt papírpaksamétára.

Hát ennyi lenne az egész? Dühöm ismét magasba csap, odalépek, megragadom a teleírt lapokat, és gyors elhatározással a mécses lassan kihúnyó lángjába lököm szélüket. A tűz mohón kap a papír után, egy szempillantás múlva már ég az egész, és én addig tartom, amíg semmivé nem foszlik az írás. Aztán eldobom a megmaradt papírcsonkot.

A szoba levegője megtelik hamuval, ahogy a huzat megkeveri a fekete pernyét, fekete madárraj a kék levegőégben, de már nem törődöm vele. Oldalamra csatolom a kardom, és kilépek az ajtón.

Felsietek a fedélzetre, körülölel a hajnali hideg.

Fázósan állok meg a lépcső tetején, és összefonom a karom magam előtt. Thyl a semmiből lép mellém, és a vállamra teríti prémes, előmelegített köpenyem.

– Köszönöm – mormogom, de nem nézek rá. Így is látja, amit látnia kell, hisz nem vak.

– Egész éjszaka nem aludt, asszonyom, igaz? – jegyzi meg, és épp csak annyi szemrehányás van a hangjában, ami még nem sértő.

Hát nem sértődöm meg.

– Valóban, jó Thyl, és tudom, hogy ez helytelen volt, de most már így esett, hagyjuk! – legyintek, és további szócséplés nélkül felsietek a tatra. Testőröm fekete árnyékként követ.

Fent csak Hira, minden tengerek legjobb kormányosa vár, és hangos "Jó reggelt, asszonyom!"-mal köszönt. Biccentek neki, aztán szétnézek.

Nem lehet messze látni, a köd sűrű, és mindent beborítóan fehér. A tenger is eltűnik a gomolygásban, az árbocok vég nélkül vesznek bele a fehérségbe, és a hangokat is megtompítja a sűrű pára. Mintha a semmiben lebegne a hajó, a néma és átláthatatlan semmiben. De ennek a semminek a szegélyén sárgásvörös fénypont csillog, orrirányban. Az aquasi világítótorony. És jól tudom, milyen csalóka a köd! Bár úgy látszik, a végtelen látóhatár peremén fénylik az apró pont, de valójában már nem lehetünk messze. Hamarosan megérkezem, és utána már nem lehet visszafordulni...

Elmélkedésemből visszafogott káromkodás zavar fel, és nemsokára megjelenik a taton Zornan. Dühös morgással gombolja be díszuniformisát, és nem szűnik meg szidni a sorsot.

– A fenébe ezzel az átok gönccel, meg ezzel az átok, képmutató várossal! Hogy dögölne meg, aki ezt a flancot kitalálta! – szitkozódik, miközben elrendezi a vállán az aranyzsinórokat, majd nagyot köp, véleményének alátámasztására.

– Jó reggelt, kapitány! – mosolygok rá, mire csak biccent, majd ellenőrzi, hogy minden rendben van-e, aztán kiadja a kellő utasításokat, de végül felém fordul. A szemén látszik, hogy ő sem sokat alhatott az éjjel.

– Asszonyom, ez a köd fél órán belül felszáll, és utána egy órán belül kikötünk – jelenti.

Lassan bólintok.

– Helyes. Én elhagyom a hajót, ahogy megbeszéltük. Te pedig lennél olyan kedves megismételni, hogy *te* mit csinálsz? – kérem csendesen.

– Már ezerszer elismételtem... – méltatlankodik, de nem hagyom rá.

– Akkor még egyszer, ha lehet! Nekem ez fontos! – parancsolom, mire nagyot sóhajt, és unottan nekikezd.

– Nyugodtan dekkolok, nem rakodom, és várok, amíg személyesen meg nem jelensz, asszonyom. Ha viszont a halálhíred hozzák, akkor felszedem a horgonyt, és semmivel sem törődve elmegyek a shagrin kutya Kacurához, aztán Catellába, végül Apologetába, Alton atyához. Leadom a levélkéket, meg a szeretetcsomagokat, aztán halálba iszom magam – fejezi be, és közben fel sem emeli a hangját.

– Jó. Ha elviszed a három csomagot, akkor utána már azt teszel, amihez kedved van, a Fekete Hölgy a tiéd. Bár én jobban örülnék, ha még elsüllyesztenél pár Niladus hajót – nézek rá szomorúan, mire mogorván összevonja a szemöldökét.

– Babám, én szerelemből szeretek kalózkodni, nem bosszúból! – csap a levegőbe, aztán csendesebben folytatja. – Úgyhogy inkább vigyázz magadra, asszonyom, és ne halj meg! Hiányozna az az örökké hideg hangod, ahogy az embert állandóan fel és alá ugráltatod!

– Meg fogok próbálni életben maradni! – mosolygok rá, aztán még kimérten és talán kicsit zavartan megöleljük egymást, de utána visszatér a hajó irányításához, és nem törődik tovább velem.

Magam is a tat korlátjához dőlve szemlélődöm. A köd hamarosan felszakad, ahogy kapitányom jósolta, és láthatóvá válik, hogy már nem vagyunk messze a kikötőtől. A mólónkon emberek csoportosulnak, főként a fogadásomra kijött katonák. A nyolc szata messze kiválik közülük, meg még két fegyvertelen személyt is észreveszek gyűrűjükben.

Cifra ruháik alapján előkelőek lehetnek, de nem ismerem fel őket, túl távol vannak. Hunyorogva próbálom meg kivenni arcvonásaikat.

– Ragadon Lioness uraság, és Hiaer főtitkár úr – suttogja a vállam felett Thyl, a figyelmes testőr.

– Ah, Lioness kijött elém? Vajh minek? – döbbenek meg, ám erre válaszolni csak az érintett tud, akit rögtön partraszállás után meg is kérdezek.

– Jó Lioness, mily kellemes meglepetés, hogy te is itt vagy! Minek köszönhetem a megtiszteltetést? – ölelem át baráti kedvességgel, amint kilépek a móló recsegő deszkáira.

– Semmi különös, Ylla kedvesem, csak vágytam a látásodra, melyet oly hosszan nélkülözni voltam kénytelen! – nevet rám, majd elkomorodik. – Sápadtnak tűnsz, a messzi földek levegője nem tett jót neked!

– Csak öregszem, mint mindenki más! De hagyjuk a felesleges fecsegést, útközben is örülhetünk még a viszontlátásnak! – intek, és testőreim gyűrűjében elhagyjuk a kikötőt.

Gyalog megyünk át a tavi kikötőhöz, a fenyegetően néma, bezárt zsalujú házak között, és felszállunk a ránk váró dereglyére.

Mi vagyunk az egyetlen utasai, tulajdonképpen ez a hajó is az enyém. A kapitány hajbókolva mutatja meg kabinunkat, majd elkotródik, aminek csak örülni tudok. Thyl még beosztja a szatákat meg a testőröket, aztán maga is bejön, és néma szoborrá dermed az ajtó mellett.

– Én alszom egy kicsit, ha nem veszitek zokon! – vonul félre a tapintatos Lioness is, és végre leülhetek az asztalhoz Hiaerrel, hogy megtudjam a részleteket.

– Látszólag nincs apropója, hogy pont holnapra tűzték ki ezt az árverést – kezdi, miközben elém rak egy nagy kupac iratot. – Bár lehet, hogy a kémeink figyelmét valami elkerülte! Telekként hirdették meg, de jó fekvése miatt elképesztően magas lesz az ára. Ugyan

egyelőre senki sem érdeklődik komolyabban a dolog felől, ennek ellenére még így is olyan tíz-tizenkétezer arqura becsülöm az értéket, amire fel fog futni a árverés.

– Ki fogja levezetni az egészet?

– Niladus Siwa Ravon.

– Ki hitte volna... – mordulok fel, aztán tovább lépek. Semmi értelme olyan dolgok felett dühöngeni, amire nincs befolyásom!

– Mennyit tudunk előteremteni a pénzből?

– Talán a negyedét, hacsak nem kapunk haladékot a fizetésre. Olyan négy holdnap alatt összeszedhetjük az egészet is, bár nagy érvágás lenne.

– Nem, erre ne számíts, *mi* nem fogunk haladékot kapni! – mosolyodom el kesernyésen.

– Akkor nem tudjuk megszerezni – néz rám hidegen Hiaer, és az arcán nem látszik semmi érzelem.

– Azért én átnézném azokat a papírokat, hátha el tudunk valamit zálogosítani! – legyintek fáradtan, és nekikezdek a munkának.

Számsorok, szerződések, bonyolult konstrukciók, üzlet. Pénz, vagyon. Gyakorlott szemmel futok át az iratokon, Hiaer készségesen segít, mindig pont azt a papírt nyújtva kezembe, amire épp szükségem van. Csak néha kérdezek tőle valamit, tömören válaszol. Dolgozunk. De hiába.

Világosan látszik, hogy nem tudjuk előkeríteni a megfelelő összeget a rendelkezésünkre álló, csekély idő alatt. Ám mire ez bebizonyosodik, már alkonyodik, már feltűnnek a láthatáron Sytis magasba törő épületeinek árnyai.

Fáradtan állok fel az asztaltól, immár több, mint egy napja nem aludtam, és ma nem is ettem. Egyszerűen nem jutott az eszembe, bár lehet, hogy ez nem olyan nagy baj! Minél kevesebb esélyt ad az ember annak, hogy megmérgezhessék, annál jobb! Bár túlzásokba esni ezen a téren sem kell, az éhhalál semmivel sem kellemesebb, mintha méreg vágja el a test és a lélek között feszülő, vékony köteléket!

Ám már nincs idő étkezésre, hamarosan kikötünk, és kíséretemmel együtt átszállunk négy gyorsjárású tolonba. Mellém négy szata, meg Thyl kerül, aki lassú fejforgatással, táguló orrcimpákkal figyel, mint vadászkopó, ha veszélyt szimatol.

– Thyl, én aludnék egy kicsit – kérem, mire kis habozás után rábólint.

– Rendben!

Hát lehúzódom a csónak aljába, kényelmesen elhelyezkedem a selyemvánkoson, és magamra terítem a vastag gyapjútakarót. Felettem a hűs, őszi szél levelekkel játszik a szürkületben, a fölénk tornyosuló, büszke homlokzatú épületek között, de hidege nem érhet el engem.

A csatornák lassú ringása gyorsan álomba szenderít.

Thyl könnyű érintésére riadok fel.

– Asszonyom, mindjárt megérkezünk – figyelmeztet, én meg igyekszem összeszedni magam.

Borzalmasan nézhetek ki! A frizurám nyilván elfeküdtem, a szemem alatt feltehetőleg karikák sötétlenek, átütve az arcfestésemen, ami bizonyára elkenődött, és a ruhám is gyűrött. Nem igazán tűnhetek büszkén hazatérő Házfőnek, űzött vadnak annál inkább!

Ám ezen segíteni egyelőre nincs alkalmam, hajónk apró koccanással kiköt a Csillagvirágtánc palazzó előtt. Méltóságteljesen szállok ki, és a szaták gyűrűjébe fogva sietek be az épületbe. A fogadóteremben testvéreim várnak, Lasier és Maja.

Mintha tükör fogadna!

Arcuk beesett, szemük fénye megkopott, de büszkén emelik fel a fejük, és rezzenéstelen mosollyal citálják el a hazatérő családfőt megillető köszöntést. Magam is az illem szerint felelek, aztán rövid felfrissülés erejéig visszavonulok a lakosztályomba, majd lemegyek az ebédlőbe, hogy közösen fogyaszthassuk el a vacsorát.

Négyen ülünk a hosszú asztal körül, én a főhelyen, tőlem jobbra Maja és Lioness, velük szemközt Lasier. Érdektelen témákról fecsegünk, a társalgás kimerül az aktuális pletykák megvitatásában. A szolgák némán hordják fel az ételt, és bár nem látom, de érzem, Bazil folyamatosan figyeli, hogy minden rendben menjen. Hiába, ő már csak a háttérből szereti irányítani az eseményeket, és ezzel nincs egyedül!

Csak az étkezés végén jelenik meg, és alázatosan mellém lép.

– Úrnőm, végtelem öröm számomra, hogy újra itthon köszönthetem! Remélem elégedett mindennel!

– Valóban, jó Bazil, látom, hogy felügyeltél a palazzóra, míg távol voltam! – dicsérem, mire szerényen elmosolyodik.

– Megengedné asszonyom, hogy egy apró kis kéréssel forduljak önhöz? – hajol mélyre, én pedig kegyesen igent intek.

– Szeretnék venni egy fiatal sólymot, és engedélyt kérnék rá, hogy a palazzóban tarthassam!

A kérésében rejlő optimizmus meghökkent, és egyben megerősíti szívem. Ő már a család visszatérésére készül! Hihetetlen a bizalma! Ebből nyugalmat merítve dőlök hátra székemben.

– Ha szíved így akarja, vegyél magadnak egy új madarat, elfér a házban! És ha netalántán költözünk... Hát bizonyos, hogy az új palazzóban is találunk neki helyet! – nevetek rá.

A célzást még Lioness is érti, és megremegnek a szempillái, testvéreim festett arcán is átüt egy pillanatra a helytelenítés. De nem érdekel véleményük, én győzni akarok, és fogok! Ha meg nem, hát meghalunk, de a következő életünkben is lesz hely, hogy egy új sólymot tartson a régi szolga...

Ám Bazil bizonyára nem így fogja fel az utalást, hát csak elmosolyodik, és hajlongva kihátrál. A vacsora végeztével pedig elvonulok testvéreimmel a tárgyalóterembe, hogy megvitassuk a helyzetet.

Nem ülök le miután belépünk, elgyötört testemnek jót tesz a mozgás! Hát csak hátrasétálok, az asztalfő mögé, és nekitámaszkodom a falnak. Így testvéreim sem foglalnak helyet, nem lenne illendő, ám szavaikban már nem követik oly mértékben az etikettet, mint tetteikben.

– Mi a fenének jöttél haza! – tör ki Lasier, mikor magunk maradunk.

– Vissza akarom szerezni a palazzónkat!

– Erre úgy sincs pénzünk, ezt megírtam neked! – rázza a fejét.

– Nem azt mondtam hogy meg akarom venni, hanem hogy meg akarom *szerezni*! Hisz a miénk! – lépek előre, és az asztalra csapok.

– Már régen nem a miénk, Laryan Ylla, minek így ragaszkodni hozzá?

– “Idegen földben nem terem a csillagvirág, hiába öntözi könnyel és vérrel a kertész!” – idézi Girysst Maja, de csak halkan, alig ránk figyelve.

Ő most arra koncentrál, hogy ne hallgathassanak ki minket, hát nem várom el tőle, hogy megmagyarázza a tételt. Elég világosan mellettem szól az, mindenféle magyarázat nélkül is!

Ezt Lasier is látja, és lehajtja a fejét.

– De hát ez csak csapda, Ylla, muszáj belesétálnunk? – kérdi csendes szomorúsággal.

– Ez nem csapda, ez nyílt kihívás! – felelem, szintén halkan. – Ez kesztyű az arcunkba! Fel kell vennünk, és ki kell állnunk, mert különben örökre arcot vesztünk!

– De hát olyan nyilvánvaló a fölényük, annyival többek nálunk! – sóhajtja testvérem, mire csak megrázom a fejem.

– Sose voltak olyan jók számunkra az erőviszonyok, mint most! Mi csak fejlődtünk az eltelt kilenc esztendőben, míg ők nem jutottak sokkal előrébb! Igaz, nekik egyszerűen nincs hova tovább lépniük, mi pedig nem süllyedhettünk volna mélyebbre a kilenc évvel ezelőtti állapotokhoz képest! – mosolyodom el kesernyésen.

– Ám így is rengeteg időt sikerült nyernünk, nem vethetjük a sors szemére, hogy immár nem ad több haladékot! – folytatom lendületesen. – Sőt, én szinte örülök, hogy a Niladusok kivitték a háborút az árnyak közül a napfényre, ezáltal a mi kezünkbe is került néhány jó adu! A jog és a törvény... a Napcsászár mosolyának fényében már nem csak üres frázis és szócséplés az igazság emlegetése!

– És mit akarsz tenni? – kérdi Lasier halkan, miközben a másik lábára helyezi testsúlyát.

Hirtelen megszánom őket, hát leülök az asztalfőre. Mindketten gyorsan mellém telepednek, és nekikezdünk az érdemibb dolgoknak.

– Először is szükségem van a signumomra – kezdem. Még sosem beszéltünk róla, hogy hol tartom, arról sincs fogalmam, hogy ők egyáltalán megőrizték-e, de ennek ellenére Lasier azonnal vállalja a feladatot.

– Elmegyek érte, ha kéred!

– Nem hiszem, hogy te is megkaphatnád, jó helyen van elrejtve! – rázom a fejem. Biztos vagyok benne, hogy Moma asszony nem adná oda senki másnak, csak nekem, személyesen!

– Akkor elkísérlek.

– Én is – szól még közbe kurtán Maja.

– Nem, nem akarom a ti életeteket is veszélybe sodorni! Ha ti is meghaltok, akkor kire hagyhatnám a vagyont? – kérdem gúnyosan mosolyogva.

Lasier láthatóan elfogadja az érvet, de legkedvesebb barátném nem.

– Defensisre szükséged lesz – jelenti ki.

Ezt meggondolom, és igazat adok neki.

– Jó, te elkísérhetsz. Ezen kívül Thyl jön még, és a nyolc szata. Holnap délben pedig elmegyünk az árverésre. Lasier, lennél oly kedves megszervezni, hogy élve oda is érjünk? – nézek harcias lelkű testvéremre, aki kimérten bólint.

– Számíthatok a nyolc szatára, vagy nélkülük oldjam meg a problémát? – kérdi tárgyilagosan.

– Minden erőforrást mozgósíthatsz. A szatákat is. Már amelyik túléli az éjszakát – teszem még hozzá, mire elkomorodik.

– Tehát ne kalkuláljam bele őket. Rendben, meglesz. És mit csinálunk, ha ott leszünk?

Kicsit habozok, hogy mennyit mondjak el tervemből, ami ráadásul még nagyon hiányos, de végül úgy döntök, nem kell többet tudniuk, mint ami az ő szerepük.

– Megjelenünk, mint a Nester család, és kikényszerítjük, hogy vegyék figyelembe a jogainkat! – jelentem ki egyszerűen.

Csendesen bólogatnak, értik, hogy ez mit jelent. És több megbeszélni valónk már nincs, hát felállok, jelezve, a tárgyalás véget ért.

Egy óra alvást engedélyezek magamnak, azt is inkább csak azért, hogy elmélyüljön a csatornák feletti sötétség.

Aztán fekete gyakorlóruhát húzok, ami nem akadályozza a mozgást, hajam kontyba fogom, és fekete álarcot veszek. Emigyen készen a távozásra, lesietek a hátsó ajtóhoz. Maja hozzám hasonlatosan feketében vár, karcsúsága hihetetlennek tűnik, ahogy a magányos csillaglámpás fénnyel fonja körül alakját.

Thyl még kiadja az utolsó utasításokat a szatáknak, aztán csónakba ülünk, három jellegtelen, hosszú ravonba, és elhagyjuk a Csillagvirágtánc palazzót. Fölénk borul a csillaglámpásokkal fényes éjszaka, a víz nevetést sodor a közeli mulatókból, palotákból, mellettünk hosszú hajó siklik el, iszogató dámákkal és ficsúrokkal megrakva. A város él, mint bármely más éjszakán, ez a nap csak az én életemben jelentős. A világ viszont nélkülem is létezik... és létezni fog még akkor is, amikor már az emlékem is kiveszett belőle!

Ám a pillanat nem alkalmas filozofálgatásra, hát pár meditációs formulával lecsillapítom tudatom. És immár más szemmel látom az éjszakát. Immár nem a fények foltjai vonják magukra tekintetem, immár az árnyakat fürkészem, rontó szándékot keresek, és a halál fenyegetését. Köröttem a szaták és Thyl teszik ugyanezt, jelenlétük maga a tapintható biztonság. Maja tudatát is érzem, ő sincs messze, és ő is figyel.

Baj nélkül érjük el a Kétszél fórum és a Lobogók csatornájának sarkán álló szabóságot, Moma asszony otthonát. Elébb az egyik, szatákkal megrakott ravon köt ki, embereim kiugrálnak belőle, és szétszélednek, hogy biztosítsák az én csónakom érkezését. Thyl száll ki elsőnek, aztán körbenéz, de az éjszaka csendes. Sehol semmi mozgás, hát int, hogy jöhetek. Maja szorosan a nyomomban lépkedve követ, szinte összeér az elmén k.

Értékes pillanatokat vesztegetünk kopogásra, egy örökkévalóság telik el, mire kinyílik az ajtó. A szabó az, felismerem görnyedt tartását, és kérdezősködés nélkül beenged minket. Thyl lép először a kis üzletbe, aztán én, végül Maja. A szaták kint maradnak, hisz a veszély nem itt bent les ránk.

A szabó hátravezet minket, át a kis udvaron, Moma asszony szobájába. Az öregasszony ébren fogad, sőt, fel és alá járkál, amikor belépünk, árnyékát magányos mécses táncoltatja.

– Miért kellett idevezetnie őket! – emeli rám ökölbe zárt kezét, lélegzete zihál, ahogy lelkét feszíti az indulat, és talán a félelem.

Mindezek ellenére nem aggódom érte, a vénasszony már nyilván ezerszer annyi csalárd veszélyt túlélt, mint én, nem hiszem, hogy a jelen helyzet felkészületlenül érte volna!

– A signumomért jöttem!

– Vigye! – dob felém egy bársonyba burkolt csomagot. Thyl kapja el, és ellenőrzi tartalmát, mielőtt tovább adná nekem.

És végre kezemben érezhetem az arany signum megnyugtató, hatalmat sugalló súlyát! Habozás nélkül akasztom nyakamba az ékszert, de egyelőre még gondosan elrejtem csillogását ruhám alá. Még nincs itt az ideje mutogatni!

– Köszönöm a szívességet, és nem feledem! – biccentek kurtán, de a választ már nem várom meg, immár sietünk.

Thyl lép először az utcára, utána Maja, végül én. És amikor bezárul mögöttem az ajtó, elszabadul a pusztítás démona. Testőröm ránt le, és rám fekszik, a kövekhez szorít. Fejem felett nyílvessző sziszeg, egy szata halálát kiáltja, egy másik némán esik össze.

– Haíííí! – sikoltja Maja, köröttünk felszabadul egy pillanatra a nyomás.

Thyl kihasználja a lehetőséget, talpra ránt, és a csónakig fut velem. Durván lök a ravon fenekére, aztán utánam ugrik, és már el is rúgja a ladikot a part kövétől. Maja az utolsó pillanatban esik be mellém, és azt hiszem, pár szatát hátra hagytunk, de nincs időm felmérni a veszteségeket. Hirtelen fájdalom csap fel a halántékom mögött, és megszédülök. Talán eszméletem is elvesztem, pár kép kiesik.

Mikor ismét felemelem a fejem, már gyorsan siklik a ravon, mellettem Thyl köti el bal combját, hogy elapassza a lábából ömlő vérfolyamot. Kuszán szétnézek, mellettem Maja fekszik, és bár ajka mozog, de szemei kimeredtek, és nem pislog. Halott?

Hamarosan az is tudatosul bennem, hogy két szata evez, de hol vannak a többiek? És mit kéne most tennünk? De fáj minden gondolat, a homlokom mögött szaggatott nyomás lüktet, amit nem tudok kizárni tudatomból.

Thyl dönt helyettem.

– Kiszállunk! – sziszegi, amint saját sebe már nem akadályozza a cselekvésben. De vajon milyen súlyos az a seb? Hány percet nyert az élettől, hogy elkötötte?

– Jó... – suttogom, bár nem vár választ. Most már ő vezet, nekem nincs dolgom, és oly jó letenni a felelősség terhét a vállamról! Úgy fáj a lelkem, úgy ég a fejemben valami, ami a pusztulásomra tör!

Fölénk borul egy híd kőárkádja, és Thyl felránt, ölbe vesz, majd velem együtt kiugrik. Együtt esünk el a kövezeten, de egyikünk sem kiált. A ravon tovasiklik, remélem magával vonzza üldözőinket! Bár szívesen feküdnék a végtelenségig a hideg köveken, ám elmém távoli szegletében a józan ész utolsó morzsája tiltakozik. Még nem vagyunk biztonságban!

De már nincs erőm cselekedni, az agyamban tomboló fájdalom legyűri akaratomat.

– Rajta, asszonyom! – sziszegi Thyl, felemel, megtámaszt, és vezetni kezd. Az ő léptei is bizonytalanok, a bal lába félig béna, de mennie kell, és neki még van erre ereje. Hát szorosan kapaszkodom belé, és igyekszem nem gondolni a fájdalommal, ami immár lassan eggyé válik velem.

Kihalt utcasarkon fordulunk, aztán hirtelen nagy tömeg közepében találom magam. Cifra nemesek, dámák, festett arcok, divatszínek kaleidoszkópja táncol előttem, halántékom zene és kacagás zaja hasogatja. Ez talán a Bazárudvar, ismerem fel a köröttem tomboló káoszban a rend apró szilánkjait. Egy faragott oszlop itt, egy jellegzetes oromzat amott, igen, ez ismerős környék!

De miért visel mindenki démonálarcot, és miért acsarog felém ez a sok ingyenélő senki?!

– Félre...! – kiáltanám, de suttogni sem tudok.

– Nyugalom, asszonyom, nincsenek a nyomunkban! – hallom, és Thyl higgadt hangja egy pillanatra megtisztítja látásom, tényleg nincs semmi baj, csak a megszokott, vásári nyüzsgés ölel körül. De aztán ismét felcsap a homlokom mögött a fájdalom, és a látomások visszatérnek, mintha mákonyt szívtam volna.

– Tűzbe veletek, csőcselék! – sziszegem, aztán szemem elvakítják a lángok. Nestervörös függönyt von körém megtébolyodott tudatom, és a világ megszűnik létezni.

A semmiből térek vissza, oly lassan, hogy még az emberi beszéd is csak tompa kongásként zsong fülemben, hosszú időn át. Aztán hirtelen értelemmel telnek meg a hangok.

– Segíts!

– Vigyétek, gyorsan!

– Az ajtót!

– Mi történt?

És az utolsó hangot felismerem, ez Lasier!

– Megtámadtak – feleli Thyl, és furcsán reszket a hangja.

– Meghalt?

– Nem tudom, fizikai sérülése nem érte – felel testőröm tárgyilagosan, és érzem, hogy hirtelen puha párnák ölelnek körül.

– Élek... – suttogom, de még vagy kétszer meg kell ismételnem, mire megértik szavam.

– Köszönöm nektek, ti fényes csillagok... – suttogja Lasier, és nem nekem.

Összeszedem magam, majd kinyitom a szemem. Szobámban fekszem, a felettem lebegő maszatokban testvérem és Thyl arcát ismerem fel, kis erőlködés után. Kezem önkéntelenül is nyakam felé mozdul, iszonyú erőfeszítésbe kerül az egyszerű gesztus, de a végén megnyugodhatok. Signumom megvan, és mi más kéne még a győzelemhez?!

– Maja? – kérdi Lasier, és ezzel megfelel kimondatlan, nem neki szánt kérdésemre.

– Elváltunk, hogy megosszuk üldözőinket – suttogom.

Testvérem arca elborul, egy pillanatra megijedek, hogy most rám támad abbéli dühében, hogy hogyan vethettem koncnak ellenségeink elé macskatestű barátnémat? Ám Lasier legyőzi indulatait, higgadtan bólint.

– Értem! Most pihenj, immár biztonságban vagy, és holnap nehéz nap vár rád!

– Jó... – suttogom, és a fáradtság szinte azonnal lefogja szemem.

Álmomban könnyű csónak ringat a végtelen víztükrön, felettem tisztán kék ég feszül, egy felhő sem bontja meg tökéletes harmóniáját. Meggyötört lelkem szinte szívja magába a békét, a végtelen csend kimossa elméméből az ártó mágia utolsó morzsáit is. És bár szívesen maradnék, akár örökre is, de kötelességtudatom int, a csónak nekilendül, és a látóhatáron hamarosan feltűnik egy cifra palazzó sziluettje.

Arelafű füstölő illatára ébredek, könnyen és frissen.

Felülök ágyamban, körbenézek, és elmosolyodom a látványon. Mellettem, kényelmetlen széken Lasier ül, térdén átfektetett, csupasz karddal, félrecsuklott fejjel, és édesdeden alszik. Óvatosan megköszörülöm a torkom, mire rögtön felriad.

– Mi? – néz körbe, és felemeli fegyverét, aztán felfogja, hogy hol van, mit csinál, és elszégyelli magát. – Jó reggelt, Ylla! Tudod, Thyl eléggé legyengült a lábsebe miatt, így átvállaltam tőle a testőrködést az éjszakára, hogy aludhasson! – magyarázkodik esetlenül.

– Már jól érzed magad? – kérdi aztán gyorsan, és elteszi kardját.

Lassan bólintok.

– Jól érzem magam! Történt valami említésre méltó amíg aludtam?

– Igen. Éjfél után nem sokkal Maja hazaért, az utolsó életben maradt szatával – biccent kurtán, és lelkemben felujjong valami.

Lehunyom a szemem, és lassan visszadőlök párnámra. Igen, ez a nap az enyém, érzem és tudom, hogy ezt a napot nekem szánta a sors! Évek kemény munkájával küzdöttem meg érte, vért hullatva és könnyeket fogva vissza, de íme, megéltem! Ezen a napon, ami már érkezése pillanatában megajándékozott, visszaadta nekem szeretett barátnémat, ezen a napon nem történhet velem semmi rossz! Ma győzni fogok!

– És hogy érzi magát? – kérdem, bár tudom a választ.

– Borzalmasan néz ki, de egyre azt hajtogatta, miközben ágyba vezették a szolgák, hogy hajnalban ébresszük fel, mert velünk akar jönni az árverésre. Persze, erről szó sem lehet...

– Ébreszd! – vágok a szavába. – Most, rögtön. Velünk fog jönni, mert részben szükségünk van rá, részben pedig megérdemli, hogy jelen legyen!

Lasier egy pillanatra értetlenül meghőköl, de aztán vállat von.

– Ahogy gondolod. Kívánsz még valamit?

– Nem – ülök fel ismét, és kikászálódom az ágyból. – Nem, inkább menj, és készülj fel te is! Ne feledd, a mai napról sok pletyka fog járni! És az megeshet, hogy a bukásunkról fognak szólni ezen pletykák, de azt nem engedhetjük meg magunknak, hogy közönségességgel, vagy rossz megjelenéssel is megvádoljanak minket! Ha bukunk is, elegánsan kell tennünk!

– Értem! – lép az ajtóhoz, majd kurta köszönés után távozik.

Magam szólítom a szolgákat, és szintén elkezdek készülődni. Elébb hideg fürdőt veszek, hogy rendesen felébredjek, majd jön a masszőr, és bedörzsöl gyógyító balzsamokkal, fellazítja izmaim. Után a forró fürdő következik, ahol két cseléd segít vérvörösre festeni a hajam, és megtisztítani testem.

Míg szárazra dörgölnek, kiválasztom az illatszert, amit ezen a nemes napon használni óhajtok, majd könnyű gyolcsba öltözöm, és beülök az arcfestő mester székébe. Míg hátrahajtott fejjel, mozdulatlanságra kárhoztatva várom, hogy vérszín futórózsafüzérrel ékesítse arcom, túlesek a pedikűrön és a manikűrön is. Körmeim — csupán az összhang kedvéért, mi másért is? — vörös színt kapnak, apró kis szikrapöttyökkel megszórva.

De az arcfestő mester sokáig pepecsel, hát hosszan unatkozom a kezei alatt. Közben bejön Lioness, bár mivel arcom nem fordíthatom felé, csak lépteit ismerem fel.

– Jó reggelt, Ylla! – hallom aztán a hangját is, méghozzá felhőtlenül jókedvű hangját. De sajnos beszélni nem beszélhetek, sőt, meg sem mozdíthatom a fejem, hát továbbra sem nézek rá, csak tradicionális kézjeleinkkel intek neki, hogy “fény” és “dicsőség”.

– Örülök, hogy jó kedved van neked is, szép hölgyem! Az én szívem is felderült, mikor hallottam, hogy Maja életben maradt! Fájt volna, ha nem láthatom többet karcsú alakját!

“Jó ómen” intek, mire buzgón helyesel.

– Valóban az!

Aztán hallgat, szerintem nem meri felhozni jövetele célját.

“Élet vagy halál?” kérdem hát, ami ugyan nem tökéletesen fejezi ki érdeklődésem tárgyát, de hát ezek a kézjelek nem is könnyed, reggeli fecsegéshez találtattak ki!

– Élet – nevet fel. – Én legalábbis még élek, és veletek mennék, ha megengeded.

“Halál!” felelem.

– Miért ne kockáztatnék? Nekem már igazán nincs veszteni valóm! Hadd menjek! – könyörög, mire csak kurta gesztussal válaszolok, amit — az eddigiekkel szemben — Zornantól tanultam.

De úgy látszik, Lioness is érti, mert felhördül.

– Ez igen közönségesen hangzott, szép hölgyem, és ha nem lennék tekintettel mai, kétség kívül igen fontos programjára, párbajra is hívnám! Ám azt ne higgye, hogy puszta szavakkal eltántoríthat szándékomtól! – morog, és távozik.

Még hogy szavak! Hát megszólaltam én, akár egy kurta hang erejéig is?

Aztán az arcfestő befejezi munkáját, és én tovább léphetek a megszokott, reggeli készülődés procedúrájában. Gondos mérlegelés után csipkékkel ékes, selyem fehérneműt választok, majd frizurám következik. Ezüst csatokkal tűzetem magasba hajkoronámat, amiből kilenc hosszú tincset engedek csak le, természetesen az épp aktuális divat szerint begöndöríttetve.

Ekkor érkezik Thyl, kissé bicegve, de majdnem frissen.

– Asszonyom! – hajol meg, aztán megáll az ajtó mellett, szokott helyén.

– Részedről minden rendben? – kérdem, miközben a szolgák előhozzák ruháimat.

– Igen, asszonyom. A lábamon lévő seb csak egy vékony vágás, nem fog akadályozni munkám végzésében! – biccent kurtán.

– Mikor kaptad? Én nem emlékszem közelharcra – vonom össze a szemöldököm, de nem nézek testőröm felé. Nem, komoly problémával kell szembesülnöm; azt az égszínkék kis mellényt válasszam, vagy inkább a fehér fodrosat? Most épp mindkettő divatos, így nehéz a döntés!

– Amikor elhagytuk a Lobogók csatornáját, a Suttogó Víz hídjáról két álarcos ugrott a csónakunkba. Megöltek egy szatát, de a megmaradt kettő segítségével levágtuk őket – világosít fel testőröm.

Szórakozottan bólintok, és döntök; a fodrosat veszem, az jobban illik kék csíkos, szolidan hímzett nadrágomhoz, amiről pedig nem akarok lemondani, mert annak szárában — agyafúrt szabásának köszönhetően — nagyon könnyen el lehet rejteni egy kést.

Többi ruhám is a világoskék és a fehér árnyalataiban pompázik, a divat szerint, csak övem üt el az összhangtól, agresszív vérvörösségével. Aztán kardot kötök, méghozzá egy remek pengét, amivel ugyan gyakran gyakoroltam, de eddig még sosem viseltem nyilvánosan. És nem csak jó, de szép fegyver is, markolatának végén hatalmas, vörös rubin csillog...

És ezzel elkészültem, hát a tükörhöz lépek, majd tüzetesen megvizsgálom az eredményt. Igen, minden részlet tökéletes! Más esetekben most még jönnének az ékszerek, de ma úgy döntök, csak arany signumomat fogom viselni, és egyelőre azt is ruhám rejtekében. Még mindig nincs itt az ideje megmutatni a világnak, de a pillanat közeleg!

– Mehetünk! – intek végül Thylnek, és kilépek lakosztályom ajtaján.

Vár Sytis! Várnak a csatornák, a palazzók... és kegyetlen mosolyú uraik!

A csatornák partján nagy a nyüzsgés, ahogy hajóink — három fellobogózatlan tolon — éket hasítanak a víz tükrébe.

Közönyös arccal nézelődöm, mint bármely unatkozó nemes teszi útközben, de valójában figyelek, nagyon is figyelek! Jól tudom, hogy ott, a nyüzsgésben, ott tolong családom minden mozgósítható fegyverese, és keresik azt az egy számszeríjászt, aki rám vár. Vagy bármely más csapdát és veszélyt, amit a Niladus Ház emberei készítettek elő, elveszejtésemre.

Így igazából az én figyelmemen már sok nem múlik, de persze semmi kincsért sem hunynám le a szemem! Ma nem engedhetem meg magamnak ezt a luxust!

Velem szemben Maja hever a kényelmes vánkoson, arcát egyszerű, de nagyon vastagon felfestett kép fedi, ami eltakarja megviseltségét. Bizonyos vagyok benne, hogy fejfájással küzd, talán komolyan rosszul is van, de ezt nem lehet észrevenni rajta. Méla nemtörődömséggel bámulja a vizet, mint egy unatkozó dáma, de szerintem nem a mellettünk elsikló palazzók tükörképeit látja. Nem, ő most nem ezen világ eseményeit szemléli, ő most kifürkészhetetlen árnyakat fürkész. Ő is az én biztonságomra ügyel.

És persze itt van az eltántoríthatatlan Lioness is, Maja mellett ül, és kedves arccal szemlélődik, hogy aki ránéz, gondtalan öregúrnak tarthatná. Csak a szeme mélyén szikrázik egy cseppnyi aggodalom, ám nem hagy neki teret. Pedig ő nem bízik győzelmünkben! “A Niladusokkal szemben legfeljebb egy másik Nagy Háznak van esélye akár csak életben maradni is, hidd el, Ylla kedves!” intett oly gyakorta, bár mentségére legyen mondva, ma ezt nem citálta fel!

Mellettem Lasier feszít, büszkén, igazi nemeshez méltón, de rajta látszik egy kicsit az idegesség. Keze gyanúsan közel nyugszik kardja markolatához, ám legalább nem kapaszkodik a fegyverbe! És tegnap bizonyosan jó munkát végzett eme utazás megszervezésekor, mivel baj nélkül elérjük a Hét Herceg Palotáját, aminek Hajnali Harmat termében fog sor kerülni az árverésre.

Talán csak háromszor tör ki verekedés a csatornák partján, ahol elhajózunk, és még egy kósza nyílvesszőt sem lőnek ki ránk! Igen, ezt én már eseménytelennek tartom, láttam már sok rosszabbat!

Kicsit késve érkezünk, az árverés délre volt meghirdetve, de még nem zárták be a Hajnali Harmat termének kapuját, feltűnés nélkül bejuthatunk. Szép ez a terem, és módfelett nagy, még sytisi mértékkel nézve is! A kétszárnyú kapujával szemközti oldalon, alacsony pódiumon már ott áll Niladus Siwa Ravon, bár egyelőre még kis társaságban — ahogy a signumokat láthatom, rokonai körében — beszélget.

Nem törődöm vele, inkább választok egy asztalt, egy kellemesen hátsó asztalt, és leülünk a párnázott székekre. Aztán elkezdődik az árverés.

A kapu bezáródik, Siwa Ravon előlép, és rövid bevezető után elkezdi ecsetelni a Nester palazzó telkének értékességét. Persze, dehogy ejti ki száján családom nevét, nem, csak "az első tétel"-ként hivatkozik a telekre, és észre kell vennem, hogy túl gyakran pillant asztalunk felé. Tudom, hogy vár tőlem valamit, de hadd várjon!

Nekem nem sürgős, hát csak némán figyelek, ahogy elkezdődik a licit, majd magasba szökik az ár, magasabbra, mint ahogy Hiaerrel becsülni mertük! Aztán lassan lecsillapul a licitálók kedve, már nagyon nagy összegnél járunk, és amikor már csak ketten vannak versenyben, és azok közül is az egyik a kilépést fontolgatja, felállok.

– Tizennégyezer-ötszáz, ha jól látom? – int felém enyhén gúnyos mosollyal Siwa Ravon. Nyilván tisztában van vele, hogy ennyit nem tudok kifizetni.

– Dehogy! Nem óhajtok licitálni! – legyintek könnyedén, és lassan előre sétálok.

A teremben megfagy a levegő, ennél kevésbé helyén való dolgot egyszerűen nem tehetnék a jelen szituációban! Nem baj, így legalább figyelnek rám!

– Nem licitál? Akkor megtudhatnám, hogy mit keres itt? Ez tudniillik egy árverés... – jegyzi meg Siwa Ravon, immár jól érezhető gúnnyal a hangjában.

– Tudja, jó uram, csak Napcsászárunk — örökkön éljen és uralkodjon! — egy rendeletére szeretném felhívni az ön becses figyelmét! Persze, megeshet, hogy még nem hallott róla, elvégre eme rendelet szinte új... talán ha négyszáz éves, vagy esetleg még annyi sem! – magyarázom könnyedén, és közben kiérek a pódiumhoz. Fellépek rá, és úgy fordulok, hogy félig szemben legyek közönségemmel, félig pedig az átkozott Niladusszal.

– Szóval, ezen rendelet úgy szól, hogy Sytis belvárosának palazzói elidegeníthetetlen tulajdonát képezik a Házaknak, és nem lehet őket eladni, hacsak az adott család ebbe bele nem egyezik, vagy külön császári döntés nem rendelkezik annak áruba bocsátásáról. És bár önök telekként hirdették meg ezen árverés első és egyetlen tételét, de nem feledkezhetünk meg róla, hogy az jogilag még mindig a Nester palazzó! – fejezem be, és ahogy kiejtem családom nevét, hitetlen sziszegés söpör végig a termen.

Igen, most már mindenki, még a legostobábbak is tudják, hogy mibe csöppentek, hogy egy régi háború újabb csatáját láthatják kibontakozni! De Siwa Ravon készülhetett valami ilyesmire, szeme sem rebben, ahogy válaszol.

– Szép hölgyem, köszönöm buzgó figyelmét, mellyel segíteni óhajtja munkánkat, de ismerem az ön által felcitált rendeletet! – mosolyog rám atyaian. – És azt is tudom, hogy ezen rendeletben foglaltak érvényüket vesztik, ha egy Ház kihal, mint ahogy az, sajnálatos módon, a Nesterekkel megesett!

– Már hogy a Nester Ház kihalt? – emelem meg könnyedén a szemöldököm. – Nos, ez esetben engedje meg, hogy bemutatkozzam! Nester Feris Ylla vagyok, szolgálatára! – hajolok meg könnyedén.

De Siwa Ravon nem döbben meg, csak értetlenkedve rám néz, majd könnyedén felnevet.

– Valóban? – kérdi végül, visszafogva tettetett jókedvét. – És ezt tudja bizonyítani is?

– Persze, van rá bizonyítékom, hogy Nester Feris Ghati nagyúr örökbe fogadott! – húzom ki magam, és elővesszem signumomat.

Az aranyékszer egy pillanatra beragyogja a termet, egy pillanatra az ajkakra forrasztja a lélegzetet. És érzem, hogy fellángol szememben a vörös tűz, ahogy feszültségem magasba csap, majd lehanyatlik, hogy karöltve makacsságommal győzelemre segítsen ezen utolsó csatában!

– Ez igen szép, hölgyem, de sajnos, nem megy vele sokra! – néz rám szánakozva Siwa Ravon, akinek láthatóan eszébe sincs feladni. Hiába, egyszer már sarokba szorított, van oka bízni benne, hogy másodjára le is győz!

– Hisz a császári jog akkor nyilvánít kihaltnak egy családot, ha nincsenek vér szerinti örökösök! – folytatja. – A fogadott gyermekek nem számítanak!

– Jól tudom, uram, magam is foglalkoztam a császári joggal, bár bizonyára nem oly alapossággal, mint ön! – mosolyodom el, és hagyok egy kis szünetet, hogy kiemeljem mondandómat.

– De ezzel sincs gond, mivel abban a szerencsés helyzetben vagyok, hogy Nester Feris Ghati nagyúr nem csak fogadott, de vér szerinti atyám is! – jelentem ki könnyedén, és kis szünet után gyorsan folytatom. – És mielőtt rákérdezne, igen, rendelkezem erről bizonyítékokkal, amiket bármikor kész vagyok az Estra Sagna elé tárni! – biztosítom.

A terem felbolydul, hangos suttogás indul meg, talán egyedül Siwa Ravon nem tud szólni. Persze, bizonyosan ő is sejtette, hogy ez így van, de arra láthatóan nem számított, hogy én ezzel a nyilvánosság elé merek lépni. Hisz ez végül is szégyen...

– Fattyú... – hallom ki a zsivajból egy bronzsignumos ifjú hangját, egy Niladusokkal körülült asztal mellől.

Nem siklok el a megjegyzés felett, azonnal lecsapok rá.

– Minek nevez, jó uram? – csattanok fel, és hangom ismét csendet parancsol, ismét rám figyel a nemes csőcselék. – Nester Feris Ghati nagyúr vér szerinti gyermeke vagyok, és ő engem elismert lányának! Ha ezek után ön fattyúnak tart, párbajra kell hívnom, már csak apám becsületének a védelmében is! És Házam fegyvermestere készen áll! – fejezem be, egy fölöslegesnek tűnő félmondattal, amire azonnal le is csap Siwa Ravon.

– De hölgyem, ön párbajt provokál, majd kitérne a harc elől? Hisz maguk helyett bajnokot csak a házfők állíthatnak ki!

Döbbenten nézek rá, majd csodálkozva széttárom a kezemet.

– De hát jó uram, ön szerint ki lenne a Nester Ház feje, ha nem Nester Feris Ghati nagyúr egyetlen élő gyermeke, a Feris ág utolsó vér szerinti tagja? – kérdem, és ez visszahökkenti.

Igen, ez persze világos következménye annak, amit az imént előadtam, de hát ki gondolta volna végig ezen lényegtelennek tűnő következményt, amikor ennél jóval fontosabb dolgok is múltak ezen kijelentéseimen? Hát a tömeg elhallgat, és bizonyos vagyok benne, hogy egyazon kérdésen töprengenek, ki lehet a fegyvermesterem, azaz mennyire veszélyes fenyegetés, ha valakit párbajra hívok?

Elnézek asztalom felé, ahol Lasier ül. Harcias lelkű testvérem remekül viselkedik, látszólag hanyagul szemléli az eseményeket, és nem nyúl kardja felé. Így a tömeg megmarad bizonytalannak, bár persze mindenki sejtheti, hogy ha van fegyvermesterem, akkor az Lasier kell, hogy legyen.

De csekély valószínűséggel ott lebeg a lehetőség, hogy van egy még jobb emberem, arról nem is beszélve, hogy Lasier is jó kardvívó hírében áll, már vele sem szívesen küzdene meg a jelenlévők többsége. Így hallgatnak, és Siwa Ravon sem szól, elfogytak az ütőkártyái. Hát átmegyek támadásba.

Hanyagul fél lábamra helyezem a súly, balomat csípőmre teszem, jobbomat értetlenkedve tárom felé, és hangom végtelenül gúnyossá válik, ahogy lassan, minden szót külön hangsúlyozva megszólalok.

– És mindezek fényében, jó uram! Kérem, *könyörgöm*, mondjon egy, csak egyetlen egy ici-pici indokot, hogy mi alapján árverezi el *ön* az *én* palazzómat?!

Pillanatra végtelenné mélyül a csend, aztán — végre! — a háttérben bátortalanul felkacag egy bérbarát. És összetörik a feszültség, a nevetés végighullámzik a termen, bár visszafogottan, de letagadhatatlanul, és én mosolyogva végigmérem a tömeget, amely

rokonszenvét ezen alkalommal sikerült megnyernem. De csalóka győzelem ez, nem sokat ér, és ezzel Siwa Ravon is tisztában van, hát nem adja fel, bár látja, hogy ezt a csatát elvesztette.

– Az árverést berekesztem – sziszegi, alig hallhatóan, aztán felém fordul, és végig mér.

Ha pillantással ölni lehetne...!

– Imádkozzon, hogy ezen állításainak bizonyítékát elfogadja az Estra Sagna, mert ha nem, akkor kegyetlen végzet vár önre... *Nester Feris úrnő*! – köpi felém nevem, mintha démonok nevét emlegetné, aztán sarkon fordul, és gyors léptekkel, leszegett fejjel távozik. Rokonai pedig követik.

Magam sietség nélkül sétálok vissza asztalunkhoz.

– Szerintem mehetünk! – szólok Lasierhez, de ügyelek rá, hogy a köröttem állók is jól hallják szavaimat. – Itt ma már nem fog semmi érdekes történni, de talán még kiérhetünk a csónakverseny második futamára, ami elég izgalmasnak ígérkezik – jegyzem meg hanyagul, aztán elindulok az ajtó felé.

Rokonaimon kívül számtalan talpnyaló, meg ingyenélő bérbarát csapódik hozzám, de nem bánom, ez jó ómen! Ők mindig tévedhetetlenül megérzik a szél fordulását!

Felhúzott lábakkal ülök a csónak orrában, és előre nézek.

Mintha így hamarabb láthatnám meg célunkat, mint a karcsú tolon közepén ülve! Ostobaság! De szívem érezhetően gyorsabban ver, amikor feltűnik a rég látott palota! Illetve annak romjai...

Amióta leégett a Nester palazzó, nem jártam itt, hát kutatva szemlélem, mi maradt meg, és mohón keresek bármit is, amire emlékszem, ami változatlanul túlélte az élet viharait. De ilyen részlet nincs!

Bár a keleti szárny egész jól átvészelte az eltelt kilenc esztendőt, ott néhol a második emeletig nyúlnak fel a kormos falak. Igen, ott kővel megerősített szárazföldben nyugszanak az alapok, nem úgy, mint a nyugati szárnyban, ami vízre épült! Abból semmi sem maradt, csak üszkös, rothadó cölöpök serege. Csatát vesztett katonák, még mindig megbonthatatlanul rendezett sorokban. Szomorú mementói egy elvesztett háborúnak!

De nincs időm töprengeni, a csónak orra finoman koccan a töredezett kövű parton, és én habozás nélkül kiszállok. Az evezős ellöki a tolont, és gyorsan visszamegy, szerényen a háttérbe húzódik. Így is túl sokan vannak jelen!

Körbenézek, két gíta áll a közelben. Az egyik a Niladusok zászlóival ékes, és el nem tudom képzelni, hogy kit vesztegettek meg, hogy itt lehessenek. A másik gítán arany címer ékeskedik, orrában három férfi áll, aranyhímzésű talárban, aranyra festett arccal. Majdnem földig érő, szabadra hagyott, fehéren ősz hajukkal játszik a szél. Az Estra Sagna emberei.

Nagy közönség, túl nagy, de legalább a szájtáti csőcseléket kirekesztették! Hát nem foglalkozom tovább velük, én nem bámészkodni jöttem! Feljebb botorkálok a romok között, arrafelé, ahol Feris Ghati lakosztálya volt. Persze, sok emelet magasan...

Gondosan mérlegelve a távolságokat, végül úgy döntök, a megfelelő helyre jutottam. Itt volt a épület szíve! Itt állt Feris Ghati belső szentélye, a tegumentum otthona!

Megállok, olyan helyen, ahonnan láthatnak az Estra Sagna hajójáról, és előveszem a kardom. Tenyerembe fogom pengéjét, közvetlenül a markolat alatt, aztán megrántom a fegyvert, hogy vagy két arasznyit csúszik kezemben a hideg fém. A csillogó kardot vérem festi vörösre, de nem törődöm a fájdalommal.

Leeresztem a fegyvert, ökölbe szorítom kezem, magasba emelem, majd kicsapom a vért. Sötét pettyek hullanak a kövekre, rajzolnak köröket a víz felszínére.

– Éloa! – kiáltom, és még kétszer kicsapom a vért. – Éloa ébredj, a vér nevében, amivel megkötöttek, parancsolom, ébredj!

Aztán várok, de semmi sem történik. Hát megismétlem az egészet, változatlanul, bár a tenyerembe gyűlő vágások immár nagyon fájnak. És erősen bízom, hogy nem vétek el semmit, hogy tökéletesen követem a Maja által tegnap elmagyarázott szertartást.

– Éloa, ébredj! – kiáltom, és megremeg a víz.

"*...AAAHHH...*" suttogja a semmi.

– Éloa! – kiáltok még egyszer.

"*Jó éjszakát... Jó éjszakát, kisasszony!*" susogják a megroskadt falak, elhaló, gyenge hangon.

– Nem, Éloa, reggel van! Ébredj, jó Éloa, a vér nevében parancsolom!

Hosszú csend nehezedik ránk, de mielőtt kétségbe esnék, ismét megremeg a levegő. "*A vér nevében engedelmeskedem...*", zsong végig a romok felett a halvány, női hang. És biztos vagyok benne, hogy csendessége ellenére, mindkét gítán tökéletesen hallják!

– Éloa, az Estra Sagna előtt kell tanúskodnod! Figyelj rám, és felelj a kérdéseimre! – parancsolom, és mivel nem kapok választ, folytatom.

– Éloa, ismersz te engem? – kezdek neki a tegumentum kikérdezésének.

"*Igen*" bólint a kövek árnyéka.

– Ki mutatott be neked, és milyen néven? – folytatom.

"*Nester Feris Ghati nagyúr mutatta be önt, mint Laryan Ylla kisasszonyt*" feleli a csendes víztükör, a romok között járó szél.

– Ki az én anyám? – kérdem.

"*Nester Synre Dera*" válaszolják az üszkös kövek.

– Őt honnan ismered?

"*Velem élt, míg gyermekből felnőtté cseperedett, tizenöt esztendőn át.*"

– És utána nem láttad?

"*De láttam. Gyakorta volt vendégem*" zsong a lágy, női hang a levegőben.

– Kivel találkozott ő ezen alkalmakkor?

"*Nester Feris Ghatival*" suttogja engedelmesen a szél.

Nagy levegőt veszek, és felteszem az utolsó kérdést.

– Éloa! Ki az én apám?

Csend nehezedik körém, nem hosszabb, mint az előző kérdéseim után, én mégis végtelennek érzem.

"*Nester Feris Ghati*" felel végül a tegumentum, a valaha volt palazzó életéről mindent tudó, hazudni képtelen őrszellem, és én elégedetten lehajtom a fejem.

– Köszönöm, jó Éloa! – suttogom, immár halkan, ez már nem a bíráknak szól!

Aztán mégis felnézek. Mozdulatlan várom végig, ahogy a két gíta evezői a vízbe merülnek, és a nagy hajók lassan távolodni kezdenek. Az én tolonom visszatérne, de fejemmel intek, hogy távozzon! Megmozdulni sem merek, félek, hogy remegő lábaim nem bírnák el a súlyom!

És milyen ostobán is nézne ki, ha a földre csuklanék! Pont most! Pont győzelmem pillanatában!

Hát várok, míg elég messze érnek a hajók, aztán óvatosan leülök egy kőkupacra. Felhúzom a lábam, átkulcsolom karommal, és nem érdekel, hogy a felszabdalt tenyeremből szivárgó vér összemocskolja ruhám. A térdemre hajtom a fejem, aztán csak hallgatom, ahogy az apró hullámok összetörnek a part kövein.

Igen, megcsináltam. Győztem. És ezzel valami végleg véget ért, de csak hogy valami új elkezdődhessen...

Már éjfél is elmúlik, mire felállok, átmozgatom elgémberedett tagjaimat. Belekémlelek az éjszakába, a hűs szél a megszokott zajokat hozza. Sytis él, ahogy mindig is élt. Árnyai nem nyughatnak, büszke palazzóinak egyetlen vadásza sem pihenhet meg, egy pillanatra sem, mert akármikor, akárkiből őzött vad lehet ebben a városban, ha ellankad figyelme!

Gyalogosan indulok hazafelé, ezen az éjszakán nem akarom a csatornák sodrására bízni magam!

Sose hittem volna, de az ősz is tud szép lenni!

Ezen meglátásomnak hangot is adok, mikor másnap este a Koronába megyünk. Tolonunk mintha aranyos bronzból való padlón siklana, oly egyenletességgel borítják a lehullott levelek a csatorna felszínét!

– Igen, az ősz szép! – mosolyog rám Maja. – "És nyissátok ki a szemeteket, hogy lássátok a világot, és sose sajnáljátok az időt megcsodálni benne mindazt, ami szép!" – idézi aztán csendes, álmodozó hangon.

– Jól hangzik, de mit jelent? – kérdem kíváncsian.

– Tudod, ezen a tételen gondolkodtam messze a legtöbbet, és arra kellett jutnom, hogy semmit! Giryss talán tréfából vette bele a végrendeletébe, vagy csak egyszerű jótanácsként!

Hátravetett fejjel kacagok, a válasz több, mint megdöbbentő!

– Hogy ilyesmi is az eszébe jutott a halálos ágyán! Hát, Giryss sem volt épeszű, az biztos! – jegyzem meg végül.

– De Ylla, mi mind bolondok vagyunk! – néz rám nagyra nyíló szemmel Maja. – Vagy te, aki oly sokat utaztál, nem gondoltál még rá, milyennek lát minket egy quáboai nemes, egy nadír remete, egy sinwara bölcs, vagy bárki, messzi világok szülte idegen? Gondolod, ők megértik cselekedeteinket? Én nem hiszem! Szerintem ők ostoba civódásnak látják azt, ami számodra vérre menő küzdelem, borzadva ítélik el azon tetteidet, amelyek neked természetesek, életcéljainkat pedig lényegtelen apróságnak érezhetik, mivel az ő életcéljaik mások! Bizony, közveszélyes őrültek vagyunk mi mind, csak megfelelő szemszögből kell nézni, őrültségünkre pedig a minket felnevelő világ léte az egyetlen mentség, mely világ akaratunk ellenére is ellát minket rögeszmékkel! – fejezi be barátném.

Elgondolkodom szavain, és igazat kell neki adnom. Bár ez egy olyan bölcsesség, melynek sok gyakorlati haszna nincs! Hacsak az ember nem utazik, de én már nem vágyom el szeretett, megszokott és értett városomból! Ugyan mit tudna nekem még adni e széles Napkelet, amit hiányolok, és amit nem lelhetek meg Sytisben? Miért vágynék én ismét idegen lenni idegenek között, ha egyszer itt itthon lehetek?

Ám tovább már nem fecseghetünk, mert tolonunk eléri a Korona előtti hétszeres Sárkány Hidakat, ahol már nagy a tömeg.

Aztán elnyel minket a mulató széles kapuja. Felszabadultan vetem bele magam az életbe, és élvezem, hogy ismét gondtalanul mulathatok. Az est önkéntelenül is azt az éjszakát idézi, amikor Lionessel kettesben jártunk itt, hogy "rossz hírbe hozzon." De régen is volt az!

És milyen kár, hogy öreg barátomnak ma nem volt kedve eljönni, bizonyosan ő is élvezné a köröttem zsongó forgatagot! Mert ez bizony az én estém! Ma nem tehetnek ellenem semmit a Niladusok, most túl feltűnő lenne! És egyébként is, most már nem egy névnélküli család feje vagyok, most már egy nagyhatalmú Ház áll mögöttem! És a nagyhatalmú Házak fejét már nem olyan egyszerű meggyilkoltatni!

Bár persze családom még gyenge, hisz még Lionessel, aki pedig nem is vérszerinti rokon, még vele együtt is csak négyen vagyunk háznemesek, és vagyonunk is csak töredéke a Nester Ház hajdani vagyonának, de ezen győzelmünkkel időt nyertünk, hogy rendezhessük sorainkat, hogy felkészüljünk az új csatákra!

Bizonyos vagyok benne, hogy egy ideig most gyors felemelkedés vár ránk, és ezt így érzi a sytisi csőcselék is! Sokan tolakodnak a társaságomba, jókívánságaikat fejezik ki, és hirtelen több igaz barátom akad, mint ahány ellenségem volt ezelőtt kilenc hosszú esztendőn át! Ám mindegy is, hogy csak képmutatás a ragaszkodásuk, a lényeg, hogy átmeneti fölényemet könnyen kihasználhatom. De csak holnaptól, ma nevetni van kedvem!

Már éjfél is elmúlik, mikor idegen férfi lép mellém.

– Egy táncra, hölgyem? – invitál, és barna szemében meleg fények villannak meg.

Önkéntelenül is biccentek, és csak már a parkett közepén gondolok bele, vajon miért fogadtam én el ezt a felkérést?

– Ön ma gyönyörűbb, mint valaha! – nevet rám a férfi, ezüstös árnyalatú arcfestése csak kiemeli szeme barnaságát.

– Elnézést uram, de szerintem mi nem ismerjük egymást! – jegyzem meg kedves hangon, ám nem ért a célzásból, nem mutatkozik be. És nem visel signumot sem, vagy legalábbis nem nyíltan, tehát még ez sem igazít el hovatartozását illetően.

– Talán nem ismerjük egymást, de nem is ez a lényeges, szép hölgyem! Én egyszerűen csodálom önt, így, ismeretlenül is, míg maga ugyan miért is venne engem észre?

– Ó, ez igen megtisztelő! – jegyzem meg, és már azon töprengek, hogy szabadulhatnék meg tőle illendően.

– Igen, már az édesapját is csodáltam! Káprázatos ember volt a maga módján! – bólogat, de ezzel sem tud meghatni. Ma már nagyon sokan említették az apámat, és érdekes módon mindenki elismerően.

– Valóban? – kérdem hát hanyagul.

– Valóban! Néha még minket is rá tudott venni olyan dolgokra, amiket nem igazán akartunk! – teszi hozzá, és bennem felizzik valami, nevezzük talán ösztönnek, vagy intuíciónak; veszély!

Ki az a *mi*, akiknek a nevében beszél, mire vette rá őket az apám, miféle akaratuk ellenében? Szemem önkéntelenül is körbe siklik, Thylt azonnal észreveszem, elegendően közel van, és Lasiert is látom, a fal mellett társalog, de ha baj lenne, bizonyosan időben ideérne.

– Elnézést, jó uram, de azt hiszem egy kicsit elméláztam! Mit is említett az imént? – kérdem közben fesztelenül, és bízom benne, a férfi nem vette észre pillanatnyi kihagyásom.

– Semmiségeket! Csak azt jegyeztem meg, hogy Nester Feris Ghati nagyúr néha igen előnyös üzleteket kötött velünk!

– Önökkel? – kérdezek rá majdnem nyíltan.

– Velünk – válaszol, és egy gyors mozdulattal megigazítja galléját. Egy pillanatra, egy kurta pillanatra villan fel egy ezüst signum. A Napcsászár jelvénye! A Császári Árnyékház, a Tradyss!

Nem, nem bicsaklik meg a lábam, és az arcomat is csak egy pillanatra futja el zavar. Aztán elmosolyodom, és hagyom, hogy a barna szemű férfi tovább vezessen a tánc forgatagban.

– Uram, ha Nester Feris Ghati nagyúr önökkel bárminemű szerződést kötött, azt én, mint az örököse, kötelező érvényűnek ismerem el mind magammal, mind Házammal szemben! – jelentem ki határozottan. Mert bizony vannak olyan hatalmak, amikkel nem jó ujjat húzni.

– Nem, hölgyem, önnek nincsenek kötelezettségei velünk szemben! A szerződés, amely kilenc évre és kilenc napra köttetett, ma lejár! Mi megtartottuk, ami benne állt, és nem csak a Nester Ház miatt; a mi érdekünk is ezt kívánta. Ám a holnap... Az már más kérdés, hogy mi lesz holnap! Ki tudja, hogyan alakulnak e város erőviszonyai, ki tudja, mit fog kívánni holnap az érdekünk! Ugye érti, miről beszélek? – szegezi nekem, és én tétován bólintok.

– Azt hiszem, értem, uram. Lehet mankónak használni egy ideig a múltban elért eredményeket, de előbb vagy utóbb mindenkinek a saját lábára kell állni. És nem lehet örökkön a csodákban és a véletlen szerencsében bízni.

– Valóban, hölgyem, tudtam, hogy ön meg fogja érteni! És aki ily jól látja a múltat, az bizonyosan képes olyan döntéseket hozni a jelenben, hogy biztosítva legyen a jövője is! Miránk itt már semmi szükség! – lépne el mellőlem, de hirtelen támadt határozottsággal megragadom a karját, és visszahúzom a táncba.

– Csak még egy kérdést, jó uram! – csattan fel hangom, jóval agresszívebben, mint ahogy megengedhetném magamnak. Ezt azonnal meg is érzem, hát jóval csendesebben, szinte könyörögve folytatom.

– Önök nyilván sokat tudnak, Házam sorsáról, az Estra Sagna ítéletéről, és arról, hogy mi húzódik meg az ítélet mögött... – kezdem óvatosan körülírni kíváncsiságom tárgyát, de szavamba vág.

– Mi a kérdés? – szegezi nekem határozottan, de barna szeme bíztatóan csillog.

Hát nem kertelek tovább.

– Miért?

A kurta mondat nagyot koppan, és úgy érzem, egy pillanatra megfagy köröttünk a levegő. De a férfi könnyedén elmosolyodik.

– Hölgyem, ez egy olyan kérdés, amit gyakran feltesznek a halandók, és amire általában nincs válasz! – nevet rám gúnyosan, de nem adom fel.

– Vagy egyszerűen csak túl nehéz megfogalmazni úgy, hogy érthető legyen? – kérdezek vissza élesen, mire elismerően biccent.

– Gondolja? – vonja fel a szemöldökét, majd rövid szünet után folytatja. – Nos, a válasz egyszerű! Mint már említettem, Nester Feris Ghati nagyúr igen csodálatos ember volt, olyan, aki könnyen győzte le az élet által eléállított nehézségeket. És ezen felül igen magasra vetette a szemét, Házának pedig megvolt az ereje nagyravágyó terveinek végrehajtásához! A Nesterek könnyen a Nagy Házak közé emelkedhettek volna, és talán, alig pár röpke évszázad múltán még magasabbra is... – hal el a hangja mélázva, és oldalra tekint, mintegy szórakozott hanyagsággal.

Követem pillantását, mellettünk nagyhangú, kacagó páros táncol, messze izzik signumuk a csillaglámpások ragyogó fényében. Carvisok. A Királyi Ház...

– Gondolom, átérzi, ez mennyi bonyodalommal járt volna! – rezzent fel a férfi hangja. Tétován biccentek, mire bocsánatkérő mosollyal folytatja.

– Remélem, megérti, hogy ezen bonyodalmakat nem kívántuk, és még időben megtettük a szükséges lépéseket!

Ránézek, hosszan, kifejezéstelenül, és megérinti a szívem a barna szemekben izzó időtlenség. De fájdalmamat nem oszlatja!

– És lám, immár ismét a megfelelő helyen vagyunk! – sóhajtok, megértvén magyarázatát.

– Valóban! – bólint könnyedén. – Sőt, immáron nem csak megfelelő, de nagyon is jó helyen vannak, Nester Ylla úrnő! Olyan helyen, ahol nagy szolgálatot tehetnek nekünk... Olyan helyen, ahonnan van tovább út... – bíztat csendes óvatossággal.

És hirtelen a helyére kerül a világ, hisz ez is csak alku, és bár nem tudom mikor és milyen kéréssel fognak elém állni, de bizonyos vagyok benne, hogy nem fogom elszalasztani a legkisebb felkínálkozó lehetőséget sem! Hát elmosolyodom, hideg, számító mosollyal, és a férfi meleg szemébe nézek.

– Értem, uram! Bizonyos lehet benne, hogy nem fognak bennünk csalódni... És bizonyos vagyok benne, hogy a Nester Ház egy napon valóban a Nagy Házak közé fog emelkedni! – vetem fel a fejem.

– Úgy legyen! – mosolyog vissza, majd elenged, aztán meghajol, és mielőtt szólhatnék, már el is tűnik a báli forgatagban.

Kifejezéstelen arccal nézek utána, fejemben egymást kergetik a gondolatok. Mit akarhatnak Házamtól? Mikor fognak elém állni kérésükkel? Lehet, hogy csak esztendők múlva, hisz a Napcsászár tervei a végtelen jövőbe nyúlnak! És mi lesz addig?

Nos, erre a kérdésre egyszerű a válasz! Talpon kell maradnom, Házammal együtt, és immár nem számíthatok láthatatlan segítőkre. Mindegy, magam erejéből is tudok boldogulni, mosolyodom el magabiztosan.

De nincs időm végiggondolni részletesebben, megzavarnak.

– Laryan Ylla, illetve mit is beszélek, Nester Feris Ylla úrnő! Jó önt újra látni! – hallok egy ismerős hangot a hátam mögött felcsendülni.

Lassan fordulok, és mire az újonnan érkezett férfi szemébe nézek, arcom már csupa kedvesség, és mosoly.

– Pedig ön legutóbbi találkozásunk alkalmával már temetett volna, Niladus Harim Shagtor! – figyelmeztetem, félig tréfásan, félig szemrehányóan.

– Eh, szűklátókörű voltam, és ostoba, de ön! Ön bizakodott, és sikerre vitte ügyét! Engedje meg, hogy gratuláljak győzelméhez, megérdemli az elismerést! – hajol meg felém mélyen, majd kezét nyújtja, és én elfogadom az invitálást. Gyorsan magával ragad minket a táncoló tömeg.

– Köszönöm dicséretét, mely különösképpen azért ér sokat számomra, mivel egy Niladus mondja, akiknek végül is sok kárt okoztam bolond makacsságommal! – mentegetődzöm közben, de csak megrázza a fejét.

– Ugyan, hölgyem, nem történt semmi! Siwa Ravon arcot vesztett, de ez semmit sem árt egy olyan Nagy Háznak, mint a Niladusok. Siwa Ravonnak meg kifejezetten használ, hogy szembesülnie kellett vele, lassan megöregszik! Hisz ha már ilyen ifjú hölgyek is legyőzhetik...! – nevet rám kedvesen.

Igen, az ő pozíciója nyilván megerősödött Házán belül, és ezt nekem köszönheti. Pontosabban annak, hogy valaki szégyenbe hozta Siwa Ravont! Talán még hálás is nekem, és bár bizonyosan nem hagyja, hogy ostoba érzelmek az érdekei elé tolakodjanak, de ezen cseppnyi hálát jó lenne kihasználni, amíg lehet!

– Elnézést uram, de egy kicsit megfájdult a lábam. Talán hagyjuk a táncot! Mi lenne, ha inkább meginnánk egy pohár bort? – kérdem, mire elenged, és kurtán meghajol.

– Remek ötletnek tartom, gyönyörű hölgyem! – jelenti ki, aztán kezét nyújtja, és átvezet a szomszéd szalonba.

– Uram, megtenne nekem egy szívességet? – kérdem aztán, már egy kristálypohárral a kezemben, és amikor bólint, folytatom.

– Láttam néhány rokonát az imént errefelé, akiket még nem ismerek! Lenne oly szíves bemutatni nekik?

Egy pillanatra felvonja a szemöldökét, majd meghajol, mélyebben, mint előttem valaha.

– A hölgy óhaja parancs, most és mindörökké! – suttogja, és már vezet is a legközelebbi Niladushoz, aki a teremben lebzsel. Lelkem mélyén csipetnyi szomorúsággal követem, lám, a gondtalan mulatság pillanatai már el is szálltak, ismét következik a munka!

De hát Sytisben sosem lanyhul a csatornák sodrása!

***

Kedves barátom!

Sietve igyekszem tudomásodra hozni a hírt — bár egy pillanatig sem hiszem, hogy az téged váratlanul fog érni —, hogy ma reggel letettem családom, a Nester Ház nevében a hűségesküt a Niladus Háznak. Az ünnepség keretein belül bejelentettük eljegyzésemet Niladus Harim Shagtorral, esküvőnket kora tavaszra tervezzük.

Holnap pedig, ha minden jól alakul, megegyezem a mesterekkel, kiket palotám újjáépítése miatt szeretnék felfogadni. Vőlegényemmel együtt úgy döntöttünk, hogy a lehető leghamarabb áttesszük székhelyünket a fejújított Nester palazzóba. Addig még ugyan sok munka vár rám, de bizonyos vagyok benne, hogy új, nagyerejű patrónusaim segíteni fognak!

Persze sejtem, hogy most mi jár a fejedben! Hogy pont legesküdtebb ellenségeinkkel, és hogy hogyan feledhettem el rokonaim kiontott vérét... De bizony mondom néked, jó barátom, ha így vélekedsz, én nem értelek meg!

Hisz érdekeim kívánták ezen megegyezést, pontosabban a Ház jövője és vagyona, amiért én, mint házfő, felelősséggel tartozom. És csak a bolond cselekszik érdekeivel szemben! Nekem, a család fejének, nem lebeghet más a szemem előtt, mint hogy a Nester Ház álljon, és virágozzék. Mindörökké!

És én sosem fogok habozni, ha ennek érdekében kell cselekednem!

Igaz baráti üdvözlettel, és a mihamarabbi viszontlátásban reménykedve,

Nester Feris Ylla, a Nester Ház feje,

a kilencedik Napcsászár uralkodásának ezerszázkilencvenegyedik esztendejének telében, annak első holdnapjának kilencedik napján